

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARANTİNA

AZİZLER

2. KİTAP

ACİL ÇIKIŞ

SERVİSİ

LEX THOMAS

KARANTİNA

AZİZLER

LEX THOMAS

KARANTİNA AZİZLER

İKİNCİ KİTAP

İngilizceden çeviren:

Burak Eren

PEGASUS YAYINLARI

Dış dünya. Canlıların hayatta olduğu, ağaçların yetiştiği, arkadaşlarınızın sizi öldürmeye çalışmadığı ve havada toz tadı almadığınız yer. Dış dünya kapıları açılmıştı

Meşalelerin dalgalanan alevleri karanlık koridoru kırmızı ışıkla doldurmuştu. Will, Lucy'nin elini tutuyordu. Koridorda delicesine koşuyorlardı, geriye kalan Yalnızlar'ın peşindeydiler. Dışarıdan ellerinde silahlarla gelen çocukları gördükten sonra gruplarını almak için geri dönmüşlerdi. Will, önünde koşan Yalnızlar'ın köşeyi dönüp fuayeye akın edişini izledi. Mutluluk çılgınlıkları atıyorlardı.

Will ve Lucy de kendilerini fuayeye attılar. Mezuniyet kabininin ardındaki çelik kapının gerisindeki gizemli beyaz odadan içeriye parlak ışık geliyordu. Yalnızlar'ın geriye kalanı fuayeyi çoktan doldurmuştu, ilk çıkan olmak için kavga ediyorlardı. Yarısı gözyaşlarına boğulmuştu. Dışarıdan gelen, güneş yanığı olmuş

çocuklar fuayenin kenarlarına dizilmişlerdi, ellerindeki tüfeklere yaslanıyorlar ve Yalnızlar'ı dışarıya yönlendiriyorlardı.

Will ve Lucy ışığa doğru koştular. Will o odanın içine girmeyi çok istiyordu ama ne yazık ki Yalnızlar onun önündeydiler. Will ve Lucy Yalnızlar'ın oluşturduğu kalabalığı arkalarından itiyorlardı. Will'in arkasındaki koridorları gitgide yaklaşan ayak seslerinin gürültüsü doldurdu. Diğer gruplar da geliyorlardı. Hepsi.

Will önlerindeki mezuniyet kabininin kapılarından geçen Yalnızlar'a, "Daha hızlı!" diye bağırdı.

Gruplar koridorlardan ve ana merdivenlerden akıp fuayeye doluşmayı sürdürdükçe, mutluluk çılgınlıkları da yankılanmaya devam ediyordu. Heyecanlı öğrenciler, Will ve Lucy'yi arkalarından itmiş, onları önlerindeki beyaz odanın içerisinde yere sermişlerdi. Zamanında sağa kaymasalardı ezilebilirlerdi.

Beyaz oda. Burası bilinmeyen bir bölgeydi. Şu ana kadar oraya girebilmiş olan McKinley öğrencileri mezun olanlardan ibaretti. Will gözlerini kısıtı, odayı saran inanılmaz parlaklıktaki ışığa alışmaya çalışıyordu. Buranın jeneratörü ayrı olmalıydı. Will tavanın devasa bir ışık panelinden oluştuğunu, sadece ortasında dev bir mekanik cihaz yer aldığını fark etti. Cihazın, uçları su püskürten muslukları andıran sekiz kolu vardı. Bu kollar ken-dilerine doğru çekilmişti, ölü bir örümceği andırıyordu. Oda-nın zemini ve duvarları beyaz seramik fayanslarla kaplanmıştı, tek istisna Will'in solunda duran iki buçuk metreye iki buçuk metrelik kapı ve tepesinde duran bir gözlem penceresiydi.

Lucy'nin elleri Will'i kolundan kavradı ve onu yerden kaldırdı.

Lucy, "Haydi ama," dedi. "Acele et."

Will ve Lucy odanın öbür tarafından kapıya doğru akan kalabalığa katıldı. Belinda ve Leonard'ın yanına düşmüşlerdi ama

etraflarındaki kalabalık farklı renkli kafaların oluşturduğu bir kırkyamayı andırıyordu. Beyaz odadan ayrılıp uzun bir koridora girdiler. Hızla sendeleyerek ilerliyorlardı, birbirlerine tutunarak dengelerini sağlamaya çalışıyorlardı. Her iki taraflarında koridor boyunca dizilmiş, kalın şeffaf plastik kapıları olan hücreler bulunuyordu. Tavanda asılı duran avizeler her bir hücrede bulunan döşegi, lavaboyu, klozeti ve duvara çivilenmiş olan masayı aydınlatıyordu. Hücrelerin birinde yerde duran dergiler, bir diğ-erinde etrafa dağılmış iskambil kartları vardı. Will diğer hücreye baktığında duvarlara keçeli kalemle yapılmış olan graffitileri gördü. Bunlardan biri mezarlığın üzerinde parlayan güler yüzlü bir güneş resmiydi.

Kalabalık sonraki kapı ağzına geldiğinde bir kez daha sıkıştı. Will ve Lucy'nin arkasından gelenler daha fazla itmeye başlamıştı, bağırarak onlara daha hızlı gitmelerini söylüyorlardı. İtiş kakış bir sonraki odaya girdiler. Odaya girilen ve çıkılan kapıların ikisi de hava geçirmez cinstendi. Metal dolaplar duvar boyunca dizilmişti. Ufak oda kapasitesinin çok üzerinde insanla dolmuştu. Will ve Lucy'nin arkasından gelen bir grup Kaykaycı, bitmek bilmeyen bir güçle kalabalığı itmeye devam ediyordu. Will yanındaki vücutlarla bir olmuş gibi hissediyordu, et makinesine girmiş gibiydiler. Sonunda kendilerini diğer kapıdan dışarı atmayı başardılar. Sendeleyerek girdikleri geniş odanın sağında ve solunda koridorlar bulunuyordu. Dışarıdan gelenler koridorların önünde duruyor ve gelenlere devam etmelerini işaret ediyordu.

Girdikleri yeni oda üzerinde bir zamanlar bilgisayarlar ve makineler duran ama şu anda sadece kabloların bulunduğu masalarla doluydu. Bilgisayar sandalyeleri etrafa dağılmıştı. Direğe

asılı bir Amerikan bayrağı eğilmiş ve saksıda duran bir palmyeye dayanmıştı. Burası aceleyle terk edilmişti.

Lucy Will'in koluna sarıldı ve "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Will çoktan görmüştü. Uzaktaki duvarın orta yerinde, kıvrılarak ilerleyen yüzlerce kafanın ardında duran iki kapıdan içeriye güneş ışığı giriyordu. Will ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Kalabalık ileriye akın etti. Yalnızlar önde gidiyordu, gün ışığına ilk çıkan onlar oldu. Diğer gruplara mensup çocuklar da çıktı. Will dışarıya bakıyordu. Uzaktaki tepelerde kar. Ön bahçede yeni yeşermiş çimen kümeleri. Sallanan ağaçlar. Kuartz renkli gökyüzünde uçan bir güvercin.

Kapıya doğru koşarken Lucy, "Evet, evet, evet," deyip duruyordu.

Dışarıdan gelenlerden biri girişte durmuş, kapıyı açık tutarak dışarı ilk çıkmak için birbirleriyle mücadele eden çocukların geçmesini sağlıyordu. Çocuk uzun boyluydu, beyaz saçları vardı ve gözlerinin biri öyle kanlanmıştı ki gözünün beyazı koyu kırmızı renk almıştı.

Kırmızı gözlü çocuk, kapıya ulaşmış olan Will'e, "Devam edin, devam edin!" dedi.

Lucy Will'i çekti. Will panikle ona bakmıştı. Ne yapıyordu ki? Özgürlükten sadece birkaç metre uzaktaydılar. Yüzünü korku ifadesi kaplamıştı. Will bir araba kornasının sesini duydu.

Lucy, "Otobüs!" dedi.

Will döndüğünde çocukların kendilerini ön kapıdan dışarı atmakla meşgul olduğunu gördü. Parlak sarı renkte bir okul otobüsü tam gaz üzerine geliyordu, binaya çarpmasına sadece saniyeler vardı. Dışarıdan gelen çocuk otobüsü henüz görmemişti, içerideki kalabalığa bağırıyordu devam ediyordu.

Will Lucy'yi kenara, kapıdan uzağa itti. Dışarıdan gelen çocuğu tuttu ve çekerek bulunduğu yerden uzaklaştırdı.

Will ve dışarıdan gelen çocuk yere atladığı anda otobüs girişe çarptı. Metalin betona çarpışı bütün odayı sarsmıştı. Tavandan parçalar düştü, az kalsın eziliyorlardı. Odayı bir toz bulutu kaplamıştı. Tesisteki ışıklar önce yanıp söndü, sonra tamamen karardı.

Bir an için her şey hareketsiz ve sessiz kaldı.

Will kuru havayı soludu. Hayattaydı. Dışarıdan gelen çocuk kendi başına ayağa kalkıp başını tuttu, sarsılmıştı. Odadakiler yavaş yavaş ayağa kalkmaya başlıyordu. Öksürükler metalik gıcırtilara ve sıcak motorun tıkırtılarına karışmıştı. Yapının otobüsün girdiği kısmı tamamen çökmüş, otobüsün camlarını ve kapılarını devasa boyutlardaki beton plakalarla kaplamıştı. Görebildikleri tek şey otobüsün ön kısmındaki ızgaraları ve tamponuydu; dışarıyı görececek hiçbir açıklık kalmamıştı. Kırık bir farın yaydığı ışık havadaki toz bulutunu yarıyor ve bu yeni ve derin karanlığa dalıyordu.

Will kendi kendine, "Hayır," dedi.

Lucy'ye bakıyordu. Yerde baygın halde yatıyordu. Will aceleyle Lucy'nin yanına gitti ve başını ellerinin arasına aldı. Yüzüne düşmüş beyaz saçlarını yüzünden çekti. Rengi solmuş olan yanaklarına dokundu; teni soğuktu.

Will, "Lucy. Uyan," dedi. Tek istediği o büyük güzel gözlerin açıldığını görmektir, herhangi bir hayat belirtisi görmek istiyordu ama bedeni hâlâ hareketsizdi. Will duygularına yenik düşmeye başlamıştı, sesi gitgide kısılıyordu. "Lütfen," dedi.

Tepki vermiyordu.

Etraftaki bütün çocuklar zorlanarak da olsa ayağa kalktılar. Etraftaki çakılları temizlemeyi başarmışlardı ama okul otobü-

KARANTİNA: AZİZLER

sünün etrafını sarmış olan büyük beton plakaları oynatmalarına imkân yoktu. Kıpırdamıyorlardı.

Ağlayışlar başladı. Çocuklar ağlıyor ve birbirlerine sarılıyorlardı. Otobüsü yumruklayıp duruyorlardı. Farın yaydığı ışık huzmesinde tozlar uçuşmaya devam ediyordu.

Will Lucy'nin başını ellerinin arasında dikkatli bir şekilde tutuyordu.

Will, "Beni bırakamazsın," dedi. "Bunu yapamazsın. Lütfen, Lucy."

Lucy öksürdü. Gözlerini kırıştırtarak açtı. Will'e bakıyordu, kafası karışmıştı.

"Ne oldu?.." dedi zorlanarak. "Dışarı çıkıyor muyuz?"

Will onun gözlerine bakacak durumda değildi.

"Hayır."

Lucy aklından, *bu gerçek olamaz*, diye geçirdi.

Will ona döndü. "İyi misin?"

Lucy hâlâ yerde yatıyordu. Otobüsün yamulmuş ızgaralarına bakıyordu. Binayla bir olmuştu. Çocuklar otobüsün önünü kaplayan devasa beton plakaları oynatmaya çalışmaktan vazgeçmişlerdi.

Lucy, "Ben..." dedi.

Ne diyeceğini bilememişti. Bir şey derse olup biteni anlamlandırarak, grup olarak McKinley'den kaçmak üzere olduklarını ve son anda buradan tek çıkış yollarının kapandığının farkında olduğunu kabul edecekti.

Diğer herkes inanılmaz öfkeliydi. McKinley'li çocuklar dışarıdan gelenleri otobüse kadar sıkıştırmıştı. Onlara bağırıyorlar, çaresizce sorular soruyorlardı, o kadar çok bağırışma vardı ki Lucy'nin duyabildiği tek şey ne olduğu anlaşılmayan, sinir ve karmaşa dolu bir gürültüydü. Dışarıdan gelenler korkmuş gibi

görünüyordu. Tüfeklerini ve silahlarını çekip McKinley'li çocuklara doğrulttular.

Kırmızı gözlü çocuk diğer dışarıdan gelenlerin bir adım önüne çıktı.

"Herkes çenesini kapatsın!" dedi.

Sözleri etkili olmuştu, çığlıklar kesildi.

Çocuk kalabalığa döndü. "Düşmanınız değiliz. O lanet olası otobüsü buraya biz sürmedik."

Will Lucy'nin elini sıktı. Lucy Will'in elini tuttuğunu fark etmemişti ama buna şaşırılmamıştı da. Geçen iki haftada yemekleri tamamen bitmişti, açlık çekmeye başlamışlardı ve ölüm onlar için kaçınılmaz son haline gelmişti ama bütün bunlar olurken Will yanındaydı, elini tutuyordu.

Will Lucy'ye, "Yürüyebilir misin?" diye sordu. Dışarıdan gelenlere bakıyordu, diyeceklerinin tek bir kelimesini bile kaçırmak istemiyordu. Lucy de onunla aynı fikirdeydi. Başını salladı.

Lucy'nin ayağa kalkmasına yardım etti ve birlikte dışarıdan gelenlerin etrafına toplanmış kalabalığa doğru ilerlediler. Nefes alıp verişleri odayı ısıtmıştı. İstirap dolu yüzler ve meşaleler odanın tamamını doldurmuş, arkadaki koridora doğru uzanıyordu.

Takım'dan biri, "Kimsin sen?" diye seslendi.

Kırmızı gözlü çocuk, "Benim adım Gates," dedi. "Bakın, biraz sakın olun. Biz de sizin gibi hastalıklıyız. Ve sizi buradan çıkarmaya çalışıyorduk!"

Ucubeler'den biri, "Haydi lan oradan!" diye bağırdı.

Gates'in kırmızı gözü alevlendi. "Yalan söylemiyorum! Sence burada kapalı kalmaya çok mu meraklıydık?"

İnekler'den biri, "O otobüste kim vardı?" diye seslendi.

"Ben nereden bileyim yahu?"

Lucy'nin yanında oturan, Ucubeler'den bir kız titreyen sesiyle, "Gates?" dedi. Gates kızın endişeli yüzünü görünce sakinleşmişti. Kız elinde bir meşale taşıyordu, meşalenin ateşi kolundan dirseğine kadar uzanan yara izlerini ortaya çıkarmıştı.

Gates, "Efendim?" diyerek cevap verdi.

Kız, "Dışarıda neler oluyor?" dedi.

Kalabalık sessizliğe bürünmüştü. Geçen bir buçuk yılda bilmek istedikleri tek şey buydu.

Gates, "Eh... ne biliyorsunuz?" diye sordu.

Belinda odanın arkasından, "Ordu bize virüsün yayıldığını ve durumu çözmeye çalıştıklarını söyledi, o zamandan beri haber alamadık," dedi.

Gates, "Kahretsin, nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi. "Hımmm..."

Odadakiler sabırla Gates'in onlara vereceği haberleri duymayı bekliyordu. Gates kendilerini bu kadar kaptırmalarına şaşırılmış görünüyordu. Bir dakika önce bağırp çağırın, öfkeli bir kalabalıktan ibaretlerdi.

Gates sözüne, "Bir düşüneyim," diyerek başladı. "Hastalık bize sizden üç hafta sonra ulaştı. Çoğumuz Denton'daki Aziz Patrick Akademisi'nden geliyoruz."

Will, "Özel okul mu?" diye sordu.

Gates, "Evet," dedi, soran kişinin Will olduğunu görünce yüzü biraz aydınlanmıştı. "Pale Ridge'te karantina altına alınan bir okul olduğunu ve ölenler olduğunu duymuştuk ama Denton buranın doksan kilometre güneyinde ve haberlerde bize korkacak bir şey olmadığını söylemişlerdi." Bunları hatırlayınca Gates'in gözleri dalmıştı. "Virüsün geldiği gün okulda tören vardı. Hepimizin ailesi gelmişti. Lakros sahasında duruyorduk. Her şey

normal giderken, bir saniye sonra ailelerimizin kan kusmaya başladığını gördük. Annem..."

Gates boğazını temizledi ve konuşmayı bıraktı. McKinley'li çocukların oluşturduğu kalabalığa döndü tekrar.

"Bunların sizin için yeni olmadığını biliyorum. Burada da aynı şeyler olmuştur diye tahmin ediyorum," dedi. "Ama askerler bizim için geldiklerinde karantinaya alma ya da yakalama niyetinde değillerdi. Ateş etmeye başladılar. Aramızdan iki yüz otuz kişi oradan canlı kurtulmayı başardı. Saklanabildiğimiz her yere saklandık ve hareket halinde kaldık. Bütün eyaleti boşaltıyorlardı ve durum pek iyi değildi. İnsanlar birbirlerinin bahçelerinden geçiyor, arabalar kaza yapıyor ve bunun gibi bir sürü saçma sapan şey oluyordu. Her şey zıvanadan çıkmıştı. Virüs inanılmaz bir hızla yayılıyordu. Virüs bulaşan çocuk sayısı ile birlikte ölen aile sayısı da artıyordu. Çocuklarına virüs bulaşmamış aileler ellerinden geldikince çabuk bir şekilde eyaleti terk etmeye çalışıyorlardı. İşler çok iğrenç bir hal almıştı. Askerler kel kafalı çocukları gördükleri yerde vuruyorlardı. Bunu yapan sadece askerler de değildi. Herkes silahlanmıştı. Lanet olası büyükanneler bile ellerine silah almış bize ateş ediyorlardı."

Lucy kalabalığın ne kadar rahatsız hissettiğini tahmin edebiliyordu. Onun da midesi bulanmıştı. Ailesinin Kolorado'dan kaçmaya çalışmış olduğunu düşündü, ölmekten korkmuşlardı. Bütün bunlar başladıktan bir süre sonra herkes kendisini ailelerinin ölüp ölmediğini düşünmekten vazgeçmeye ikna etmişti. Lucy buradakilerin büyük çoğunluğunun böyle yaptığını düşünüyordu. Şimdiyse, bütün o düşünceler geri gelmiş ve onu etkisi altına almıştı.

Gates, "Ne çalabildiysek ya da avlayabildiysek onu yedik," diyerek sözlerine devam etti. "Saklanabildiğimiz her yere saklandık. Dağlarda, lağımlarda. Boş ahırlarda. Ama hiçbir zaman güvende olmadık. Birçoğumuzu öldürdüler. Aramızdan bazıları hastalığı atlatacak kadar şanslıydı. Grubu kurarken bizimle olanlardan geriye sadece kırk iki kişi kaldı."

Nerdler'den zayıf bir çocuk, "Ailelerimiz hâlâ dışarıda mı?" diye sordu.

Gates ona baktı, kafası karışmıştı. "Dinlemedin mi beni?"

Nerd çocuk, Gates'e bakmaya devam ediyordu, cevabını bekler gibi bir ifade vardı yüzünde.

Gates derin bir nefes aldı. "Tahliyeden beri, etrafta gezinen askeri arama ekipleri haricinde yetişkin yok. Söylediğimi geri alıyorum... eyaleti terk etmeyi kabul etmeyen bazı manyaklar ve bir de ara sıra Kolorado'ya geri dönen, virüs bulaşmış herkesi öldürmek isteyen sinirli şerefsizler var. Otobüsü süren kişi büyük ihtimalle böyle birisiydi. Ama genel olarak virüslüler ve askerler var."

Lucy, "Teslim olmanıza izin vermediler mi?" dedi.

Bunu duymak Gates'in moralini bozmuş gibi görünüyordu.

Gates, "Hayır verdiler," dedi. "Etrafta devasa zırhlı araçlar geziyordu. Tekrar tekrar aynı anonsu yapıyorlar, ortaya çıkıp aracın arkasına doğru ilerlersek hiçbir şekilde zarar görmeyeceğimizi söylüyorlardı. Virüs bulaşmış kişileri götürdükleri bir tesis olduğunu ve orada güvende olacağımızı söylüyorlardı. Teslim olan birçok çocuk oldu."

Duygulanan Gates sözünü bir kez daha yarıda kesti. Dışarıdan gelenlerden biri, kısa beyaz saçlı bir kız, Gates'in yanına gitti ve

omzunu sıkarak ona destek oldu. Gates boğazını temizledi ve parmağıyla kırmızı gözünü ovup sözüne devam etti.

"Ama yalan söylemişlerdi," dedi ve başını salladı. "O çocukları gaz odalarına götürdüklerinden emin olabilirsiniz."

Lucy aklından, *bu çocuk bir yalancı* diye geçirdi. Dışarıda onları öldürmeye çalışan yetişkinlerden bahsedip kafalarını karıştırmaya çalışıyordu. Onun bir yalancı olması gerekiyordu. *O bir yalancı olmak zorundaydı.*

"Ve bakın, buna bayılacaksınız... teslim olmak için de bize belli bir süre verdiler. Verdikleri süre içerisinde teslim olmazsak, karşı çıkışımızın saldırgan bir hareket olarak kabul edileceğini söylediler. Böyle dediler işte. Sanki biz kötü adamlarmışız gibi. Bizim 'zarar verme niyeti taşıyan ölümcül tehlikeler' olduğumuzu söylediler. Yani kısaca, ya teslim olun ya da gelip sizi öldüreceğiz demek istediler. O zamandan beri durum bu. Biz kaçıyoruz, onlar da kovalıyor. Eh, yani bir ay öncesine kadar böyleydi."

Lucy, "Bir ay önce ne oldu?" diye sordu, çocuğun olayı dramatize ederek durmasına sinir olmuştu. Herkesi meraklandırmıştı ve bunun farkındaydı.

"Ordu toparlanıp gitti. Öyle bir anda. Tilsing Hills'te saklanıyorduk. Orada saklanmaya bir hafta kadar devam ettik çünkü bu bir tuzak gibi görünmüştü. Ama bir hafta sonra hâlâ geri dönmemişlerdi. Zamanla ilerledik ve kasabanın birine geldik. İlk gün girebildiğimiz bütün marketlere ve evlere girerek alabildiğimiz her şeyi aldık. Bizim gibi başka çocuklar da vardı, saklandıkları yerlerden çıkıyorlar ve etrafta geziniyorlardı. Birileri McKinley'nin hâlâ karantina altında olduğunu ve size yemek vermeyi bıraktıklarını duyduğunu söyledi. Biz de sizi buradan kurtarsak iyi olur diye düşündük."

Gates gülümsedi.

"Buralarda bayağı ünlüsünüz. İlk hastalananlar sizlersiniz. McKinley'dekilerin yerinde olmak istemeyen bir kişi bile görmedim. Burada size ateş açan yok. Artık her ne sebeptense, burada güvenli okulunuzda kalmanıza izin verdiler, üstüne bir de size yemek verdiler."

Lucy kendini istemsizce küfrederken buldu ama bunu yapan tek kişi kendisi değildi.

Kalabalıktan biri, "Burada olmanın nasıl olduğuna dair en ufak bir fikrin yok," dedi, sesi diğerlerinden daha yüksek çıkmıştı. Lucy duyar duymaz onu tanımıştı. Violent hafif topallayarak kalabalığı yardı ve öne çıktı. Dışarıdan gelenlerin silahlarını ona doğrultmuş olmasını umursamıyor gibi görünüyordu. McKinley'li çocukların hemen önünde durdu, elinde kafeteryadan aldığı bıçak vardı ve sinirli olduğu her halinden belliydi. Çok güçlü görünüyordu, olup bitenlerin hiçbirini onu azıcık bile olsun korkutmamış gibiydi. Violent her şeyle başa çıkabilirdi.

Gates ellerini havaya kaldırdı ve "Sakin olun. Sakin olun," dedi. "Sizin burada rahat olduğunuzu söylemeye çalışmıyordum..."

Kalabalığın bağırışları onu aşıyordu. Ne dediğinin bir önemi yoktu. Onların dışarısının nasıl olacağına dair bütün hayallerini parçalamıştı ve şimdi bir kez daha umutsuz bu yerde kapalı kalmışlardı. Kalabalık yaklaşık on dakika boyunca dışarıdan gelenlere bağırarak sorular sormaya ve hakaretler yağdırmaya devam etti ve avluda çılgınca bir şeyler olduğuna dair haber yayılmasa büyük ihtimalle bunu yapmaya bütün gün devam edebilirlerdi.

Genellikle olduğu yerde duran ve avlunun üzerini kapatan gri renkteki büyük kubbe havaya yükselmeye başlamıştı. Sanki Tanrı okula gelmiş de elindeki elektrikli süpürgeyle kubbeyi çekiyordu. Kubbenin orta noktası bir sirk çadırı gibi yükselmişti ve gri materyal de ona bağlı olarak gerilmiş, avlunun dört duvarına tutunmaya çalışıyordu. Will bir motorun uzaklardan gelen kırma seslerini duydu. Kubbenin avlunun etrafındaki duvarların çeşitli yerlerinden kopmaya başladığını fark etti. Her kopma sesinin ardından bir toz bulutu yükseliyordu ve kubbe kopan yerlerdeki duvar parçalarının bir kısmını da yanında götürüyordu.

Okulun neredeyse tamamı oradaydı, yükselmekte olan kubbeye bakıyor ve deliye dönüyordu. Will'in solunda Belinda, sağında Lucy vardı. Yalnızlar'ın oluşturduğu ufak bir grup da etraflarını sarmıştı.

Uzaktan gelen motor sesi durdu. Kubbe esneyebileceği en son noktaya gelmişti. Korkunç bir yırtılma sesinin ardından, kubbe okuldan tamamen koptu.

Avluya güneş ışığı dolmuştu. Will'in ilk başta elini gözlerine siper etmesi gerekti. Elini çektiğinde, mavi gökyüzünü çaprazlama kesen, harika bir turuncu renge sahip vinç kolunu gördü. Kubbenin koyu gri materyali, vincin kablosuna asılmış bir ıslak mendil gibi sallanıyordu.

Gökyüzünü gören herkesin dili tutulmuştu. Will'in morali, üzerinde duran uçsuz bucaksız gökyüzüne kadar yükselmişti. Taze hava her tarafını sardı. Derin bir nefes aldı ve aldığı bu nefes geçen bir buçuk yıl boyunca egzoz dumanı soluyormuş gibi hissetmesine sebep oldu. Artık dışarıda sayılırdı. Etrafındaki çocuklar birbirlerine sarılıyorlardı. Lucy'nin gülümsediğini gördü. Vinç yavaşça döndü ve devasa kubbeyi de beraberinde götürdü.

Will parlamış ve aşırı aydınlanmış olan avluya göz gezdirdi. Kenarlar keskinleşmişti. Avlunun gölgelerde kaybolmuş köşeleri bir kez daha ortaya çıkmıştı ve bu yeni aydınlığın altında tehditkâr görüntülerini biraz kaybetmişlerdi. İnsanların yüzleri de aynı şekildeydi. Kubbeden geçerek gelen soluk, gri ışık kaşlarının altında derin gölgeler oluşmasına sebep olur, yüzlerini karartırdı; gözlerini koyulaştırır ve çehrelerini tepelere, gözlerini de uçurumlara benzetirdi. Bulutsuz, güneşli bir günde, gözleri kendi yaşlarındaki çocuklarınsı nasılsa öyle görünüyordu.

Will avlunun dört duvarı üzerine çekilmiş dikenli teller olduğunu gördü. Çatıda iki kişi vardı; bellerine gelen, üzeri dikenli tel kaplı çitlerin arkasında duruyordu. Motorsiklet kaskları takmış, sırtlarında dalış tüpleri olan bir adam ve bir kadın. Hava hortumları omuzlarının üzerinden geçerek kasklarının içine giriyordu.

Adamın kaskı siyahtı, kadınınki ise lila. Adamın üzerinde kanvas bir ceket ve pantolon vardı. Kadın ise bej renkte, fermuarlı bir kapüşonlu ve rükuş bir kot pantolon giymişti. Yarıyı yapıştırmalarla kaplanmış bir gitar amfisi, adamın ayağının dibinde duruyordu.

Adam yere eğildi ve siyah bir mikrofon kablosunu amfiye taktı. Amfiden rahatsız edici bir geri besleme sesi geldi. Will kablunun diğer ucunun adamın kaskına bağlı olduğunu fark etti.

Adam boğuk ama oldukça yüksek çıkan bir sesle, "Bizler endişeli ebeveynlerden oluşan bir grubu teslim ediyoruz," dedi.

Avlu sessizliğe büründü.

Adam, "Lafı fazla uzatmadan konuya gireceğim," dedi. "O otobüsü okulunuza sürmeyi planlamıyorduk ama o işte bir parmağımız olduğu doğru. Bunun duymak istediğiniz şey olmadığını farkındayım ama sizinle burada daha iyi ilgilenebileceğimize karar verdik. Dışarı çıkmanıza izin vermeyeceğiz."

Will, "Ne diyor ya bu?" dedi. Etrafındaki kalabalığın gürleyişi onu sındırıyordu. O kadar kötü niyetli, o kadar nefretle dolulardı ki Will'i korkutmuşlardı.

Yanıbaşında duran Lucy'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunu yapamazsınız!" diye bağırdı.

Adam, "Beni dinleyin!" diye bağırdı. "Ordu ölmenizi istiyor."

Bu lafıyla dikkatlerini çekmeyi başardı.

"Hatta büyük ihtimalle şu anda ölmüş olduğunuzu düşünüyorlar. Bunu biliyorum çünkü McKinley'nin idaresiyle görevlendirilmiş adamı tanıyordum. Onu sizlerle tekrar iletişime geçebilmemiz için aylarca rahatsız ettim. Hiçbir işe yaramadı. Ama bir ay önce benimle iletişime geçti ve McKinley'den vazgeçtiklerini, erzak sağlamayı da bırakacaklarını söyledi. O ve adamları ülke çapında hastalık bulaşmamış gençleri karantinaya alma çalış-

malarına katılmak için cepheye gidiyormuş. Gördüğünüz üzere, virüsü kontrol altına almaya çalışmaktan vazgeçtiler. Artık sağlıklı gençleri topluyorlar, bunu yaparak virüsün yayılmasını önlemeyi amaçlıyorlar. Ve yürürlüğe soktukları yeni bir yasayla hastalık taşıyan çocukları öldürmeyi, nefsi müdaafa kapsamında olduğu ya da yedi buçuk metre yakınlarına kadar geldikleri sürece serbest kıldılar. Bana göre bunun tek bir açıklaması var. Hükümet hastalıklıların öldürmek istiyor. Buna hepiniz dahilsiniz. Adamın telefonu kapatmadan önce bana söylediği son şey, ayrılmadan önce McKinley'deki bütün öğrencileri öldürme emri aldığıydı."

Kalabalıktaki herkes şoke olmuştu.

Adam, "Tanrı'ya şükürler olsun ki bunu yapmadı," diyerek devam etti. "Bu operasyonda en azından birisi vicdan sahibiymiş. Üstlerine okulu zehirli gazla doldurduğuna dair yalan söyledi. Ardından bana McKinley'nin artık benim sorumluluğumda olduğunu açıkladı."

Dışarıdan gelenlerden biri, "Bizi serbest bırakın!" diye bağırdı.

Motorsiklet kasklı adam, "Sizin için en iyisi neyse onu yapıyoruz," dedi. "Burada sizi güvende tutabiliriz. İnsanlar Pale Ridge'e geri dönmeye başladı. Hükümet, Kolorado'dan virüsü temizleme anlamında ellerinden geleni yaptığını, hastalık bulaşma riskinin ülkenin geri kalanında neyse burada da o olduğunu söyledi. Sizi serbest bırakırsak, birilerinin sizi öldürmesini engellemek için herhangi bir şey yapamayız. Buradan kaçmayı başaran çocuklar, artık her nerede saklanıyorlarsa, o zaman geldiğinde kendilerini savunacak hiç kimseleri olmayacak. Ama biz sizi burada güvende tutabiliriz. Burayı savunabiliriz. Sizi terk etmeyeceğiz. Bunu anlamanızı istiyorum. Sizi terk etmeyeceğiz. Ne olursa olsun buradayız."

İneklerden bir kız, "Kimin ebeveynlerisiniz?" diye bağırdı. Adam cevap vermeden önce duraksadı.

"Eski mezunlarla konuştuk. İşlerin burada ne durumda olduğunu biliyoruz ve bu yüzden de size söylememeye karar verdik. Çocuklarımızın hedef alınmasını istemiyoruz."

Çocuklar ebeveynlerinin isimlerini söylemeye ve Anne? Baba? diye seslenmeye başladılar.

Lila rengi kaskı olan kadın, adama dirsek attı. Adam mikrofona kablosunu amfiden çıkardı ve kadın kendininkisini taktı. Kadının sesi duyulandığını belli eder şekilde boğuk çıktı.

"Bunu kendi çocuklarıma söylemeyi istiyordum, bu yüzden hepinize söyleyeceğim. Sizi seviyoruz. Burada olmamızın sebebi bu."

Will avlunun her tarafındaki çocukların ağlayıp zırlamaya başladığını fark etti. Herkes şoke olmuştu. Will bütün bunlara nasıl anlam vereceğini bilmiyordu ama bildiği tek bir şey varsa o da bu adamın babası olmadığıydı, babası bu kadar uzun boylu değildi.

"Yiyecekleri getir, yemek yemeleri gerek," dedi adam.

O tek kelime, *yiyecek*, Will'in ağzının sulanmasına sebep olmuştu. Diğer bütün çocuklarda da aynı etkiyi yaptığından emindi. Hiçbiri iki haftadır yemek yememişti, Takım'ın yiyecek stoklarına saldırdıkları günden beri. Siyah motorsiklet kaskı takan ebeveyn, kollarıyla birinin park etmesine yardımcı oluyormuş gibi öne işaret ederek talimat verdi.

Uzakta duran vincin motoru bir kez daha çalıştı, ardından da belirli bir hızla aynı şekilde devam etmeye başladı.

Will, büyülenmiş bir şekilde, "Vay canına," dedi.

Tren vagonu büyüklüğünde, yiyecek ve erzaktan oluşan bir blok avlunun ötesinden görüş mesafelerine girmişti. Üzerindeki şeffaf filmle kaplanmış yığın güneş ışığında parlıyordu. Blok, devasa vincin kolunun ucunda sallanıyordu. Vinç döndü, bloğu da avlunun merkezine sürükledi ve sallanması durana kadar hareketsiz kaldı. Avludaki herkes durumu anlamış bir şekilde öne çıkmıştı. Erzak talanı iyi bildikleri bir işti.

Adam tekrar kendi mikrofonunu amfiye taktı ve gürültüyü bir kez daha bastırdı. "Herkes yetecek miktardan bile fazlası var. Bu yüzden görmek istediğim manzara şu: Bloğu indirdiğimizde, güzel ve düzenli bir sıra yapacaksınız. Her kutuda, doğru paylandığı takdirde bir kişiye iki hafta yetecek miktarda erzak var. Lütfen bir kutu alın ve devam edin. Arta kalanlar usulüne göre paylaşılabilir."

Avludaki herkes santim santim inen ve metal kabloşuna bağlı bir şekilde hafifçe bir sağa bir sola sallanan erzak bloğuna bakıyordu. Zaman gelmek üzereydi. Birazdan, kablo çıkacak, blok yere düşecekti.

Ama öyle olmadı. Yavaşça inmeye devam etti. İnsanlar birbirine bakıyordu, kafaları karışmıştı. İnekler Nerdler'e. Kaykaycılar Kaşarlar'a. Hiç kimse ne yapacağından emin değildi. Gerçekten de herkes sıraya geçip huzur içerisinde yiyeceklerini alacak mıydı?

Yere inmesine dört buçuk metre kala, Kaykaycılar koşmaya başladılar ve sallanan bloğun altına doluştular. Birisi bloğa tutunana kadar birbirlerinin omuzlarına tırmandılar. O Kaykaycı'nın kafasının arkasında uzun beyaz saçları vardı, geriye kalanını ise kazıyordu. Erzak bloğuna tutundu ve üzerine tırmandı. Cebinden paslı bir tornavida çıkarıp kutuların oluşturduğu yığını bir arada tutan kaplamayı deldi. Plastığı çekip açtı ve kutuları itip yere dökülmelerine sebep oldu.

Onların ardından Kaşarlar gelmişti. Sonra da Takım. Herkes merkezde toplandı. Sallanan bloğun gölgesinin altında duruyorlardı. Çocuklar bütün güçleriyle olabildiğince yukarı zıplıyorlardı, basketbol maçında ilk topu yakalamaya çalışır gibi bir halleri vardı. Parmaklarını bloğu bir arada tutan plastik halatlara geçirdiler ve tutundular, ağır blokla birlikte sallanmaya ve kımıldanmaya başladılar; ayakları, yerde duran çocukların kafalarına çarpıyordu. Bloğun tepesine çıkmayı başarmış olanlardan şanssız bazıları tekrar tekrar aşağıdaki kalabalığın üzerine düşüyorlardı.

Yukarıdan gelen bir ses onlara, "Tırmanmayı kesin!" dedi. "Sıraya geçin. HERKES TEK SIRA OLSUN!"

Tepedeki çocuklar bloğu bir tahterevalli gibi sallamaya başladı.

Adam, "Kesin şunu!" diye bağırды.

Bloğun altında duran çocuklar, gökyüzündeki adama lanetler yağdırmaya başladı. Bloğun üstünde duran Ucubeler'den biri, halata tırmanmaya başlamıştı. Siyah motorsiklet kasklı adam tırmanan Ucube'yi görünce vince dönerek kollarını deli gibi sallamaya başladı.

Yüksek bir klik sesinin ardından, kablo yerinden çıktı ve blok düştü. Yiyeceklerin oluşturduğu korkunç ağırlık yere çakılmış, zamanında kaçmayı başaramayan bütün çocukları ezmişti. Bloğu bir arada tutan halatlar koptu ve kutular havaya fırladı. Düşen bloğun altında kalıp da hemen ölmeyenler, kırılan kemikleriyle acı içinde inliyorlardı.

Adam, "Hayır!" diye bağırды.

Will ve Yalnızlar'dan küçük bir grup merkeze doğru akın etti. Beklemekte olan diğer gruplar da onlara katıldı. Herkes erzak yığınına sardı ve kendi paylarını kurtarmak için savaşılmaya başladı. Yukarıdaki ebeveynler bağırılmaya devam ediyordu ama onları dinleyen yoktu.

Toprağın üzerinde kan birikintileri oluşmuştu. Lucy fasulyesini çiğnerken bu birikintilere bakıyordu. Düşen bloğun altında kalarak ölenlerin cesetleri mensubu olduğu grupların üyeleri tarafından götürülmüştü. Ölen çocukların kanlarının toprağa karışıp kırmızı renkte çamur haline dönüşmesini izlerken yemek yemesinin normal şartlarda midesini bulandırması gerekirdi ama öyle olmamıştı. Bunun için fazla açtı.

Bunca olaydan sonra onları etkileyecek bir şey olması oldukça zordu. Sınıf öğretmeninin kara tahtayı akciğerleriyle kırmızıya boyadığı günden beri, Lucy için her geçen gün ayrı bir trajedi beraberinde getirmişti. Ölen çocuklar. Güzeller'de geçirdiği baskı ve istismar dolu korkunç aylar. Brad'in ona tecavüz etmeye çalışması. Tünelin David'in üzerine çökmesi. Onun arkasından gelen, haftalar süren açlık. Okuldan kaçma hayallerinin üzerlerine hızla gelen bir otobüsle yok olması. Son olarak da Gates denen

çocuğun ve sonra da o iki ebeveynin onlara verdiği haberler, dışarıda onları sadece ölümün beklediğini öğrenmek.

Kötülükler peşlerini hiçbir zaman bırakmayacaktı. Lucy bundan emindi.

Çatının kenarına baktı. Orada durmuş onları izleyen ebeveynler gitmişti, en azından onun görebildiği kadarıyla öyleydi. Erzak talanı bittikten sonra olanlardan ötürü özür dilemeyi denemişlerdi ama avludaki çocuklar onlara tahta ve beton parçaları fırlatarak kaçmalarına sebep olmuş, o günden beri de geri dönmemişlerdi.

Lucy Yalnızlar'la birlikte doğu duvarının altında oturuyordu. Beyaz saçlı on iki çocuk yerde oturmuş, tenekelerin içinden yemek yiyordu. Mevcutları, avlunun diğer tarafında, İnekler'den bir arkadaşıyla konuşan Leonard haricinde bu kadardı. Yalnızlar'ın geriye kalanı kaçmıştı. İkizler gitmişti. Nelson, Sasha ve daha niceleri.

Lucy, "Artık en küçük grup biziz," dedi.

Bu dediği durumlarını anlatma konusunda yetersiz bile kalmıştı aslında; diğer gruplar arasında on kişiden fazlasını kaybeden olmamıştı. Yalnızlar yetmiş yedi üyesini kaybetmişti.

Will, "Daha önce de küçük bir gruptuk," dedi. Lucy'nin kolunu okşadı. Will kendini zorlayarak gülümsedi. Yüzünü güleç ve neşeli tutmaya çalışıyordu ama yüzü küçülmüştü ve besinsiz kaldığını gösterir haldeydi. Lucy, Will'in onu mutlu etmek için rol yaptığının farkındaydı ve bu çok tatlı bir davranıştı. Onun da kendisi gibi yorgun, korkmuş ve depresyona girmiş olması gerekiyordu ama Will'in gözleri kararlılıkla parlıyordu. Lucy onun bu yönünü çok seviyordu.

Mort'un bükülmüş ve kötü durumdaki eli, erişteli sebze çorbasından daha bir plastik kaşık dolusu yiyemeden titremeye başlamıştı. "Hiç iyi değil," diye mırıldandı Mort. "Hiç iyi değil."

Will, "Sakin ol, Mort," dedi. "Ne olacağını bilmiyoruz. Açıkçası ben bugün açık havada etli ravioli yemeyi beklemiyordum. Yarının ne getireceğini kim bilebilir ki?"

Belinda, "Ravioli getirmeyecek, orası kesin," dedi.

Ritchie tiksinişmiş bir şekilde, "On altı teneke," dedi. "On üç kişi on altı teneke yiyecek nasıl beslenebilir ki?" Ayakta durmuş yemeğini yiyor, ağırlığını bir sağa bir sola veriyordu. Hareketleri yüzündeki yaraların güneş ışığı altında kıvranıp debeleniyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu.

Will, "Sakin ol, tipsiz. Kötü bir erzak talanı geçirdik, dünyanın sonu değil bu," dedi.

Ritchie öfleyip pöfledi ve gözlerini devirerek Will'e arkasını döndü.

Mort, "Şunlarda fazladan ne kadar erzak var baksanıza," dedi.

Mort iki taraflarında duran gruplara bakıyordu. Yalnızlar, Kaykaycılar ve Ucubeler'in arasında kalmıştı; bir taraflarında siyah saçlar, diğer taraflarında mavi saçlar vardı. Elliye yakın Kaykaycı, yaklaşık yüz tane de Ucube vardı. Her iki grup da hâlâ yemek yiyordu, yeni ekmek kopartmaya, yeni konserve tenekeleri açmaya devam ediyorlardı. Yalnızlar'ın yarına kadar yeni bir konserve açma lüksü yoktu.

Ritchie ve Will hariç bütün iyi savaşçıları kaçış esnasında kaybetmişlerdi. Belinda yavaştı. Mort sakat sayılırdı. Lucy erzak talanlarına yeni alıştıyordu ve elinden gelenin en iyisini de yapmıştı ama yine de ancak kendine bir teneke pişmiş domates almayı

başarabilmişti. Yalnızlar'ın katıldığı her erzak talanında bulunmuş, Colin ve Vincent gibi kişiler bile pek iyi iş çıkartamamıştı.

Belinda, Lucy'nin yanında yavaşça inlemeye başladı. Lucy Belinda'ya nazikçe sarıldı.

"Her şey yoluna girecek, Bel," dedi.

"Freddy'yi hatırlıyorsun değil mi, sana bahsettiğim çocuk hani?"

Lucy biraz patavatsız bir şekilde, "En son çıkıyor gibi olduğun bir Nerd vardı, o mu?" diye sordu.

"Evet." Belinda'nın ses tonu biraz daha yumuşadı. "Çıkış işlemlerinin gerçekleştiği tesisteyken, istiyorsam Nerdler'e katılabileceğimi söylemişti..."

Will, "Büyük ihtimalle sadece seninle flört ediyordu," diyerek söze girdi. Ses tonunda bir rahatsızlık belirtisi vardı. Lucy o tarafa döndüğünde Will'in onları dinlediğini gördü.

Belinda, "Flört etmek için biraz garip bir zaman sanki," dedi.

Kaykaycılar'dan ikisi onların bulunduğu yere doğru yürüdü. Birinin kafası saçtan siyah benekler haricinde kazınmıştı ve diğerinin de kafasının tepesi kelleşmeye başlamış gibi traş edilmişti. İkisi de beyazdı. Lucy'nin Kaykaycı kızlar satarken gördüğü, kablolardan işlenerek yapılmış yüzükler takıyorlardı. Sıfır yaka tişörtlerini kesip V yaka haline getiriyorlardı. Ritchie'ye doğru ilerlediler.

Çocuklardan biri, "N'aber, koç," dedi.

Diğeri de, "Bugün bayağı iyi iş çıkardın," diyerek devam etti.

Ritchie, "Öyle mi? Cidden böyle mi düşünüyorsunuz?" diyerek cevap verdi.

Will Lucy'ye, "Bu da ne böyle?" dedi. Lucy, Will'in sesinden sinirlenmeye başladığını anlayabiliyordu.

"Dinle adamım, Kaykaycılar'a katılmayı düşünür müsün diye soracaktık. Senin gibi sağlam bir savaşçı çok işimize yarardı."

Benekli çocuk, "Yarım-boru, korkuluk gibi kaykay parkurlarımız var. İlgin çekerse grup içinde yarışmalar da düzenliyoruz. Bir de bir sürü kız var tabii," dedi.

Ritchie, "Kız mı?" diye cevap verdi. Lucy, Ritchie'nin onlardan ayrılması fikrine sıcak bakmıyor olsa bile, *kız mı* derken ses tonunun değişmesini çok tatlı bulmuştu. Umut dolu, ufak bir çocuk gibiydi.

"Tabii oğlum. Bir sürü kız var. Yalnızlar'la falan çıkıyorsan bilemeyeceğim tabii ama ne bileyim, garip zevklerin var demektir öyleyse..."

Ritchie, "Yok be," dedi. Lucy, Ritchie'nin tatlı olduğuna dair düşüncelerini bir kenara bıraktı.

Will, "Şaka yapıyor olmalısın," diyerek söze girdi. Ayağa kalktı ve büyük adımlarla Ritchie'nin yanına gitti, parmağını yüzüne doğrultarak bağırdı. "Ritchie, sen ciddi misin? Kaykaycılar mı? Ortak salonda onlarla karşılaştığımızda olanları hatırlamıyor musun? Aralarından biri kolunu ateşe vermişti!"

Ritchie, "Üzerimde ceket vardı," dedi.

"Mesele o değil. Onlara güvenebileceğini mi düşünüyorsun?"

Kaykaycılardan biri, "Hey, o çok ayrı bir durumdu," dedi.

Will, "Kaykaylarınızı kırmadık mı biz, o yarım-boru parkurda nasıl kayacaksınız ki?" diye sordu.

Diğer Kaykaycı kollarını bağlarken, "Yeni kaykaylar yapıyoruz," diye cevap verdi.

Will, "Toz olun, çöpçüler," dedi.

Kaykaycılar ellerini havaya kaldırıp geri çekildiler.

Aralarından biri ayrılmadan önce Ritchie'ye döndü ve "Kaçıyoruz biz. Dediklerimizi düşün, tamam mı?" dedi.

Will bakışlarını tekrar Ritchie'ye döndürdü. "Dostum sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Ritchie, "Bana kızgın mısın? Leonard'a baksana bir de," dedi.

Ritchie, avlunun diğer ucunda, İnekler'in yanında duran Leonard'a işaret etti. Leonard beyaz saçlarına bir tutam mor renkte saç tutturmuştu ve İnekler'den bir kızın elinde tuttuğu ayna parçasında nasıl görüldüğüne bakıyordu. Leonard kahkaha atıyor ve gülümsüyordu, Lucy'nin uzun zamandır görmediği kadar mutlu gibi görünüyordu.

Will, "Anlamıyorum," dedi. "Leonard Zachary'nin David'in boğazına bıçak dayamış olduğunu hatırlamıyor mu? Belinda, sen Nerdler'in kütüphanede bize pusu kurduğunu unuttun mu? Kafayı yiyecekmiş gibi hissediyorum şu an. Yalnızlar olmak istemiyorsunuz artık, bu kadar basit mi yani?"

Avluyu sessizlik sarmıştı ve bir an için, Lucy Will'in sözlerinin kalabalığı susturacak kadar güçlü olduğunu düşündü fakat ardından dışarıdan gelen çocuklardan oluşan bir grubun avluya girdiğini gördü. Hepsinin saçları beyazdı, aynı Yalnızlar'ınkiler gibi. Geldiklerinden beri ilk kez hiçbirinin yanında silah yoktu. Koridorda durmuşlardı, gözlerini kısmış, gökyüzünü seyretiliyorlardı. Uzun saçlı ve kırmızı gözlü olan, diğerlerinin önünde duruyordu. Colin tükürük saçan bir geçirtiliyle, "Şu, Gates midir nedir, onun burada olduğuna inanamıyorum," dedi. Tipik bir manzaraydı bu. Colin aralarındaki en iğrenç çocuktü.

Lucy, "Bize dışarısını anlatan çocuk mu?" diye sordu. "Onu tanıyor musun?"

Colin gözlerini devirdi. "Siz tanımıyor musunuz?" dedi. Israr etmeleri için biraz duraksadı.

Will, "Of, haydi ama ya, söylesene işte," dedi.

Colin gülümsedi, tatmin olmuştu. "Benim kuzenim Aziz Patrick'e gidiyordu. Gates, orada bir nevi efsane sayılır. Kontrol edilemez biriydi. Kimsenin sözünü dinlemezdi; ne ailesinin, ne öğretmenlerinin ne de polislerin. Partilerinden birini bitirmeye çalışan bir polisin suratına yumruk attığını duymuştum."

Ritchie, "Sallıyorsun gibime geliyor," dedi.

"Eh, partileri sallama değildi ama, Denton'daki herkes onun partilerini bilir. Bir tanesine gitmişim. Şaka yapmıyorum. Terk edilmiş bir Kmart mobilya mağazasındaydı. Evet, doğru duydunuz. Efsane bir şeydi. Siz benim istediğim zaman geçirebildiğimi biliyordunuz değil mi?"

Lucy, "Evet, biliyoruz. Lütfen bir kez daha gösterme," dedi.

"Eh, o buna bayılmıştı. Kuzenim onun yanında yapmamı istedi ve Gates buna bayıldı. Gates beni yanında gezdirdi ve herkes için geçirtirdi. Hayatım boyunca hiç o kadar geçirmemişim. Depoyu dolu tutmak için gazoz içip duruyordum."

Belinda iç çekti. "Colin, senin övündüğün şeyleri idrak edebilmemin hiçbir yolu yok."

Colin kusal gibi bir ses çıkardı ve iki büklüm oldu. Belinda ürkererek uzaklaştı ve başını çevirdi, sinirle kafasını sallıyordu.

Mort, "Al işte, sana tekrar yapacak fırsat doğdu," dedi.

Lucy kafasını çevirdiğinde Gates'in onlara doğru geldiğini gördü.

Ritchie alaycı bir şekilde, "Aziz Gates, partilerin kralı," dedi.

Dışarıdan gelen çocuklara Azizler adı takılmıştı bile. McKinley'nin eskiden Aziz Patrick'le Amerikan futbolu maçı yapmışlığı

vardı ve Azizler de takımlarının adıydı. İğrenerek söyleyince kulağa çok hoş geliyordu.

Gates yüzünde dost canlısı bir gülümsemeyle yanlarına gitti. Yaklaşırken el sıkışmak için elini Will'e doğru uzattı.

Lucy bir anda buz kesti. Gözucuyla bakarken, önünde tuttuğu krom kaplama bir silahla güney duvarından Will'in üzerine doğru koşmakta olan Sam'i gördü.

Lucy, "Dikkat et!" diye bağırdı. Ama Sam'in hedefi Will değildi, Gates'e yönelmişti.

Gates hızla arkasına döndü ama çok geç kalmıştı. Sam üzerine çıktı. Sam silahın namlusunu Gates'in alnının ortasına yerleştirdi. Silahın işlemeli hatları güneş ışığında parlıyordu.

Sam, "Sen benimle geliyorsun," dedi. Terli, soluk sarı renkteki saçları alına yapışmıştı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Hızla nefes alıyordu.

Gates kanlı gözünü durmadan kırıyor ve yüzünün o tarafını buruşturup duruyordu ama diğer gözü gayet net ve keskin bakıyordu. En ufak bir kırpmaya yoktu.

Sam, "Şimdi arkadaşlarının yanına gideceğiz. Ve sen de onlara geriye kalan silahların tümünü grubuma vermelerini söyleyeceksin," dedi, "Ya da beynini patlatmamı izleyebilirler."

Lucy korkudan buz kesmişti. Bu korkunç olurdu. Silahlanmış bir Takım grubu.

Gates bir anda kahkahalara boğuldu.

Sam, "Komik mi bu?" diye sordu. Sinirden kaşlarını çatıp ve dişlerini gıcırdattı.

Gates gülmesini durdurmaya çalıştı. Ağzını kapatmaya çabaladı, gülüşünü tutunca yanakları şişmişti. Lucy, Gates'in böyle

yapmayı kesmesini istiyordu. Başlarından geçen onca şeyden sonra, en son görmek isteyeceği şey Sam'in birinin kafasını uçurmasıydı.

Gates, "Üzgünüm, gülmemem gerekirdi. Devam et. Çek tetiği," dedi.

Sam, "Ne?" dedi.

"Sana böyle gülmem çok kaba bir davranıştı. Tetiği çekmen gerektiğini düşünüyorsan seni anlarım."

Sam, "Sen kimi tahrik ettiğinin farkında değilsin!" diye bağırdı. "Daha önce kimseyi öldürmediğimi mi düşünüyorsun? İstedigine sorabilirsin."

Gates bir kez daha kıkırdadı, sonra da iç çekti.

"Silahında mermi yok," dedi.

Sam, "Hayır, var," dedi.

"Eh... aslına bakarsan yok. O silahı tanıyorum. Bu benim arkadaşım Shelly'nin silahı. Tetik köprüsünün üzerinde duran, pembe ojeyle yapılmış ufak noktayı görüyor musun?"

"Yanılıyorsun."

Gates yüksek sesle, "Shelly," diyerek arkadaşına seslendi.

"Bu senin silahın mı?"

"Evet," Azizler'in arasından tatlı bir ses tonuyla cevap gelmişti.

Avludaki kızlardan kıkırdayanlar oldu. Sam kızarmıştı. Yüzü sinirle titremeye başladı ve ardından tetiği çekti.

Tak.

Silah patlamamıştı. Tak-tak-tak. Üç kez daha sıktı, silah patlamadı. Gates gözünü bile kırpmamıştı.

Gates, "Mermilerimiz iki hafta önce bitti. Ama bir süredir yeni cephane arıyoruz, yerini biliyorsan söyle yani," dedi.

Sam tam olarak ne yapacağını bilemedi. Silahını Gates'in kafasından çekti ve silahı tutan eli yana düştü. Kalabalık kıs kıs

güliyordu ve gülüşmeler bir hastalık gibi yayılmaya başladı. Sam'in yanaklarının kırmızılığı koyulaşmıştı. Gates'i iterek ayağa kalktı.

Lucy, Will'in yüzünde sinsi bir gülümseme olduğunu gördü. *Olamaz, diye geçirdi aklından, boşver gitsin. Sam bir psikopat.*

Will elini ağzının yanına koydu ve bütün avluya seslenir şekilde bağırdı.

"Hayalarına tekme basıp midesine kadar gönderdiğimden beri boşa sıkıştığı başka şeyler de var."

Avlu kahağaya boğulmuştu. İzleyenler, Sam'in duygularını incitmeye dünden razıydı, ona hak ettiği gibi davranmak istiyorlardı. Lucy de böyle hissediyordu. Lucy güldü ama bu kısa bir kahağaydı çünkü o sırada Sam'in yüzüne bakıyordu. Onunla dalga geçenlere bakarken yüzünde beliren acı ifadesini gördü. Ve içinde biriken öfkeyi, gözlerini Will'e kilitleyişini gördü.

Sam, Will'e doğru atıldı.

Ona ulaşmasına fırsat olmadan, Gates Will'in önüne atladı ve Sam'i geriye itti.

Gates, "Bunu yapmana izin veremem," dedi. "Bu adam benim hayatımı kurtardı."

Will, Gates'in yanına geçti. Birlikte Sam'in karşısında duruyorlardı.

"İkimizle birden mi dövüşmek istiyorsun?" diye sordu Will sırtarak. "Kendine o kadar güveniyor musun?"

Sam gözlerini gergin bir şekilde rakipleri üzerinde gezdirip duruyordu.

Sam, "Takım, bana destek çıkın!" diye bağırdı.

Takım güney duvarının altında oturmaya devam etti. Başlarını eğdiler ve yemeklerini yemeye devam ettiler. Çoğu bakışlarını ellerindeki yemekten kaldırmamıştı bile. Sam'in utancına ortak

olmaya pek istekli değil gibiydiler. Sam'in kendi grubu tarafından reddedilmesi kalabalığı kahağalara boğmuştu.

Sam, "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz ya?" diye bağırdı.

Cevap veren kimse olmayınca Sam avlunun diğer tarafına koştu ve Takım üyelerinden oluşan kalabalığın içine daldı. Kendinden geçmiş, emirler yağdırıyordu, bu sırada okulun geriye kalanı ona gülmeye devam ediyordu. Sam eliyle spor salonunu işaret etti ve Takım avludan içeri yöneldi, gruptakilerin çoğu rahatsız olmuş ve utanmış görünüyordu.

Gates Will'e, "Kimdi o çocuk?" diye sordu.

"Eziğin teki."

"Senin adın ne?"

"Will."

Gates, "Peki, Will," dedi ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle elini uzattı. "Sana teşekkür etmek istiyorum. Başka ne diyebilirim bir fikrim yok açıkcası. Hayatımı sana borçluyum."

Will, Gates'in elini sıktı. "Önemli değil," dedi.

Will'in sevinçten yüzü parlıyordu. Sam'in karşısına dikildiği için çok mutlu olmuş gibi görünüyordu. Bunu Yalnızlar'ın karşısında yapmış olmasıysa onu daha da mutlu etmişti.

Colin, Gates'in yanına geldi. "Selam dostum, beni hatırladın mı?"

Gates, "Yok artık. Sen o geçiren çocuksun. Nasıl gidiyor?" dedi.

Azizler'den bazıları da Gates'in yanına koştu.

Çocuklardan biri, "Gates, iyi misin?" dedi.

Lucy, Gates'in yanına gelen çocuğun yüzüne bakmamıştı bile. Çocuğun pantolonundaki kemer köprülerinden birine asılı duran şeye takılmıştı gözü. Beyaz renkte, deri bir göz bandı.

KARANTİNA: AZİZLER

Lucy, "Hey!" diyerek seslendi.

Yalnızlar'ın ve dışarıdan gelenlerin tamamı ona baktı. Lucy, eliyle göz bandını işaret etti.

"Onu nereden buldun?" diye sordu.

Dışarıdan gelen çocuk, beyaz renkteki deri göz bandını eline aldı. "Ha, bunu mu? Kasabadaki evleri yağmalyorduk. Bunu ölmüş bir çocuktan aldım. Güzel, değil mi?"

David ölmüştü. Will içten içe bunu öğrenmemiş olmayı diliyordu. Ama o da diğer herkesle birlikte bunun kanıtını, çocuğun belinden bir süs gibi sallanan David'in göz bandını görmüştü. Azizler'den çocuğu cesedin neye benzediğine dair sorulara boğmuşlardı. Anlattığına göre her tarafından vurularak öldürülmüştü, bu Will'in düşünmekte bile güçlük çektiği bir şeydi. Çocuğun tarifi David'in boyuna ve cüssesine, beyaz saçları ve yaralı gözüne uyuyordu. Ama bütün bunları duyduktan sonra bile, Will şüphe etmeye devam etmek istiyordu. Ve çocuğun cesedinin bulunduğu evi, David ve Will'in yaşamış olduğu eve salonun köşesinde duran mavi renkteki koltuğa kadar uymasaydı bunu yapardı da. Başka açıklaması yoktu. David gerçekten de ölmüştü. Will kardeşinin tünel çöktüğünde ölmüş olabileceği ihtimalinin farkındaydı ve son birkaç haftada bunu kabullenmeye başladığını düşünüyordu ama kabullenmeye başladığı tek şey sadece böyle bir ihtimalin

olduğuydu. Kardeşinin kesin olarak öldüğünü öğrenmek yeni bir acıydı ve Will buna dayanabileceğinden emin değildi.

Will'in elinde kırılmış metal bir kornişten yapılmış bir meşale vardı. Alevli kısım kızartma yağına batırılmış bir rulo tuvalet kâğıdıydı. Elektriğin bir ayı biraz aşkın süre önce kesilmesinden beri, aydınlanmak için kullanılabilecek en güvenilir enerji kaynağı ateşti. Elinizde bir meşale olmaması körlemesine ilerlemek anlamına geliyordu, o karanlığın içinde varolduğunuzu size hatırlatacak tek şey üzerinde yürüdüğünüz tahta parkelerdi.

Will koridorda Merdivenler'e doğru hızla yürüyordu. Yalnızlar Will'in hızına ayak uydurmuştu. Büyük ihtimalle başı çekiymuş gibi görünüyordu ama aslında öyle değildi, sadece yavaşlarsa ağlamaya başlayacağından korkuyordu. Will onların karşısında kendini kaybetmek istemiyordu. Grubun birliğinin pamuk ipliğine bağlı olduğunu düşünüyordu ve bunu koparanın kendisi olmasını istemiyordu. Meşalenin ateşi titriyordu, sönmek üzereydi. Birazdan yeni bir ateş yakmaları gerekecekti.

Will ve Yalnızlar, Merdivenler'in ilk kat kapısına vardılar. Will kapıyı iterek açtı. Will ve Lucy geri dönüp gruba dışarıya çıkan kapıların açıldığını söylediklerinde, bütün grup fuayeye akın etmişti. Hiç kimse evlerinin kapısını kilitlemeyi düşünmemişti çünkü kimse buraya geri dönmeyi beklemiyordu.

Will duraksadı. Meşalenin ışığı sadece cephaneliği ve birinci katı aydınlatmaya yetiyordu. Daha yukarısı tamamen karanlıktı.

Will, "Eh... evimize geldik," dedi.

Kimse bir şey söylemedi. Arkasında buz gibi bir sessizlik vardı. Onları suçlamıyordu. Merdivenler ev hissi vermiyordu artık. Burası sadece David'in eskiden yaşadığı bir yer gibi gelmişti.

Will içeri girdi. Yalnızlar da onun peşinden birer birer içeri girdiler. Etrafta uyurgezerler gibi amaçsızca dolanıyorlardı. Will gözücuyla Ritchie'ye baktı ve gözkapaklarında beliren yaşları gördü, yanan ateşin ışığında parlıyorlardı. O David'i çok seviyordu, bunu herkes biliyordu. David'e bir süre için Will'den daha yakın olmuştu. Ritchie merdivenlere bakıyordu, ışığın aydınlatamadığı karanlığa dikmişti gözlerini. Sanki kendi mezarına bakıyordu.

Will, "Ateş yaksak iyi olur," dedi.

Ritchie Will'in ona baktığını gördü. Bir an ürktü ve başını bir tavuk gibi hızlı ve şiddetli bir şekilde çevirdi.

Ritchie, "Bu masa kırık," dedi, cephanelikteki bir ayağı kırık bir masaya doğru ilerliyordu. "Bunu parçalayayım."

Will başıyla onayladı. Ritchie'yle ya da herhangi biriyle nasıl hissettikleri konusunda konuşmayı istemiyordu. Acısını serbest bırakırsa bir daha kontrol altına alamamaktan korkuyordu.

Ritchie masayı büyük bir gürültüyle tekmeleyip kırmaya başladı. O ağacın canına okurken kimsenin yüzünü görmesini istemiyordu. Will etrafına bakınarak diğerlerine göz gezdirdi. Leonard kollarını bağlamış, gözlerini açmayı reddediyordu. Belinda Lucy'ye sarılmıştı ve kulağına kendini iyi hissetmesini sağlayacak sözler fısıldıyordu. Mort korkunç bir baş ağrısıyla baş ediyormuşçasına şakaklarını ovuyordu. Colin acıma duygusuyla Will'e bakıyordu ama Will'in kendisine baktığını fark edince gözlerini kaçırdı.

Will elini çırpı ve "Pekâlâ," dedi, "şimdi Ritchie'ye yardım edelim, ne dersiniz? Odunları salona çıkaralım."

Grup, Will ve elindeki meşalenin alevini takip ederek yukarı çıkmaya başladı. Will, Yalnızlar'ın hep birlikte yemeklerini yedikleri kata adımını attı. Burası aynı zamanda David'in konuşmalarını

ve anonslarını yaptığı yerd. Her zaman çığnemeye başlamalarıyla
bekle. Bu David'in gruba kötü haber vermeden önce yaptığı
söylediği bir şeydi. Will, ağabeyini bir daha göremeyecekti.

Bir kat daha çıktı; ikinci kata, salona ulaştı. Ucubeler'den
çaldığı düz ekran televizyon oradaydı, hâlâ masa olarak kullanı-
lacak şekilde ters duruyordu. Kütüphaneden alınmış kitaplardan
oluşan yığınlar da birbirine uyumsuz sandalyelerin arasındaydı.
Kitapların sayfalarını ateşi tutuşturmak için kullanabilirlerdi.

Masanın parçalarını katın orta yerine bıraktılar. Yere düşen
parçalar zemine çarparken ses çıkarmıştı. Çıkan gürültü bu garip
sessizliğe sarsıcı bir son verdi. Burada duymaları gereken asıl ses,
geriye kalan yetmiş çocuğun günlük aktivitelerini gerçekleştirirken
çıkardıkları sesler olmalıydı.

Tahtaların bir kısmını ve bir korsan romanının sayfalarını,
zeminin ortasında duran evyeye yerleştirdiler. Sönmekte olan
meşalenin ateşiyle kâğıtları tutuşturmaya çalışmakla geçen beş
dakikanın sonunda, evyenin tamamı alev almıştı. On üç kişi,
birbirlerine yakın bir şekilde alevin etrafına oturdular. Siyah
dumanın merdiven boşluğundan havaya yükselişini izlediler.

Yanan odunlar çatırdadı. Yalnızlar alevlere bakıyor, içinde
kendilerini kaybetmeyi umuyorlardı. Zaman zaman da, arala-
rından biri çıkıp bir muhabbet açıyordu.

Belinda, "Ne bileyim, Aziz Patrick'te okuyor olsaydım ve
kaçmamız gerekseydi," diye başladı sözüne, "ben-ben kesinlikle
başaramazdım. Hızlı koşamıyorum ki."

Ritchie, "Benim hoşuma giderdi," dedi.

Mort, "Seni avlamaları hoşuna mı giderdi? Öyle yaşamak
zorunda kalsam boğazımı keserdim," dedi.

"Sadece benim başıma gelse başımın çaresine bakabilirdim
diyorum. Hayatta kalabilirdim."

Leonard, kısık bir sesle, "Dışarıdan gelenler iyi midir der-
sin?" diye sordu.

Will, "Birlikte kalırlarsa başanlı olurlar," dedi.

Bir şey diyen olmamıştı. Will dikkatini başka bir yere ver-
meden ateşle uğraşmaya devam etti.

Ritchie, "Colin, kes şunu!" dedi.

Colin birkaç dakikadır pantolonunun ağ kısmını kaşıyordu.

"Ne var ya? Şeyimi kaşıyorum," dedi.

Ritchie, "Keşke sen de dışarı çıkmış olsaydın," diye cevap
verdi.

Grupta bir kez daha sessizlik hâkim olmuştu. David'in ölmüş
olduğunu bildikleri gerçeği, havada korkunç bir koku gibi asılı
duruyordu. Hiç kimse bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.
Ya da belki de Will'in yanındayken konuşmak istemiyorlardı.
Will arkadaşlarının kendisine endişeli bir şekilde baktıklarını
görebiliyordu. Belinda, Will kendisine her baktığında gözlerini
kaçıyordu. Ritchie ilk kez Will'e kılık yapmıyordu. En kötüsü
de Lucy'ydi, ona her an paramparça olabilirmiş gibi bakıyordu.
Will buna dayanamıyordu.

Will ayağa kalktı ve onları ateşin başında bıraktı. Kendine
yapacak bir şeyler bulmaya karar verdi. Bir üst kattaki uyuma
bölgesindeki battaniyeleri topladı, insanların üzerinde uyuyabi-
lecekleri yumuşak bir şeyler olsun istiyordu. Yiyecekleri düzenli
bir şekilde köşeye istifledi. Üçüncü kata çıkıp koridora açılan
kapıyı aralayarak dumanların çıkmasına olanak sağladı. Will
böyle devam etti; kendine yapacak ufak işler buluyor ve onları
hallediyordu, bunu yaparken de kendisine durup ateşin başında

oturmasını söyleyenleri görmezden geliyordu, ta ki Yalnızların hepsi uykuya dalana kadar.

Kararmış evyenin içerisindeki ateş giderek küçülüyordu. Will uyuyan grup arkadaşlarının yanına oturdu, alevlerin dinmesini ve ardından sönmesini seyretti. Ateş tamamen söndüğünde, ışığı da beraberinde götürmüştü. Will hiçbir zaman karanlıktan korkmamıştı ama bu karanlıkta, bu soğuk boşlukta, kendini paniğe kapılırken buldu. Ateşi tekrar yakması gerekiyordu. Aydınlığa ihtiyaç duyuyordu. Çantasında kibrit olacaktı.

Will tökezleyerek merdivenleri çıktı, tırabzanlara tutunarak ilerliyordu. Köşeyi döndü, aynı kör bir adam gibi elini gözünün önünde salladı. Uyuduğu basamak, merdivendeki yatağı, diğer katın altıncı basamağındaydı. Beşinci basamağa varana kadar adımlarını saydı, ardından çömeldi ve çantasının kanvas kumaşını hissedene kadar eliyle etrafı yokladı. Çantayı yerden aldı. Kibritler çantanın ön gözünde idi.

Parmakları çantasının ön cebinin soğuk metal fermuarına değdiğinde, Will'in aklına okulun ilk günü geldi. David'in onu McKinley'ye getirmişti ve Will yol boyunca gerginliğini çantasının fermuarını bir açıp bir kapayarak atmaya çalışmıştı. Liseye gitmekten korktuğunu hatırlıyordu ama aynı zamanda ağabeyiyle aynı okulda okuyacak olmanın heyecanını yaşıyordu. Rüzgârın David'in kahverengi dağınık saçlarını savuruşunu hatırladı. Üzerinde hep giydiği o siyah, eski püskü kapşonlu vardı. Yeşil ışıkları hızla geçerken Pale Sırtı yanlarından akıp gidiyordu sanki. David onu kızdırıyor, ona tavsiyeler veriyordu. O sabah onları bekleyen felaketten haberleri bile yoktu. Katlanmak zorunda kalacakları bu acımasız dünyadan da. David'in, depresyona girip takımını terk etmiş o oyun kurucu çocuğun, öne çıkıp grubu olmayan,

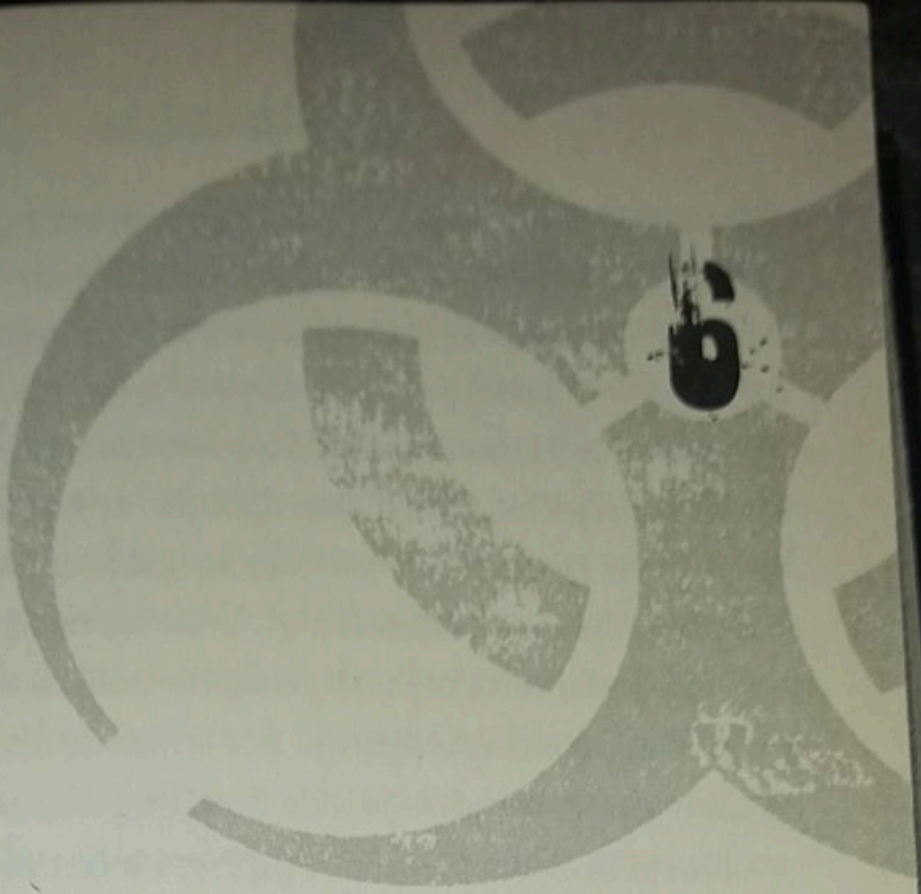
reddedilmiş ve savunmasız çocukların savunucusu olacağı kim-senin aklına gelmemişti.

David'in normal bir hayatı olsaydı harika işler başarabilirdi. Bütün bunlar gerçekleşmemiş olsaydı ya da onu öldüren şey her neyse ondan kurtulmayı başarmış olsaydı. İnsanlara yardım edebilirdi. Başarılı olurdu, Will bundan emindi. Will'in hiçbir zaman sahip olamayacağı bir potansiyele sahipti. Ama David bunların hiçbirine sahip olamayacaktı. Yirmili ya da otuzlu yaşlarını göremeyecekti. Bir eşi, çocukları ya da kariyeri olmayacaktı. Yaşlanamayacaktı. Aklında kalan tek şey okula geldiği o gün başlayan mücadele olacaktı, hayatına mal olan o saçına mücadele.

Bütün gece boyunca Will'in içinde büyüyen hüznün onu tamamen sarmıştı ve Will basamaklara yığıldı. Gözlerinden yaşlar boşaldı. Artık kendini kontrol edemiyordu. Ağladı, inledi ve yaşadığı hüznün onu kontrol altına almasına izin verdi.

Will yumuşak bir dokunuş hissetti, sırtını hafifçe okşuyordu. Lucy, "Şişşt," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Will Lucy'ye uzandı ve birbirlerine sarıldılar. Lucy de ağlamaya başlamıştı. O da aynı Will gibi gecenin başından beri duygularını frenliyor olmalıydı. Oracıkta oturdular, o karanlıkta ağlayıp birbirlerine sarılıyorlardı ve o sert merdivenlere uzanıp uykuya dalmadan önce, kim bilir kaç saatleri bu halde geçmişti.

Lucy'nin elinde bir pala vardı. David'in palası. David bunu bir balyozla keskinleşene kadar döverek düzleştirdiği bir radyatör levhasından yapmıştı. Lucy onu cephaneliğin en uzak ucunda, bir ayakkabı bağcığından asılı halde buldu. Palayı kartondan yapılmış kınından çıkarıp parmaklarını üzerinde gezdirdi. Başta, David bir kartonu uzun bir dikdörtgen şeklinde katlamış ve selobant ile bantlayarak kenarlarını kapatmıştı. Lucy bandı kaldırdı ve dikdörtgen kını palanın şekline uygun olarak kesti. Kının kenarlarını da bir defterin spirallerini kullanarak dikkatli bir şekilde dikecekti.

İşi bitmek üzereydi. Spiralden fazlalık kalan iki ucu, kının alt kısmında birleşip düğüm olana kadar birbirlerine doladı. Bir kemerden keserek elde ettiği deri kordonu kının diğer ucundan geçirdi ve bağlayarak bir kayış haline getirdi.

Lucy David'in yatağında oturuyordu, ayaklarını kenara doğru altında toplamıştı. Kını eline aldı ve ona hayranlıkla

baktı. "YALNIZLAR" yazısı kının üzerine gümüş renginde raptiyelerle işlenmişti. Etkileyici bir tasarımıydı. David'in belinde harika görüneceği kesindi. Ama artık bu mümkün değildi. Lucy palayı kınına yerleştirip yere koydu.

Son erzak talanından beri zamanının çoğunu David'in odasında geçiriyordu, odayı Merdivenler'in en üst katının geriye kalanından ayıran, hâlâ yerinde asılı duran perdelerin arkasına saklanıyordu. Burası kendini güvende hissettiği tek yerdi. Çoğu kişi erzak talanında yaşanan felaketin ardından ebeveynlerin pes etmiş olduğunu düşünüyordu. Pes etmemiş olsalar bile, McKinley'de hayat eskisinden pek de farklı sayılmazdı.

David'in odası kimsenin girmeye cüret etmediği bir mabet halini almıştı. Yol üstündeki anıtlarda olduğu gibi, yerlere serilmiş çiçekler görmediğine şaşırıyordu. Odadaki tek ışık kaynağı bir fenerdi. İçi kızartma yağıyla doldurulmuş, elma şeklinde cam bir elma suyu şişesiydi. Dört litrelik plastik bir sürahi yanmakta olan fitili koruyor ve etrafa buzlu bir sarı ışık yayıyordu.

David'in yatağının çarşafı karman çorman ve etrafa dağılmış haldeydi, sanki yataktan bu sabah çıkmış gibi görünüyordu. Lucy çarşafı eline alıp kokularını içine çekti. Odanın geriye kalanı gibi, çarşaf da kamp ateşinin dumanı gibi kokuyordu. Ama yine de David'in çarşafıydı. Deterjan kokusu geliyordu. Hiç kimsede David'inkiler kadar temiz çarşaf yoktu. Dahası da vardı. Bir an için, onun ter kokusunu almış gibi geldi. Saçlarını yıkamak için kullandığı banyo sabununu ve kendisinin eskiden parfüm olarak kullandığı vanilya özünün kokusunu aldığını düşündü. Ama bütün bu malzemelerin kokusu bir araya gelince bile gerçeğine, David'in kanlı canlı haline, onu kollarında tutuşuna benzemiyordu. Gözyaşlarının gözlerini ıslattığını hissetti.

Birlikte, yani tam anlamıyla birlikte, geçirdikleri vakit çok kısa olmuştu. İnek Şov'unda ilk kez öpüşmüşlerdi ama aynı gece Hilary'nin saldırısına uğramıştı. Gözü iyileştikten sonra, virüsten kurtulup çıkma günü gelmeden önce birlikte geçirebildikleri sadece birkaç haftaları olmuştu. O sırada erzak talanları da kesilmişti ve dünyaları parçalanmaya başlamıştı ama bu odada, bu yatağın içinde, bu çarşafı sarılıyken, bu perdelerin arkasındaki dünyanın umurlarında olmadığı, birlikte geçirdikleri birkaç huzur dolu sabah olmuştu. Bütün okul uykudayken ve gün daha başlamamışken, yalnız başlarına konuşabilecekleri, birbirlerini daha yakından tanıyabilecekleri ya da orada, o sessizliğin içinde, David'in ağır kolları üzerindeyken tek kelime etmeden uzanabilecekleri vakitleri oluyordu. Lucy hâlâ daha David'le birlikte olmanın hayalini kuruyordu kafasında. Bekâretini ona vermeyi istemişti ama David fazla vakti kalmadığını biliyormuşçasına kendini tutmuştu.

Işıklar yandı.

Lucy tavana baktı. Tepesinde duran floresan ışıklardan oluşan panel, tam parlaklığına kavuşmadan önce bir süre gidip geldi. Merdivenler'de tezahüratlar, ardından da alkışlar yükseldi. Lucy olup bitene inanamamış bir şekilde ayağa kalktı. Elektrikler gelmişti. Karanlıkta geçen bir ayın ardından. Ebeveynler gerçekten de başarmıştı. Tabii bu McKinley'yi hapishaneye çevirdikleri gerçeğini değiştirmiyordu.

Will perdelerin arasından başını uzattı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve bu hoş bir sürpriz olmuştu. Pislikten gri renk almış saçlarını yana taramıştı. Ellerini açarak öne uzatmıştı, sihirbazlık numarası yapmış gibi duruyordu.

Will, "Ee?" dedi.

"Ne demek ee? Bunu da mı sen yaptın yani?"

"Yani, yapmadığımı da söyleyemem. Bunun olması için bütün pozitif enerjimi kullanıyordum."

Lucy güldü. "Eh, şu anda gayet pozitif görünüyorsun. Bu neşeli ruh halini neye borçlusun?"

"Kullanabileceğimizden çok daha fazla silaha sahip olduğumuzu fark ettim, bu yüzden de fazlalıkları yiyeceklerle takas yaptım. Ve onun üzerine elektrikler de gelmez mi? Sanırım işler iyiye gidiyor."

Lucy gülümsedi. Bunu Will'e söylemeyecekti ama konuşmaları David'i andırıyordu.

Will, "Gülümsemi sevdim," dedi.

Lucy kızardı ve yüzündeki gülümseme büyüdü. "Öyle mi?"

"Yok, bunu değil, bu korkunç görünüyor."

Lucy kahkahalara boğuldu ve gidip Will'e sarıldı. Bugün gülmeyi beklemiyordu. Bir anlık da olsa hüznünü uzaklaştırmıştı.

Ayrıldıklarında Will, "Hey, bak bir de ne oldu," dedi. "Nerdler'in mezuniyet sistemini çalışır hale getirmeye çalıştıklarını biliyorsun öyle değil mi? Çalıştırmayı başardılar. Kemper avluda şu anda, mezun oluyor. Gidip bakmak ister misin?"

Lucy, "Olur," dedi. "Bu kulağa hoş geliyor."

Will, Lucy'nin elini tuttu ve Merdivenler'in üç katını birlikte indiler. Etraf pis ve tozlu ve hâlâ yapılması gereken çok iş vardı ama elektrikler geldiğinden beri pozitif ve insana neşe veren bir hava hâkimdi. Aydınlik koridora girdiler.

Lucy, "Şuna bak her yer aydınlanmış!" dedi. "Etraf bir kez daha gündüzmüş gibi görünmeye başladı."

Will olabildiğince yüksek bir sesle, "Artık meşale yok!" dedi. "Tanrı'ya şükür."

Lucy güldü. "Bir daha meşale falan görmek istemiyorum."

Avluya aheste bir hızla dolana dolana gidiyorlardı. Will'le birlikte, baş etmeleri gereken krizleri ya da yaşamak zorunda oldukları trajedileri düşünmeden, sadece yürüyebilmek güzeldi. Lucy bütün bunları bir süreliğine de olsa kenara itip yanında güvendiği biriyle koridorda her şey normalmiş gibi yürümeyi başarabilmişti.

Avluya varmadan önceki son koridora çıkan köşeye geldiklerinde, Will kolunu Lucy'nin önüne uzatıp onu durdurdu.

Will, "Bunu duydun mu?" diye sordu.

Lucy kulak kabarttı. Boğuk sesler ya da ona benzer bir şey işitiyordu. Sesler ilerideki bir sınıftan geliyordu.

Lucy, "Birileri tartışıyor mu?" dedi.

"Sanmıyorum."

Will Lucy'nin önünden yürüdü ve seslerin geldiği sınıfa yöneldi. Lucy arkasında duruyordu. Kapı kapalıydı ama yerine geçmemişti. Will başını kapı ile pervazı arasından uzatıp kapıyı yavaşça araladı.

"Yok artık," dedi.

"Ne oldu?"

Will donmuştu, sadece bakıyordu, nutku tutulmuş gibiydi.

Lucy, "Bu da başka bir şaka mı?" diye fısıldadı ve yüzünü Will'in yanına getirdi. İçeriye baktı. Lucy'nin nefesi boğazında tıkanmıştı.

Bir çift öğretmen masasının üzerinde sevişiyordu.

Kız Ucubeler'dendi ve bacaklarını, üzerine çıkmış olan kıçı çıplak bir Takımlı çocuğa dolamıştı. Alınlarını birleştir-

miş, birbirlerinin gözlerinde kaybolmuşlardı. Kendilerini birbirlerine öylesine kaptırmışlardı ki onlardan başka hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlardı. Kız tırnaklarıyla çocuğun sırtını çiziyordu. Çocuk parmaklarını kızın mavi saçlarının buklelerine dolamıştı ve dudaklarını tutkuyula öperken kızın başı ellerinin arasındaydı. Birbirlerine dört elle sarılmışlardı adeta. Birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Lucy'nin kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Takımlı çocuğun pantolonu bileklerine kadar inmişti ve kızınkiler de yerde duruyordu. Lucy, Takımlı çocuğun kızın içinde gidip gelirken inip kalkan poposunu izliyordu. Kızın inleyişleri çocuğun hareketleriyle ahenk içerisindeydi. Kızın tatlı tatlı değişen yüz ifadeleri, Lucy'nin tatmadığı zevklerin göstergesiydi. Lucy'nin nefes alıp veriş hızlanmıştı. Kendini o Ucube kızın hissettiklerini hissetmek isterken buldu.

Will'in elmacık kemiği Lucy'nin şakaklarına değiyordu ve Lucy başını çevirip Will'e baktı. Yüzleri birbirinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. İnanılmaz yakınlaşmışlardı. Will önce gözlerine sonra da dudaklarına baktı. Lucy'nin kalbi teklemişti.

Aniden beliren bir uçan tekme Will'in kafasının yanında duran kapıyı çarparak kapadı.

Takımlı çocuk, "Kaybolun buradan!" diye bağırdı.

Lucy çığlık attı ve Will de olduğu yerde sıçradı. Will, Lucy'nin elini tuttu ve onu çekiştirerek uzaklaştı. Birlikte koşarak kaçtılar, gülüyorlardı. Avlunun kapılarına yaklaştıklarında adımlarını yürüme hızında atmaya başladılar ama gülüşmeye devam ediyorlardı. Konuşabildikleri tek şey, gördüklerinin ne kadar çılgınca ve ne kadar tesadüfi olduğuydu. Lucy kapıdayken yaşadıkları o yakınlıktan bahsetmedi, Will de öyle. O anı düşünmek Lucy'nin

tüylerini diken diken ediyordu ama aynı zamanda içini büyük bir korkuyla dolduruyordu. Açlıktan öleceklerini düşündüğü o korkunç haftalar boyunca onu hayata bağlayan tek şey Will'in arkadaşlığıydı. Will'le yaşayacağı bir seferlik ilişkinin, ne kadar zevkli olursa olsun, arkadaşlıklarını yok etme ihtimalini görmezden gelemiyordu.

Nerdler avlunun ortasında duruyorlardı. Kollarını bağlamış ve Kemper'in etrafında koruyucu bir çember oluşturmuşlardı. Her ne kadar David'i kaçırmak için onun liderliğine darbe yapmış olsalar bile, Lucy'ye göre Nerdler Kemper'i hâlâ önemsiyorlardı.

Vincin turuncu kolu gökyüzünde yükseldi ve ucundan uzanan bir kablo, üzerine bir kayış takımı giymiş olan Kemper'a kadar indi. Kemper parçalanmış mezuniyet kabininden aldığı parmakizi okuyucuyu elinde tutuyordu, cihazdan uzanan bir kablo da çatının kenarındaki dikenli tellerin ardında duran motorsiklet kasklı adamın olduğu yere kadar uzanıyordu.

Kemper, etrafta toplanmış grupların da görebilmesi için, elinde tuttuğu parmakizi okuyucusunu havaya kaldırdı. Cihaz, koruma amacıyla kat kat bantla sarılmış, garip görünümlü metal bir blokta.

Kemper, "İşte, eskiden nasıl çalışıyorsa hâlâ öyle çalışıyor aslında," dedi kendinden memnun bir gülüşle. "Burnunuz kanamaya başladığında, buraya gelip kendinizi test edeceksiniz. Parmağınızı basın ve bekleyin. Monitörde çıkacak yazının yerine, sonuçları yukarıdan alacaksınız."

Kemper çatıda duran adama işaret etti, mezuniyet sisteminin ekranı adamın önünde duran bir katlanır sandalyeye takılmıştı. Ekranın arkasında bir devre kartı ve açıkta duran bir sürü kablo

vardı. Adam kaskını öne eğerek Kemper'a baktı ve ona eliyle işaret ederek onay verdi.

"Pekâlâ, işareti gördünüz, bunun anlamı gitmeye hazır olduğunuz ve... hepsi bu. Oldukça basit, öyle değil mi? Olumsuz yanıt alırsanız başka tabii. O zaman, ne bileyim... şansınızı sonra denersiniz herhalde." Kemper güldü. "Bu düzenek üzerinde çalışmaya devam edeceğim ama. Belki... belki buralarda kalırım ve başka yollar bularak mezuniyet işini..."

Nerdler'den biri, "Kemper," diyerek sözünü kesti. "Gitmen gerekiyor."

Kemper dudaklarını birleştirdi, ardından başını salladı. "Doğru. Pekâlâ. Eh... hoşçakalın, millet."

Kemper eliyle adama onay veren işareti yaptı. Vinç çalıştı ve bağlı olduğu kablo onu yukarı çekti. Kemper grubuna el sallıyordu. Onlar da ona tezahürat yaptılar. Zaferini kutlarcasına ellerini havaya kaldırdı. Biraz daha yükseldiğinde bakışları tek bir noktada sabitlenmişti. Lucy, Kemper'ın bakışlarını takip etti ve Violent'a ulaştı.

Kemper Violent'a el salladı ve ona gülümsedi. Violent'ın yüzü ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmemişti. Kemper'a duygularını göstermemişti ama bu Kemper'ı rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Uzun zamandır birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı, duygularını göstermemiş olması böyle bir bakışma söz konusuysa pek de önemli değildi. Kemper kabloya bağlı şekilde yükseliyor, gülümsemeye devam ediyordu, en tepeye ulaşana kadar gülümsedi. Vincin kolu dönmeye başlamadan önce, Kemper avlunun duvarları üzerinde altı metre kadar yükseldi. Ardından yavaşça savrulurken görüş alanlarından çıktı.

Lucy bir kez daha Violent'a baktı. Çoğu kişinin saç rengi geçen zor zamanlarda kaybolmuşken, Violent kendininkini korumayı başarmıştı. Saçları koyu kırmızıydı. Dedikodulara göre Violent saçlarını haftada bir kez kana batırıyordu. Bazıları bu kanı birlikte olduğu erkeklerden topladığını söylüyordu. Diğerleri de Kaşarlar'ın her pazar kan bağışlamak zorunda olduğunu ve Violent'ın da o kanları paslı bir bıçakla karıştırdığı büyük çelik bir kazanda kıvam almış kırmızı bir karışım oluşturma kadar kaynattığını, sonra da karışımı saçlarına sürdüğünü söylüyordu.

Bir yıl önce olsa, Lucy büyük ihtimalle bütün bu dedikodulara inanırdı. Ama o Violent'ın ağladığını görmüştü. O arkadaşlarına değer veriyordu. Violent kan banyosu yapan bir tür vampir falan değildi. O da bütün herkes gibi burada kapalı kalmış bir çocuktü. Yine de burada hayatta kalma konusunda Lucy'den çok daha iyi bir iş çıkardığı kesindi. Violent kendi savaşçıların oluşturduğu grubun lideriydi ve okuldaki herkes ondan korkuyordu.

Violent bakışlarını Lucy'ye çevirdi. Lucy içgüdüsel olarak başını eğdi, ardından bunu yaptığı için kendini aptal gibi hissetti. Başını yavaşça tekrar kaldırdı. Violent el sallayarak yanına gelmesini işaret etti.

Lucy etrafındaki Yalnızlar'a baktı ve ardından Kemper gerçeğe buralarda kalacak mı yoksa arkasına bile bakmadan Colorado'dan kaçacak mı diye iddiaya girmekle meşgul olan Will ve diğerlerinin yanından ayrıldı.

Lucy, Violent ve Kaşarlar'a yaklaşırken, kendini rahatsız hissetmeye başlamıştı. Violent çok sinirli görünüyordu. Elektrik bandından yapılma kaşları bugün çatık olacak şekilde kesilmişti. Yaralı yumrukları kabuk bağlamıştı. Kolunun dirsekten aşağı-

sındaki bir kemik kırılmış gibi dışarı fırlamıştı; büyük ihtimal önce kırılmış sonra da öyle kaynamıştı.

Violent gülümsedi. "Güzeller güzeli Lucy," dedi. Lucy bitkin bir bakış attı. "Korkmuş görünüyorsun."

"Hayır."

"Anlaması zor biri değilsin. Yapın böyle. Ama sorun değil zaten korkman gerekiyor." Eliyle Yalnızlar'ı işaret etti. "O grubun daha ne kadar hayatta kalacağını düşünüyorsun?"

Lucy arkasını dönerek Will ve küçük gruplarına baktı. "Neden bahsediyorsun?"

"Sadece ben değil. Bütün okul konuşuyor. Hiç kimse Yalnızlar'ın bir sonraki erzak talanına kadar dayanabileceğine ihtimal vermiyor."

"Bu kadar mı? Çirkin olduğumu falan da söylemek istemisin?"

Violent iç çekti. "Bak, Nerdler'in koridorunda başının çaresine gayet iyi baktın. Bu bir gerçek."

Lucy bunu beklemiyordu. Okulun en güçlü kızının size iltifat etmesi her gün olacak bir şey değildi sonuçta. Hissettiği gurur onu şaşırtmıştı. Biraz daha dik durmaya başladı. Violent, Lucy'nin yüzünü incelemeye başladı ve baktıkça her özelliğinden tiksiniyormuş gibi bir yüz ifadesine büründü.

"Lanet olsun, iyi falan değilsin, tamam mı? Bir boka yaramazsın. Şanslıydın sadece. Kendini bir şey zannetme hemen. Ama herkes ölüp giderken aklına sahip çıkmayı başardın. Ve bu iyi bir şey."

Lucy, "Ağzındaki baklayı çıkaracak mısın?" dedi.

Lucy Violent'in hafifçe hırladığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Violent, "Ben söyleyeceğimi söyledim bile. Senin grubun yok olacak," dedi. "Kendine yeni bir grup bulman gerekecek. Gidip İnekler'le oyun oynayabilirsin ya da Nerdler'e gidip kitapların arasına saklanabilirsin, istediğin gruba girebilirsin. Peki ya Kaşarlar'a gelersen? Eğlenmeyeceğinden emin olabilirsin. Seni çalıştırırım ben kızım. Canın yanacak. Ama sana şunun sözünü veriyorum. Seninle işim bittiğinde, bu okulda seni korkutabilecek hiçbir şey kalmamış olacak."

Lucy inanılmaz gerilmişti ve tüyleri diken diken olmuştu. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bir kişi alabilirim. Ucubeler'den biri var, eskiden koşucuymuş, pist ve saha deneyimine sahip. Hızlı bir kız. İşime yarayabilir." Violent'in yüzü ekşimişti. "Senden yarın akşama kadar haber almazsam, senin yerini o Ucube'ye vereceğim."

Sam havuzda inanılmaz bir hızla süzülüyordu. Yalnız başınaydı. Akvaryumdaki bir köpekbalığıydı. Gücünün doruğundaydı. Kaslıydı. İçgüdüleriyle hareket ediyordu. Gücünü avlanmaya borçluydu. Sam bu havuzu çok seviyordu. Burası kaçtığı yerd, buraya gelip çözmesi gereken sorunlara odaklanıyordu. Bu yerde sorunların sonu gelmiyordu.

Bugün bir erzak talanı olacaktı. Bu, Takım'ın tekrar kontrolü ele geçirmesi için tek şansıydı. Son erzak talanı bir anda olmuştu ve grubu hazırlıklı değildi. Öylece kalakalmışlardı. Talanın yarısını adamlarına bağırıp kendisini dinlemelerini söylemekle geçirmişti. Başlarında kimin olduğunu bilmiyormuş gibi hareket ediyorlardı. Ve bir de Azizler'in karşısında ona destek çıkmamaları saçmalığı vardı.

İşler nasıl olduysa iyice sarpa sarmıştı. Ama hayır, nasıl olduysa değil. Bunun sorumlusu o epileptik Şivava, Will Thorpe'tu. O haddini bilmez Kırıntı şansa bir tekme geçirmiş ve Sam'in yarat-

tiği her şeyi yerle bir etmişti. Takımı böylesine güçlü, böylesine disiplinli, böylesine itaatkâr bir hale getirmesi bir yılını almıştı. Onca yiyeceği toplaması bir yılını almıştı. Ve nihayetinde, bütün okul ondan çalarken ve ceplerini onun gözleri önünde, bütün yiyecekleriyle doldururken, Sam'in yapabildiği tek şey izlemek olmuştu. Akbabalar. Tribünleri tertemiz etmişlerdi. Suya doğru bir cisim geldi ve Sam'in başına

Suya doğru bir cisim geldi ve Sam'in kafasına çarptı. Basket topuydu.

Birisi ona top mu atmıştı? Klor gözlerini yaktı, bu onu iyice galeyana getirmişti. Bakışlarını kaldırdı, kafasına o topu fırlatan cesedi görmeye çalışıyordu. Onun yerine, karşısına dikilmiş vişne kıyısı gördü.

Takım'ın tamamı havuzun kenarlarına dizilmişti, çevresini sarmışlardı. Sam gerildi. Bu işten hiç hoşlanmamıştı. Sam "Havuzun sağ kenarına..."

Sam, "Havuzun açılmasına daha yarım saat var," dedi, ses tonunu kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Defolun şimdi." Kimse kıpırdamamıştı. Sığ kısımdaki berrak su, 11

Kimse kıpırdamamıştı. Siğ kısımdaki basamaklara ağır adımlarla ilerledi. Tortulu su etrafında dalgalanıyordu ve sıçrayan su sesi yankı yapıyordu.

Sam, "Bu su kirlenmiş," dedi. "Bugün temizlenmesini istiyorum."

Sam aptal değildi. Takım'ın huysuzlandığının farkındaydı. Şikâyetleri olduğunun farkındaydı. Bunun ona yapılan bir güç gösterisi olduğunun da farkındaydı. Ama onların şikâyet etmesine izin vermeyecekti. Onlara ne yapacaklarını söyleyecek kişi kendisiydi, tam tersi söz konusu bile olamazdı.

Sudan çıktı ve Takım üyelerinin oluşturduğu duvara doğru büyük adımlarla ilerlemeye başladı. Ona yol vermediler. Sam'in gözleri Anthony'ye kilitlendi.

Sam, "Bana havlu getir," dedi.

Sam, "Bana ne oldu?"
kany yerinden kıpırdamadı.

Kalabalıktan birisi, "Kendi havlunu kendin al, Sam," dedi. Sahibini anında tanımıştı. Terry Sharpe.

Sam sesin sahibini anıyordu. Sam arkasını döndü ve Terry'yi bulana kadar teker teker

herkesin yüzlerine baktı. Uzun boylu bir şerefsizdi ama yapıydı da. Siska uzunlardan değildi yani. Karamel rengi teni ve gri gözleri vardı. Çok tatlı bir çocuktuk. Terry basketbol takımının kaptanı ve beyzbol takımının en güçlü vurucularından biriydi. Takım'ın kuruluşunda ve bir arada kalmasında kilit rol oynamıştı. Terry'nin Sam'i desteklemesi durumunda dile getirilmemiş bir anlaşma gizliydi, bunun karşılığında Sam, Terry'nin prensler gibi yaşamasına, yiyecek ve diğer ayrıcalıklardan faydalanmasına izin vermişti.

Sam, "Söyleyecek bir şeyin mi var, Sharpe?" dedi. "Çünkü varsa umarım şikâyet değildir. Cidden bak, şikâyet olmaması için Tanrı'ya dua ediyorum şu an. Buraya mızımızlanmak ve şikâyet etmek için gelmemiş olmanız için Tanrı'ya dua ediyorum..." Onları korkutmak için sesini iyice yükseltmişti. "... çünkü ben erzak talanında ne yapacağımıza karar vermek için oyun planımızı belirlemeye çalışmakla meşguldüm!"

Hareket eden olmadı. Kımıldamadılar. Korkmuş gibi de değillerdi. Sağlamlardı. Bu Sam'i deli etmişti.

Terry, "Senin işin bitti dostum," dedi. "Artık senin havlayış-larını duymak isteyen yok ve senin oyun planlarına ihtiyacımız olmadığından da eminiz. Şu andan itibaren emirleri ben..."

Sam duyacağını duymuştu. Terry'yi gösterdi ve bağırarak konuşmaya başladı.

Sam, Takım'ın geriye kalanına döndü ve "Bu götoğlanı sizler için ne yapacak sanıyorsunuz?" dedi. "Burada yaptığını gördüğün tek şey kıçının üzerinde oturmak ve beleşe konmak. Basketbol takımının Fairview'daki hezimetine sebep olduğundan beri hiçbir şey yönetmişliği yok. Ve size bir şey daha söyleyeyim, Takım'ı yönetmek demek bir grubu yönetmek değildir..." dedi. Başını kaldırmış tavana bakıyordu. "Takım'ı yönetmek demek okulu yönetmek demektir. Ve bu sizin anlayamayacağınız bir şey. Ben olmasam hiçbiriniz hayatta kalmazdınız."

Terry diğerlerine bakarken, "Biz yine de şansımızı deneyeceğiz," dedi. "Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Senin sayende. Haksız mıyım?"

Anthony, "Haklısın," dedi. Onun arkasından *evet* ve *haklısın* diyen başkaları da olmuştu.

Sam, "Silah olayı yüzünden mi bu?" dedi. "Sırf o olay yüzünden beni yüzüstü mü bırakacaksınız? Bu kadar aptal olamazsınız. Bunu yaparsanız nasıl görüneceğinizi bir düşünün. Başınızda ben olmazsam, zayıf olduğunuzu düşünürler. Eskiden sahip olduğumuz saygıyı geri kazanmanıza..."

Terry güldü. "Silahla falan alakası yok," dedi. Diğerleri de gülmüştü. "Bunu uzun zamandır planlıyoruz."

"Ha, öyle mi?"

Terry başıyla onayladı. "Evet, öyle. Fark ettiğini sanmıyorum ama okuldaki hiçbir grup lideri kendi grubundakilerle senin bizimle konuştuğun gibi konuşmuyor. O liderlerin kendi grubundakileri sevdiğini bile söyleyebilirim hatta. Peki sen bizi seviyor musun, Sam?"

Sam üstdudağının gerildiğini hissetti, dişlerini gösterip kaşlarını çatmıştı. Bu soruya cevap vermeyecekti. Konuyla alakasızdı,

Terry'nin *Susam Sokağı* temalı liderliğinin başarısızlığını gösterir nitelikteydi.

Terry, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Ve işleri bozmadan devam ettirebilseydin, belki de buna katlanabilirdik ama sen David'le kafayı bozduğun için bütün yiyeceklerimizi kaybetmimize sebep oldun."

Sam, "Öyle olmadı," dedi.

"Öyle oldu be dostum. Tam olarak öyle oldu. Ve sana en ihtiyaç duyduğumuz zamanda iki hafta ortarlardan kayboldun. Ne yapıyordun en ufak bir fikrim yok. Mermisi olmayan silahları topluyordun herhalde."

Kahkahalar duvarlardan yankılandı. Terry'nin söylediği komik olmamasına rağmen uzun uzun güldüler.

Terry, "Sonra da, çıkıp geliyorsun ve bizim senin dediklerini yapmamızı mı bekliyorsun? Bizim havuzumuzda yüzebileceğini mi düşünüyorsun, ha?" dedi. "Tekrar düşün derim."

Sam kaşlarını çatı. Onları dinlemişti. Konuşma sırası ondaydı. Elinde tek bir silahı kalmıştı.

"Demek Güzeller'in desteği olmadan bu işe kalkışabileceğinizi düşünüyorsunuz? Çünkü ben Hilary'ye sizinle olmamasını söyleyeceğim. Ve kızlarınızın tamamı onun dediğini yapacak. Belki de diğer gruplardan birini seçer, onları sekse doyururum." Sam sırtını Terry'ye dönüp grubuyla yüz yüze geldi. "Böyle bir şeyi göze almaya hazır mısınız çocuklar? Sırf bu herifin işlerin nasıl işleyeceğine dair idealist fikirleri var diye kadınlarınıza veda edebilir misiniz?"

Terry'nin, o mankafalının, buna vereceği bir cevap yoktu. Ve Takım bir cevap bekliyordu. Sam en zayıf noktalarından vurmuştu. Gülümsedi. Hâlâ ona aitlerdi.

"Güzeller hiçbir yere gitmiyor."

Takım üyeleri açılarak Hilary'ye yol verdi. Hilary Terry'nin yanına geçti. Ona degecek kadar yakın duruyordu. Çok yakın.

Sam, "Ne yapıyorsun?" dedi. Ağzını kapatmalı ve güçlü görünmeliydi ama kendini tutamıyordu. Hilary ondan ne kadar nefret ettiğini anlatan korkunç, aptalca şeyler söylemişti. Ama Sam onun bu kadar ileriye gideceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Ona neler yapacağını bilmiyor muydu? Onlara neler yapacağını bilmiyorlar mıydı?

Hilary, "Senden kimse korkmuyor. O devir kapandı," dedi. "Bırak artık bu işin peşini."

Terry Hilary'ye onaylayan bir bakış attı. Ne zamandan beri birlikteydiler? Sam merak ediyordu. Acaba Terry, Sam'in Hilary'nin dişini kırdığını biliyor muydu? Terry bir ganimet elde ettiğini düşünüyordu ama elindeki dişi düşmüş bir fahişeden başka bir şey değildi. Canı cehenneme. İkisinin de canı cehennemeydi. Bu ufak bilgiyi doğru zaman geldiğinde kullanmak için saklayacak, işine en çok yarayacak an gelince kullanacaktı.

Terry, "Önünde iki seçenek var," dedi. "Kalıp benimle savaşırsın ya da gidebilirsin. Yüzmeni bitir, iyice düşün. Biz üst katta, erzak talanına hazırlanıyor olacağız."

Sam o kadar sinirlenmişti ki etrafındaki suların bu öfkenin ateşiyle kaynamaya başlayacağını düşündü. Olduğu yerde hiç kıpırdamadan durdu, bakışlarını Hilary'den ayırmıyordu. Hilary gözlerini yere çevirdi. Terry eliyle gruba gidiyor olduklarını işaret etti ve herkes havuzdan uzaklaşarak çıkışa yöneldi.

Terry, "Ha birde, arkamdan iş çevirmeye kalkışayım deme," dedi. "O söylediklerin kulaktan kulağa dolaşır, sonunda bana ulaşır. Herkes bu işte hemfikir, Sam. Ve hiçbirimiz seni sevmiyoruz."

Terry Takım'ı takip ederek uzaklaştı. Kapı kapandı ve yerine oturdu. Sam bir metre derinlikteki suyun içinde, yapayalnız, bir hiç olarak kalmıştı. Dudağını ısırды, öyle şiddetli ısırılmıştı ki kanadı.

Bunu halledebilirdi. Hafifçe dalgalanan sular havuzun duvarlarına çarpıyordu. Her şeyi normale döndürecek bir şeyler olmalıydı. McKinley'de insanlar yaptıklarıyla yaşar ve ölürlardı. Eğer Sam işleri düzeltmek ve okulun kontrolünü tekrar ele geçirmek istiyorsa, insanlara hatalarını unutturacak bir şeyler yapmalıydı. Bu hayvanlar ancak bundan anlarılardı. Danny Liner bunu kanıtlıyordu. Alan Woodward da öyle. Terry'de olmayan şey tam olarak buydu ve bugün Takım bunu bir kez daha görecekti. Bütün okul görecekti.

Will ve diğer dokuz Yalnız birinci kattaki bir sınıfın bükülmüş metal perdelerinin arasından avluya bakıyorlardı. Gruplar toplanmaya başlamışlardı. Her yönden geliyorlardı ve hepsi de inanılmaz kalabalıktı. Merdivenler'den buraya gelirken Yalnızlar'dan üçünün geri dönmesine şaşırmamak gerekirdi.

Mort, "İnsanların çoğu okulda Yalnızlar'dan kimse kalmadığını düşünüyor," dedi.

Will, "Bu doğru değil," diye cevap verdi.

"Ucubelerin seksen yedi kişi olduğunu duydum."

Ritchie, "Takım'ın mevcudu hâlâ yüz kişi, en az," dedi. "Ve okuldaki en iri tipler onların grubunda."

Will, "En son erzak talanında Takım'ı görmedin mi?" dedi. "Tamamen dağınık bir haldeydiler."

Ritchie, "Eh evet, aynı hatayı bir daha yapmayacaklar," dedi. "Herkes elinden gelenin en iyisini yapacaktır."

Belinda parmaklarını perdelerin arasından geçirdi ve cama hafifçe tıklattı. "İnekler'e bakın, kaç kişiler. Kaykaycılar da öyle. Azizler bile bizi dörde katlıyor."

Bütün gözler avluda duran Azizler'e çevrildi. Eskiden Yalnızlar'ın durduğu duvarın önünde duruyorlardı. Onların da saçları beyazdı hatta. Bu, onların ilk erzak talanı olacaktı ve durumdan rahatsız gibi görünüyorlardı. Bu görüntü Will'e Yalnızlar'ın ilk günlerini hatırlatmıştı, grup olarak çalışmayı öğrendikleri günleri.

Mort, "Sadece diyorum ki," diye başladı sözüne, "belki de tekrar Kırıntı olsak daha iyi olur. Ne bileyim, o kadar kötü müydü o günler?"

Will, "Evet," dedi. "O kadar kötüydü!"

Hepsi ona bakıyordu. Konuşmasını yapmanın vakti gelmişti. Avluya doğru yürümeye başladığından beri kafasının içinde prova ediyordu. David'in emeklerinin paramparça olmasına izin vermeyecekti. Yalnızlar, Will'in hayatında David'den kalan son şeydi ve bunu da kaybederse elinde hiçbir şey kalmayacaktı.

Boğazını temizledi ve ellerini birbirine sürttü. Ağzı kupkuru olmuştu.

Will, "Diğer gruplar bizden büyük ve bütün şartlar bizim aleyhimize," diyerek başladı sözüne. "Ve şimdi de sadece on kişi kaldık. Ama ihtiyacımız olan da bu on kişi zaten. Kaçaklara ihtiyacımız yok. Grubumuz buydu bizim, yolun başında sadece bu kadardık. Bunu bir kez başardık. Dokuz Yalnız yüz Takım üyesinin önüne dikildik ve galip geldik. İmkânsız bir daha başarabiliriz."

Yalnızlar etkilenmiş gibi görünmüyorlardı.

Mort, "Ama bu sefer bize yardım edecek bir Kırıntı ordusu yok," dedi.

Ritchie, "Ve David de yok," diye ekledi.

Belinda, "Bu talana katılmasak da olur," dedi.

Lucy, "Çocuklar," dedi. "Bırakın Will sözünü bitirsin."

Grup tekrar sessizliğe büründü. Will, Lucy'nin ona destek çıkmasını takdir etmişti ama söyleyeceği başka bir şey yoktu. Etkileyici konuşması bundan ibaretti. Kalbi göğüs kafesinde küt küt atıyordu. Yalnızlar konuşmasına devam etmesini bekliyordu. Bu David'in belli ettiğinden çok daha zor bir işti.

Will, "Dinleyin... ben aptal değilim, diğer gruplara katılmak istediğinizi biliyorum," dedi.

Bakışlarını kaçırdılar.

"Uzun zamandır şansımızın yaver gitmediğini ve hepinizin David olmadan bunu başaramayacağımı düşündüğünüzü biliyorum. Ama bu doğru değil. Yalnızlar hayatta kalabilir, tekrar büyük bir grup olabiliriz. Sadece bana lideriniz olarak bunu kanıtlamak için tek bir şans verin. Tek bir şans, sizden sadece bunu istiyorum. Bugün hayatta kalacak kadar yiyecek toplayamazsak, herkes istediğini yapmakta özgür olacak, başka gruplara katılabilirsiniz. Bugün başarısız olursak, gitmek için haklı bir sebebiniz olacak. Kızmayacağım bile. Ama bu olmayacak. Oraya gideceğiz, hayvanlar gibi savaşağız ve hakkımız olanı alıp Merdivenler'e döneceğiz."

Bakışlarını bir kez daha ona çevirdiler.

"Lütfen. Tek bir şans istiyorum. Ne diyorsunuz?"

Turuncu renkte vince asılı duran on iki metre uzunluğundaki erzak yığını, havada, üç kat üzerlerinde sallanıyordu. İnmeye başlaması an meselesiydi.

Will heyecan ve korkuyla doluydu. Dokuz Yalnız, Will'in arkasında durmuştu. Onunla hemfikirlerdi. Ona güvenmişlerdi. Will'in onları hayal kırıklığına uğratma şansı yoktu.

Will'in eli kemerine gitti ve kabzası tişörte sarılı olan, bir dış fırçasını yontarak elde ettiği hançerini kavradı. Kendini iyi hissetmek için tutmuştu. Orada olduğunu bilmek güven veriyordu. Planları ikili gruplar halinde hareket etmekte, biri toplarken diğeri savunma yapacaktı ve ufak parçalara yoğunlaşacaklardı, diğer grupların tenezzül etmeyeceği parçalara. Topladıkları her şeyi, birinci kattaki penceresi açık bir sınıfta bekleyen Mort'a vereceklerdi. Mort eşyaları toplayacak, avludaki tehlikeli ortamdaki uzak tutacaktı. Will bütün bu ufak parçaların birikeceğini düşünüyordu.

Hiçbir uyarı olmadan, erzakların oluşturduğu blok yere düştü.

Bağlanmış paletler yere çarpıp parçalandı, içindeki yiyecek ve erzaklar etrafa saçıldı. Gruplar avlunun ortasında oluşan erzak dağına hücum ettiler.

Will, "İleri!" diye bağırdı.

Yalnızlar koşmaya başladı. İkili gruplara ayrıldılar ve yağmacı kalabalığa karıştılar. Hareketsiz durmak tehlikeliydi. Will ve Lucy birlikte koşuyorlardı. Will'in yanında getirdiği siyah çöp torbası kemerine takılı şekilde sallanırken bacağına çarpıp duran siyah bir yılanı andırıyordu.

Will nefes nefese kalmış bir şekilde, "Benimle misin?" diye sordu.

Lucy, "Seninleyim," dedi. "Bir şeyler görebiliyor musun?"
"Henüz değil."

Will gözleriyle avlunun her tarafını taradı. Lucy ile birlikte, ayaklarının dibinde duran bir tüp protein tozunu elde etmek

için mücadele eden bir Ucube ile Takım'ının yanından koşarak geçtiler. Kıran kırana devam eden savaşın içinde yol alırken Will bir sağa, bir sola baktı. Saç renkleri gözünün önünde birbirine karışmıştı; mavi, kırmızı, turuncu, beyaz, siyah. Kilolu bir Kaşar, Will'e çelme takmaya çalıştı. Will kızın ayağına bastı. Kız acıyla bağırdı.

Lucy'nin çığlığı kulakları sağır etti, bağırın Kaşar'ın sesini bastırmıştı. Will soluna baktığında bir Kaykaycı'nın Lucy'yi yere fırlatışını gördü. Lucy pembe ve beyaz renkli bir kutuda duran küp şekerleri elinde tutmaya çalışıyordu. Kaykaycı kutuyu Lucy'nin elinden çekip aldı. Kutuyu kendine doğru çekmesine fırsat kalmadan, Will çocuğun üzerine atlayarak yere indirdi.

Çocuğun ayağını tutup çevirdi. Çocuk acı içinde inledi ve diğer ayağıyla Will'in boynuna tekme attı. Will'in bir an için gözleri karardı. Ellerini kutuya sardı ve çocukla mücadele edip kutuyu almaya çalıştı.

Kaykaycı, "Benim!" diye bağırdı. Ama yanılıyordu.

Will kutuyu çekiştirmeye devam etti. Sırtını tekmeleyenler olduğunu hissetmişti. Kaykaycı burnuna kafa attı. Will'in burun deliklerinden fışkıran kan çocuğun yüzüne bulaşmıştı, sulandırılmış ketçabı andırıyordu. Çocuk tiksintiyle bağırdı ve süzülen kan açılmış olan ağzına aktı. Kaykaycı çocuk kutuyu bıraktı.

Will ödülünü çöp torbasına tıkip ayağa kalktı. Elini burnuna götürdü ve sıkarak kontrol etti. Yerinde duruyordu, kırılmamıştı. Şanslı gününde olmalıydı. Lucy'ye baktı, elinde dört kutu fasulye ayakta duruyordu.

Will, "Güzel!" diye bağırdı ve koluyla kanlı burnunu sildi. Lucy ona gülücük attı ve ardından tekrar gardını aldı. Will sınıfın penceresinde bekleyen Mort'u işaret etti ve birlikte on

doğru koşullar. Koşulları yol boyunca Will Lucy'yi kolladı, kimsenin ona ya da konserve fasulyelere yaklaşmadığından emin olmak istiyordu.

Yiyecekleri pencereden içeriye uzatarak Mort'a verdiler. Will sınıfa göz attı ve daha şimdiden yerde duran bir kutu meyveli pançları, bir kutu aile boyu krakerleri, bir paket ayçekirdekleri ve dört adet kurutulmuş ramenleri olduğunu gördü.

Will Lucy'ye, "İşe yarıyor!" dedi. Sesi onu utandıracak derecede yüksek bir tonda çıkmıştı. Lucy Will'e bakarak kıkırdadı.

Lucy, "Başarıyoruz işte!" dedi ve ellerini çırttı. Will burada kalmayı, bu anı sonsuza kadar yaşamayı istiyordu; Lucy onunla gurur duyuyordu, ondan etkilenmişti, ona tezahürat ediyordu. Ama harekete geçmeleri gerekiyordu; yiyeceklerden oluşan dağ hızla eriyordu. Lucy'nin elini bir kez daha tuttu ve onu savaş alanına sürükledi.

Zafer tezahüratları, savaş naraları ve acı dolu çığlıklar Will'in kulaklarını çınlatıyordu. Lucy ile birlikte, ağlayarak etrafını saran İnekler'e elindeki zinciri sallayan Ucube kızın yanından geçtiler. İnekler kızın karnında sıkıca tuttuğu 400'lü ıslak mendil paketine atıldılar.

Will ve Lucy, tüfeğinin dipçliğini Kaykaycı bir çocuğun göğüs kafesine geçiren Azizler'den bir çocuğun yanından geçtiler. Silah darbesini alan Kaykaycı yana devrildi ve Aziz de çocuğun pastırma paketini çaldı.

Will, "Görünen o ki yeni gelenler burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmiş," dedi. Lucy nefeslenmeye çalışırken başıyla onayladı.

Birkaç metre ötelinde, Will yerde duran kullan at türünde bir kutu çakmak olduğunu gördü ve uzanarak kutuyu yerden

aldı. Nerdler'den bir kız yakınlarında duran bir şişe şampuanı almak için yere eğildi. Lucy kızın kışına tekme bastı ve kız da yüzünün üzerine düştü. Lucy şampuan şişesini aldı ve kendinle gurur duyan bir ifadeyle Will'e gülümsedi. Will'in bütün vücudunu bir ürperti sarmıştı.

O anda kafasının tam arkasına yumruk yedi.

Will öne doğru sendeledi ve arkasını gördü, kafasına yediği darbenin acısı yayılıyordu. Sam karşısında duruyordu, yumrukları havadaydı ve dudakları küçümseyen bir tavırla bükülmüştü.

Will'in midesi bulanmaya başlamıştı. Başta belli belirsiz bir bulantıydı. Ardından, o bulantı büyüdü ve kendisini ciddi anlamda kötü hissetmeye başladı. Midesine bir şey oturmuştu. Sam'in intikam için gelebileceğini tahmin ediyordu—sonuçta onu bütün okulun karşısında küçük düşürmüştü—ama Will, bu olay gerçekleştiği zaman bu kadar korkacağını düşünmemişti. Sam yere tükürdü ve üzerine yürüdü.

Will'in boynunun her iki tarafında bulunan kaslar gerildi ve başının bükülmesine sebep oldu. Farkına vardığı gerçek kanını dondurmuştu. Korkudan kaskatı kesilmemişti. Epilepsi krizine girmek üzereydi. Will bağırmağa çalıştı ama boğazından çıkan tek şey ıslak, gıcırta benzeri bir böğürtü olmuştu. Her tarafına iğneler batıyordu. Tükürüğünün soğuk bir şerit halinde parmaklarının arasından aktığını hissetti. Bastığı toprak ayağının altından kayıp gitti.

Her şey bembeyaz oldu.

Will'in bilinci yerine gelince duyduğu ilk şey kükreme benzeri bir kahkaha oldu. Gözlerini açar açmaz ışık gözlerini kamaştırdı, görüşünü engelledi. Önünde bir insan figürü olduğunu fark etti,

odaklanabilmiş değildi ve bu her kimse tepesinde dikiliyordu. Önündeki adamın başının üzerinde sarı, bulanık bir kütle vardı. Adam, bulanık halde görünen ayağını gerdi ve ardından ileri savurdu.

Will'in hayaları acıyla patladı. Elleriyle korumaya ve sonraki darbeye karşı savunmaya çalıştı ama kolları içi su dolu sosis balonlar gibi sallanıyordu. Onları kontrol edemiyordu. Bir tekme daha geldi ve Will kustu.

Will bağırıp Sam'e durmasını söylemeye çalıştı ama sadece anlamsız sesler çıkarabiliyordu. Dili ağzının içinde ölü bir yumru gibi duruyordu. Zaman geçtikçe Will'in görüşü netleşti. Erzak talanının bittiğini görebiliyordu. Herkes kenara çekilmişti, sadece kendisi, Sam ve Sam'i üzerinden almaya çalışan Yalnızlar kalmıştı.

Will Sam'in Leonard'ı göğsüne attığı bir dirsek ile yere yığıldığını gördü. Sam Mort'u kâğıttan bir kuklaymış gibi kolaylıkla itmişti. Mort ayağa kalktı ve belasını aracasına geri geldi, Sam'e çılginca ve kontrolsüz bir yumruk savurdu. Sam, Mort'un deforme olmuş yumruğunu havada yakaladı ve diğer eliyle Mort'un gözüne yumruk attı. Mort yere düştü, bayılmıştı. Ritchie yeni bükülmüş bileğiyle yaklaştı ve Sam onu da tekmeledi. Ritchie bağırıp yere düştü, ayağını tutuyordu.

Will ayakta durmaya çalıştı ama bacakları henüz faaliyet göstermeye başlamayan organlarından bir başkasıydı. Elleri ve dizleri üzerinde durmaya başladığı sırada Sam'den okkalı bir tekme daha yemişti, bu sefer böbreğine gelmişti. Will yüzükoyun toprağa uzandı.

Parlak kırmızı bir nokta, bir uğurböceği gördü, yüzünün etrafındaki toprağın kıvrımları üzerinde ilerliyordu. Uğurböceğinin ötesindeyse, onu izleyen kalabalık vardı. Will incelediği

yüzlerde acı ile alay karışımı ifadeler görüyordu. İşediğini hissetti, kontrol edemiyordu. Lucy'nin kendisine doğru koştuğunu gördü. Ona bağırarak durmasını söyledi.

"Lügfen du!" Ağzından çıkabilecek en anlamlı ses bu olmuştu. Hemen sonra Will, Sam'in Belinda'nın karnına yumruk attığını gördü, Belinda iki büküm olmuştu. Bunu gören kalabalık homurdanmıştı. Lucy panik içinde Will'e doğru koştu. Sam Lucy'nin suratına bir tokat yapıştırdı, onu yere serecek kadar sertti. Will Sam'e saldırmayı denedi ama elinden gelen tek şey sudan çıkmış bir balık gibi çırpınmak olmuştu.

Will, "Yeeğeri!" diye geveledi. Sam neşeyle güldü. Will'i kafasının arkasındaki saçlardan tuttu ve başını çevirerek onunla yüz yüze geldi. Sam'in gözü dönmüştü.

Sam, "Ağabeyin nerede şimdi?" dedi, sesi kısık çıkmıştı. Bir kez daha bütün avlunun duyması için bağırarak tekrar etti. "AĞABEYİN NEREDE ŞİMDİ?"

Sam Will'in yüzünü toprağa bastırdı. Toprakta bir ileri bir geri sürüklüyordu. Will onunla savaşmayı denedi. Deniyordu. Ama parmaklarını Sam'in bileğini sarabilecek kadar iyi kontrol edemiyordu. Toprağın ve taşların yüzünü çizmesine izin vermekten başka çaresi yoktu, tekrar tekrar sürüklendi. Sam durdu. Will bir sonraki darbeyi bekliyordu. Ama gelmedi.

Will bir dirseği üzerinde yükseldi. Kollarının kontrolü tekrar kendisine geçmeye başlamıştı. Arkasına baktı. Yalnızlar yerde yatıyorlardı, bozguna uğramışlardı. Sam Will'den birkaç metre ötedeydi, Takım'a dönmüştü, onlar da en az diğer gruplar kadar afallamış bir şekilde olup bitenleri izliyordu.

"Tatmin oldunuz mu? Ha? Yalnızlar'ı ezip geçtim," diye bağırdı Sam. "Başka ne görmek istiyorsunuz?"

Takım'ın tamamı arkasını döndü ve avludan içeriye doğru yöneldi. Sam'e bakarak başlarını sallıyorlar ya da onu görmezden geliyorlardı. Sam arkalarından gitti.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Kaşarlar ve İnekler gibi diğer gruplar da dağılmaya başlamıştı. Takım'ın onu umursamadığını gören Sam, diğer gruplara dönerek boş laflarına devam etti.

"Hepiniz gördünüz! Ben... Ben Will'i yendim. Gördünüz işte."

Kalabalık onu yuh alıyor ve ayıplıyordu. Ellerini gözlerine götürüp ağlayan bebek taklidi yapıyorlardı. Ona gülüyorlar, hareket çekiyorlardı. Sam'in yüzü şarap kırmızısına dönmüştü. Onlara bir şey söylemek istermiş gibi bir hali vardı ama bir türlü söyleyemiyordu. Son Takım üyesi avluyu terk ettikten, bağırarak hiç kimsesi kalmadıktan sonra, Sam en yakınındaki koridora doğru koşarak uzaklaştı. Arkasından kahkahalar yükseldi ve gittikten sonra bile kalabalıktaki gülüşmeler devam etti.

Avlunun geriye kalanı da boşalınca Yalnızlar ayağa kalktılar, Ritchie hariç tabii, o tek ayağının üzerinde duruyordu. Dayak yemişlerdi. Aşağılanmışlardı. Bütün okul bir zamanların görkemli Yalnızlar grubunun bir kişi tarafından alaşağı edilmesini izlemişti. Will'in ağzında toprak ve kan tadı vardı. Lucy patlamış dudağı ve kızarmış yanağıyla ona yaklaştı. Bağırarak ve ona gelmemesini söylemek istedi, nasıl koktuğunu fark edecek kadar yakına gelmesini istemiyordu. Yeni doğmuş bir bebek gibi altını ıslattığını bilmemeliydi. Ama Will'in ayağa kalkmasına yardım ettiklerinde bunu hepsi öğrenmişti. Utancının kokusunu

almışlardı. Avludan içeri doğru topallaya topallaya gitmesine yardım ederlerken kimse gözlerinin içine bakmamıştı. Bunun olmasını istememişti; ne kendisine, ne de diğerlerine. Bunun olmaması için çok uğraşmıştı, var gücüyle uğraşmıştı... Ama yapacak bir şey yoktu, yeterince güçlü değildi.

Pazar yeri heyecanlı bir kalabalıkla doluydu. Bu, ebeveynler ortaya çıktığından beri üçüncü kez pazara çıkışları oluyordu. İlk ikisi düzensiz ve yarı gönüllü olmuştu ama bu seferki öyle değildi. Pazar yeri Lucy'nin hatırladığı gibiydi, ordunun onları beslediği günlerdeki gibi. Geniş koridor kıpır kıpırdı, nereye baksa alışveriş yapan insanlar görüyordu.

Lucy marketin girişinde, yanında Ritchie, Mort, Leonard, Colin ve Belinda'yla duruyordu. Diğer gruplardaki çocukları izliyorlardı. Saçlarını yeni boyamışlardı, yanlarına aldıkları arkadaşlarıyla gülüp eğleniyorlar, bir odadan diğerine gidip alışveriş yapıyorlardı. Hayat normale dönmeye başlamıştı, hatta normalden de iyiydi çünkü artık ellerinde daha çok yiyecek vardı. Takım yemekleri istiflememişti. Kendi paylarını almışlardı, gruplarına yetecek kadarını ve gerisine müdahale etmemişlerdi. Bu da insanların kendi aralarında konuşmasına sebep olmuştu. Takım gerçekten de Sam'i liderlikten atmış mıydı? Öyle görünüyordu.

Okulun geriye kalanını tahrik etmek için alışveriş tezgâhlarının arkasına yiyeceklerden oluşan bir dağ yerleştirmemişlerdi. Takım erzak talanında aslan payını almayınca diğer bütün gruplara daha önce hiç almadıkları kadar çok yiyecek kalmıştı. Yalnızlar dışında bütün gruplara.

Erzak talanında bir kez daha başarısız olmuşlardı. Takım halinde çalışmıyorlardı. Will nezle olduğunu sebep göstererek erzak talanına çıkmamıştı ama Lucy onun avluya çıkmaktan utandığı için böyle söylediğini düşünüyordu. Ona hak vermişti ama, sonuçta hepsi utanıyordu. Will'in yokluğunda sadece altı kişi kalmışlardı ve daha iki hafta öncesinde Sam'den dayak yemiş oldukları herkesin hafızasında tazeyken devasa grupların yanında sıraya girmek istememişlerdi. Erzak talanı başladığı anda neredeyse her grup bir temsilci göndermiş ve Yalnızlar'ın kendi gruplarına katılmasını teklif etmişti. Herkes bu durumdan kaçınılmazmış gibi konuşuyordu, Violent'in da söylediği gibi, Yalnızlar'ın sonu gelmişti ve şimdi yeni bir grup seçme zamanıydı. Talan başladığında, Yalnızlar'dan başı çeken hiç kimse olmadı. Ritchie kendi başına iyi iş çıkartmıştı ama hep birlikte topladıkları karşılığında sadece sekiz rulo tuvalet kâğıdı, iki kutu kadın pedi, beş paket hazır yemek ve on ikili ramen alabilmişlerdi.

Ritchie elindeki tuvalet kâğıdı rulolarını yere bıraktı. "Kaykaycılar'a katılıyorum," diye sordu.

Lucy, "Ne?" dedi.

"Dediğimi duydun."

Lucy panik olmaya başlamıştı.

"Hayır, gitme. Ritchie, sana ihtiyacımız var. En iyi savaşçımız sensin."

"Kendi başımın çaresine bakmam gerekiyor."

Mort öne çıktı. "Lucy? Şey... çok üzgünüm ama ben Ucubeler'e katılıyorum."

Colin, "Ben de öyle," dedi.

Lucy, "Haydi ama çocuklar. Şu anda biraz şanssızız hepsi bu," dedi ama bu dediğine kendisi bile inanmıyordu. Onların ayrılmak isteme nedenlerini az çok anlıyordu. Sam'in tokatının leceklerine dair en ufak bir fikri yoktu ama onların gitmesini engelleme arzusuyla doluydu.

Colin, "Bize kendi odalarımız olabileceğini söylediler," dedi.

Lucy, "Ama biz Yalnızlar'ız. Bunu hiçe sayıp öylece gide-

mezsiniz. Hiç mi anlamı yok?" dedi.

Ritchie, "Yalnızlar David'di," diye cevap verdi, "ve şu anda her ne isek ya da bu durum neyse, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Lucy, "Ama..." dedi. Sözüünü tamamlayamamıştı.

Ritchie, "Görüşmek üzere," dedi, kimsenin yüzüne ya bakamıyor ya da bakmak istemiyordu. Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Mort, parmağıyla Ucubeler'in pazar yerini işaret etti. "Sanırım biz de..." dedi. Gülümsemeye çalıştı ama yüzündeki ifadenin gülümsemeyle pek alakası yoktu.

Lucy söyleyecek söz bulamamıştı. Onları burada tutmak için başka ne diyebilirdi ki? Merdivenler'de bekleyen Will'i düşündü. Üç kişinin daha ayrıldığını duymak onu kahredecekti. Kendini suçlayacağından emindi.

Mort, "Üzgünüm," dedi. "Veda etme konusunda iyi değilim. Kendinize iyi bakın."

Lucy, "Siz de," dedi.

Mort ve Colin uzaklaştı, geriye bir tarafında Leonard diğer tarafında Belinda olan Lucy kalmıştı. Belinda'ya döndü, yüzünde

aynı kendisinin ki gibi bir şaşkınlık ifadesiyle karşılaşmayı bekliyordu ama Belinda'nın gözlerinden boşalan yaşlarla karşılaşmıştı. Kendini tamamen kaybetmemek için büyük uğraş veriyor gibi görünüyordu.

Belinda, "Sanırım, yani sen, senin de gidecek bir yerin var, öyle değil mi Lucy?" dedi.

Lucy, "Belinda..." dedi. "Neden?"

"Freddy. Birkaç kişiyle konuştu. Nerdler yeni üye aramıyordu ama o beni gruba aldırdı. Lucy benimle ilgileneneceğini söyledi. Sanırım beni gerçekten de seviyor. Beni anlıyorsun, öyle değil mi?"

Lucy derin derin nefes aldı, afallamıştı ve kendini toparlamaya çalışıyordu.

Lucy, "Anlıyorum, Bel," dedi. Gerçekten anlıyordu. Yalnızların ayrılmak için ona söylediği bütün sebepleri anlıyordu ve Belinda'nın kendi güvenliği ve aşkı için ayrılmak istemesini de kesinlikle anlıyordu.

"Ama senin iyi olacağından emin olmam gerek, Lucy. Bundan emin olmalıyım yoksa gidemem."

Lucy, "Beni dert etme, Bel," dedi yavaşça. Gözlerinin dolduğunu hissetmişti ama gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Haydi git, o çocuğu bul ve benim için ona sıkıca sarıl. Yakında tekrar karşılaşacağımızdan eminim."

Belinda, "Evet, çok yakında," dedi.

Lucy, "Leonard, biz de artık geri dönsek iyi olur," dedi. Belinda'dan uzaklaşması gerekiyordu yoksa ağlayacaktı.

Leonard, "İnekler," dedi. Omuzları düşmüş ve gözleri yere çevrilmişti.

"Ne?"

"Şarkı söylemeyi öğrenmek istiyorum."

Lucy'yi kaybediyordu.

Will merdivenlerde oturuyordu, karanlıkta yapayalnızdı. Merdivenler'deki bütün ampulleri verip iki salam, bir kutu da kibrit almıştı. Will'in bu yaptığı Sam'le olanlardan sonra Yalnızlar'da kalan üyelerin pek de hoşuna gitmemişti. Ama bu Will'in pek umurunda değildi. Karanlığı tercih ediyordu.

"Merhaba?"

Lucy'nin sesini duyunca ayağa kalktı ama ona cevap vermedi.

"Orada kimse var mı?"

Lucy'yi göremiyordu, sadece telefonun dikdörtgen ekranının beyazlığı görünürdeydi, karanlıkta ilerliyordu. Will öksürdü. Beyaz dikdörtgen ona doğru döndü ve soluk, süt beyazı bir ışık ona yaklaşmaya başladı.

Lucy, "Merhaba," dedi. Telefonunu kendi yüzüne çevirdi. Zoraki bir gülümseme vardı yüzünde ama Will Lucy'nin üzgün olduğunu görebiliyordu. Aynı durumdaydılar.

Will, "Geride durmak isteyebilirsiniz. Hastalanmanı istemiyorum," dedi.

Salgın haline gelmişti bu durum; tıkalı burunlar, göz arkalarında zonklayan bir ağrı, yorgunluk ve boğaz ağrısı. Hastalığı Azizler getirmiş olmalıydı, onlar geldiğinden beri bütün okula yayılmıştı çünkü.

Lucy, "Al," dedi ve telefonunu ona uzattı. Lucy elinde taşıdığı su dolu sürahileri yere koyarken Will telefonun ışığını ona tuttu.

Lucy, "Ne kadar suyun vardı?" diye sordu.

"Yeterli miktarda değil diye tahmin ediyorum."

Lucy başını sallayıp yere eğildi. Uzun bir termosu su doldururken boş bir duvara bakıyordu, kaşları çatık ve gözleri uzaklara dalıp gitmiş bir haldeydi.

Will, "Ben bir ateş yakayım," dedi.

Kendini öne attı; ayağa kalkmak için böyle bir ivmeye ihtiyaç duyuyordu. Acil durum yangın battaniyesini omuzlarına biraz daha sıkıca çekti. Yerde duran küvetin içi odun doluydu. Telefonu ekranı yukarı gelecek şekilde yere bıraktı ve bir kibrit çaktı. Will kibriti küvetin içine atınca odunların altında duran kitap sayfaları anında alev aldı. Alevler büyüdü ve oturaklı bir kamp ateşine dönüştü. Bütün bunlar olurken Lucy tek kelime etmemişti.

Will yere oturdu, yaptıkları nefes nefese kalmasına sebep olmuştu. Lucy ona doğru yürüdü ve termosu uzattı. Termostaki suyun yarısını tek nefeste içti. Lucy Will'in yanına oturdu. Hâlâ sessizdi.

Will, "İyi misin?" diye sordu.

Lucy başını iyi olduğun söylercesine salladı. Will onun yalan söylediğinin farkındaydı. Lucy ateşe doğru eğildi, gözleri kapa-

lıydı. Will altın rengi alevlerin Lucy'nin yüzünde dans edişini izliyordu. Elmacık kemikleri iki top karamelli dondurma gibi yuvarlaktı. Gözünden bir damla yaş döküldü. Yanağından aşağı inerken ışıktan bir şeritmiş gibi parıldıyordu.

"Lucy?"

Lucy, "Hepsi gitti," dedi.

"Kimler gitti?"

"Geride kalanlar. Belinda Nerdler'e katıldı. Ritchie Kaykaycılar'a. Ve Mort ile Colin..." Lucy iç geçirdi. "...Leonard. Hepsi gitti."

Will çökmüştü. "Er ya da geç olacağı buydu sanırım." Söyleyebildiği tek şey bu olmuştu.

Geride sadece ikisi kalmıştı. Will'in baş ağrısı kafasının içinde bir yumruk varmışçasına artmıştı. Midesi bulanıyordu. David'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Yalnızlar dağılmıştı. Derin derin nefes aldı. Lucy ona bakıyordu, endişelendiği açıkça görünüyordu. Will onun endişelenmesini istemiyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi.

Söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. Ona onu koruyacağını ve geçimini sağlayacağını söylemek istiyordu, Lucy'nin duymak istediği buydu. Ama o, Lucy'ye yapamayacağı bir şeyin sözünü veremezdi. Kendini bile koruyacak halde değildi. Sam avluda yüzüyle bir siper kazdığında bunu açıkça görmüştü.

Lucy, "Bütün bunlar olmasaydı şu anda ne yapıyor olurduk sence?" diye sordu.

Will, "Ciddi mi soruyorsun?" dedi.

"Evet."

"Şu an bunu konuşmak istiyorsun yani."

Lucy, "Bence sen çok şişko olurdun," dedi.
Will gülümsemişti.

"Dışarıda olabilecek onca şey varken, benim kilo aldığımı fantezilerini mi kuruyorsun?"
Lucy içten güldü.

"Teneke teneke deniz tarağı çorbasını kaşık kullanmadan silip süpürdüğünü gördüm," dedi. "Sonra söylemedi deme. Balon gibi şişeceksin. Korkunç olacak."

Will, "Pekâlâ, demek böyle oynamak istiyorsun, ha?" dedi.
"Kendini meyveli panç içerken gördün mü sen? Pelikan gibi oluyorsun."

Lucy, "Pelikan mı!" dedi yalandan bir öfkeyle. "Böyle bir şeyi şu an uydurmuş olamazsın! Bunu daha önceden düşündün, öyle değil mi?"

Bunu duyan Will büyük bir kahkaha attı. "Gördün mü, iyiyiz işte. Belki de Yalnızlar'ın dağılması iyi olmuştur," dedi, heyecanlanmıştı. "Onlara ihtiyacımız olduğunu kim söylemiş? Biz birbirimize yeteriz. Sadece ikimiz oluruz. Asansöre geri döneriz olmazsa. Birlikte ve mutlu oluruz."

Lucy dudaklarını büktü. Lucy'nin sessizliği, yanan ateşin çatırdayan sesini şiddetlendirmiş gibiydi, sanki birisi Will'in kulağının yanında kâğıt buruşturuyordu.

"Will, senin için endişeleniyorum."

Of. Asansörde beraber olmalarıyla ilgili senaryo Will'in kalbinden çıkmıştı ama Lucy'yi etkilemediği belliydi. Will hislerini dile getirdiği için kendini bir ahmak gibi hissetmişti.

Will, "İyiym," dedi.

"Son zamanlarda pek iyi gibi görünmüyorsun."

Tanrım, bütün bunları neden söylüyordu ki? Ona yaralı bir insan olduğunu hatırlatıp durmak yerine onu reddetse ne olurdu?
Will, "Her zamanki gibiyim," dedi. Öfkesi ses tonuna yansımaz diye çaba gösteriyordu.

"Will, bence... Biraz gerçekçi olmamız..."
"Şu an gayet gerçekçiyim. David ve ben Yalnızlar'dan önce başımızın çaresine bakabiliyorduk. İki kişi olarak gayet iyiydik."
"Zar zor idare ediyordunuz ve o zaman durumlar böyle değildi. Bu ebeveynlere daha ne kadar süre güvenebileceğimizi kim bilebilir ki?"

Bu saçma bir bahaneydi. Asansörde yaşamayı teklif eden David olsaydı, birlikte yaşayacak olsalardı, Lucy bir saniye bile düşünmezdi.

Will, "Başka bir gruba mı katılacaksınız?" diye sordu.

Lucy bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı. Bir süre öyle kaldı ve sonra kapadı.

Lucy, "Düşünmedim değil" dedi. "Ne bileyim, Yalnızlar'ı kurmamızın sebebi bir gruba ait olmak değil miydi? Bunun için savaşmadık mı?"

Will ona yalvarmayacaktı. O kadar düşmeyecekti. Ama yalvarmayı çok istiyordu. Will ona yalvarmak için yanıp tutuşuyordu.

Lucy, "Ve olanlardan ötürü... olanlardan ötürü kimsenin seni istemeyeceğini düşündüğünün farkındayım," dedi.

Will, "Haklısın," dedi.

"Ama bu doğru değil," diye hemen söze girdi Lucy. "Yani tamam, çok düşmanın var. Ucubeler ve Takım. Ve Kaykaycılar da kaykaylarına yaptıkların için seni affetmemiştir diye tahmin ediyorum ama ben İnekler'le konuştum ve yeni takım arkadaşla-

rına çok ihtiyaçları olduğunu söylediler ve Zachary de onu kafese koyduğumuz için Yalnızlar'a kin tutuyormuş gibi görünmüyordu."

İnekler Will'i istemezdi. Lucy kendini kandırıyordu. Buna inanmak kimse istemezdi. Büyük ihtimalle zavallı, epileptik Will'i tek başına zorundaydı. Bırakırsa kendini hiçbir zaman affetmeyeceğini düşünüyordu.

Will, "İnekler ha? Bir korkak için en uygun grup o galiba," dedi.

Lucy ona baktı, kafası karışmıştı.

"Hiç komik değil."

"Gülmüyorum zaten. Sadece korkak olduğunu söylüyorum."

"Neden böyle konuşuyorsun?"

"Bir düşün. Hep saklanıyorsun. Güzeller'de saklandın. David'in arkasına saklandın. Zachary'nin arkasına neden saklanmayasın ki?"

"Ben sana yardım etmeye çalışıyorum, Will."

"Kendini fazla yorma."

"Böyle şeyler söyleme. İçinden geçenin bu olmadığını biliyorum!"

Will, "Neden buradasın ki?" dedi. "Neden konferans salonuna doğru yola çıkmıyorsun? Büyük ihtimalle çantanı çoktan hazırlamışsındır. Haksız mıyım?"

Lucy cevap vermedi. Bakışlarını yere çevirdi.

Will, "Git o zaman," dedi. "Defol git buradan. Seni yanımda istemiyorum."

Lucy, "Hayır!" dedi. "Bunu yapamazsın. Senden ayrılmayacağım."

Lucy ağlıyordu. Will'den nefret edecekti ama böylesi daha iyiydi. Lucy ondan nefret ederse, belki onu unutabilirdi.

Will, "Kendine bir iyilik yap..."

Lucy başını kaldırdı, yanakları titriyordu, kiptikleri göz yaşlarından birbirine yapışmıştı.

"... ve siktir git," dedi.

Lucy Will'e tokat attı. Yaşlı gözlerle merdivenleri tırmandı ve ardından, omuzunda yarısı dolu bir sırt çantası, elinde ışığı yanık telefonuyla aşağı indi. Will'in yanından geçip merdivenlerden zemin katın çıkışına doğru ilerlerken telefonunun ışığı kayboldu.

Will ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Merdivenlerin başına doğru güçlkle yürürken omzundaki büzülmüş battaniyenin yere düşmesine izin verdi. Merdivenlerin karanlığında Lucy'yi gördü, açık kapının önünde dururken elindeki telefonun ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Lucy başını kaldırıp Will'e baktı. Onu kalmaya ikna etmiş olsaydı bile sonradan ayrılacaktı. Will onun ihtiyacı olan adam olamazdı.

Will, "Geri gelme! Beni duydun mu?" diye bağırdı. "Senin acımana ihtiyacım yok!"

Lucy çıktı ve ardından kapıyı çarptı. Will ateşin başına dönüp oturdu. Alevlerin onu ısıtmasına izin vermeye çalıştı. Daha fazla yanmazdı bu ateş. Merdivenler'in soğuğu eninde sonunda galip gelecekti. Will buna alışsa iyi olurdu. Bundan sonra böyle yalnız kalacaktı.

Lucy, “Kaşar olmak istiyorum,” dedi.

Violent şaşırmış gibi görünüyordu. Kafeteryanın girişinde durmuştu, kapıyı açık tutuyordu. Violent’in yanında çirkin bir Kaşar duruyordu, üzeri çıplaktı. Bu kızlar inanılmazdı. Göğüsleri bile saldırgandı. Violent gece yarısında normalde olduğundan daha farklı görünüyordu. Kızıl saçları karman çormandı ve yastığının dikişleri yanağında iz bırakmıştı. Üzeri delikler ve yırtıklarla dolu, büyük beden bir erkek tişörtü giyiyordu. Elektrik bandıyla alınmış kaşları, ürkütücü makyajı ve dikenli zırhı yokken, Violent’in tatlı görüldüğü bile söylenebilirdi; bir anneyi andırıyordu.

“Violent, teklifinin süresini geçirdiğimi biliyorum ama ben...”

Violent elini kaldırdı ve Lucy’yi susturdu. Lucy’yi kendine çekip ona sıkıca sarıldı. Lucy böyle bir şeyi hiç beklemiyordu.

Violent, “Şişşt. Gel içeri. Sabah konuşuruz. Herkes uyuyor,” dedi.

Lucy buna dünden razıydı. İnanılmaz yorgun hissediyordu. Boş kafeterya sessizdi. Hafif meyve kokusu vardı. Her şey temiz ve düzenliydi, her silah uzak uçtaki duvarda ait oldukları yerde asılı duruyordu, aynı babasının garajındaki aletlerin asılı durduğu delikli tahta duvar gibiydi. Bej kafeterya sandalyeleri üst üste geçirilmiş bir şekilde yanlarında duruyordu.

Violent, üzeri çıplak kıza, "Dudaklı, ona bir yatak getir," dedi. Dudaklı. Kinayeli bir isimdi bu. Kızın dudakları yok gibiydi. Dümdüz, ince şeritlerden ibarettiler. Yüzüne hiçbir çıkıntı olmadan ağzını koymuşlar gibi görünüyordu. Dudaklı Violent'a bakarak başını salladı ve uzaklaştı.

Violent Lucy'yi tek kelime etmeden mutfağa götürdü. Kapının girişinde durdu ve ayakkabılarını çıkardı. Lucy de aynı-sını yapması gerektiğini düşünmüştü. Eşyalarını yere bıraktı ve uzun zamandır kullandığı beyaz kanvas ayakkabılarını çıkardı. Onlara beyaz demeye bin şahit isterdi. David'in yıkadığı kadar güzel yıkayamıyordu ve o bile bu ayakkabıları beyazlatmayı başaramamıştı. Griydiler ve üzerlerindeki siyah noktalarla Oreolu milkshake'i andırıyorlardı.

Lucy Violent'ın peşinden mutfağın sıcak ortamına, etrafta uyuyan Kaşarlar'ın arasına girdi. Bir yapbozun parçaları gibi koyun koyuna yatıyorlardı. Odadaki tek ılık fırın camından geliyordu, dikkörtgen çerçevenin içinde kırmızı ateş parlıyordu.

Violent Lucy'yi vücutlardan oluşan labirentten geçirdi. Görebildiği kadarıyla, birçoğu boxer ve atletle uyuyordu. Burası onlarla bile uyunamayacak kadar sıcak görünüyordu. Fırından gelen sıcak Lucy'nin dört bir yanını saunadaymış gibi sarmıştı. Gazlı fırının sesi diğer bütün sesleri yumuşatıyordu. Violent bu-

laşık makinelerinin yanındaki boş bir bölgeye ulaştı, fırınlardan uzakta olmasına rağmen oldukça sıcaktı.

"Bu gece burada uyuyabilirsin," diye fısıldadı Violent.

Dudaklı sessizce geldi ve insan şeklinde kesilmiş bir yatağı Lucy'nin yerine bıraktı. Yatak birbirine dikilmiş haki renkte bir pantolon ile uzun kollu bir kot gömleğin içine doldurulmuş pembe yalıtım malzemesinden oluşuyordu, dikişlerin ayrıldığı yerlerden malzeme çıkmıştı. Lucy çantasını yatağının hemen yanına bıraktı.

Lucy Violent'ı bir kez daha kucaklamak için kollarını açtı. Violent'sa onun omuzuna dokunmakla yetindi ve Dudaklı'yla birlikte uzaklaştı.

Lucy, "Eh," dedi, diğerleri duymamıştı. "Peki o zaman..." Lucy bu işi çözdüğünü düşünüyordu. Artık onun grubu burasıydı. Eğildi ve kendini kafasız, elsiz, ayaksız bir adam şeklindeki yatağın üzerine bıraktı. Etrafındaki yüzleri taradı, tanıdığı biri var mı bilmek istiyordu. Hiç kimse yoktu. Bir grup yabancıyla birlikte uyuyordu. Kendini neye bulaştırmıştı böyle? Will'i haksız çıkarmayı Kaşarlar'a girebileceğini düşünecek kadar çok istemesine gerek var mıydı? Kafeteryanın kapısını çaldığı sırada ne yaptığını bildiğini düşünüyordu, Violent'ın ona Kaşar olmakla ilgili anlattığı her şeyi istediğini düşünmüştü. Şimdiyse bu kızlar gibi olamamaktan, onu aralarına kabul etmemelerinden ve onlardan biri olmak için gerekenlere sahip olmadığından korkuyordu.

Sen bir korkaksın. Will'i söyledikleri için hiçbir zaman affetmemeye yemin etmişti. Ona içten içe lanet etmişti ama Will'i ne kadar silerse silsin, o sözler kafasının içinde yankılanmaya devam ediyordu.

Yataktan adamına sarıldı. Fırının sıcaklığı yatağın içine sızmıştı, Lucy'yi mayıştıırıyordu. Will'in dediklerinin acısı güğük azalıyordu. Uykunun onu kendine, sıcaklığına çektiğini hissetti.

Lucy'yi uyandıran çelik bir kepçenin demir bir tavaya vurulmasıyla çıkan ses olmuştu. Nerede olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı.

"İşe başlamaya beş dakika kaldı!"

Mutfaktaki bütün ışıklar yanıyordu. Etrafına baktı ve sadece kendisinin yattığını fark etti. Diğer Kaşarlar çoktan uyanmış ve yataklarını toplamışlardı. Lucy hemen ayağa fırladı. Hayır, böyle başlayamazdı, tembelin biri olarak görünmek istemiyordu. Setüstü ocakların başında duran bir Kaşar'a baktı. Elinde sapına kâğıt havlular sarılmış büyük çelik bir kap vardı. Kaşar elindeki kabı çevirdi ve kaynar suyu fayans zemine boşalttı. Kaynar su hızla Lucy'ye doğru yaklaşıyordu. Tam yanmak üzereyken zor ayağa fırladı. Yataktan adamını yerden tam ıslandığı sırada almıştı. Islanan kumaş Lucy'nin parmaklarını yaktı. Çantasını bulmak için etrafına baktı ama çanta yerinde değildi.

Lucy kaynar sudan parmaklarının ucunda yürüyerek geçti. Buharlar dizine kadar yükseliyordu. Yanından geçtiği bütün Kaşarlar onu görmezden gelmişti; hepsi de pür dikkat işlerine odaklanmış haldeydiler. Herkesin kendisiyle arasına bir duvar ördüğünü hissedebiliyordu ama bu duvarları aşmaya kararlıydı. Alüminyumdan yapılmış uzun bir kavurma kabının içine kül dökmekte olan, kemikleri çıkmış bir Kaşar'a yaklaştı.

Lucy, "Şey, yardım edebilir miyim?" dedi.

Kaşar cevabını Lucy'nin yüzüne bakmadan vermişti. "Şuraya gitmen gerekiyor." Başıyla kafeteryayı işaret etti.

Lucy, "Teşekkürler," dedi. *Ne yaptırıysan artık*, diye de geçirdi içinden.

Lucy mutfaktan dışarıya çıktı, Violent'in onu buraya getirdiği yoldan gitmişti. Kendininkine benzer adam şeklindeki yatakların, ayakkabılarını koymuş olduğu dolap bölmesine yerleştirildiklerini gördü. Kendi yatağını iki yatağın arasına koydu ve ayakkabılarını almak için yere eğildi. Aynı çantası gibi ayakkabıları da gitmişti. Violent almış olabilirdi ya da yıkatmaya falan göndermişti.

Lucy çıplak ayaklarla yemek salonuna gitti. Kaşarlar bir köşede ikili gruplar halinde vücut çalışıyorlardı. Bazıları şınav çekiyordu, diğerleri de partnerini sırtına almış bir şekilde çömelip kalkma egzersizi yapıyordu. Tam karşı köşede idman yapanlar vardı. Kızlar ellerine içlerine bir şeyler doldurarak boks eldivenlerine benzetilmiş fırın eldivenleri giymişlerdi. Lucy'nin yakınında, çalışmakta olan başka kızlar vardı, kahvaltı sofrasını topluyorlardı. Toplanmamış son masanın üzerinde, bir tavanın içinde pişirilmiş olan sahanda yumurta vardı. Üçte biri yenilmemişti. Lucy'nin midesi guruldadı. Erzak talanında gelenlerin arasında yumurta da olduğunu biliyordu ama onların pişirildiğini ilk kez görmüştü. Tavanın içinde parlıyorlardı, altın ve sarı renkteydiler. Ağzını sulandırmışlardı. Ayağını da etki altına almış olmalıydı çünkü kendini tavaya doğru ilerlerken bulmuştu.

"O kadar çabuk değil."

Sese döndüğünde kendisine doğru gelen bir grup Kaşar'ı gördü. Başlarında Dudaklı vardı, dünün aksine üzerine siyah bir kot pantolon ile siyah bir göbeği açık tişört giymişti. Dudaklı, "Uyuyakalanlara yumurta yok," dedi.

Lucy, "Uyuyakalmak istememiştim," dedi. "Sanırım tahmin ettiğimden daha yorgundum."

"Öyle mi?"

Kızlar güldü. Lucy neyi komik bulduklarını anlayamamıştı. Dudaklı, "Duş alman gerekiyor," dedi.

Kaşar'ın biri, "Pissin sen," dedi.

Lucy, "Pekâlâ," dedi. "Duşunuz olduğundan haberim yoktu."

Bir diğer Kaşar da, "Kaşarlar tertemiz bir gruptur. Hiçbir şey bilmez misin sen?" dedi.

Dudaklı, Lucy'ye, "Programın gerisinde kaldın. Haydi oylanma," dedi.

Dudaklı, Lucy'yi tekrar mutfağa götürdü. Diğerleri geride kalmıştı. Mutfaktaki bütün işler tamamlanmış gibi görünüyordu, her şey düzenli bir şekilde yerlerine yerleştirilmişti ve etrafta kimse kalmamıştı. Dudaklı, Lucy'yi tepesinde basınçlı bulaşık hortumlarından biri olan bir evyenin başına getirdi. Lucy'ye içinde toz bulaşık deterjanı bulunan karton bir kutu fırlattı.

"Soyun ve sabunlan."

"Ne, burada mı?"

"Ufak bir kız gibi davranmayı kes."

Lucy evyeyi işaret etti. "Duşunuz burası mı? Banyo falan yok mu burada?"

"Daha fazla vakit kaybettirmeye falan mı çalışıyorsun? Haydi!"

Dudaklı, Lucy'yi korkutmuştu. Nasıl olmuştu da burada böyle bir kızla kapalı kalmıştı? Bu bir tür garip tuzak mıydı yoksa?

Lucy, "Violent nerede?" diye sordu.

"O meşgul. Şu işe başlasan artık."

Dudaklı, hortumun musluğunu çevirdi ve tazyikli su hortumdan dışarı fışkırdı. Metale çarpan tazyikli suyun çıkardığı ses üzerine vurulan bir çöp kutusundan çıkıyormuş gibiydi. Lucy iç çekti. Elbisesinin fermuarını açtı. Bu, bulduğu başka bir elbiseseden söküp kendininkine diktığı yeni bir fermuardı. Parmakları titriyordu. Burada ters giden bir şeyler vardı. Belki de Dudaklı ona bir oyun oynuyordu.

Lucy, "Bunu kendim yapabilirim. Hortumu kontrol etmene gerek yok," dedi.

Dudaklı gülümsedi ama gözlerindeki sinirli ifade hâlâ yerindeydi. Lucy bundan hoşlanmamıştı.

Dudaklı, "İyi peki. Çabuk ol ama," dedi.

Dudaklı mutfaktan çıktı. Lucy hâlâ daha onunla dalga geçip geçemediklerinden emin değildi ama iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Ve gerçek şu ki adamakıllı en son ne zaman yıkanmıştı hatırlamıyordu. Gruptaki yeni kız ve tembel kız olmayı başarmıştı, bunların yanına pis kızı da eklemek istemiyordu.

Lucy elbisesini hızlıca çıkardı. Ardından da iç çamaşırlarını. Elbiselerini mutfak tezgâhına koydu, sonra da toz deterjanı ellerine döktü. Deterjanın içinde mavi parçacıklar vardı ve çok tatlı görünüyordular. Deterjanı hortumdan gelen suyla sulandırdı ve vücudunun önemli olan kısımlarına sürdü: koltukaltlarına, ayaklarına ve bel altı bölgesine. Bu "duşun" içerisinde fazla kalmaya niyeti yoktu.

Yeterince sabunladıktan sonra, Lucy hortumla kendine su sıkarak durulandı. Tazyikli su sabunun gözlerine kaçmasına sebep olmuştu.

"Lanet olsun..."

Hortumu bıraktı ve gözlerini ovdu. Kör bir kız gibi el yordamıyla etrafta arıyor, hortumu bulmaya ve tekrar eline almaya çalışıyordu. Bir süre sonra hortumu buldu ve gözüne su tuttu. Görüşü geri gelmişti. Mutfak tezgâhına göz gezdirdi. Elbiseleri gitmişti.

Kaşarlar onu arkasından yakaladı. Kollarından tuttular ve onu kafeteryaya soktular. Onları durdurmayı denedi ama sabunlu ayakları yere basmıyor, kayıyordu.

"Durun! Ne yapıyorsunuz?"

Lucy'yi mutfaktan dışarı ittiler ve yere düştü, karnı ve göğüsleri çizilmişti. Kafeteryadaki bütün Kaşarlar Lucy'nin etrafında bir yarım daire oluşturmuşlardı. Ona bakıyorlardı. Dudaklı öne çıktı.

"Ayağa kalk," dedi.

Lucy rahatsız bir şekilde duruyor, koluyla göğüslerini, diğer eliyle de mahrem yerini kapatıyordu. Kendini yerin dibine girmiş gibi hissediyordu, kendine sırtarak bakan üzeri giysili orospuların oluşturduğu bir kalabalığın önünde çıplak bir şekilde duruyordu.

Lucy kısık bir sesle, "Violent nerede?" dedi.

Dudaklı, "Seni kurtaramaz," dedi.

"Bunu neden yapıyorsunuz?"

Dudaklı, "Bu senin ilk günün," dedi. "Bu seni ne yapıyor biliyor musun?"

Lucy başını salladı. Nefes alıp verişini kontrol altına almaya çalışıyordu ama bunu başarabilmiş değildi.

Dudaklı odaya dönerek, "Söyleyin bakalım kimmiş?" dedi.

Kaşarlar hep bir ağızdan, "TATLI BİR KIZ," diye bağırды.

"Ve tatlı bir kız nasıl bir Kaşar olur?"

"SOYUNARAK OLUR!"

Dudaklı, "Peki buna ne denir?" diye devam etti, kalabalığı galeyana getiriyordu.

"ÇIPLAK HAFTA!"

"Duyamadım?"

"ÇIPLAK HAFTA!"

"Bir daha!"

Kızlar haykırdı ve tezahürat etti.

Dudaklı öne çıktı ve Lucy'nin dibine kadar geldi.

Dudaklı, "Şu andan itibaren, bir ismin yok. Sen hiçbir şeysin," dedi.

Lucy sinirlenmişti. Kendini kandırılmış hissediyordu ama ne yapacağını bilemiyordu. Dudaklı elini uzattı ve Lucy'nin beyaz saçlarını parmaklarının arasına aldı.

"Bu saçlar kırmızı olana kadar, bütün Kaşarlar sana istediklerini yaptırabilirler. Sen bizim kölemizsin ve sana ne dersek onu yapacaksın. Anladın mı?"

Lucy, Dudaklı'nın konuşurken kırışan dudaklarını izliyordu. Onları parçalamak istiyordu.

"ANLADIN MI?"

"Sanırım."

"Sanamazsın. Anladın mı?"

Lucy derin bir nefes aldı.

"Evet."

"Cevap verme hakkın yok, karşı çıkma hakkın yok ve kimseye dokunma hakkın yok. Sorgusuz itaat edeceksin. Anladın mı?"

Lucy, "Evet," dedi. Hemen cevap vermişti.

Dudaklı, "Güzel," dedi. Parmaklarını şaklattı. Birisi Lucy'ye bir tahta fırçası fırlattı. Fırça göğsüne çarpıp yere düştü. "Al onu yerden."

Lucy yavaşça eğildi ve yerde duran tahta fırçasını aldı. "Burada kalmayı hak etmenin yolu budur, köle. Onu elinden düşüreyim deme."

Lucy gözlerini Dudaklı'ya dikti. Aklından elbiselerini istemeyi ve buradan ayrılmayı geçiriyordu, zararın neresinden dönerse kârdı. *Korkak*. Will'in sözleri aklında bir kez daha yankılandı.

Dudaklı, "Bana niye bakıyorsun, beyaz saçlı? Bana bakma. Sana söylenmediği sürece hiçbir Kaşar'a bakamazsın," dedi.

Lucy bakışlarını yere çevirdi. Bunu yapabiliirdi. Hepsini bunu yaptıysa, o da yapabiliirdi. *Kendimi kanıtlamamı istiyorlar*, diye geçirdi aklından. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmalıydı. Sıkı çalışacaktı. Onu yıldıramayacaklarını gösterecekti onlara.

Kızlardan biri çemberden bir adım öne çıktı ve "Fırçanı bana ver," dedi.

Lucy elindeki fırçayı kıza uzattı.

Dudaklı, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı.

"Ben... Bana dedi ki..."

"Ben sana fırçanı kimseye verme demedim mi! Geri zekâlı mısın sen?"

Diğer kız, "Ve ben de sana fırçanı bana vermeni söyledim!" dedi. "Dediğimi yapmak zorundasın."

Lucy fırçayı geri çekti. Kaşarlar bir ooooo çekti ve Lucy onlara tükürmüş gibi ayıplayan bir şekilde başlarını salladılar.

Kız, "Bunun hesabını soracağım," dedi.

Kaşarlar'dan bir diğeri, "Yazık," dedi. "Daha ilk günden kendine düşman ediniyorsun."

"Hanımlar, yeni kölemiz hakkında ne düşünüyorsunuz?" Dudaklı elini Lucy'nin ensesine attı ve sıktı, acı Lucy'nin ürkmesine sebep olmuştu. "Ben başarabileceğini sanmıyorum."

Hilary spor salonundaki tribünlere oturdu, Takım'ı Sam yönetirken de hep buraya otururdu. Ama şimdi yanında Terry vardı, Takım'ın yeni lideri. Hilary spor salonuna baktı ve etraf farklı görünüyordu. Salonun diğer tarafındaki tribünlerden aşağılara kadar dökülen yiyecekler gitmiş, yerlerini idareli bir şekilde kullanılması gereken, düzgünce dizilmiş erzaklar almıştı. Terry başa geçince dövüş yapılan yerleri yeniden düzenleyip küçülterek bir salon ve Nerdler'den aldığı kitapları koydukları bir kütüphane haline getirmişti. Takım'ın yaptıkları maçlarda değişen bir şey olmamıştı, salonun Hilary'nin oturduğu kısmının karşı tarafında heyecanlı bir basketbol maçı yapılmaktaydı ve ayakkabıların çizgili sincaplardan çıkan seslerden çıkıyordu.

Terry, "Hilary, Güzeller'in bizimkiler için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," dedi. "İkimiz de aynı takımdayız. Bunun değişmesini istemiyorum."

Hilary, "Peki bu dediğine bir türlü inanamamış olmanın sebebi nedir?" dedi.

Terry omuzlarını silkti. Hilary dilini sağ köpekdişinin arkasında gezdirdiyordu. Dişi yerinde tutan yapıştırıcının tadı kötüydü. Dişiyle oynamayı bırakmazsa bir kez daha yerinden çıkabilirdi. Bu gergin hissettiğinde yapmaya başladığı bir alışkanlık halini almıştı.

Hilary, "Bu sabah Anthony yanıma geldi ve bana artık sabahları yüzemeyeceğimi söyledi," dedi. "Seninle görüşmem gerekiyormuş. Ve az önce, takımından üç çocuk bana eşyalarını toplamamı çünkü artık benim odamın 'randevu' odası mıymış neymiş öyle bir şey olduğunu söylediler."

Terry, "Aramızda çok fazla çift var, kimsenin sevgiliyle yalnız vakit geçirememesi bana başından beri büyük bir haksızlıkmiş gibi geliyordu," dedi. "Şimdiyse bir zaman çizelgesi hazırlayacağız ve isteyen oraya not düşerek bu odayı bir akşam yemeği yemek ya da film izlemek için kullanabilecek."

Hilary, "Evet ama orası benim odam," dedi. "Başından beri benim odamdı."

Terry, "Grubun başında Sam varken senin odandı," dedi, ses tonu gayet sakindi. "Artık Sam olmadığına göre Güzeller'in geriye kalanından herhangi bir üstünlüğün kalmadı. Kızların soyunma odasında yatacak döşek çok."

Hilary, "Döşek ha," dedi.

"Takımın bir parçası olmana ihtiyacım var, tamam mı?"

Hilary kafasında türlü türlü senaryo kurup kendine bir çıkar elde etmenin yolunu düşündü ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Sonunda dayanamadı. "Gay olmandan ciddi anlamda nefret ediyorum," dedi.

Terry kıkırdadı. "Farkındayım."

Terry Hilary'nin dizine vurdu ve tribünlerden aşağıya indi. Terry'ye Güzeller'in onun darbe girişimine yardımcı olacağını söylediğinde, Hilary'nin planı onu baştan çıkarmaktı. Olup bitenden birkaç gün sonra gay olduğunu açıklayacağı ve üstüne bir de Takım'ın bu durumu hiç umursamayacağı aklına bile gelmezdi. Hatta umursamamakla kalmamışlardı. Onu daha fazla sevmeye başlamış gibi görünüyordular. Sanki Sam'in tam zıttı birini istiyorlarmış ve Terry de tam aradıkları adam olmuş gibiydi. Terry Takım'ın imajını değiştirmek, Sam'in sebep olduğu hasarı telafi etmek istiyordu. Terry artık kimsenin onlardan nefret etmesine ya da korkmasına gerek olmadığını söylüyordu. Bunlar hep Sam'in işleriydi. Takım'a dair kötü olan her şey Sam'in suçuydu, onların değil. Şimdi ise ellerine temiz bir sayfa açma fırsatı geçmişti, diğer gruplarla düşman değil dost olma şansı.

Terry sadece bir sevgili istemiyordu. Hilary bütün meselenin eski haliyle elde etmesine imkân yoktu. Hilary hayatı bu olduğundan emindi. Arkadaş edinmek mi? Hilary hayatı boyunca bu kadar ağır saçmalayan birini görmemişti.

Hilary arkadaş edinmek istemiyordu. Eski hayatını geri istiyordu. Havuzda tek başına yüzebilmek istiyordu. Dolaplarını geri istiyordu. Eskiden olduğu gibi arasından seçebileceği çeşit çeşit yiyecekler istiyordu. Terry artık Hilary'nin peruk yapımında kullanmak üzere kimsenin saçını kesmesini bile istemiyordu. Hilary dişini kırdığı için Sam'den nefret ediyordu ama bazen o çalgın psikopatı özlüyordu. En azından onunlayken tek başına düş alma imkânına sahipti.

Şimdi Terry'yi parmağında oynatmasının imkânı yoktu, Terry Takım ve Güzeller'in okulun bir numaralı grubu olmasını falan

umursamıyor gibi görünüyordu. Hilary onun düşünce yapısını anlayabilmiş değildi. O, böyle yetiştirilmemişti.

Annesi seksenli yıllarda modellik yapmış ve Kolorado merkezli bir takı firmasının reklam yüzü olarak yaşadığı yerde belli bir üne kavuşmuştu. Bir zamanlar güzeldi belki ama Hilary ortaokul sonuncu sınıfa geldiğinde annesinin güzel yılları mazide kalmıştı. İşte o yıllarda annesinin Hilary'ye karşı olan hal ve hareketleri değişmeye başlamıştı.

Hilary inanılmaz bir güzelliğe kavuşuyor, her geçen yıl ona yarıyordu ve bu da annesini tedirgin ediyordu. Hilary'nin güzelliğiyle dikkatleri üzerine çekmesine içerliyordu. O evde sadece bir güzele yer vardı. Hilary'yle erkeklerin ilgisini çekebilmek için kıyasıya bir rekabete girmişti, Hilary'nin okuldan eve getirdiği erkeklerin bile. Evde kendi yaşına uymayacak, o yaşta birine yakışmayacak açıklıkta kıyafetlerle geziyordu. Hilary'ye kuaför masrafları için para vermeyi reddediyordu. Hilary'nin sadece ucuz sabunlar kullanmasına izin verirken kendi güzellik malzemelerine tomarla para harcıyordu. Bunların ardından, Hilary'ye erkek kıyafetleri almaya başladı. Hilary'nin ondan gizlemeyi başaramadığı zayıflıklarına saldırıyordu. Hilary böyle bir şey istememiş olmasına rağmen iki yıl boyunca doğum günlerinde ona estetik ameliyat teklif etmişti.

Hilary'nin annesine olan güvenini tamamen yitirmesi an meselesiydi. Hilary'nin kafasında annesi bitmişti ama onun yerine ilk gerçek düşmanı gelmişti.

Hilary'nin anne babası o yedi yaşındayken boşanmıştı. Bir süre boyunca evlerine bir nehir gibi erkekler akarken, aynı annesinin güzelliği gibi o nehir de kurumuştur. Ve sonra, annesi Gary'yle tanıştı. Gary kayakçı bir serseri gibi giyinen bir yatırımcıydı.

Hilary'nin annesini bir düğünde tavlarmıştı ve ardından çıkmaya başlamışlardı. Annesi Gary'yi bir takıntı haline getirmişti çünkü onun gerçek aşkı bulmak için son şansı olabileceğine karar vermişti. Geleceğe dair tüm umutlarını onunla evlenmeye bağlamıştı. Hatta Hilary kendini tutamamış ve onu baştan çıkarmıştı. Evin içinde iç çamaşırlarıyla bunu yapmak hiç de zor olmamıştı. Evin içinde iç çamaşırlarıyla Hilary'ye odadan çıkınca onunla samimi anlar yaşamaya çalışıyordu. Onunla flört ediyordu. Yaptığı bütün esprilere gülüyordu. Annesi odadan çıkınca onunla samimi anlar yaşamaya çalışıyordu. Ona ondan çok etkilenmiş, onun yaşından çok hoşlanmış, onunla birlikte olmak için ölüyormuş ve aralarındaki bağın eşi benzeri yokmuş gibi davranmıştı.

İki ay boyunca bu rolü sürdürdü ve bir öğleden sonra annesi bodrumda çamaşırları katlarken, Gary Hilary'yi odasında öptü. Hilary bir kamera yerleştirmişti ve onu öpmeden önce kameraya dönük olduklarından emin olmuştu. Çektiği videoyu Gary'ye yolladı ve ona bir daha annesiyle görüşmemesini ya da teyfonlarına cevap vermemesini, aksi takdirde bu videoyu polislere göndereceğini söyledi.

Her geçen hafta, Hilary annesinin kahvaltı sırasında aynı soruyu soruşuna tanık oluyor ve zevkten dört köşe oluyordu...

"Sence, Gary'ye ne oldu? Ondan çok hoşlanmıştım."

Bunu hatırlamak Hilary'yi tebessüm ettirmişti. Hilary gözücuyla baktığında spor salonu zemininde sürüklenen, beyaz renkte on elbise gördü. Güzeller arkasında duran tribünlere dizildiler. Gruptaki en uzun boylu kız olan Linda, Hilary'nin yanına tırmandı. Gruptaki kızların arasında Hilary'ye en çok tavrı koyan o olmuştu ve şimdi de sarı saçları gözünün önüne düşmüş ve elini beline atmış bir şekilde Hilary'nin önüne dikilmişti. Güzeller onları izliyordu, heyecanla olup biteceklerin sonucunu görmeyi bekliyorlardı.

Linda, "Bir süredir konuşuyoruz," dedi. "Artık sadece Takım'la birlikte olmak istemiyoruz. Bu işten sıkıldık artık, Kaykaycılar'la çıkmak istiyoruz ya da İnekler'den sanat meraklısı türkulu çocuklarla ya da kimi istersek onunla. Ve bu konuda da kararlıyız."

Hilary gözlerini kısarak Linda'ya baktı. Bu bir tehditti. Hilary etrafına baktı. Güzeller'in hepsi, kahpe gibi kıstıkları gözlerini Hilary'ye dikmişlerdi.

"Neden gidip Suzanne'in sabun yapmasına yardım etmiyorsun?"

"Canım istemiyor."

"Git dedim sana."

Linda bakışlarını kaçırmamıştı. Hilary'yi deniyordu. Hilary'nin kırılan dişinin kökü diş etlerinin içinde zonkluyordu. Linda'yı hemen susturması gerekiyordu. Onu yaralayacak bir şeyler bulması lazımdı. Hilary aklının karanlık köşelerine uzandı ve onun üzerinde kullanacak soğuk ve acımasız bir şeyler aradı.

"Senin son iki erkek arkadaşın ölmemiş miydi?"

"N-Ne? Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Linda'nın yüzü asılmıştı. Hilary'nin dediği doğrudu, son iki erkek arkadaşı ölmüştü. İlki, Dennis, geçen sene sarhoş olup havuzda boğularak ölmüştü. İkincisi, Antonio, gerçekten aşık olduğu çocuk, o da ebeveynlerin getirdiği ilk erzak talanındaki bloğun altında kalarak ölmüştü.

"Yeni bir sevgili bulmak istediğine emin misin? Elbisene daha ne kadar kan bulaşmasını istiyorsun?"

Linda dudağını ısıırıyordu. Ağlamaya başladı.

Hilary, "Linda," diye fısıldadı. Linda annesinden yeni dayak yemiş bir çocuk gibi Hilary'ye döndü. "Sabun."

Linda Hilary'ye cevap vermek istediye de, aklındakileri kelimelere dökemedi. Kafası karışmış bir şekilde uzaklaştı. Gü-

zeller de oldukları yerden uzaklaşmış, Hilary'nin liderliği bir günlüğüne daha güvence altına alınmıştı.

Söz konusu birinin zayıf noktasını bulmak olduğunda, Hilary'nin gözleri kartal kesiliyordu. Grubundaki her kızın kırılma noktasını biliyordu. Herkesin bir yeri vardı, savunmasız oldukları bir noktaları ve oraya yapılacak en ufak bir dokunuş bile ölüm cül oluyordu. Cindy yorulunca gözleri şaşı bakmaya başlıyordu. Britt'te disleksi vardı ve her an için aptal olmadığını kanıtlamaya çalışmakla meşguldü. Megan'ın babası, o daha on yaşındayken onları terk etmişti. Maria'nın beli çok incedi.

Hilary dilini dişinin üzerinde gezdirdi. Kıpırdamıyordu. Yapıştırıcı işe yaramıştı. Şimdiye kadar, Sam ve David haricinde dişinin kırıldığını fark eden kimse olmamıştı. Ama biri gitmişti, dişiyle de kimse görüşmek istemiyordu. Hilary o geceki sarhoş halinde bile düşen dişini yerden alıp cebine atacak kadar dikkatli davranmıştı. Sonraki bir saati, Sam avluda kavga ettiği sıralarda, aynanın karşısında ayyaş gibi sallanarak ve parmaklarıyla dişini tekrar diş etine takmaya çalışarak geçirmişti. Bunu tekrar yap-tepesine kat kat bant yapıştırması gerekmişti. Hilary ması gerekebilirdi çünkü yapıştırıcısı bitmek üzereydi. Hilary yapıştırıcının her an kopabileceğinin korkusuyla yaşamaya başlamıştı. Ağzını çok yayarak gülümserse gerilen dudaklarının dişinin üzerine gelerek baskı kuracağını ve dişinin ağzına düşeceğini düşünüyordu. Koparken çıkacak sesi kafasının içinde duyabiliyordu. Peki ya bir erkek onu sert bir şekilde öperse ne olacaktı? Öperken dişini düşürebilirdi.

Yeni bir erkek arkadaşına ihtiyacı vardı. Onu hak ettiği eski yerine, en tepeye çıkaracak birine. Ama kimse onun bu sırrını bilemezdi. Güzeller'in liderinin dişi eksik değildi.

Will elindeki hardal paketini emdi. Ağzının etrafındaki sarılıklar son iki günde yediği tek yiyeceğin izleriydi. Merdivenler'deki her şeyi takas için kullanmıştı ve elinde kalanlar da kimsenin istemediği eşyalardı. Bir kemer vardı ama tokası yoktu. Üç halkalı bir klasör vardı ama kâğıt tutma mekanizması yerinden sökülmüştü. Bir poşet dolusu çitlenmiş ay çekirdeği kabuğu vardı. İnekler'e bir sanat projesinde kullanmak üzere satmayı teklif etmişti ama isteyen olmamıştı. Son umudu önceki gece bulduğu, yarısı dolu bir paket tuvalet oturağı kılıfıydı.

Will asansörün zemininde oturuyordu. Lucy ayrıldıktan sonra asansöre geri taşınmıştı. Onu kimsenin bulamayacağı bir yerde yaşamak istiyordu. Asansörün yeri bir sırdı. O ve Lucy haricinde hiç kimse bilmiyordu. Bütün günlerini burada ve gecelerini de yemek arayarak geçiriyordu.

Eğer Will erzak talanlarına ya da markete gidecek cesarete sahip olsaydı, daha fazla yiyeceği olabilirdi ama bunu yapamı-

...KARANTİNA: AZİZLER

yordu. İnanılmaz utanıyordu. Avludaki herkes vücudunun ona nasıl yarı yolda bıraktığını görmüştü. Sam'in onu yok ediyişini aşağılayışını görmüştü. Onun beyninde her an sorun yaratılacak lecek bir bozukluk olduğunu ve o an geldiğinde, güvenilmez, kendini savunamayacak bir hale geldiğini görmüşlerdi. Onun zayıf noktasını görmüşlerdi ve artık ona baktıklarında görecektikleri tek şey bu olacaktı.

Will siyah renkteki uzun Converse'lerinin bağcıklarını çıkarıyordu. Parmak uçlarındaki beyaz lastikler, siyah tül-
acıverit tül-

Will siyah renkteki uzun Converse'lerinin bağcıklarını bağ-
ladı. Parmak uçlarındaki beyaz lastik kısmı uzun zaman önce
lacivert tükenmez kalemle boyamıştı. Ayakkabılarda bir tekinde
beyaz kirli bağcıklar takılıydı. Diğer tekinde ise ayakkabının
alüminyum halkalarından geçirmiş olduğu bozuk bir kulaklığın
kordonu takılıydı. Açılmasın diye bağcıklarını iki kere bağla-
mıştı. Ayakkabılar iyi durumdaydı. Ayakkabılarının tabanlarının
Will'i destekleyen tek şey olarak kalmış olması gerçekten de acı
bir gerçektir.

Ayakkabıları elinde kalanlar arasında para eden tek şeydi ve onları kaybetmek de istemiyordu ama yemek yemeden bir gün daha geçiremezdi. Eğer bu gece yiyecek bulmayı başaramazsa, utancına katlanacak ve yarın pazara gidip ayakkabılarını satacaktı. Pazara tekrar bir Kırıntı olarak gidecekti, tekrar dibe çökmüş olacaktı. Sam avluda bütün itibarını yok etmeyi başaramamışsa da, pazardan çıplak ayakla çıkması son darbeyi vuracaktı.

Will yukarıdaki bir kancaya takılı duran sırt çantasını aldı ve yere ters olarak koyduğu kovanın üzerine çıktı. Tavanda duran açıklıktan yükselip asansör kabininin tepesine çıktı. Asansör boşluğu her zaman olduğu gibi karanlıktı, bunu bozan tek ışık kaynağı da kabinin içinden gelen acil durum ışığının soluk parlaltısıydı. David'in çamaşır ipleri asansör boşluğunun her tarafını

kaplamaya devam ediyordu. İplerin en tepesinde, yaklaşık dokuz metre yukarıda duran, askılarının birer kopmuş, macenta rengindeki saten bir sütyenin haricinde asılı duran hiçbir şey yoktu. Will asansör boşluğunun duvarında duran servis merdivenine baktı. Merdivenin her bir basamağı karanlıkta zar zor görülebiliyordu.

Will aslında Merdivenin her bir basamağı karanlıkta zar zor
lerine yaklaştı. Merdivenin her bir basamağı karanlıkta zar zor
görünen yatay parlıtlardan ibaretti. Will atlamak için çömeldi ama
tereddüt etmişti. Tereddüt Will için çok yeniydi ve bu durumdan
tereddüt değildi. Normalde olsa kabinde merdivenlere milyon
hiç hoşnut değildi. Normalde olsa kabinde merdivenlere milyon
kez atlamıştı ama son zamanlarda, buraya her gelişinde ilk kez
atlıyormuş gibi bir hisse kapılıyordu. Nöbet geçirme ihtimaliyle
her an karşı karşıyaydı. Onu herhangi bir anda vurabilir ve o
da yere çakılabilirdi. Ölüm her tarafını sarmıştı ve Will'in onu
tahrik etme hevesi kalmamıştı.

Yine de, hayat denilen şey devam etmeyi gerektiren sınır bozucu bir alışkanlıktı. Will kısa bir nefes aldı ve merdivene zıpladı. Elleri soğuk metal demirleri kavradı. Vücudunun bütün ağırlığı tutunmakta olan parmaklarındaydı. Sağ ayağı kaymıştı ama sol ayağını sağlam bir şekilde basıyordu. Will çabucak tırmandı. Bu iş bitsin istiyordu. Duvardaki havalandırma deliğine girdiğinde, kendini hiperventilasyona girmiş şekilde buldu. Korkularını hasta etmişti. Sinirleri harap olmadan bir merdivene bile tırmanamıyordu.

Geçen yıl boyunca ettiği şikâyetler, David'e yüzlerce kez ona ihtiyacı olmadığını, onsuiz idare edebileceğini söylemesi, bunların hepsi palavraydı. David'e her an ihtiyaç duymuştu ve hâlâ duyuyordu. Will'in nöbet geçirme ihtimaline karşı ona göz kulak olacak birine ihtiyacı vardı. Bunu her zaman inkâr etmişti, aksini kanıtlamaya çalışmıştı ama şimdi bunun su götürmez bir

gerçek olduğunun farkındaydı. Ve onun arkasını kollayabilecek herkesi de ya kaybetmiş ya da kendinden uzaklaştırmıştı.

Will koridora adımını attı. Çantasının askılarını sıkılaştırdı ve koşmaya başladı.

Smudge hayatta olsaydı Will böyle yaşamayı becerebilirdi belki ama şu durumda gerçek olamayacak şeyleri dilemenin hiçbir anlamı yoktu. Smudge Doğu Kanada'nın yıkıntılarındaki bir moloz yığınının altında çürüyordu.

Will eskiden Smudge'in yaptığı işi yapan, çalıntı malları satın alan bir satıcı olduğunu duymuştu. Dedikodulara göre gece yarısından sonra üçüncü katta bir yerlerde oluyormuş. Will yaklaşık bir saat boyunca koridorları didik didik ederek bu gizemi, belki de uydurmacadan adamı aradı.

Will kendi kendine, "Bu çok saçma," diye mırıldandı.

Ellerini duvara sürdü, parmaklarını ise buladı. Elektriğin geri gelmesi umutsuzlukla geçen haftaların izlerini açığa çıkarıyordu. Duvarların çoğu meşalelerin islerinden siyah ve gri renge dönüşmüş ve bazıları da ateş yakmak için malzeme arayan insanlar tarafından yıkılıp parçalanmıştı. Bütün okul bir yıkıntıya benzemeye başlamıştı.

Will'in ulaştığı koridorun sonu, insanların Deniz Feneri dediği dairesel bir açıklığa çıkıyordu. Burası öğrencilerin karşılarında panoramik bir Pale Ridge manzarasıyla okuma yapmaları planlanarak inşa edilmişti. Şimdiyse, etrafı çelik levhalarla mühürlenmiş bir çıkmaz sokaktı. Karşısında, yanıp sönen floresan ışıkların içerisinde duran, ince uzun gölgeyi gördüğü sırada, Will bulunduğu yerden ayrılmak üzereydi. Ve gölge bir anda kayboldu.

Will dikkatlice yaklaşıyordu, elini kemerinde takılı duran hançere götürdü. Koridorun sonuna yaklaştıkça, Will çelik levhayla kapatılmış pencerelerden birine yaslanan biri olduğunu gördü. Adamın omuzlarına kadar uzanan, siyah saçları ve yırtık, eski moda bir metalci tişörtü vardı. Bir Kaykaycı'ya benziyordu. Bu da Will'in şansydı işte, büyük ihtimalle daha önceden dövdüğü biriyle alışveriş edecekti.

Çocuk eliyle Will'i işaret ederek, "N'aber?" dedi.

Will mesafesini koruyordu. "Heath sen misin?" diye sordu.

"Ta kendisiyim."

Will, "Yiyecek bir şeyler arıyorum," dedi.

"Bakalım elinde neler varmış."

Will çantasını yere indirmeye hazırlanıyordu ama Heath'in yanında çantası ya da etrafta herhangi bir mal olmadığını görünce duraksadı.

Will, "Malların nerede?" diye sordu.

Heath başını salladı. "Sakat işlerle uğraşmanın birinci kuralı, hiçbir zaman mallarını yanında taşıma. Elinde neler var göreyim, sonra konuşalım."

Dedikleri mantıklıydı ve Will tartışacak durumda değildi zaten. Çantasının fermuarını açıp incelemesi için Heath'e uzattı.

Heath, "Elinde neler var?" diye sordu.

"Üç parça ayna ve bir kutu tuvalet oturağı kılıfı, ellili paket."

"Orada bir tane de çorap varmış."

Will çantaya baktı. Doğru söylüyordu, orada bir tek çorap vardı. Bunu daha önce görmemişti ve nereden geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Tuvalet oturağı kılıflarının olayı nedir? Kullanılmış mı? Sıfır mı? Nedir?"

"Sıfır."

"İlginç."

Heath mallara paha biçerken dudaklarını birleştirdi. Will'i tanımamıştı ama böyle bir şey mümkün müydü? Will bu işi berbat etmek istemiyordu, böyle bir lüksü yoktu.

Will, "Tişörtün güzelmiş..." dedi.

Heath başını eğerek üzerinde siyah ve kırmızı renkte bir logo bulunan tişörtüne baktı.

"Öyle mi? Fastway sever misin?"

Will, "Herhalde," dedi. Kim bilir, belki de bir şarkılarını dinlese gerçekten de severdi.

Heath, "İyiymiş," dedi. "En sevdiğin parçaları hangisi?"

Will, "Hepsi, dostum. Yani başka türlü mümkün mü?" dedi. Heath gülümsedi. Will'in dediği hoşuna gitmiş gibiydi. Will konuşmaya devam etti. "Eh, Kaykaycılar'dansın sanırım, öyle değil mi?"

"Evet, P-Nut'la takılıyorum ama bu aralar herkesin ekstrasından bir şeye ihtiyacı var. İşler eskisi gibi değil. Her an her şey değişebiliyor. Önümüzdeki hafta neler olacağını kim bilebilir?"

Will, "Aynen, haklısın," dedi, çocuk ne diyorsa onaylıyordu.

"Bu söylediklerimi senden iyi kimse anlayamaz. Grubun en tepeye de çıkabilir, dibe çöküp herkesin ayakları altında da kalabilir."

Will, "Evet," dedi. Ne diyebilirdi ki? Adam haklıydı.

Heath, "Bu arada... saygısızlık etmek gibi bir niyetim yok," dedi.

Will acınası görüldüğüne emin olduğu bir şekilde omuz silktili.

"Neyse, konuya dönelim... Elindekileri istemiyorum."

Will gözlerini Heath'e dikti. "Bir dakika... Elindekileri istemiyorum da ne demek?"

Heath, "Elindekileri istemiyorum demek," dedi ve Will'in çantasından uzaklaştı, "İlgilenmiyorum demek. İlgimi çekmedi demek. Bunları satabilmeme imkân yok."

"Tamam ama... haydi ama dostum. Bir şeyler yemem gerek. Önceden alışveriş yaptığım eleman olsaydı, sadece tuvalet kapağı kılıfları için bile beş teneke konserve verirdi."

"Eh, o zaman bunları ona götür."

"O öldü."

Heath, "Kötü olmuş," dedi. "Ama dediğim gibi, artık durumlar böyle. Erzak talanları başlamış olmasına rağmen insanlar zor günler için kenara bir şeyler atmaya devam ediyor, anlatabiliyor muyum? Ayna istemiyorlar. Yiyecek istiyorlar. Pil istiyorlar. Ve tuvalete oturmaları gerekiyorsa da, duruma katlanıp yapmaları gerekeni yapıyorlar. Sonuçta kim bilir, dostum, belki de o ebeveynler yarın çekip gidecek. Peki sonra ne olacak?"

Will söylediklerini dinlemeyi bırakmıştı. "Ortak salonda yaşanan kavgadan dolayı mı böyle yapıyorsun? Senin kaykayını da mı kırdım? Çünkü eğer sebebi buysa..."

Heath, "Hayır, dostum, ben bir profesyonelim," dedi, Will'in bu sözüne alınmıştı. "Yakıştıramadım."

Will, "Üzgünüm," dedi, sesi endişeyle çatallanmıştı. "Çok üzgünüm. Sadece artık ne yapacağımı bilmiyorum."

Kaykaycı ona anlayış dolu bir bakış attı, başka zaman olsa Will'i utandıracak türde bir bakıştı ama şu anda buna katlanmaktan başka çaresi yoktu.

Heath, "Bak sana ne diyeceğim," dedi. "Çorabın diğer tekniğin yanında olmaması çok kötü oldu ama... O ayakkabıları vermek istersen sana bir teneke bezelye konservesi verebilirim."

Will başını eğip Converse'lerine baktı. Karnı çok acıkmıştı.

Heath, "Pazara gitme zahmetinden kurtarmış olurum seni," dedi.

Will, "Hayır," dedi. "Unut gitsin."

Çantasının fermuarını kapadı, arkasını döndü ve oradan uzaklaştı. Gece daha bitmemişti.

Heath, Will'in arkasından, "Hey, birlikte takılmak ve müzik konuşmak istersen çekinme, tekrar gel!" diyerek seslendi.

Will ona cevap vermedi.

Heath, "Pekâlâ," dedi alınmadan. "Sonra görüşürüz, adamın."

Will saatlerdir arıyor olmasına rağmen dişe dokunur bir şey bulamamıştı ama bulduğu ilk parça inanılmaz olmuştu. Aşık-lar Şapeli'nde geziniyordu. Şapel ikinci katta avluya bakan bir sınıftı ve McKinley'li iki öğrencinin, bir İnek ve bir Ucube'nin, evlenmiş olduğu yerd. Kızlar onlardan bahsetmekten çok hoşlanırdı çünkü birbirlerinden hiç ayrılmamış ve aynı günde mezun olmuşlardı. Çiftler birlikte vakit geçirmek için buraya gelir ve duvarlara isimlerinin baş harflerini yazarlar, evli çiftin onlara iyi şans getirmesini umarlardı. Duvarlar baş harflerle doluydu, bazıları tükenmez kalemle yazılmış, bazıları da bıçakla kazınmıştı. Kara tahtanın tamamı, kazınmış kalplerin içine yazılmış isimlerle doluydu.

Will odada on dakika arandıktan sonra sönmüş olan aydınlatma panellerinden birinin arkasına saklanmış, bal dolu plastik şişeyi buldu. Will'in gece gezintilerinde bulduğu şeylerin çoğu

insanların kendi gruplarından saklandığı şeylerdi. İnsanlar yarım kilogram bal gibi çok değerli şeyler bulduğunda ceplerine atıyor, gruplarına bahsetmiyorlardı, sonra da kaldıkları yerden uzağa saklıyorlardı.

Bu her kimin balyısa, Will o kişinin açgözlülüğüne minnetardı. Will pencerenin pervazındaki cam kırıklarını süpürüp ve avluya bakan pencerelerden birine oturdu. Balı ağzına sıkı, yutmadan önce dilinin üzerinde biriktirdi.

"Benim, Sam."

Will ağzındaki balı yuttu ve neredeyse boğuluyordu. Avluya baktı ve Sam'in pencerenin altında, duvardan yaklaşık dört buçuk metre ötede durduğunu gördü. Aklına ilk gelen şey Sam'in onunla konuştuğuydu ama bu çok anlamsızdı. Sam, Will'in bulunduğu pencereye değil daha yukarıya bakıyordu.

Will Sam'i izlemeye devam ettikçe, üç hafta önce yaşananların acısı onu bir kez daha sardı. Will Sam'in canını yakmak istemişti. Onu ağlatmak istemişti. Sam'i herkesin önünde küçük düşürmek ve onu bir daha kendine güvenemeyecek kadar kötü bir hale getirmek istemişti. Will Sam'in tıpkı kendisi gibi hissetmesini istemişti.

"Yukarıda duran amfiye bakıp duruyorum," Sam sözüne kaldığı yerden devam etti. Başını havaya kaldırmış, binanın çatısına bakıyordu. Will kendini açık etmemek için dikkatli davranıyordu.

"Bir türlü kafamdan çıkaramıyordum ama sonra onu daha önceden de gördüğümü hatırladım. Üzerindeki yapıştırıcıları. Renklerini, yapıştırıldıkları yerleri. Onlar senin. O sensin, öyle değil mi?"

Will Sam'in üzerine bir sıra fırlatmak istiyordu ama...
öncesinde olup bitenleri öğrenecekti. Will'in bildiği
motorsiklet kaskı takan adama aitti.
Sam yukarı seslendi ve "D

Gökten parlak bir obje düştü, inerken bizi tonda geliyordu. uzandı ve objeyi yakaladı. Avcunun içine...

Gökten parlak bir obje düştü, inerken şingirdiyordu. Sami'nin aklının ucundan uzandı ve objeyi yakaladı. Avcunun içine bakınca gözleri parlamıştı. Notre Dame'ın maskotu olan, yumruklarını sıkışmış İsa Mesih şeklinde bir anahtarlıkta bu.

Sam kafasını yavaşça kaldırdı, manyağın yüzündeki ifade de bir tür sevgi belirtisi vardı ama nasıl oluyorsa Sam'in gösterdiği sevgide bile öfke vardı.

Sam, "Sen olduğunu biliyordum, baba!" dedi. "Biliyordum." Sam avludan dışarıya koştu, anahtarlığı iki elivle al-

Sam avludan dışarıya koştu, anahtarlığı iki eliyle sıkıca tutuyordu.

Will başını yavaşça salladı. Hayır. Bu doğru olamazdı. Motorsiklet kasklı adam Sam'in babası olamazdı. Hayat bu kadar acımasız olmamalıydı. Will'in David'i bir daha görmesine imkân yokken, okulun zorbası, nöbet geçiren çocukları döven adam babasına mı kavuşacaktı?

Will sırayı tuttu ve sınıfın diğer tarafına fırlattı. Sıra havada dönerek ilerledi ve diğer sıraların üzerine indi, fena gürültü çıkmıştı. Will bu işin böyle sonuçlanmasını kabul etmeyecekti. İşlerin Sam'in istediği gibi sonuçlanmadığından emin olmak için her şeyi yapacaktı. Yapmak zorundaydı.

Bir ses, "O balı bize ver," dedi.

Will kapıya baktı ve yıkıntılarda yaşayan üç keşin sınıfa girdiğini gördü. Meccuplar. David bu tipler tarafından soyulmayı paranoya bir şeyin olmayacağını düşünüyordu. Yanılmıştı. Will de böyle bir ufak çocuk ve bir de kız vardı. Üçü de hem Bir iri, bir ufak çocuk gibi görünüyorlardı. Gözlerinin altı de kafası güzel gibi görünüyordular. Öğretmenlerden birinin

[illegible]

İri çocuk elini ceketinin iç ceplerinden
on santimlik çivi geçirilmiş, tırbüşonu andıran küçük, tahtadan
bir paspas sopası parçası çıkardı. Elini yumruk yaparak paspasın
tutacak kısmını sıktı, altın rengindeki çivili kısım parmaklarının
arasından dışarıya uzanmıştı.

McKinley'de birinden ne kadar korkmanız gerektiğini genelde karşınızdaki insanın elindeki silaha bakarak anlayabilirdiniz. Bıçklar ve beyzbol sopaları normaldi ama Will elinde çivili muşta olan birine bulaşmak istemiyordu. Will'e saldırdılar. O da canından atladı.

Ayakları yere değdikten hemen sonra, dizleri çenesine vurdu. Dişleri birbirine çarptı, yanlamasına yere düştü. Ayağa kalktı ve koşmaya başladı; tökezleyip duruyor, çenesi ve dişleri acıyordu ve hâlâ düşüşün sersemliğini yaşıyordu. Ama kaçmayı başarıyordu. Bal onun olmuştu ve daha şimdiden midisinin yiyecekleri nand sindirdiğini hissetmeye başlamıştı.

Arkasından bir gumbürtü geldi. Will döndü. İri olan ayağa kalkmış, ceketini temizliyordu. Kız iki ayağı üzerine indiği sırada, boxer şortla gezen çocuk ikinci kat penceresinden atladi.

Will kendi kendine, "Biri beni öldürsün," diye söyledi.

Will en yakınındaki koridora daldı ve elindeki balla birlikte ön taraftaki fuayeye kadar koştu. Ayak seslerinin ona yaklaştığının farkındaydı ve nefes nefese kalmıştı. Fuayedeki mezuniyet kabininin çelik kapılarından geçti, peşindekilerden saklanabilme umuduyla beyaz odaya girdi. Beyaz oda eskiden olduğu gibi insanın gözünü alan bir parlaklığa sahipti ve parlamakta olan siyah ve dolu çöp poşetlerini saymazsak boş sayılırdı. Will yüzünü kapıya döndü ve geri geri yürümeye başladı, mezuniyet kabininin çelik kapılarına bakıyor ve içeri kimsenin girmemesi için dua ediyordu.

Üç meczup odaya girdi. Ölü öğretmeninin takımını giymiş olan iri çocuk öksürüyor, öksürdükçe de boynundaki ve alındaki damarlar belirginleşiyordu. Gözlerini Will'e dikti. Ufak olan deri eldivenlerinden birini kaybetmişti ve açıkta duran elinin derisi fena şekilde yanmıştı. Nefes nefese kalmış bir köpek gibi gülüyordu. Gri rastaları yüzüne gelen kızın elinde bir gazlı kalem vardı ve kapağı açık mavi renkteki gazlı kalemi burnuna soktu. Burun delikleri masmavi olmuştu. Diğer burun deliğini parmağıyla kapadı ve gazlı kalemin kokusunu uzun, derin nefeslerle

işine çekti. Will kızın gözlerinden birini görebiliyordu. Yeşildi ama gözbebekleri o kadar büyümüşü ki çoğunluğu siyah gibi görünüyordu.

İri çocuk, "Son şansın," dedi. "Balı ver. Hemen." Dişleri kahverengiydi. Elindeki çivili muştayı tehditkâr bir şekilde salladı, muştanın altın kaplama çivisi de odanın ışığında parladı. Kız etrafta kimse yokmuşçasına, kendi kendine dans etmeye başladı. Ufak çocuk asma kilitlerden yaptığı zinciri çıkardı. Ağır zinciri eline aldı, eldivenli eliyle bel hizasında tutuyordu. Will elindeki bala baktı. Tereddütte kalmıştı. İri çocuk Will'in üzerine doğru yürüdü ve muştalı yumruğunu gerdi.

SUŞŞT.

Will arkasında duran bir kapının kayarak açıldığını hissetti. Önüne bakmadan açılmış olan kapıya doğru koştu ve kapıdan geçmeye çalışan, iri yarı bir Aziz'le çarpıştı. Will duvarda duran karmızı düğmeyi gördü ve avuç içini düğmenin üzerine vurdu.

Arkasında duran Aziz, "Dur, bekle," dedi.

İri meczup Will'e doğru koşuyordu ama metal kapı kayarak kapanmış ve aralarına girmişti. Will meczup çocuğun yumruğunu kapıya geçirini ve ardından gelen acı dolu inleme sesini duydu. Adrenalin bütün vücudunu sarmıştı. Will hayatını kurtardığı için teşekkür etmek için arkasında duran Aziz'e döndü. Çocuk, Will'in üzerine kustu.

"Kapıyı neden kapadın ki?"

Will, "Peki ya sen neden üzerime kustun?!" dedi. Kusmuğa bulanmış tişörtünü tutmuş vücuduna değmemesi için uğraşıyordu.

"Of, kahretsin, şu haline bak."

Aziz ağzındaki kusmuğu sildi. Gözleri kızarmış çocuğun yuvarlak yüzü vardı, koridorun ortasında oturmuş bekliyordu. "Parti yapıyorduk da. Benim hatam, ahbap. Şu an kafam bir dünya."

Will kinayeli bir şekilde, "Öyle mi?" dedi.

Koridorda loş bir ışık vardı ve etraftaki gölgeler koyu tonlardaydı. Meczuplar çelik kapının diğer tarafından vurmaya devam ettiler.

Aziz, "Sana yeni bir tişört bulmam lazım," dedi. Elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek koridora dizilmiş karantina hücrelerinden birine girdi. Yarım dakika sonra, omzunda sarı bir tişört, bir elinde havlu, diğer elinde bir şişe suyla, ayakları üzerinde

tökezleyerek hücreden çıktı. Suyu havlunun üzerine dökmek istemişti ama havluyu ıskaladı ve suyun çoğunu yere döktü. Will pis tişörtü tenine değdirmeden çıkarmayı başardı. Havluyu ve suyu alarak kusmuğun vücuduna bulaşmış olan nemini temizledi. Will, "Teşekkürler," dedi.

"İşte, şunu da al." Çocuğun elinde parlak sarı bir tişört vardı. Izod marka kısa kollu, yakalı bir golf tişörtüydü. Will tişörtü üzerine geçirdi. Kullanılmamıştı. Böylesine temiz, taze ve kusursuz bir tişörtü McKinley'de bulmak mümkün değildi ve Will'in okulun ilk günündeymiş gibi hissetmesine sebep olmuştu.

Çocuk, "Ben sana içecek bir şeyler veriyim," diye geveledi. "Gel benimle."

Çocuk koridorda ilerledi, Will'den uzaklaşmıştı, sarhoş olduğu her halinden belliydi. Will onu neyin beklediğini bilmiyordu ama beyaz odada kendisini bekleyen bala susamış meczuplardan kötüsü olmasa iyi olurdu.

Will, "İyi, peki," dedi.

Çocuğa yetişti.

Çocuk, "Ya kusura bakma adamım. Adım Fowler," dedi. El sıkıştılar.

"Will."

Fowler onu karantina hücreleriyle dolu koridordan ve hava geçirmez kapıları olan odadan geçirirken, Will'in kulağına güşmeler geliyordu. Sesler kalabalık bir gruba aitti. Birlikte şarkı söyleyenler vardı. Neşeyle bağırırlar. Will çocuğu takip ederek okul otobüsünün çarptığı duvarın bulunduğu odaya girdi. Devasa beton bloklar kaldırılmıştı ve yıkılmış duvardan içeriye uzanan otobüsün ön tarafı net bir şekilde görünür hale gelmişti.

Fowler, "Şuna bak," dedi.

Fowler Will'i otobüse, eskiden kapı olduğu belli olan, garip görünüşlü bir deliğe götürdü. Delikten içeriye girdiler ve otobüse çıkan üç basamaklı merdiveni tırmandılar. İçerideki ışık kaynağı iki kamp fenerinden ibaretti. Otobüsün içinde hummalı bir çalışma vardı. Azizler koltukları yerlerinden söküyor ve dışarı çıkartılmak üzere elden ele uzatıyorlardı.

Fowler, "Burayı Gates'in odası yapacağız," dedi.

Fowler Will'i daha da ileriye götürdü. Çalışmakta olan Azizler'in yanından geçerek kamp fenerlerinin zar zor aydınlatığı, otobüsün arka tarafına ulaştılar. Bütün pencereler karartılmıştı. Will telefonunu çıkardı ve ışığını yakarak bunun sebebini görmeye çalıştı. Pencerelerin diğer tarafı gri çimentoyle kaplanmıştı. Telefonunu etrafta gezdirip bütün pencereler aynı şekilde mi diye baktı.

Will, "Öh," dedi. "Bunu ebeveynler mi yaptı?"

Fowler başıyla onayladı. "Evet. İçeri girmeyi başardığımızda böyleydi. Otobüsün tamamını çimentoyle kaplamışlar. Sanırım söylediklerinde ciddilermiş."

Will, "Öyle sanırım," dedi, hâlâ şaşkındı.

Fowler, "Sigaran var mı?" diye sordu.

"Sigara mı? Ciddi misin?"

"Sorayım dedim ya. Burada sigara var mı yok mu bilmiyordum. Acayip canım çekiyor, Dill."

"Will."

"Zaten Will dedim ya. Toparla kendini."

Fowler Will'in göğsüne dokundu ve birlikte otobüsten çıktılar. Tesiste en çok gürültünün geldiği odaya, eski asker yemekhanesine gittiler.

Bu bir partiydi. Azizler'in çoğu bu büyük odaya toplanmıştı, ellerinde plastik bardaklar vardı. Sıra sıra dizilmiş uzun metal masalar odanın büyük bir kısmını kaplamış, Azizler de masaların üzerine kurulmuştu. Will'in etrafında geveleyerek konuşan ve sarhoşluktan gözlerini açık tutmakta zorlanan insanlar vardı. Bir sürü sarhoş toplanmış, birbirlerini ne kadar sevdiklerini söylüyor ve her şeyin komik olduğunu düşünerekten gülüyorlardı. Azizler'den kısa boylu bir çocuk metal masalardan biri boyunca koştu ve arkadaşları da onu kovaladı. Ayak sesleri çelikten davulları andırıyordu. Çocuk masadan masaya atlıyor ve o masalarda oturan Azizler de sinirle bağırıyordu ama neredeyse anında dikkatleri dağılıyor, sarhoş sarhoş konuşmaya ve gülmeye devam ediyorlardı.

Fowler odadakilere, "Bu çocuğa içecek bir şeyler verin!" diyerek seslendi.

Süveter ve tayt giymiş tatlı bir kız, elinde bir şişe votkayla Will'in yanına geldi. Siyah gözleri ve beyaz renkte kısa, ufak bir tavuğun tüylerini andıran saçları vardı. Kız gülümsedi ve şişeyi Will'in ağzına uzattı.

"Aç bakalım ağzını," dedi.

Will dudaklarını aralayıp kızın votkayı ağzından içeri boşaltmasına izin verdi. Kız ona göz kırptı ve elindeki şişeyi başkalarıyla da paylaşmak üzere yanından ayrıldı.

Will, "Votkayı nereden buldunuz?" diye sordu.

Fowler, "Tiffany askerlerin revirindeki kilitli bir dolapta iki kasa buldu," dedi.

Will, "Dostum, bu ne şans ya," dedi. Elindeki bir şişe bal artık ona o kadar etkileyici gelmiyordu.

"Gel, seni insanlarla tanıştırayım."

Fowler, Will'i çekeştirerek çember halinde oturan bir grup insanın yanına götürdü. "Bunlar Beaumont, Robert, Preston, Beatrice, Matt, Chauncey, Babs, Dianne ve Fisk. Millet, bu da... Dostum senin adın neydi?"

"Will."

"Doğru. Millet, bu da Will."

Biri Will'in arkasından, "Çekilin yoldan!" diye bağırdı.

Arkasına döndüğünde Gates'i gördü, emekleme pozisyonunda durmuş, dikkatsizce üst üste dizilmiş üç sedyenin üzerinde duruyordu. İki Aziz de üst üste duran sedyeleri itiyor, hep birlikte tam gaz ilerliyorlardı.

Gates, "Daha hızlı!" diye bağırdı. "Daha hızlı!"

Azizler yüzlerinde aptal bir gülümsemeyle daha hızlı itmeye başladılar ve sallanan sedyeler büyük bir hızla tıka basa dolu olan yemekhaneye girdi. Gates ayağa kalktı ve kollarını açtı, elinde bir şişe votka vardı ve uzun saçları dalgalanıyordu.

"Ben partilerin efendisiyim. Çağırma kulak... Lanet olsun!"

Üst üste duran sedyeler yere devrildi. Gates metal masalardan birinde oturan Azizler'in üzerinden uçarak geçti ve Will'in göremediği bir yere çakıldı.

Beş saniye sonra Gates ayağa kalktı, deli gibi sırtıyordu. Elindeki votka şişesinden bir yudum almak istedi, bunu yaptığı sırada da elindeki şişenin ağız kısmından ibaret olduğunu ve geriye kalanının yere düştüğünde kırıldığını fark etti. Gü-lüp geçti ve ellerini büyük bir iş başarmış gibi havaya kaldırdı. Bunu gören kalabalık coşmuştu. Bu, Will'in gördüğü partiye en iyi girişti. Tabii, karantina başlamadan önce gerçek bir lise partisine gitme şansı olmamıştı aslında. Bir bakıma bu, Will'in katıldığı ilk partiydi.

Fowler, "Bu çok çılgıncaydı!" diye bağırdı.

Gates Fowler'ın olduğu tarafa baktı, hâlâ yaptığı akrobatik girişin etkisi altındaydı ve beyaz olan gözü Will'e kilitlendi. Diğer gözü kapalıydı.

Gates, "Bu çocuğu tanıyorum," dedi, gülümsüyordu. Yanlarına geldi. "Buraya nasıl geldin?"

Fowler, "Üzerine kusunca partiye davet edeyim dedim," dedi.

Gates kahkahalara boğulmuştu. "Lanet olsun. Böyle bir şey demeni beklemiyordum. Eh, giriş ücreti diyelim o zaman buna. Ne diyorsun, Will, kusmuğa değdi mi?"

"İster inan ister inanma, kusmuk bugün başıma gelenleri düşününce iyi bile geldi diyebilirim."

Gates, "Hahah, pekâlâ. Eh, artık buradasın," dedi, sonunda diğer gözünü de açmıştı. Hâlâ kırmızıydı. "Partimize hoşgeldin."

"Neyi kutluyorsunuz?"

"Votka bulduk."

"Bu kadar mı?"

"Başka bir sebebe ihtiyaç var mı?"

"Yok herhalde."

"Gel, bizimle takıl."

Will, Gates ve yanındakileri takip ederek yakındaki bir metal masanın başına gitti ve onlarla birlikte masaya oturdu. Kendini Gates'in kırmızı gözüne bakmaktan alamıyordu. Üzerine Patagonia marka bir kapüşonlu giymiş, soluk tenli bir çocuk koşarak Gates'in yanına geldi.

Çocuk, "Sen tam bir delisin, böyle bir şey yaptığına inanamıyorum!" dedi.

Gates, "Zevkliydi ya," diye cevap verdi.

Çocuk, "Bu adam var ya manyağın önde gideni," dedi.

Gates, "Yok ya, manyak falan değilim," dedi. "Gayet normal biriyim."

"Yalancı!" dedi serçeparmağı kopmuş bir kız gülümseyerek. "Gates, sen tam bir kaçkınsın ve bunun farkındasın. Askerler ölecek mi diye bakmak için su tabancasını kendi kanıyla doldurmuşluğun var."

Gates, "O bir deneydi!" dedi, dikkatleri üzerine toplamış olmaktan memnun olduğu her halinden belliydi. "İşe yaraysaydı zehirli oklar ya da ona benzer şeyler yapabilirdik. Harika olmaz mıydı?"

Çocuklar başlarını sallayıp güldüler. Görünen o ki harika olacağını düşünmüşlerdi.

Uzun külot giymiş, balık etli bir kız, "Askerleri saklandı-ğımız ahıra girmemeye ikna ettiğin günü hatırlıyor musun?" dedi. Kız Will'e dönerek konuşmasına devam etti. "O zaman saçları kahverengi boyalıydı ve askerlerin geldiğini gördüğünde üzerine bulduğumuz eski bir koruyucu kıyafeti giymiş, ardından yanlarına gidip bir şeyler zırlamaya, üniversite öğrencisi bir çocuk olduğunu..."

Gates, "Randall Beckwith," dedi ve ellerini çırttı. "Princeton'da okumuştum!"

Kız başıyla onayladı. "Neyse, onlara ahırın sahibinin oğlu olduğunu, okulu terk ettiğini ve işlere yardım etmek için eve döndüğünü ve..."

Gates bir kez araya girdi ve "Aynı zamanda açık üniversiteye devam ettiğimi söyledim," dedi. "Bu en sevdiğim kısım. Randall çok acayip biriydi."

"İşte, onlarla konuştukça konuştuk, bu sırada sırtını dönme-meye çalışıyordu çünkü üzerindeki kıyafetin arka tarafı yırtıktı. Görselerdi bütün foyamız açığa çıkardı."

Will, "Gördüler mi peki?" diye sordu, gülümsüyordu.

Kız başını salladı. "O askerlerle yirmi dakika konuştu, en ufak bir pot kırmadı! Bu anlattığım Gates'in hayatımızı kur-tardığı milyonlarca olaydan biriydi işte."

Eline votka şişesi bantlamış bir çocuk, "O da bir şey mi" dedi. "Ben biraz daha geçmişe gideceğim. Aziz Patrick'te olanı hatırlıyor musunuz?" Masada oturan Azizler, eski okullarının adı geçince gülümsemiş ve öne eğilerek dikkat kesilmişlerdi. "Ailen sana zorla diş teli taktırmıştı..."

Herkes gülmeye başladı. Gates de güldü ve başını bunu dinlemeye alıştığını anlatırcasına salladı. Başka bir kız araya girdi. "Gates o diş tellerinden nefret ediyordu."

Çocuk eliyle Gates'i işaret etti. "Nefret kelimesi hafif kalıyor! O tellerden tiksiniyordun."

Birisi, "Hey, nasıl gidiyor, ayaklı sözlük!" diye seslendi.

Çocuk güldü. "Aklı başında herhangi birinin onlardan şikâyet etmesini anlarım ya da ne bileyim internette diş teli yerine kullanılabilecek farklı tedavi yollarını araştırmasını. Ama bu herif gitti cımbızla diş tellerini söktü ve şimdi de gelmiş bana ben manyak değilim mi diyor? Git işine adamım!"

Azizler'in geriye kalanı kahkahalara boğuldular. Gates yumruğunu tekrar tekrar metal masaya vuruyor, oturduğu yerden düşecek kadar büyük kahkahalar atıyordu. Gates, "Evet, o dediğini yaptım," dedi.

Will, "Canın çok acıdı mı?" diye sordu.

Gates gözlerinin kenarlarından yaş gelmiş, yüzü gülmekten kızarmış bir şekilde Will'e baktı. "Doğruyu söylemek gerekirse, o zamanlarda çok fazla ecstasy kullanıyordum, bir de bu işi jakuzide

yapmıştım o da var, anlayacağın bayağı iyi hissediyordum o anda ve acı ile zevkin karışımı... hiç de fena olmamıştı."

Will, "Çok acayipmiş, adamım," dedi. "Partilerde limit tanimadığını duymuştum ama bu anlattığın apayrı bir şey."

Will bunu der demez, pişman olmuştu. Az önce onu burada misafir eden kişiye hakaret mi etmişti? Will bunu kötü niyetle söylememişti bile. Doğrusunu söylemek gerekirse, Gates'ten etkilenmişti.

"Sanırım öyle," diye kıkırdadı Gates. "Ama yani hayatta bir kez olacak bir durumdu, yeni bir deneyimdi. Bu yerde kapalı kalmak gibi. Ne anlama geldiğini ya da bu konuda ne yapabileceğimizi henüz bilmiyorum ama bu yeni, farklı ve kesinlikle bizim düşündüğümüzle ilgisi..."

"Gerçekten de burada keyif yaptığımızı mı düşünüyordunuz?" diye araya girdi Will. Ebeveynlerin onları buraya kapadıkları gün anlattıklarını hatırlamıştı.

"Kesinlikle. Biz buranın bir tür yaz kampı gibi olduğunu, sizin de temiz ve güvenli okulunuzda keyfinize baktığınızı düşünüyorduk. Ardından buraya geldik ve etrafın savaş alanına benzediğini gördük, birbirinizden nefret ediyordunuz, ortalık da harap haldeydi! Yani, ne bileyim, ne oldu da işler bu noktaya geldi?"

Odadaki diğer Azizler konuşmalarını kesmiş ve Will'e odaklanmışlardı. Bir an için ne diyeceğini bilememişti, bu kötü gidişat uzun zamandan beri varolan bir durumdu. Will McKinley'de işlerin bu kadar kötüye gitmiş olmasının sorumlusu acaba kendileri miydi diye düşündü, yani belki Aziz Patrick Akademisi'nde olduğu gibi karantina altına alınmış olsalardı, gayet iyi geçinirler ve vakitlerini de bunun gibi partiler yaparak

geçirirlerdi. Azizler gözlerini dikmiş Will'e bakıyor, konuşmaya başlamasını bekliyorlardı.

Will anlatmaya en başından başladı. Onlara okulun ilk gününden bahsetti. David'den bahsetti. Mezuniyet sistemi gelmeden önce aklını yitiren son sınıflardan bahsetti. Danny Liner'dan ve Sam'in onu boynuna bir kazık saplayarak bütün okulun gözü önünde nasıl öldürdüğünden bahsetti. Sam'in Takım'ı kurmasının ardından erzak talanlarında pay sahibi olabilmek için diğer grupların nasıl da çabucak kurulduğundan bahsetti.

Will konuştuğu, diğer masalardaki Azizler yanına gelmeye başladılar, bir süre sonra herkes Will'in masasının etrafında toplanmış, onu dinlemeye başlamıştı. Will kendini anasının ziyaret eden bir itfaiyeci gibi hissetmişti. Birer birer, ona okuldaki hayatla ilgili sorular sordular: İnek Şovu'nun ne olduğunu, Çakal'ın ne yapmaya çalıştığını, yıkıntılarda ne olduğunu, Takım ve Güzel'lerin nasıl gruplar olduğunu, pazarın nasıl işlediğini. Ne kadar soru cevaplarsa cevapsın, yenileri geliyordu. Will Azizler için panel düzenliyormuş gibi hissetmişti. Bunlar başlarından korkunç şeyler geçmiş normal çocuklardı, aynı McKinley'dekiler gibi. Ve buradaki yeni hayatları onları korkutuyordu. Bu, Will'in anlayabileceği bir durumdu.

Sorular biraz durulunca Will, Gates'e döndü ve "Sana bir şey sorabilir miyim? Hoşuna gitmeyecek bir şey olabilir ama," dedi.

"Sen sor, sıkıntı olmaz."

"Gözüne ne oldu?"

Gates iç çekti. "Bilmiyorum. Aylardır böyle. Sürekli batıyor."

Will, "Hmm," dedi. "Kötüymüş."

"Sorma."

Yanlarındaki masada duran Azizler metal sandalyelerde oturmuşlardı ve birlikte votka doldurup fondiplierlardı.

"Votkanın ne kadar değerli olduğunu bilmiyor musunuz?" dedi Will. "Bu şişeleri pazarda canınız ne isterse almak için kullanabilirdiniz."

"İçmeyi tercih ediyoruz."

"Evet tamam ama hepsini bir gecede mi içeceksiniz? Birkaç ay boyunca kullanabilirdiniz."

Gates, "Hayat öyle yaşanmaz, Will," dedi. "Öyle değil mi millet?"

Yanındaki Azizler tezahürat ederek cevap verdiler.

Will, "Genelde vurdumduymaz olarak nitelendirilen kişi ben olurum ama sizin yanınızda fazla normal kaldım," dedi.

Gates, "Hayır, bizi yanlış anlıyorsun," dedi. "Biz elimize bir fırsat geçtiğinde, onu sonuna kadar kullanıp tadına varmamız gerektiğini bir sorumluluk olarak görüyoruz."

"Neye karşı sorumluluk?"

"Neye değil, kime. Buraya kadar gelememiş olan arkadaşlarımız. Hepimiz bize yakın olan insanları kaybettik. Erkek arkadaşlar, kız arkadaşlar..." Masanın etrafında oturan Azizler hüznü bir şekilde onaylamışlardı. Gates, "Bütün bunlar başladığında iki erkek, üç kız kardeşim vardı ve şimdi, şimdi sadece ben kaldım," dedi.

Gates gözlerini ovuşturdu, bunları hatırlamak başını ağrıtmış gibi görünüyordu. Gates'e içten içe acımişti Will, büyük ihtimalle olup bitenleri izlemek zorunda kalmıştı. David'in oturma odalarında kurmakta olan cesedi Will'in gözünde canlanınca morali bozuldu.

Gates, "Onlar için hayatın tadını çıkarıyoruz," dedi. "Dışardayken, her günün son günün olma ihtimali var. Of, burada

da aynı aslında. İmkân olduğu sürece iyi günlerimizin kıymetini bilmemiz gerek. Bu gece olduğu gibi. Birlikteyiz, bize ateş eden kimse yok ve votkamız var. İyi vakit geçirmek istiyorum!"

Odadan tezahüratlar yükseldi.

Will, "Ağabeyim öldü," dedi. Bunu bu kadar kolaylıkla söylebildiğine şaşırılmıştı. Daha önce hiç dile getirmemişti bunu. Gates'in yüz ifadesi daha da ciddileşti. "David öldü mü? Hikâyende anlattığın hani?"

Will başıyla onayladı.

"Will'e bir bardak daha doldurun."

Azizler'den bir kız Will ve Gates'in önüne katlanabilir kamp bardaklarından koydu ve içlerine ikişer parmak votka doldurdu. Gates bardağını havaya kaldırdı.

"David'e," dedi Gates. Odadakiler de karşılık verdi ve otuz tane tanımadığı adamın David'in adını birlikte söyleyişi Will'in nefesini kesti. Bütün hüznün, Will'in ağabeyine duyduğu bütün sevgi bir anda açığa çıkmıştı. Gates ağabeyi için kadeh kaldırmalarının Will'i etkilediğini fark etmişti. Gates Will'in omzunu sıkıca tutup gözlerine baktı. Kırmızı gözünü kırpmamıştı.

"Geçti dostum, her şey yoluna girecek," dedi.

Gates'in tesellisi Will'e sahiden iyi gelmişti.

Will, "Bana bir dakika izin verebilir misin?" dedi.

"Tabii dostum. Nasıl istersen."

Gates ayağa kalkıp Will'in yanından ayrıldı. Will bardağını eline aldı. David'in anısını yaşatmanın en iyi yolunun hayatın keyfini çıkarmak olduğu fikri inanılmaz hoşuna gitmişti ve bunun gerçekten işe yaramasını umuyordu. Bardağını havaya kaldırdı.

Will kendi kendine, "Bu senin için, David," dedi. İçkisini kafasına dikti.

Gece devam ettikçe, Will'e votka doldurmaya devam ettiler. Birisi ona bir hap verdi ve bunun bir kas gevşetici olduğunu söyledi. Üç fıstık ezme sandviç ve bir paket de kraker yedi. Will'in dünyası bulanıklaşmaya ve başı dönmeye başlamıştı. Ellerinde bir silahla ortada sıçan oynadıklarını, kendisi ortadayken de Gates'in silahla Fowler'in kafasının üzerinden fırlattığını hatırlıyordu. Bir sürü farklı kişiye, türlü türlü şeyler anlattığını hatırladı. Zaccary'nin güvenilmeyecek biri olduğunu anlattı. P-Nut'un kızlara karşı zaafı olduğunu, kızların da ona bayıldığını anlattı. Her türlü şeyden bahsetmişti onlara. Konuşacak biri olması o kadar iyi gelmişti ki neler söylediği zerre umurunda değildi. Hayatı son zamanlarda o kadar boktan bir hal almıştı ki parti yapıp sarhoş olmak ve hiçbir şeyi umursamamakla geçen bu geceyi hak ettiğini düşünüyordu.

Gecenin sonlarına doğru bir ara, tavuk saçlı kızı kucağında buldu. Will kızın kucağına ne zaman geldiğini, ne zamandır orada olduğunu ya da ne konuştuklarını bilmiyordu. Ama kızın ağırlığının verdiği sıcaklığı bacağına hissetmek ona çok iyi gelmişti ve ellerini kızın yumuşacık belinden çekmeyi hiç istemiyordu. Parti tam gaz devam ediyordu ama Gates artık yanında değildi.

Kız, "McKinley'yle ilgili bir sorum daha var," dedi.

Will, "Sor bakalım," dedi.

Tavuk saçlı kız gözlerinde yaramazlık yapmayı isteyen bir ifadeyle etrafına bakındı. Will'e yaklaştı ve bir an için Will kızın onu öpeceğini düşündü ama kız Will'in kulağına doğru uzandı ve "Kondomları nereden alıyoruz?" diye fısıldadı.

Will başını çevirdi ve dudakları kızın kulak memesinin narin derisine değdi. Bebek şampuanı gibi kokuyordu.

"Kaşarlar'ın pazar yeri en kolay bulabileceğin yer," diye fısıldadı.

Kız başını geri çekip gülümsedi.

"Odamı görmek ister misin?"

Will, "Evet," dedi.

Tavuk saçlı kız Will'i elinden tutup onu masadan kaldırdı. Will yüzüstü yere kapaklandı. Dünya ayaklarının altından kaymıştı da kimse önceden haber vermemiş gibiydi. Kızın güldüğünü duydu, en azından gülenin o olduğunu düşünmüştü. Yanığına değen betonun soğukluğu çok iyi gelmişti.

Bir yerlerde, karanlık bir odada, tavuk saçlı kız Will'i öptü. Onu bir yatağa itti ve üzerine çıktı. Dilleri birleşti. Tatlı-tuzlu dudakları da.

Kız, "Tişörtümü çıkart," dedi.

Will de öyle yaptı. Ellerini pamuk tişörte attı ve çekip çıkardı. Oda etrafında dönerken bu iş tahmin ettiğinden daha zor olmuştu ama Will tişörtü çıkarmayı başardı. Tişörtün altındakilerse pamuktan bile daha yumuşaktı. Will o anda düzgün görebiliyor olmayı diledi.

Kız, "Çok hoşmuşsun," diye fısıldadı Will'in kulağına. Ve bu da Will'in hatırladığı son şey oldu.

Lucy gözlerini dikmiş yerde duran cam kırıklarına bakıyordu. Şınav pozisyonundaydı ve çıplaktı. Kaşarlar'dan oluşan bir çember etrafını sarmıştı, bağırıyorlardı.

Lucy vücudunu camlara doğru alçatırken, "On beş," dedi. Kendini zar zor kaldırabilmişti. Sonuna kadar açtığı kolları titriyordu.

Birisi, "Bir daha! Devam et seni küçük sürtük!" diye bağırdı.

Çıplak Hafta'nın yedinci günüydü. Kaşarlar günler boyunca ona hiçbir şansı olmadığını, bu kadar ileri gidemeyeceğini söyleyip durmuşlardı. Ona, Çıplak Hafta boyunca on bir kızın öldüğünü, şimdi de okulun etrafındaki dolap mezarlara tıklı şey bu olmuştu, cesedinin bir buçuk metreye otuz santimlik bir dolapta tıklı olduğu.

Düşündüğü bir diğer şey de buradan kaçmaktı. Hatta en çok düşündüğü şey buydu. Böyle yaşamaktan bıkmıştı. Bu sonu

gelmeyen, anlamsız bir işkenceydi. Altmış üç kötü kalpli üvey kızkardeşi olan Kül Kedisi gibiydi.

Hepsi onunla uğraşıyordu. Lucy'nin yediği tek şey yulaş ezmesiydi, onu da genelde üstüne fırlatıyorlardı. Tokatlıyorlar, çelme takıyorlar, yeni temizlediği yerlere dışkı döküp tekrar temizletiyorlardı. Çıplak vücuduyla dalga geçemedikleri, üzerine temiz su dökmedikleri ya da onu dalgın bir anında yakaladıklarında göğüs uçlarına fiske atmadıkları bir gün olmamıştı.

Burada kalmak için kendine türlü türlü bahaneler bulmuştu ama kendine en çok söylediği şey burada kalmayı istediği olmuştuktu. Buraya kendi özgür iradesiyle gelmişti çünkü bu kızlar gibi olmak istiyordu. Güçlü. Korkusuz. Kaşarlar'ın garip bir gülüşü vardı, sanki o gülüşü takındıklarında onlara hiçbir şey gülüşü vardı, gibi görünüyorlardı ve insanların bunun sebebinin anlamaması hoşlarına gidiyordu. Aslında bu Violent'in gülüşüydü. Diğerleri kalanlar onu taklit ediyorlardı.

Dudaklı'da da aynı gülümseme vardı. Lucy'nin önünde çömeldi, ellerini Lucy'nin dizlerine koydu ve yüzünü dudakları olmayan grotesk bir heykel gibi öne çıkardı.

"Elini çabuk tutsan iyi olur yoksa yüzünü o camlara bastıracağım," dedi.

Başka bir Kaşar, "Erkekler sana gülmez ama sonra," dedi.

Dudaklı, "On altı yaşına girsen iyi olacak! Bir haftadır şu 'ama on beş yaşındayım' saçmalığıyla uğraşıyorum!" diye bağırdı.

Lucy'nin kolları acıyla yanmaya başlamıştı. Beli de sarkıyordu. Dudaklı ayağa kalktı. "Acınacak haldesin!"

Lucy'nin pes edip Dudaklı'ya bu zevki tattırmaya hiç niyeti yoktu. Altında duran cam kırıkları parlıyordu. Keskin uçları gözlerine dönük bir şekilde duruyordu. Kırılmış cam şişelerin

parçaları yerde durmuş, Lucy'nin gücünü kaybedip yüzüstü düşmesini ve yanaklarını kesmesini bekliyorlardı.

Lucy dirseklerini büktü. Göğüs kaslarının gerildiğini ve acıyla kızardığını hissetti. Düşüşünü durdurmayı denedi ama o anda gücünün yettiği tek şeyin düşüşünü yavaşlatmak olduğunu, duramayacağını fark etti. Yüzü cam kırıklarına yaklaşıyordu.

Aniden, Lucy'nin kasları kilitlendi. Yumuşacık yanakları, narin dudakları ve ipince gözkapakları, hepsi birlikte cam kırıklarına doğru düşmeye başladı.

Lucy bir şeyin saçını tuttuğunu hissetti. Çıplak vücudu yere yapışmıştı ama saçını tutan kişi çenesine batan bir cam parçasının haricinde yüzünün camlara girmesini önlemişti.

Lucy kendini zor da olsa itti, dizlerinden birini altına altı ve elleri ve ayakları üzerinde durdu. Kendini yana doğru yuvarladı ve saçını tutanın Dudaklı olduğunu gördü.

Dudaklı, "Sen hiçbir zaman güçlenmeyeceksin, öyle değil mi?" dedi, yüzünde bir tiksinti ifadesi vardı.

Dudaklı cam kırıklarını Lucy'ye doğru tekmeledi. Lucy yüzünü son anda koruyabilmişti. Lucy batan camların acısını hissetti; acı kollarında, karnında ve kasıklarındaydı. Yüzünü koruyan ellerini indirdi. Cam kırıkları her tarafına saplanmıştı. Çıplak vücudu kan damlacıklarıyla doluydu ve o damlacıklar büyüyerek ufak kan toplarına dönüşmeye ve ardından yer çekimine yenik düşüp yere damlamaya başladılar.

Dudaklı diğer Kaşarlar'a döndü ve "Onu buzdolabına götürün," dedi.

Lucy verdiği nefesi görebiliyordu. Ağzından çıkan dumanlar, tepesinde duran tek bir mavi ampulün ışığıyla aydınlanıyordu.

Mutfaktaki buzdolabına kapatıldığı dört saatten beri vücudu bir an olsun titremeyi bırakmamıştı. Lucy, Dudaklı'nın onu neden buraya kilitlediğini biliyordu. Çıplak Hafta'nın son günüydü ve o kinci domuz geriye kalan saatlerde ona olabildiğince çok acı çektirmek istiyordu.

Yolun sonuna gelmek üzereydi. Onu buzdolabından çıkardıklarında, her şey bitmiş olacaktı. Dudaklı tükürdüğünü yalamak zorunda kalacaktı. Lucy kendini ispat etmiş olacaktı. Geçen hafta boyunca Lucy'nin yaptığı tek şey çalışmak, azar işitmek ve yerdeki yulaf ezmelerini yemek olmuştu. Bütün bunlara dayanabildiğine inanamıyordu. Bu bitince ona saygı göstermeleri gerekcekti, onların bütün yaptıklarına katlanmıştı. Vücudundan durduramamasına rağmen Lucy, bütün bunları başarabilmiş olacağı için kendisiyle gurur duyuyordu. Bütün bunları yapabileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Lucy metalik bir ses duydu ve başını kaldırdı. Buzdolabının kapağı açıldı ve Violent içeri girdi. Lucy'nin gözleri umutla kocaman açıldı. Kafeteryada geçirdiği ilk geceden beri Violent'i görememişti ve bu durum her geçen gün onu daha da üzüyordu. İçten içe, Violent'la konuşabilse, onun bu Çıplak Hafta saçmalığını durduracağını düşünüyordu. İkisinin bir mazisi vardı. Violent burada olsa Kaşarlar ona bu kadar yüklenemezlerdi.

Lucy titreyen dişleriyle, "Neredeydin?" diye sordu.

Violent başını salladı ve "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," dedi. "Pek iyi bir iş çıkarmadığını duydum."

"Ne? Bu doğru değil. Herkesin istediklerini yaptım."

"İnsanlar bana senin burada olmayı istemediğini düşündüklerini söylediler."

Lucy, "Ben-ben insanların ayaklarını temizlemek ve göğsüme çekmeler yemek ve ocakları temizlemek istemiyorum, yani bunu soruyorsan eğer," diye cevap verdi.

"Dudaklı bana senin hal ve hareketlerinden bahsetti. İtaat etmeyi becerememenden. Bu bize, Kaşarlar'a, uygun olduğunu göstermen için sana verilmiş bir şans ve bize hiçbir şey kanıtlayamadın." Violent iç çekti. "Çıplak Hafta'ya baştan başlaman Lucy, 'Hayır,' diye mırıldandı. 'Şaka yapıyorsun.'

"Yapmıyorum. Şu an başladı. Bu yeni haftanın ilk günü."

Violent arkasını döndü ve kapıya yürüdü. Dışarı çıktı, sırtı Lucy'ye dönüktü.

Violent, "İlk işin," dedi. "Kafeteryaya git ve giderken de yanında bir paspas al. Birisi kusmuş."

Violent çıktı, çıkarken kapıyı açık bıraktı. Lucy olduğu yerde titriyordu. Violent ile aralarında var olduğunu düşündüğü arkadaşlığın bir aldatmaca olduğunu düşünüyordu. Bu gruba katılmakla büyük bir hata etmişti. Kaşarlar güçlü falan değillerdi, onlar sadece bir grup sadistti.

Lucy, Violent'in peşinden gitmedi. Buzdolabının içinde volta atmaya başladı, hızla hareket ediyordu. İnsan yerine konulmayacağı bir hafta daha mı? Peki o haftanın sonu gelince ne olacaktı? Üçüncü bir hafta mı? Oldu olacak gözlerini bağlayıp bir ay boyunca onu sopalarla dövselelerdi? Lucy üşümüyordu artık. Ter içindeydi.

Lucy, *Hepsinin canı cehenneme* diye geçirdi aklından. *Ben yokum.*

Lucy kendini karanlık mutfakın sıcaklığına ve ardından da gürültülü konuşmaların ve yemek bekleyen Kaşarlar'ın bıçaklarını

tak-tak-tak-tak-tak diye uzun kafeterya masasına vurarak çıkar-
dığı seslerle dolu olan kafeteryanın aydınlığına attı. Lucy hızını
azaltmadı ve doğruca salonun diğer tarafında bulunan çıkışı
yöneldi. Lucy salonun sonuna doğru ilerledikçe, etraf daha da
sessizleşti. Lucy bütün gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı
ve kaynamakta olan sinirinin yanına bir korku hissi eklenmiş
olsa da, ilk kez, çıplak oluşunu hiç umursamıyordu.

Lucy, Dudaklı'nın, "Nereye gittiğini sanıyorsun sen, köle?"
dediğini duydu.

Lucy yürümeye devam etti. Kulağının arkasına sert bir şey
çarptı. Kafasının kenarı acıyla zonklarken Lucy sola yalpaladı.
Pis, simsiyah olmuş fırçası, yere, fırçadan daha da pis olmuş ayak
parmaklarının önüne düştü.

"Of! Tam on ikiden!"

Lucy arkasına döndü ve üç metre ötede, masanın başında
ayakta duran Dudaklı'yı gördü. Dudaklı gözleri bıçakla açılmış
ince çizikler kadar küçülmüş ve biri yüzüne ufak bir küre koy-
muş sonra da vurmuş gibi görünene kadar gülümsedi. Lucy elini
kulağından çekti. Kendi kanını görünce öfke her tarafını sardı.

Lucy, Dudaklı'nın üzerine atıldı. Dudaklı'nın çirkin yüzünde
beliren şaşkınlık ifadesini gördü. Lucy yumruğunu savurdu ve
göğsüne isabet ettirdi. Dudaklı bunu beklemiyordu, darbeyi engel-
leyememişti. Lucy'nin de nişan aldığı söylenemezdi, yumruğunu
sinirle savurmuş, isabet ettiği yer de Dudaklı'nın göğsü olmuştu.
Dudaklı ürktü ve Lucy onu yere yıktı. Lucy, Dudaklı'nın üzerine
atladı ve suratını dağıtmaya hazırdı ama o sırada gelen Kaşarlar,
Lucy'yi Dudaklı'nın üzerinden aldılar.

Ve ardından beklenmedik bir şey oldu. Kaşarlar tezahü-
rat etmeye başladılar. Bütün grup Lucy'nin etrafına toplandı.

Gülümsüyorlardı. Ona sarıldılar, sırtını sıvazladılar ve saçlarını
okşadılar. Ona ne kadar iyi bir iş çıkardığını, son yaptığının ne
kadar harika olduğunu söylediler.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Lucy.
Kalabalığı yararak gelen Violent yüksek sesle, "Tebrikler,"
dedi. Lucy'yi kalın, el örgüsü bir battaniyeyle sardı ve kendine
çekti.

"Kızlar! Aramıza yeni bir Kaşar katıldı!"
Lucy, "Anlamıyorum," dedi.

Violent, "İçinde bir yerlerde bir öldürme içgüdüsü olduğunu
biliyordum," dedi. "Sadece bunun ortaya çıkmasının bu kadar
uzun süreceğini tahmin etmemiştim."

Lucy, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Çıplak Hafta bize karşı çıktığın anda bitecekti. Çıplak Hafta
değil de Çıplak Öğleden Sonra da olabilirdi, tabii ilk gün bize
kafa tutsaydın."

Lucy kaşlarını çatı. Yüzünün utançtan kızarmasına engel
olamamıştı.

Violent, "Bazı kızlar diğerlerinden daha fazla zamana ihti-
yaç duyuyor. Ama sonuç olarak her Kaşar bu testten güçlenmiş
olarak çıkıyor. Bizi bir arada tutan şey bu, öyle değil mi kızlar?"
dedi ve Kaşarlar onayladı. "Biz ne kimsenin lafını dinleriz, ne
de kimsenin moralimizi bozmasına izin veririz."

Dudaklı da yanlarına geldi, çocuğuyla gurur duyan bir ebe-
veyn gibi gülümsüyordu. Elinde, içinde kan kırmızısı bir sıvı
olan, plastik bir salata kabı vardı.

Dudaklı, "Hiç de fena değildi," dedi. "Şimdi sıra saçını o
beyaz renkten kurtarmaya geldi."

Will gözlerini açtı. Bir bulantı hissi alnından aşağı doğru yayıldı ve midesine ulaştı. Şakaklarında tok bir ağrı ve ağzındaysa bütün gece çorap çiğnemiş gibi bir tat vardı. Asansörün içinde değildi ve bunun nedenini hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Tesisteki karantina hücrelerinin birindeki bir yatakta, yan yatmış bir şekilde uzanıyordu. Partideki tavuk saçlı kız yanında ayakta duruyordu. Will kızın üzerine siyah bir tayt giyişini izledi. Üzerine kaşmir-den yapılmış bir süveter geçirdi. Tepesinde bir tutam beyaz saç olan başını süveterden geçirdi ve Will'in uyandığını görünce ona bakarak gülümsedi.

Kız, "Sonra görüşürüz," deyip hücrenin koridora açılan kapısına yöneldi.

Will, "Hey, bekle bir dakika," dedi. Başını eğdi ve üzerine baktı. Bütün elbiseleri üzerindeydi, ayakkabıları bile. "Şey, eh... dün gece ne oldu?"

"Hatırlamıyor musun?"

Will başını salladı. Beyni, içtikleri kafasını her iki yandan sıkıyormuş gibi ağıırıyordu. "Parça parça, yani sanırım. Sen ve ben, yani biz, ne yaptık?"

Kız, "Artı on sekizlik bir şey olmadı. Uyuyakaldın," dedi. Will rahatlamıştı aslında. İlkini yaşayıp hiçbir şey hatırlamamayı istemiyordu. Kız güldü ve hücreden çıktı. "Çantasını almayı unutma. Koridorda duruyor."

Hayır, olamazdı. Bal. Will aniden ayağa kalktı ve az kalsın kusacaktı. Fazla hızlı hareket etmişti. Vücudunun ondan nefret eder gibi bir hali vardı. Ayakta duruyorken kafası zonklamaya başladı ve yürürken sendelemesine sebep oldu. Will hücreden çıkmaya çalışırken kafasının patlayacağını düşünüyordu.

Will'in çantası koridorun hemen dışında, yerde duruyordu. Başını eğdiğinde kan beynine toplandı. Baş ağrısı kafasında zonklamaya devam ediyordu. Çantasının fermuarını aceleyle açtı. Şişedeki balın hâlâ orada olduğunu görmek onu şoke etmişti. Elini uzattı ve şişeyi sıktı. Will bunu anlayamıyordu. Nasıl olmuştu da balını kimse almamıştı? Alan kişinin yanına kalacağından emindi.

Will koridorun ilerisine baktı ve Azizler'in otobüsün girdiği odanın karşısındaki hava geçirmez kapıların orada takıldıklarını gördü. Tren olmuş, birbirlerine masaj yapıyorlardı. En öndeki çocuk bir hikâye anlatıyordu ve önünde omuzlarını ovacağı kimse olmadığından ellerini bol bol kullanıyordu.

Will partinin bitmemiş olmasını diledi. Onu asansörde bekleyen hayatı düşündü. Aç, soğuk ve yalnız başına. Sadece geceleri dışarı çıkabildiği bir hayat. Kimseye güvenemediği bir hayat. Dün gece Azizler'in birbirlerini ne kadar sevdiğini görmüştü.

Birlikte çalışıyorlar, birlikte eğleniyorlar ve birbirlerinin arkalarını kolluyorlardı. Bütün bunlar Will'e eski günleri hatırlatmıştı. Ama kendini buraya ait değil gibi hissediyordu. Bu onun grubu değildi. Burada takılmaya devam ederek şansını daha fazla zorlamak ve bir türlü gitmek bilmeyen, sinir bozucu misafir tipine dönüşmek istemiyordu. Will çantasını kapadı ve omzuna attı. Çıkışa yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

Will arkasına döndüğünde Gates'le karşılaştı. Üstü başı dağınık bir şekilde koridora çıkmış, Will'in arkasından geliyordu. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu ve en az Will kadar acı çekiyormuş gibi bir hali vardı.

Will, "Artık gitsem iyi olur diye düşündüm," dedi.

Gates eliyle yüzünü sildi. "Ne? Nereye?"

Will, "Eve," dedi. "Geçen gece sizinle kalmama izin verdiğiniz için çok teşekkür..."

"Ev mi? Grubunun seni bırakıp gittiğini sanıyordum."

Will bu durumun böyle damdan düşer gibi söylenmesinden hoşlanmamıştı ama olay üç aşağı beş yukarı buyken itiraz etmesine gerek yoktu.

"Daha ufak bir yere taşındım."

Gates, "Asansör mü?" dedi. "Oraya geri dönmüyorsun. İnsanların içi bunalır."

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun..."

"Dün gece bahsetmiştin."

Will hafifçe homurdandı. Bunu anlattığını hatırlamıyordu. Aklından ne geçiyordu ki?

Gates, "Dinle," dedi. "Tanışalı pek uzun bir süre olmadığının farkındayım ama beklemeyi seven türde bir insan değilim. Senin gibi birine ihtiyacımız var, bu okulu tanıyan birine."

"Azizler'e katılmamı mı istiyorsun?"

Gates, "Sanırım o isim bize yapıştı artık ha?" dedi. "Neyse, evet, bize katılmanı istiyorum. Bugünkü erzak talanında bizimle olmalısın."

Tekrar avluya, herkesin karşısına çıkmak, Will'in akşamdan kalma baş ağrısını iki katına çıkarmaya yetmişti.

"Beni grubunda istediğini düşünmüyorum."

Gates sert bir şekilde, "Aslına bakarsan istiyorum, o yüzden soruyorum," dedi. "Herkesin bildiği üzere burada yeniyiz. İşlerin nasıl işlediğini bilemezsem grubumu yönetemem. Kime güveneceğimi ya da pazarda kimin bize kazık atmaya çalışacağını... Bunları bilmiyorum. Ama sen biliyorsun."

Will'in aklında canlanan görüntü gayet netti. Avlunun ortasında nöbet geçiriyordu, herkes ona gülüyordu ve Azizler de onu terk edip gidiyorlardı. Böyle olacaktı.

Will cevap vermeyince Gates, "Seni anlamıyorum," dedi. "Arkanı kollayan kırk çift göz olsun istemez misin? İnsanların sana tekrar saygı duymasını istemez misin? Bizimle gel ve onlara seni yıldıramayacaklarını göster."

Will, "Artık erzak talanlarına katılmıyorum," dedi, gözlerini kaçırmıştı.

Gates elindeki plastik şişeyi Amerikan futbolu topunu yere çakarcasına fırlattı. Şişe tangırdarken içinden fırlayan su yan hücrenin kapısına çarptı. Will, Gates'e baktı, kafası karışmıştı.

"Senin sorunun ne dostum?" dedi Will ellerini havaya kaldırarak.

"Epileptiksin ve bu çok boktan bir durum. Anlıyorum yani. Geçen gece çenen durmadı. Ama neden saklanmak isteyesin ki? Hastasın diye yapmak istediğin şey bu mu? Şu anda akşamdan kalma olduğumun farkındayım, başım çatlıyor ve belki bunu diyerek haddimi aşacağım ama artık büyüsün iyi olur. Nöbet geçiriyorsun. Senin olayın bu. Ama bunu kabullenmen gerek." Gates şakaklarını ovdu, acı çektiği belli idi. "Bağırdığım için kusura bakma ama... avluya çıktığın zaman sana yardım edecek birileri olsun istemez misin?"

Will Gates'e baktı. Onun az önce söylediklerine inanamıyordu ama Will'i asıl şaşırtan bunları duymanın canını pek yakmamış olmasıydı. Genelde kimse onun epileptik olduğu konusuna girmemeye çalışırdı ya da lafı bunun o kadar da kötü olmadığına getirirlerdi. Bu Will'i sinir ediyordu. David'den beri ilk kez birisi bu konu hakkında onunla bu kadar açık konuşmuştu.

Will, "Pekâlâ," dedi.

Gates kaşlarını kaldırdı. "Anlaştık mı?" dedi. "Harika!"

El sıkıştılar ve Gates'in tutuşu gerçekten kuvvetliydi.

Gates, "Buna bayılacaksınız. Biz eğlenceli insanlarız," dedi.

"Benim de kendime ait bir odam olacak, öyle değil mi?"

Will bir zamanlar McKinley'deki herkesin onun adını bilmesini istediğini hatırladı. İşler değişmişti. Soğuk terler atıyordu. Midesi bulanmaya hazır bekliyordu.

Will, yanında yeni grubuyla avluya adımını attı.

İnsanlar Will'in Azizler'le birlikte olduğunu gördükçe avluya bir sessizlik hâkim olmaya başladı. Her tarafta fısıldaşmalar dönüyordu. Will karşılarındaydı, Yalnız değildi, Kırıntı da değildi, o bir Aziz'di. Will gözlerini eski Yalnızlar'a dikti.

Ritchie Kaykaycılar'daydı, Mort Ucubeler'le birlikteydi ve her ikisi de şoke olmuş gibiydi. Lucy'yi görmek için İnekler'e baktı ama onlarla birlikte değildi. Will bu duruma rahatlamış bile sayılırdı. Diğerleri bir yana onun ne düşüneceğini öğrenmekten çok korkuyordu.

Azizler eskiden Yalnızlar'ın durduğu duvarın önündeki yerlerini aldılar. Will bir an için kendi bedeninden çıkmıştı, avludaki herkesin gördüğü şeyi görüyordu. Çaresiz bir adam, ondan pek de farklı bir durumda olmayan yeni çocuklardan medet umuyordu.

Will, Gates'e bir bakış attı, onun buraya çıkmasını sağlayan özgüveninden biraz daha alabilmeyi umuyordu ama Gates'in bakışları Will'e değil, avluya odaklanmıştı. Bir anda Will'i bir telaş sardı. Yoksa o, ölmesini ya da hayatta kalmasını umursamayacak biri tarafından aptalca bir işe kalkışmaya mı ikna edilmişti? Belki de Gates karşısına çıkan herkese böyle gaz veriyordu.

Will, avlunun diğer tarafında, Ucubeler'in başında duran Bobby'yi gördü. Bobby nöbet geçiriyormuş gibi yapıyordu. Kaskatı kesildi, ardından kendini yere bıraktı ve çırpınmaya başladı. Etrafındaki mavi saçlılar gülmeye başladılar ve Will'i işaret ettiler. Aralarında gülmeyenler sadece Colin ve Mort olmuştu. Elleriyle yüzlerini kapadılar ve başka tarafa döndüler.

"Nefes almayı dene. O zaman belki ceset gibi görünmezsin," dedi Gates gülümseyerek.

"Ah, tamam."

Will derin ve endişeli bir nefes aldı. Az da olsa daha iyi hissetmişti. Will artık Azizler'le birlikteydi, elinden geleni yapmalı ve en iyisini ummalıydı. Buradan ayrılırsa daha büyük bir ahmak gibi görünecekti. Başını kaldırıp bulutsuz gökyüzüne baktı.

Will, "Şu lanet olası erzak talanı ne zaman başlayacak?" dedi.

Takım'ın bulunduğu yerde kopan bir curcuna, bütün avlunun dikkatini Will'den alıp o tarafa yönlendirmişti. Yalnızlar'ın eskiden durduğu yerin karşısındaki normal yerlerinde değil de, yanındaki duvarda durmaları garip bir durumdu. Sam, Terry'yi yere yatırmış ve üzerine çıkmıştı. Takım üyeleri Sam'in üzerine kapandılar ve onu Terry'nin üzerinden aldılar. Sam'i yakaladılar ve Sam onların elinden kurtulmaya çalışırken Terry de ayağa kalktı.

Terry, "Bu bardağı taşıran son damlaydı, Sam!" diye bağırды.

"İşin bitti!"

Sam, "Beni Takım'dan kovamazsın!" dedi. "Takım'ı yaratan benim!"

Terry Sam'i görmezden geldi ve dönerek okulu karşısına aldı. "Sizlere söylemek istediğim bir şey var, Takım artık yeni bir yola girdi ve bu yolun Sam Howard'la hiçbir alakası olmayacak."

Sam, "Hepiniz eziksizsiniz!" diye bağırды. "Az önce hayatınızın en kötü seçimini yaptınız."

Sam'in sözleri avludaki etkisini kaybetmişti, Takım üyelerinden oluşan bir duvar gözlerini ona dikmiş bakıyorlardı, yüzleri ifadesizdi. Sam kafayı yemişçesine elleriyle saçlarını taradı, ardından başını kaldırıp çatıya baktı.

Will inanılmaz hissediyordu. Sam yalnız kalmıştı. Grubu yoktu. Gücü de. Ve Will'in yanında Azizler vardı. Bir anda her şey değişmişti. Will'in kalbi heyecanla ve hevesle atmaya başlarken akşamdan kalmalığı da kaybolmuştu. Will Sam'e odaklandı, yüzünde her zamankinden farklı bir delilik var gibiydi. Erzak talanı başlar başlamaz, Will Sam'in üzerine koşacaktı. Arkasında güvenebileceği bir grup olması gerçeğinin dışında özel bir planı yoktu ama Sam geçen sefer yaptığını yapamayacaktı. Sam'in acı içinde ağladığını duyma isteği Will'i kontrolü altına almıştı.

Will, Sam'in gözleriyle avluyu taramasını, durumunu düzeltmek için yapacak bir şeyler bulmaya çalışmasını seyretti. Ardından amfinin kulak tırmalayan sesi yükseldi.

"Size söylemek istediğimiz bir şey var."

Herkes başını kaldırıp dikenli tellerin arkasında duran motorsiklet kasklı adama odaklandı.

Adam, "Ufak bir aksilik oldu," dedi. "Beklediğimiz bir şey kiyat vardı ama getiren kamyon bize ulaşmadı. Yakın zamanda şöförün tutuklandığı ve taşıdıklarına el koyulduğu haberini aldık. Anlayacağınız... Durumlar pek iyi değil. Bu aksilikten dolayı, bugün erzak dağıtımı olmayacak."

Herkes çığına döndü. İnsanlar motorsiklet kasklı adama bağırırmaya başladılar.

"Cidden mi?" dedi Will ama Gates ona bakmamıştı.

Herkes çatıya bakarak bağırıp çağırırken, Gates avlunun diğer tarafına doğru yürümeye başladı.

Will, "Nereye gidiyor?" diye sordu, sorusunu herhangi birine yöneltmemişti.

Motorsiklet kasklı adam ellerini açtıktan sonra, "Sakin olun!" dedi. "Şu anda başka bir yol bulmaya çalışıyoruz..."

Will gözlerini Gates'e dikti, onu hayranlıkla seyrediyordu. Gates'in ceketinin kolundan aşağıya bir şey kaydı ve kayan cismi siyah renkteki plastik sapından tuttu. Bu bir çekiçti. Gates adımlarını hızlandırdı ve avlunun diğer tarafına yürümeye devam etti. Will, Gates'in sırtı kendisine dönük şekilde duran Sam'e doğru gittiğini fark etti.

Gates elindeki çekici havaya kaldırdı ve Sam'in omzuna indirdi. Sam'in çıkardığı ses tekmelenen bir köpeği andırıyordu.

Will sessizce, "Vay," dedi.

Sam uzaklaşmaya çalıştı ama Gates daha hızlıydı. Koşmaya devam ederlerken elindeki çekici Sam'in böbreğine geçirdi. Sam darbeyi aldığı tarafa doğru sendeledi ve ardından karın üstü yere yığıldı. Gates Sam'i saçından tutup ayağa kaldırdı. Sam inliyor, yığıldı. Gates Sam'i ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Gates olduğu yerde sendeliyor, ayakta durmuyor olsa büyük ihtimalle tekrar yere onu elinde bir kukla gibi tutmuyor olsa yerinden kıpırdamamıştı, düşerdi. Takım ona yardım etmek için yerinden kıpırdamamıştı, az önce söylediklerinin arkasında duruyorlardı. Sam yalnızdı.

Motorsiklet kasklı adam, "SEN!" diye bağırды. Gates'i işaret ediyordu. "KES ŞUNU! DUR DEDİM SANA!"

Avludakiler, Gates'in Sam'i bir köpeğin ağzındaki bifteği çekiştirmesi gibi sürükleyişini izledi. Yukarıdan gelen sinirli bağırışlar yatışmaya başladı, kesildiğinde ise geriye kalan tek ses Sam'in çaresiz yakarışlarıydı.

Fowler Will'in sırtına vurdu. "Yeni çocuk," dedi. "Sen de bu aksiyonun bir parçası olmak istiyorsun, öyle değil mi?" Fowler elindeki kahverengi koli bandını sıktı ve koşar adımlarla Gates ve Sam'e doğru ilerlemeye başladı.

Will koşarak Fowler'a yetişti. Bunu neden yaptıklarına dair en ufak bir fikri yoktu ama eğer bunun amacı Sam'in canını yakmaksa, sıranın en başına geçecek kişi kendisiydi. Will, Sam'e yaklaştıkça, kendini tekrar gözler önüne çıkardığının farkına vardı. Will'in gözleri bir kez daha İnekler'i aradı. Will aradığı yüzü çok iyi tanıyordu ama onu yine bulamamıştı. Birkaç saniye sonra, Will ve Fowler Gates'in yanına vardılar. Gates tam bir sinir küpüne dönüşmüştü. Sam, Gates'in ellerinde çaresiz bir haldeydi.

Gates, Fowler ve Will'e, "Kollarını tutun," dedi.

Fowler Sam'in kollarından birini tuttu. Sam başını çevirdi ve Will'e baktı. Ürkmüş gibi görünüyordu ama yine de Will'e

bir karıncaymış gibi bakmıştı. "Koluma hele bir dokun, Thorpe, hele bir dene, işte o zaman seni bir kez daha altını doldurana kadar döverim. Seni öldürürüm, çok ciddiym öldürürüm."

Will Sam'in diğer kolunu tutup çevirdi. Sam acıyla homurlenceliymiş ha?" dercesine bir ifade vardı.

Eğlenceliden de öteydi, inanılmaz bir histi. Sam onun insafına kalmıştı. Kolunu çevirmeye devam etti, Sam'in bağrıışları kulağına bir melodi gibi geliyordu. Will Sam'in korktuğunu umdu. Sam'in daha önce hiç hissetmediği kadar çaresiz hissediyor olmasını istiyordu.

Fowler elindeki koli bandını Gates'e verdi, o da Sam'in sarı saçlarını bırakıp koli bandından bir metre açtı. Will çatıya baktığında, kafalarına dalgıç kaskı geçirmiş ve yüzlerine bandanalar bağlamış beş ebeveyn gördü, motorsiklet kasklı adamın yanında duruyorlardı. Gates'e bağırarak durmasını söylediler.

"Şey, biz... Ne yapıyoruz?" diye fısıldadı Will.

Gates, "Motorsiklet kasklı adamın Sam'in babası olduğunu söyledin, öyle değil mi?" dedi.

Kahretsin. Will ona bunu söylediğini hatırlamıyordu. Kanı donmuştu. Gates'in dediklerini duyan Sam kaskatı kesilmişti.

Will, "Evet," dedi. Sam'in tam olarak kiminle konuştuğunu görmemişti ama böyle detaylara inmenin ne yeri ne de zamanıydı. Sam başını kaldırıp yukarı baktı ve onu tanıdığından beri ilk kez, Will Sam'in yüzünde o görmek için sabırla beklediği korku ifadesini görmüştü. Gözlerini o kadar büyük açmıştı ki gözkapakları yokmuş gibi duruyordu. Dudakları korkuyla titriyordu.

Sam kendini topladı, bir kez daha sinirli ifadesini takındı ve kenarda duranlara bağırmaya başladı. "Beni durdurabileceğinizi

mi sanıyorsunuz? Benim neler yapabileceğimi hepiniz biliyorsunuz! Var ya, geçen sene hiçbir şeydi! Bunun gerçekleşmesine izin verdiğiniz için hepinizi pişman..."

Ağzına yapıştırdıkları koli bandı sözünü tamamlamasına engel oldu. Gates bandı Sam'in kafasına ağzı kapanıncaya kadar sıkıca sardı. Bandı sarmaya devam etti, eliyle Sam'in çenesini kapalı tutuyor ve bandı kat kat sarmaya devam ediyordu. Bu Sam'in sesini kesmeye yeterliydi ama Gates'e yetmemişti. Sam'in gözlerini bantladı, saçlarını bantladı, bütün bant rulosunu harcayıp Sam'i kafasından yer yer sarı sarlar fırlamış, parlak, kahverengi bir mumyaya çevirdi. Nefes alabilsin diye burun deliklerini açıkta bırakmıştı. Sam'in ağzını kapatan bantların altından konuşma denemeleri anlamsız homurtulardan ibaretti, suyun altında atılan çığlıkları andırıyordu.

Avludakiler büyülenmiş bir şekilde olanları izliyordu. Will de aynı avludakiler gibi olacakları görmek için sabırsızlıkla bekliyordu. Gates başını yukarı kaldırdı.

"Hey," dedi. "Oğulcuğun elimde."

Motorsiklet kasklı adam boğuk ama yüksek bir sesle, "Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi. "Bırak çocuğu gitsin. Böyle bir şey beklemiyorduk. Rahatsız olduğunuzun farkındayız ama bu bir seferlik bir durum, sizi aç bırakmak gibi bir niyetimiz yok."

Gates, "Ha öyle mi, çok teşekkürler, cidden," dedi. "Ama bizi burada hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi kapalı tutmak istiyorsanız, bundan daha iyisini yapmanız gerekecek. Artık sizin lafınızla hareket etmeyeceğiz. Bana sizden isteyeceğim her şeyi vereceksiniz. Çünkü burada duran Sam'in oğlun olduğunu biliyorum."

Bu söz avluya bomba gibi düşmüştü. Bütün gözler motorsiklet kasklı adama kilitlendi. Kaskının siyah camı adamın yüzünü gizliyordu. Yerinden kıpırdamamıştı.

Motorsiklet kasklı adam, "Birileri sana yalan söylemiş," diye cevap verdi.

Gates, "Öyle mi?" dedi, elindeki çekici miskin miskin sallıyordu.

Adam, "Evet," dedi.

"Eh, o zaman Sam'de ufak değişiklikler yapmama da bir şey demezsin."

Gates elindeki çekici kavradı ve dişli tarafını Sam'in alnına geçirdi.

Will, Sam'in vücudunun sarsılışını ve ardından da çöküp bütün ağırlığını tuttuğu koluna verişini hissetti. Sam korkunç bir şekilde bağırıyor ve ciyaklıyordu. Sol kaşının üzerinde açılmış üçgen şeklindeki iki delikten kan akıyordu. Yüzünü saran koli bandının kıvrımlarından ve katlarının aralarından süzülüyordu. Taşıma sırasında zarar görmüş bir paketi andırıyordu.

Lila rengi motorsiklet kaskı takan kadın adamın kablosunu amfiden çıkardı ve kendininkini taktı.

Kadın, "Dur, lütfen dur! Evet, o bizim oğlumuz, Sam bizim oğlumuz. Sana yalvarı..." dedi ve ardından siyah kasklı adam kabloyu çıkarıp kendi kablosunu geri taktı.

Korkunç bir sessizlik olmuştu.

Adam, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Kalabalığın bakışları Gates'e çevrilmişti. Will'in de öyle. Onları avcunun içine almıştı ve şu anda aklına gelen herhangi bir şeyi isteyebilirdi.

Gates, "Pizza," dedi.

Avluda bir alkış ve tezahürat patlaması oldu. Will hayran bir şekilde Gates'e bakıyordu.

"Ve mikrodalga fırın. Duydun mu beni? Hazır peynirli makarnalardan istiyorum. Pop-Tart istiyorum. Konserve fasulye istemiyoruz artık, bize kahvaltılık gevrek göndereceksiniz. Hem de geçiğinden. Waffle ve krema da istiyoruz. Izgarada pişirebileceğimiz taze etler. Ve tabii ki, ızgaranın kendisini!"

Gates saymaya devam ettikçe kalabalığın tezahüratları artmaya ve hararetlenmeye başladı. Bu yiyeceklerin adlarını duymak bile avludaki herkesin midesine karşı konulamaz bir açlık duygusu yerleştirmişti.

Gates, "Ve porno. Bir de bilgisayar oyunları," dedi.

Kalabalıktaki erkekler sevinçle haykırdı.

"Ve bu terk edilmiş kasabadaki bütün mağazalara gitmenizi istiyorum. Her dolaba girmenizi. Yeni kıyafetler istiyoruz."

Tezahürat etme sırası kızlardaydı. Gates kalabalıktaki kızlara bakıp gülümsedi. Onlara göz kırpmış da olabilirdi ama Will bunu görememişti.

"Ne dersiniz kızlar, makyaj malzemeleri nasıl olur? Ya da kişisel temizlik ürünleri?"

Kızlar çıldırmış gibiydi, sanki on iki yaşlarına geri dönmüş ve ilk kez bir konsere gitmişlerdi. Gates parlıyordu, kızların ilgisini üzerine toplamıştı ve bunun tadını çıkarıyordu.

"Ve kırk kasa da alkol istiyoruz. Tekila. Bourbon. Parti yapacağız!"

Avlu çılgına dönmüştü. Will herkesin farklı bir tepki verdiğini görüyordu. Bazıları bütün bu olup bitenlerin tam bir komedi olduğunu düşünüyordu, diğerleri de Gates'in istekleriyle mest olmuş, ebeveynlere gününü göstermenin tadını çıkarıyordu. Ama

herkesi havaya sokan ortak payda, bütün bunları Sam Howard'ı ele geçirdikleri için yapıyor olmalarıydı. Her şeyi kendisi için isteyen Sam. Okulda terör estiren Sam. Hepsinin nefret ettiği çocuk, Sam.

"Duydun mu?" Will, Sam'in üzeri bantlı olan kulağına bağırdı. Sam'in yanında duranın kendisi olduğunu bildiğinden emin olmak istiyordu. "İşte senden bu kadar nefret ediyorlar. Seni kurtarmak isteyen kimse yok."

Sam başını Will'in sesinin geldiği yöne çevirdi. Will Sam'in gözlerini göremiyordu ama kollarının titrediğini hissedebiliyordu. Will kendini güçlü hissetmişti, kontrolü ele almıştı.

"Bana istediklerimi vereceksin!" diye bağırdı Gates çatıdaki adamlara. "Yanımdaki dostum Will'e istediklerini vereceksin. Buradaki herkesin istediklerini vereceksiniz."

Etraftan sevinç çılgınlıkları yükseldi. Will şaşırılmış bir şekilde Gates'e baktı.

"Will, Sam'in babasına ondan ne istediğini söyle!" diye bağırdı Gates avluya. Kalabalık susmuştu.

Will'in adının zikredilmesiyle bütün gözler ona çevrildi, bu işe başlarken böyle bir şey olmasını planlamamıştı. Artık bu olayın bir parçasıydı, insanlar bugünü hatırladıklarında onu ve verdiği cevabı da hatırlayacaklardı.

Will ne istediğini çok iyi biliyordu. Tek bir şey istiyordu. Ama bunu istemek inanılmaz zordu. Ağzını açmak dahi istemiyordu. Özellikle de burada, herkesin gözleri önünde yüzünün toprağın içinde sürüklendiği, hiç unutulmayacak bir şekilde rezil olduğu yerde. Sam'in kolunu tutarken bunu yapamazdı. Bunu istemek için hem en kötü zaman, hem de en kötü yerdi. Ama Will'in onlara ihtiyacı vardı.

"Carbatrol. Uzatılmış salımlı. Çiğnenebilir olandan olursa iyi olur. Ya da Klonopin. Ve o da olmazsa Lyrica. Bu-bunlar epilepsi ilaçları."

Will için tezahürat eden olmamıştı. Bütün eğlencelerini balı talamıştı. Partiye polis çağıran adam olmuştu. Herkesin gözü ona çevrilmişti ama Gates'in bakışları onu delip geçecek gibiydi. Elmacıkkemiklerinin üzerindeki derinin karıncalandığını hissetti. Başını çevirdi.

Gates ona baktı ve yavaşça başını salladı. Yüzü asılmıştı, gözlerinde acı dolu bir ifade vardı ama Will bunların yanında Gates'in kendisine saygı duyduğunu da düşünmüştü. Gates başını kaldırıp ve çatıda duran ebeveynlere baktı. Elindeki çekici Sam'in kafası hizasında havaya kaldırdı ve orada tuttu.

Gates, "İsteklerimizi duydunuz," dedi. Adam, "Anlamıyorsunuz," diye bağırdı. Sesi sinirli, bozuk bir bağırtı şeklinde çıkmıştı. "Nakliye sorununu çözene kadar elimizdeki imkânlar sınırlı. Bizden istedikleriniz bu işi daha da zorlaştıracak. Biraz makûl davranmanız gerekiyor."

Uzaklardan kuşların cıvıltıları geliyordu. "Önümüzdeki haftaya kadar hepsini hazır edin, yoksa öğlunuzun kafasını keseceğim."

Bütün gruplardan çocuklar koridorların her iki tarafına karşı-
lıklı olarak dizilmişlerdi. Geçit izlemeye gelmiş gibilerdi ama
ne havada konfeti vardı ne de müzik ya da yemek tezgâhları.
Bu çocuklar buraya Sam'in Azizler'in kaldığı yere yaptığı utanç
yürüyüşünü izlemeye gelmişlerdi. Gates Will'in hemen önündeydi
ve Sam adımlarını yavaşlatınca onu itip kakıyordu. Azizler'den
birkaçı kaçmaya kalkışırsa diye Sam'in üç metre kadar önünde
duruyordu. Tabii gözleri bantlı, nereye gittiğini göremiyorken
kaçabilir miydi bilinmez.

İzleyenlerin yanlarından geçerken Gates herkese istedik-
leri takdirde Sam'e vurabileceklerini söyledi ve çoğu da dediğini
yaptı. Sam'i ittiler, yumrukladılar ve tokatladılar. Bacaklarını
tekmelediler, ona çelme taktılar, üzerine bastılar. Elleri arkada
bağlanmış durumdayken, Sam'in kendini savunma imkânı yoktu.

İnekler'den bir kız, "Sen hiç hoş biri değilsin!" diye bağırdı.
Kızın aklına gelebilecek en kötü söz bu olmuştu ama arkadaş

öne çıkıp dolu bir çöp kutusunu Sam'in kafasına boşaltarak ondan daha iyisini yapmayı başarmıştı. Çöpün tamamını boşaldıktan sonra, boş çöp kutusunu Sam'in kafasına takıp orada bıraktı. Koridorun her tarafında yankılanan kahkahalar vardı. Sam yürümeye devam etti, hiçbir şey söyleyemiyor, karşı koyamıyor ya da o kafasındaki şeyi çıkaramıyordu. Bacakları olan, gri, kocaman bir çöp kutusuydu o.

Aralarında en şiddetli kahkahaları atanın Will olması gerekirdi ama Will gülmüyordu.

Gates yavaşlayarak Will'in yanına geldi ve "Bunun için her şeye değirdi, öyle değil mi?" dedi.

Will, "Harika," dedi, koridordaki gürültüyü bastırabilmek için sesini yükseltmesi gerekmişti. Will kendini frenliyordu ve büyük ihtimalle bu dışarıdan bakınca da belli oluyordu. Avludan ve o anın heyecanından ayrılmış, içeri girmişlerdi. Artık Sam tam anlamıyla Will'in elindeydi ama bu durumun aşırılığı Will'i rahatsız etmişti. Onu gaza getirip havaya sokacak adrenalin kaybolunca Will'in kafası bu durumun nasıl sonuçlanabileceğine dair türlü türlü senaryoyla dolmuştu.

Gates, "Aynen öyle, harika," dedi.

Will sesini alçattı. "Onun kafasını gerçekten kesmeyecektin öyle değil mi?"

Gates şaşkınlığını belli eden bir kahkaha patlattı. "Dostum. Kafayı yemedim yahu. Bu işi bana bırak."

Will rahatlamıştı ama yine de içten içe onu endişelendiren bir şeyler vardı. Gates elini Will'in omzuna koydu.

"Pekâlâ, madem bu okulun dinamiklerini biliyorsun, söyle bakalım bu gruplardan birinin gelip Sam'i kaçırma olasılığı nedir? Ne kadar ciddi önlemler almamız gerekir?"

Will dolapların önüne dizilmiş yüzleri taradı. Aralarında bir tane bile Takım'lı yoktu.

Will, "Takım'ın sorun çıkaracağını sanmıyorum," dedi. "Terry söylediklerinde ciddiye bence. Sam ile aralarına mesafe koymak istiyorlarsa, halihazırda onlara büyük bir iyilik yaptın. Geriye kalanlara gelecek olursak, herhangi birinin Sam'i kaçırma isteğeceğini sanmıyorum, ellerinden kaçarsa ne olur biliyor musun? O psikopatın intikam almak için neler yapacağını tahmin bile edemezsin. Sözün özü, ne yaparsan yap, onu elinden kaçırma."

"Hey, dostum." Gates gülümsedi. "Sen de bu işin bir parçasısın."

Will başıyla onayladı ama rahatsızlığı her halinden belli oluyordu.

Will, "Şu an için iyi durumdayız çünkü bunun işe yarayıp yaramayacağını kimse bilmiyor. Ama ebeveynler sözünü tutarsa, işte o zaman diğer gruplar onu kaçırmaya gelebilir."

Gates, "Pekâlâ, harika, o gün gelince onu da düşünüyoruz," dedi. "Ve 'tutarsa' falan demene gerek yok, o şerefsizler sözlerini tutacaklar. Bana biraz güven dostum."

Will, "Eh, bilemiyorum, haklısın," dedi. "Sana sormak istediğim şey de buydu aslında... Planımız nedir? Yani, peki ya malları getirmezlerse..."

"Getirecekler."

"Peki tamam, getirdiler diyelim. Peki ya sonra ne olacak? Dedğim gibi, Sam'i serbest bırakamayız. Kim bilir..."

Gates, "Will..." dedi ve onu sarstı. "Adım adım ilerliyoruz, dostum. Etrafımıza bak, bize bayılıyorlar. Avlunun kralı oldun. Daha bu sabah bana ne kadar değersiz olduğunu anlatıp mız-mızlanıyordun." Gates kaşlarını çatı. "Moralı hiç düzelmeyen

mızımız tiplerden değilsin, öyle değil mi? Lütfen bana öyle olmadığımı söyle. O tipler beni deli eder.”

Will başını salladı. “Hayır, değilim.” Öyle olmadığını düşünüyordu. Ama şu anda kafasının içinde David’in durumu her açıdan incelemesini söyleyen sesini duymaktan kendini alamıyordu. David ona, önce emin ol derdi büyük ihtimalle.

Gates, “Bana bir iyilik yap ve keyfine bak biraz,” dedi.

Sam kendi ayağına takılıp çöp kutulu kafası üstüne düştüğünde, kalabalık hep bir ağızdan *OF!* çekti. Gates olanla dalga geçercesine ellerini çırttı ve Sam’in yanına koşup onu ayağa kaldırarak kalabalıktan biraz daha kahkaha topladı.

Gates gerçekten de insanları etkisi altına almayı iyi biliyordu. Will onun Aziz Patrick’te efsane olmasını anlayabiliyordu. Yaptığı numaralar etkileyiciydi, insanların neyi seveceğini ve onları bu tek kişilik şovun bir parçasıymış gibi hissettirmeyi iyi biliyordu. Çocuklar Gates’e aynı Will’in bir zamanlar insanların ona bakacağını umduğu şekilde bakıyorlardı. Bütün bunlar olmadan önce Will, okul takımının oyun kurucusu ve yıldızı olan ağabeyi gibi olmayı, McKinley Lisesi koridorlarında bir kral gibi yürümeyi ummuştu.

“Nasıl gidiyor, uykucu?”

Will başını çevirip baktığında karşısında tek kaşını kaldırmış ve ona bakmakta olan tavuk saçlı kızı gördü. Azizler’deki en büyük çocuk olan Pruitt’in yanında bir küçük bir elf gibi kalmıştı. Pruitt kızın yanında yürüyor, beyaz sakallarını büyük başparmağı ve işaretparmağının arasına almış kıvırıyordu. Kız kaşmir süveterinin içerisinde inanılmaz rahat görünüyordu ve Pruitt de onun aksine üzerine giydiği yıpranmış, fitilli kadife ceket ve ayakkabılarının içine giydiği yün çoraplarıyla halinden

hiç memnun değilmiş gibi görünüyordu. Ama Pruitt rahat olup olmadığını zerre umursayan tipte birine benziyordu. Belki sakalı ağzını kapadığı içindi ama dışarıdan bakıldığında hiçbir şey onu etkilemeyi başaramıyor gibiydi.

Tavuk saçlı kız Will’e, “Kaybolmuş gibi görünüyorsun,” dedi. Will, “Ben, şey, bunu sormamam gerek biliyorum,” dedi, “ama bana adını bir kez daha söyleyebilir misin?”

Pruitt gayet düz bir şekilde, “Çok kibarsın,” dedi. Tavuk saçlı kız Pruitt’i itti ama tabii o iri cüseyi etkileyecek bir darbe değildi bu. Kız Will’e gülümsedi ve elini uzattı.

“Adım Lark,” dedi. “Tanıştığımıza sevindim. Yani resmi olarak.”

“Ben Will.”

Pruitt, “Evet,” dedi. “Onu anladık zaten. Geçen gece benimle bir yarım saat kadar konuştun.”

Will, “Doğru ya,” dedi ve üçü birlikte, konuşmadan bir süre ilerlediler. Ortamdaki sessizlik Will’i rahatsız etmişti. Biraz önce çok büyük bir olayda kilit bir rol oynamıştı. Sam Howard ele geçirilmişti ve bu McKinley’de bir ilkti. Avludaki gruplar ve şu an koridorda duran insanlar Azizler’e aynı Yalnızlar’ın Takım’a karşı durduğu gün baktıkları gibi bakıyorlardı. Will Azizler’in yaptığı işin büyüklüğünü yanından geçtiği her çocuğun gözlerinde görebiliyordu. Bazılarında bir saygı ifadesi vardı ama neredeyse hepsi bu duruma şüpheyle yaklaşıyordu. Bu çocukları tanıyan hiç kimse yoktu. Hiç kimse bu başarıyla dolu bir serinin başlangıcı mıydı, yoksa bir daha böyle büyük bir şey denediklerinde yerle bir mi olacaktı bilmiyordu. Söz konusu Yalnızlar’ken, Will her zaman için işlerin yolunda gideceğine dair naif bir özgüvene sahip olmuştu ama o özgüven artık yoktu. Gates, ağabeyi gibi

bütün hayatı boyunca tanıdığı biri değildi. Will de bu çocuklarda haftalardır yaşamıyordu sonuçta, sadece bir gece parti yapmışlardı o kadar. Evet, onlarla iyi vakit geçirmişti ama herkesi kıvama getiren alkol tükendiğinde araları kim bilir nasıl olacaktı? Ve bütün bunlara rağmen, McKinley'nin ve ebeveynlerin gözünde, Will onlardan birisiydi.

Önlerinde, Gates savunmasız bir halde ilerleyen Sam'e yumruk atanların ellerini sıkmaya başlamıştı.

Will, "O hep böyle mi?" diye sordu.

Pruitt, "Genellikle," dedi.

"Etkilenmiş gibi görünmüyorsun."

Lark, "Pruitt hep böyle," dedi.

Pruitt cevap vermedi. Ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Lark omuzlarını silkti.

Lark, "Gates'le ilgili bilmen gereken tek şey var," dedi. "Ona güvenebilirsin. Şu ana kadar bizi mutlu etmenin bir yolunu bulmayı başardı. Baksana, çok eğlenceli bir kişiliğe sahip. Ve sevgi dolu."

Pruitt, "Gözü dönüp kendinden geçene kadar," dedi.

Will bakışlarını Pruitt'e çevirdi. Ona, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Lark gözlerini devirdi ve Pruitt'i eliyle uzaklaştırdı. "Bazen, Gates böyle garip bir moda giriyor ve kendine gelmesi için yalnız kalması gerekiyor. Yani ne bileyim, sonuçta o da insan. Her an için elinden gelenin fazlasını vererek yaşıyorsan ara sıra kendine vakit ayırmaya ihtiyaç duymak gayet normal, öyle değil mi?"

Will başıyla onayladı. Kontrolünü kaybetmek onun anlayabileceği türde bir şeydi.

Lark, "Yaptığı harika işleri yapmak için ara sıra bu tip modlara girmesi gerekiyorsa girsin, benim için fark etmez. O olmasaydı şu anda hayatta olmayacaktım," dedi.

Will Lark'i inceledi. Ağzından çıkanlara inandığı açıkça görünüyordu. Gates'e olan sevgisini bastırmak mümkün değildi. Will nasıl hissettiğini anlama ümidiyle son bir kez Pruitt'e baktı.

Will, "Gates bugün böyle bir şey yapacak mıydı?" dedi. "Yani daha önceden plan falan yapmış mıydı?"

Pruitt Will'e döndü. "Gates insanların ona ne yapması gerektiğini söylemelerinden hoşlanmaz," dedi. "Özellikle de yetişkinlerin."

Mezuniyet kabinine ve ardında duran beyaz odaya yaklaştıkça etraflarındaki kalabalık dağılmaya başladı.

Pruitt, "Bugün için bir plan yapıp yapmadığını bilmiyorum," dedi.

Lark, "Tabii ki bir planı vardı," diyerek araya girdi. "Pru'ya bakma sen, mıymıntının teki o."

Pruitt cevap vermedi, ağır adımlarla yürümeye devam etti.

Azizler beyaz odaya girdiklerinde, sağdaki duvarın üst kısmında bulunan gözetleme penceresinde duran biri onlara el salladı.

Kısa bir süre sonra, hücrelerin bulunduğu koridora açılan kapı kayarak açıldı. Grup üyeleri içeriye girmeye başladılar ve Gates de Sam'i iterek içeri soktu. Will kapıya yaklaşırken adımlarını ağırlaştırdı, içeriye girmeden önce arkasındaki Azizler'in girmesini istiyormuş gibi bir hali vardı.

Yolun sonuna gelmişti. Will şimdi gider, asansöre dönerse, Gates'in onu bir daha içeri almayacağını biliyordu.

Gates, "Will!" dedi, hücrelerin bulunduğu koridora çıkan kapının hemen yanında duruyordu. "Gelsene."

Will arkasına dönerek okula baktı. Beyaz odanın göz alıcı parlaklığının ardında, fuayede toplanmış olan gruplar arkalarını dönmüş, evlerine gidiyorlardı. Will Gates'e döndü, ellerini havaya kaldırmış, Will'e, "ne ayaksın?" dercesine bakıyordu.

Will kapıya yürüdü ve içeriye adımını attı.

İnekler ikiye ayrılarak pazardan çıkan Kaşarlar'a yol açtılar. Lucy yanlarından geçerken hepsinin tek tek gözlerine baktı ve hepsi de ondan gözlerini kaçırdı. Onunla birlikte olan kızlara bulaşmayı istemiyorlardı. Lucy böyle bir şeyin daha önce olmadığından emindi. Bu harika bir histi. Ama renk vermedi, grubunun geriye kalanı gibi ifadesiz bir yüzle yürümeye devam etti.

Raunch adında, saçlarını kirpi yapmış bir Kaşar, İnekler'den birine, "Evet, işte böyle," dedi, ardından onu bütün pazarın duy-ması için sesini yükseltti. "Bizden çalmayı mı düşünüyorsunuz? Ardından yiyeceğiniz dayağa da hazırlıklı olsanız iyi olur!"

Lucy'nin kolundan akan kan saçlarının rengiyle uyum sağlamıştı. Kan, Kaşarlar'ın pazar tezgâhında hırsızlık yapan Kaykaycı'nın Lucy'nin kolunda açtığı yedi santimlik yaradan akıyordu. Lucy kızın peşinden gitmiş ve ardından Kaşarlar ile Kaykaycılar arasında kavga çıkmıştı. Lucy yarasıyla gurur duyuyordu. Bu kavgaya girmekten çekinmediğinin ve grubu için

üstüne düşeni yaptığının ispatıydı. Yeni kazandığı bu özgüven duygusunu Çıplak Hafta'ya borçluydu.

Kaşarlar pazardan uzaklaşıp köşeyi dönmelerinin ardından rahatlayıp muhabbet etmeye başladılar. Onları izleyen gözler olmayınca Kaykaycılar'la ilgili şakalar yapıyor, kendilerini komayı bırakıp gülp eğleniyorlardı. Yine de Lucy onlara katılıp eğlenme konusunda kararsızdı. Artık grubun bir parçasıydı belki ama yine de yeni kızdı ve bu yüzden diğerlerine göre daha ciddi davranması gerektiğini düşünüyordu.

Raunch Lucy'nin kanayan kolunu tuttu ve yaraya yakından bakmak için numaralı sporcu gözlüğünü alnına taktı.

"Baksanıza aramıza yeni bir başbelası katılmış!" dedi Raunch.

"Önemli bir şey değil," dedi Lucy gülümsemek için kendini zorlayarak.

Raunch, "Önemli bir şey değilmiş, peh," dedi gülerek. "O Kaykaycı'yı yere yapıştırdın. Kız bildiğin *BAM!* diye yere vurdu."

Raunch nasıl olduğunu canlandırmak için kendini dolaplara attı ve kollarını salladı. Dirseğini dolaba vurdu, ardından tutup çok acımış gibi hareketler yaptı.

"Of, kahretsin."

Lucy gülüşünü eliyle gizledi. Kaykaycının kıcını tekmelemiş olması önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya devam ediyordu ama aslına bakılırsa öyleydi. Lucy kızın peşinden gitmiş ve onu tek darbeye yere sermişti. Bu eski Lucy'nin yapacağı türde bir hareket değildi.

Değişen tek kişi Lucy değildi. Avluda, herkes gerçekleşmemiş erzak talanını beklerken, siyah renkli mohavk saçlarıyla Kaykaycılar'ın yanında duran Ritchie'nin, mor renkli atkuyruğu saçları, geniş pantolonu ve yeleğiyle bir lamba cinine benzeyen,

İnekler'in yanındaki Leonard'a selam verdiğini görmüştü. Ardından, Leonard avlunun diğer tarafında duran, mavi saçlarıyla eski hallerinin zombi versiyonları gibi görünen Colin ve Mort'a el sallamıştı. Onlar da etrafındakilere belli etmeden Leonard'a karşılık vermişlerdi. Ama hiçbirisi Lucy'nin olduğu tarafa bakmamıştı. Will bile. Onun Kaşarlar'da olduğunu bilmediklerinden, o tarafa bakma gereği duymamışlardı, sonuçta Lucy'nin Kaşarlar'da olma ihtimali akıllarına bile gelmezdi. Lucy, öğrendiklerinde ne düşüneceklerini merak ediyordu.

Raunch, "Bugün bizi çok iyi temsil ettin," dedi.

"Sağ ol."

"Neyse, şey diyecektim... Şu Gates denen çocuk bu işi başarsa, Will'i bize bir şeyler getirmeye razı edemez misin? Onunla yakından, öyle değil mi?"

Lucy yürümeyi bıraktı ve olduğu yerde durdu, Raunch da tek kaşını kaldırmış, ona söylediği çok masumca bir şeymiş gibi bakıyordu.

Lucy, "Bir dakika," dedi. "Bana iyi davranıyor olmanın sebebi bu mu?"

Raunch annesine yalvaran ufak bir çocuk gibi Lucy'ye sarıldı. "Kızım, pijama tulumu giymeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Yumuşacık olanlarından ama."

Lucy gülümsedi; Raunch'un niyetini inkâr etmeye çalışmamış olması hoşuna gitmişti.

Lucy, "Pijama tulumu ha," dedi. "Küçük çocukların giydiklerinden mi?"

"Çooooo rahatlar ya, inanamazsın. Hatta kendine de al bir tane. Benden. Bir tane de masaj sandalyesi istiyorum."

"Masaj sandalyesi mi? Kafayı mı yedin sen?" dedi Lucy gülerek.

Raunch, "Ufak düşünerek hiçbir yere varamazsın, Lucy," diye cevap verdi. "Bu çocuğun bu işi başarabileceğini düşünüyor musun? Sence ebeveynler istediklerimizi getirecekler mi?"

Lucy, "Açık mı konuşayım?" dedi. "Sam'in ailesi bunca yolu bizi güvende tutmak için gelmedi. Onlar Sam için geldiler. Deneyceklerini düşünüyorum. Eminim benim annem ve babam öyle yapardı."

Raunch, "Evet," dedi, gözleri kocaman açılmıştı ve gülüyordu. "Benimkiler de öyle. Bu harika olacak."

Lucy, "Çok kötüsün," dedi.

Raunch kıkırdadı. "Hayır, kötü olan Sam. Sonunda onun kötülüğünden faydalanacağız, Gates sağ olsun. Duyduğuma göre, karantinadan önce bir havaalanını ele geçirip orada üç günlük bir parti düzenlemiş."

"Sanmıyorum."

Raunch, "Sekiz tane mi ne polisi yumrukladığını duydum," dedi.

"Ben tek bir polisi yumruklamış diye duydum. Kmart'ta."

Raunch Lucy'yi baştan aşağı süzdü. "Onun palavracı biri olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Lucy, "Sadece ben okulun geriye kalanının aksine onun kurtarıcımız olduğunu düşünmüyorum, hepsi bu," dedi.

"Eh, ben Aziz Patrick'teki çocukların burnu havada tipler olduğunu duymuştum ama bugün olanlardan sonra, sanırım zengin çocukları sevmeye başladım. Özellikle de elindekileri dağıtmayı sevenleri. Acaba Gates'in yatı var mıdır?.."

Lucy ve Raunch kafeteryaya varana kadar sohbet etti. Lucy Raunch'un dediklerine karşı argümanlar üretmeyi onun sadece konuşmaktan hoşlandığı için konuştuğunu fark edince bıraktı. Lucy'nin Kaşarlar'daki ilk gerçek arkadaşı Raunch olmuştu.

Lucy Will'in Azizler'de yakınlaştığı biri olup olmadığını merak ediyordu. Merdivenler'de ona dediklerine rağmen, onun için hâlâ endişeleniyordu. Aksine imkân yoktu zaten. Onu bir grup yabancıyla görmek çok zor olmuştu. Will'i onun tanıdığı gibi tanımıyorlardı ve Will'i iyi anlamda etkileyeceklerinden de emin değildi. Ama onun arkasını kollayan birileri olmuştu ve bu da önemliydi. Yaptığı şeyin ne kadar zor olduğunu çok iyi bilse de, Lucy Will'in herkesin gözleri önünde epilepsi ilaçlarını isteyebilecek kadar cesur oluşuyla gurur duymuştu. Bir an için ona doğru koşup sarılmayı bile geçirmişti içinden. O anda onu deli gibi özlediğini fark etmişti. Ama bunun bir anlamı yoktu. Artık farklı dünyaların insanlarıydılar. Will kendi yolunu çizmişti ve Lucy de kendininkini.

Lucy kafeteryaya girerken, Raunch bantlanmış bir mummya dönmüş olan Sam'i taklit etti. Pazardan kafeteryaya gelene kadar bu taklidi üçüncü yapıydı ama her seferinde Lucy'yi güldürmeyi başarmıştı.

Lucy kahkahalarının arasında Raunch'a, "Dur... dur artık," diyordu.

Raunch, abartılı ve öfkeli bir tonla, Sam'in konuşmasını taklit etti. "Nasıl cüret edersiniz! Nasıl... cüret... edersiniz..." Ardından da kafasına yediği çekiç darbesine geçti. "Ahhh..."

Raunch kendini Lucy'nin üzerine bırakınca Lucy'nin onu tutması gerekti. Kafeteryaya birlikte girdiler ve Kaşarlar'ın bir kısmı çantalarını boşaltıp içindekileri kilere doldururken, diğerleri

de erzak talanında kullandıkları zırhları üzerlerinden çıkartmaya ve ellerindeki büyük silahları duvara asmaya başladılar.

Her Kaşar'ın yanında taşıdığı bir bıçağı vardı. Lucy kendininkini kasığına bir pişirme ipiyle sardığı kınında taşıyordu. Kullandığı bıçak klasik bir kafeterya bıçağıydı ama normalde yuvarlak olan ucu sivriltilmiş ve bıçağın keskin olan tarafı da iyice keskinleşene kadar dövülerek inceltilmişti. Bıçağın yüzlerce kez bulaşık makinesine girip çıkmış olan metali parlaklığını yitirmiş ve çizik içinde kalmıştı ama alt kısmında bulunan, kırmızı ojeyle çizilmiş ince hatlı K harfi, bıçağa farklı bir hava katmıştı. Henüz kimseye bıçak çekmemişti ve bunu gerektirecek bir durum olmamasını umuyordu ama büyük ihtimalle o gün de gelecekti.

Raunch, "Gel haydi," dedi, gözü Lucy'nin kanlar içindeki kolundaydı. "Sophia yaranın icabına baksın."

Raunch ve Lucy, birbirlerine yaralarını göstermekte olan Kaşarlar'ın olduğu uzun bir masaya doğru yürüdüler.

Düz göğüslü bir kız, "Kaykaycı'nın biri elindeki kaykayla beni kafakola alıp yere yıktı," dedi. "Sanırım göğüs nakline ihtiyacım olacak."

Başka bir kız, "Tabii canım," dedi ama ardından hepsi birlikte güldüler.

Diğer bir kız, "Bir de şuna bakın," dedi ve yüzünde zoraki bir gülümsemeyle ortaparmağını kaldırdı. Yana doğru bükülmüş, çok fena kırılmıştı ama kırık tahtasıyla çözülmeyecek gibi bir şey değildi. "Kaykaycı'nın biri üzerine bastı."

Masanın diğer tarafında duran Sophia, Lucy'ye, "Dirseğini getir tatlım," dedi. Sophia grubun ilkyardım görevlisiydi.

Sophia harika bir kızdı. Her şeyi göze batan cinstendi; yuvarlak elmacık kemikleri, pespembe dolgun dudakları, büyük ve

çekici gözleri vardı. Saçları parlak mordu ve yerçekimine meydan okurcasına dolgundu. Şampuan reklamlarında saçları ahenkle dalgalanan mankenlere benziyordu.

Lucy, "Dikişe ihtiyacım var mı dersin?" dedi. Sophia gözlerini kısıp kesiğe baktı ve dudaklarını bükerek düşünmeye başladı.

"Yok ya," dedi.

Lucy'nin kolundaki kanı nemli tuvalet kâğıdı yardımıyla sildi ve eline bir kutu tuz aldı. Metal kutunun ağzını açarak Lucy'nin kolundaki kesiğe bir çizgi halinde baştan sona kadar tuz döktü. Biraz canı yanmıştı ama Lucy'nin bütün dikkati hemşiresindeydi. Bir süredir Sophia'yla konuşmak için bir bahane arıyordu ama böyle bir fırsat bir türlü eline geçmemişti.

Sophia cinsel özgüvenin vücut bulmuş haliydi ve bu Lucy'yi inanılmaz etkiliyordu. "Kaşarlar" ismi bu gruba uymuyordu. Violent gruba bu ismi koymuştu ama koyma sebepleri kişiseldi. Uzun lafın kısası, Kaşarlar'daki kızlar kaşar değillerdi. Önlerine gelen herkesle yattıkları falan yoktu yani. İstedikleri çocukla çıkıyorlardı ve genelde işi duygusal boyuta taşımayı teklif edenler erkekler oluyordu.

Sophia, "Şu Gates denen çocuğu sevdim," dedi. "Seksi biri."

Kızın biri, "Konjonktivit kapmayı seviyorsan harika," dedi.

Sophia, "Ne olacak, Raunch'ın gözlüğünü ödünç alırım ben de," diye cevap verdi.

Raunch, "Sophia, lütfen Gates'le kendine bir buluşma ayarla ve benim gözlüğümle git," dedi, gülüyordu. "Gözlükten hiç bahsetmeyip böyle acayip seksi görünüyormuş gibi gitsen inanılmaz komik olurdu."

Sophia güldüğünde, bütün vücudu onunla birlikte gülüyordu, olduğu yerde salınıyor ve anın tadını çıkarıyormuşçasına gözlerini kapıyordu. "Bakın, size açık açık söylüyorum, ben sorumluluk almayı bilen erkekleri severim. Seksi geliyor. Kontrolden çıkarsa da sorun değil, bıçaklarım olur biter."

Kaşarlar gülmeye başladılar.

Lucy, "İçimden bir ses ciddi olduğunu söylüyor," dedi.

Raunch, "Aynen öyle," dedi. "Bugün pazarda hırpaladığı iki Kaykaycı çocuğu gördün değil mi? Soph, adları neydi?"

Sophia, "Rod ve Tyson," dedi, Lucy'nin kolundaki kesiğe yapıştıracağı üçgen şeklindeki tuvalet kâğıdına odaklanmıştı. "Ağır geri zekâlıdır."

Raunch Sophia'yı işaret etti. "Onlar Sophia'nın eski erkek arkadaşlarıydı."

Lucy'nin bu duyduğunu anlaması biraz zaman almıştı. "Bir dakika, evet onları gördüm. Onları bildiğin öldürmeye çalışıyordun ya. Eskiden sevgili miydiniz yani?"

"Geri zekâlı olduklarını nasıl anladım sanıyorsun?" Sophia kestiği bandajı Lucy'nin yarasının üzerine yerleştirdi ve maskeleme bandıyla sarmaya başladı. Sophia Lucy'ye, "Senin durumlar nasıl?" diye sordu. "Biriyle en son ne zaman birlikte oldun?"

"Şey..."

Bu, Lucy'nin sakladığı ve böyle muhabbetlere girmesine engel olan bir sırdı. Hâlâ kendini bunu söylemeye hazır hissetmiyordu.

Raunch, "David'den beri biriyle birlikte olmadığını söyleme sakın," dedi ve bunu duyan kızlar konuşmalarını yarıda kesip Lucy'ye döndüler.

Kızlar David'in öldüğünü bilmiyorlardı, Lucy onlara söylememişti, bu yüzden onları David'in konusunu açtıkları için suçlayamazdı ama yine de adını duymak Lucy'nin canını yakmıştı.

Dudaklı, "David'inki büyük müydü?" diye sordu.

Kızlar daha da yaklaştılar. Sophia gözlerini kısarak Lucy'ye baktı ve yarasına yapılacak ne uygun tedaviyi düşünürken takındığı yüz ifadesini takındı.

Uzun bir sessizliğin ardından Lucy, "Bayağı büyüktü," dedi.

Sophia, "Oral seksi iyi kıvrıyor muydu bari?" diye sordu.

"David..."

"Söyle haydi! Lütfen ama! Merak ediyoruz!" Diğerleri de araya girdi.

Lucy söyleyecek yalan bulamamıştı. Etrafını sarmış kızların ölmüş erkek arkadaşıyla yaşayamadıkları seks anılarını anlatmasını istemeleri Lucy'nin başını döndürmüştü.

Dudaklı, "Kesin sert yapıyordu," dedi. "Normalde çok nazik davranan birisiydi, öyleleri yatakta çok sert oluyorlar."

Raunch, "Tek gözünün olmaması yana devrilmesine sebep oluyor muydu?" diye sordu. "Hep gören tarafında mı yapmanız gerekiyordu?"

Raunch bu dediğinden sonra kahkahaları bir kez daha toplamıştı. Lucy ayağa kalktı. Buna daha fazla dayanamayacaktı ve onların önünde ağlamaya da niyeti yoktu.

Dudaklı, "Neyin var?" dedi. "Anlat gitsin işte."

Lucy, Violent'in kafeteryanın diğer tarafındaki tuvalete girdiğini gördü. Kaşarlar'ın bulunduğu masadan tek kelime etmeden uzaklaştı.

"Hey, ne oldu ya?" diye bağırdı Raunch arkasından.

Lucy onları görmezden geldi ve tuvalete koştu. İçeride, Violent ellerini yıkıyordu. Lucy'nin grupta en çok güvendiği kişi hâlâ oydu. Onunla kısa ve belirsiz zamanlarda konuşma imkânı buluyordu, bu yüzden bu konuşmaları en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyordu. Kaşarlar'ın liderinin her şeyi Lucy'nin anlamasına yardımcı olacak şekilde açıklama gibi bir özelliği vardı.

"Şey..."

Violent gözlerini devirdi. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Biriyle birlikte olmaya hazır olduğumu nasıl anlarsın?"

"Bakire olduğumu tahmin etmiştim."

Lucy bu kadar kolay okunabilen biri olmasından ötürü hayal kırıklığına uğramıştı.

"Nasıl yani, alnımda mı yazıyor?" dedi.

"Sakin ol, çok önemli bir mesele değil. Birlikte olmak isteyeceğin birini gördüğün an gelince... hazırsın demektir. Bu kadar."

"Tamam ama ya öyle birini bulamazsam? Gruptan atılmam gibi bir durum olur mu? Çünkü ben... ben burayı çok sevdim."

Bunu duymak Violent'ı güldürmüştü. "Öyle bir durumla karşılaşmadım." Violent musluktan uzaklaştı ve ellerini bir havluya kuruları. "Bana sana çekici gelen hiçbir çocuk olmadığını mı söylüyorsun?"

"Eh, tabii ki var, sonuçta ben de insanım."

Violent'in yüzünde aşırı eğlendiğini belli eden cinste bir gülümseme vardı. Lucy, o an Violent'in gözlerinde şefkat dolu bakışlar gördüğüne yemin edebilirdi.

"İstedğini yap," dedi. "Seks yapmanın bana bir faydası yok. Gruba da herhangi bir etkisi yok. O kızlar sadece seninle uğraşiyor. İstersen bakire kal, kimin umurunda?"

Lucy, "Doğru," dedi. "Kimin umurunda."

"Anlaştık mı?"

Lucy başıyla onayladı. Violent çıkışa yöneldi ve tam çıkmadan önce, Lucy'nin omzuna yavaşça dokundu. Lucy derin bir nefes aldı. Üzerinden ağır bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Violent'in hayatında olmasından dolayı kendini şanslı hissediyordu. Kapıyı kapadı ve kafeteryaya geri döndü. Yemek zamanı gelmek üzereydi. Lucy yemek salonuna girdiğinde yüksek sesli bir tezahüratla karşılaştı. Salondaki bütün Kaşarlar bağırıyordu ve ortaya çıkan gürültünün şiddeti az daha Lucy'yi yere devirecekti.

"BA-Kİ-RE! BA-Kİ-RE! BA-Kİ-RE! BA-Kİ-RE!" diye bağırıyorlardı. "Sanırım sana takacak bir isim bulduk!" diyorlardı. "BA-Kİ-RE! BA-Kİ-RE! BA-Kİ-RE! BA-Kİ-RE!"

Lucy Violent'in güldüğünü gördü. Gülerken iki büklüm olmuştu ve yüzü kıpkırmızıydı. Violent doğruldu, nefes almakta güçlük geçiyormuş gibi göğsünü tutuyordu. Violent'in böyle fena bir şekilde güldüğünü ilk kez görüyordu.

Violent gülüşmelerin arasından bağırarak Lucy'ye, "Söylemek zorundaydım!" dedi. "Üzgünüm ama söylemek zorundaydım, başka şansım yoktu!" Violent bir kez daha kahkahalara boğuldu, kendine gelebilmek için yakınında duran bir masaya tutunması gerekmişti.

Lucy dağılmaya hazırlanıyordu, utançtan yerini dibine girmek üzereydi ama Violent'in güldüğünü görmek onu da güldürdü. Grup arkadaşlarının yüzlerine baktı ve tezahürat yapmayanların da gayet iyi vakit geçirdiğini gördü. Kimsenin gülüşünde kötü niyet yoktu ve garip bir şekilde, onunla dalga geçmeleri Lucy'nin kendini grup arkadaşlarına daha yakın hissetmesini sağlamıştı.

Lucy, yüzünde bir gülümsemeyle, "Kaltaklar sizi," dedi.

Çok eğlenceli bir erzak talanı olmuştu. Kavgalar devam ediyordu, bazı parçaları almak için kıran kırana bir mücadele vardı ama yine de insanların yüzündeki gülümsemeler bütün bu mücadelelerin önemsizmiş gibi görünmesine sebep oluyordu. Ebeveynler sözünü tutmuştu. Abur cubur yiyecekler, şekerlemeler, dondurulmuş pizza ve daha niceleri. Çocukların yarısı hem koşuyor hem de yemek yiyorlardı. Kullanılmamış kot pantolonların bacaklarından tutmuş çekiştirenler, porno DVD'lerini kapmak için birbirini bayıltanlar, iki oyun konsolunu kapmak için birbirini ezenler vardı. Tepelerinde dev bir piñata patlamış ve onlar da küçük çocuklar gibi dökülen şekerlere hücum etmiş gibiydiler.

"Will." Ses yukarıdan gelmişti. "O çocuğun adı bu muydu? İlaçları isteyen çocuk vardı ya?"

Will başını kaldırdı. Motorsiklet kasklı adam çatının yanında, dikenli tellerin arkasında duruyordu, siyah kaskı ve dalış tüpleri güneş ışığının altında parlıyordu. Azizler hastalıklı çocukların

saldığı zehirli feromonların sadece akciğerlere saldırdığını, bu yüzden de ebeveynlerin sadece oksijen tüpü kullanmalarının yeterli olduğunu söylemişlerdi. Bu da McKinley'nin askerlerde görmeye alışmış olduğu zehirli madde kıyafetlerinden sonra bir adım geriye gitmek gibi olmuştu.

Will duvara yaklaştı. Motorsiklet kasklı adam onu gördü ve elinde tuttuğu renksiz öğle yemeği kesesini havaya kaldırdı, ardından da önünde duran dikenli tellerin üzerinden attı. Havada bir yaprak gibi döne döne avluya doğru inişe geçti. Will koşmaya başladı ama düştüğü yerde bekleyen başka biri vardı.

Keseyi, Ucubeler'in lideri Bobby yakaladı. Ellerin içine düştü ve yakalayışın ardından saçlarını savurarak Will'e dönen Bobby, dişlerini göstererek gülümsedi.

Bobby, "Eyvah," dedi. "Görünen o ki birileri..."

Bobby'nin cümlesini bitirmeye fırsatı olmadı. Pruitt elindeki tüfeğin dipçliğini Bobby'nin esne köküne geçirmişti. Bobby den- gesini kaybedip yere yığıldı. Pruitt yerdeki keseyi eline aldı ve koşarak yanlarına gelen Will'e attı. Bobby Will'in ayaklarının dibinde duruyordu, bilincini yitirmiş olmasına rağmen titriyor, boş boş bakan gözleri gökyüzünü gözlüyordu.

Will Pruitt'e baktı. "Teşekkürler.

Pruitt ona ifadesiz bir bakış attı ve yoluna devam etti.

Will kâğıt keseyi yırtarak açtı. İşte oradaydılar. Turuncu renkli iki ilaç şişesi dolu Carbatrol. Ve bir şişe de Lyrica. Carbatrol şişesinin güvenli kapağını öyle kuvvetli açmıştı ki plastik kapağı kırmadığına şaşırdı. Mavi ve siyah kapsüllerden birer tane ağzına attı ve su içmeden yuttu.

Will hapları yutar yutmaz etkilerini hissetmeye başladı. Carbatrol karantina başlamadan önce kullanmış olduğu ilaçtı,

şu ana kadar denediği üçüncü ve nöbetlerini tamamiyle kesebilen ilk ilaç olmuştu. İlaçların midesinde çözünmüş olmasına imkân yoktu ama psikolojik olarak etkisini çoktan göstermişti. Kendini durdurulamamış gibi hissediyordu. Kavganın içine koştu. Eğlenmeye hazırды.

Karşısında, bir kutu roma saldıran Gates ve Kaykaycılar'dan birini gördü. Will aralarında kanlı bir kavga olmasını bekliyordu ama Kaykaycı yanındaki Gates olduğunu görünce ellerini havaya kaldırarak geri çekildi, gülümsüyordu. Gates başını sallayarak çocuğa teşekkür etti ve yerdeki kutuyu kaptı.

Will koşuyordu, yerlere saçılmış lezzetlerin, kavga gürültü ve kutlamaların yanından geçti ve koşmaya devam etti, avlunun etrafında çember çizerek koşuyordu. Vücudu ona artık kendini frenlemesini söylemeyi bırakmıştı. Kendini sonuna kadar zorlamak istiyordu, bacakları tutmayana kadar koşmak istiyordu.

Will bütün erzaklar toplanıp kenara taşınıncaya kadar koşmaya devam etti, bir kez bile olsun durup yerden bir şeyler almaya yeltenmedi. Son turu zafer turu olmuştu, Azizler'e katılarak ne kadar doğru bir iş yaptığını kutluyordu. Avlunun güneybatı köşesinde grubuyla buluştu. Gates önlerinde duruyordu, başını yana yatırmış, gökyüzünü seyrediyordu.

Çatıdaki adam, "İstediklerinizi getirdik. Mahkûmu serbest bırakın," dedi.

Gates, "Mahkûm mu? Ufak oğulcuğundan bahsediyor olmayasın?" diye cevap verdi.

"Benimle oyun oynamayı bırak." Çatıdaki adam bir anda sinirlenmişti. "Verdiğimiz sözü tuttuk."

"Ben de sözümü tutacağım. Onu öldürmeyeceğim. Yani bu haftalık."

"Nerede o?"

"Rahatı yerinde."

"Onu görmek istiyoruz."

Gates duygusuz bir şekilde, "Hayır," dedi. Konuşmayı sona erdiren türde bir cevaptı bu. Çatıdaki adam yumruklarını sıkı ve aşağıya baktı.

Bir süre bekledikten sonra adam, "Kimsenin ölmesine gerek yok," dedi. "Sizinle ilgilenmek istiyoruz. Tek isteğimiz bu. Aynı şeyi istiyoruz."

Gates, "Harika," dedi, sesi tonu hem tehditkâr hem de yumuşak bir şekilde çıkmıştı. "Anlaştık o zaman. Haftaya bize aynı şeyleri getirirsiniz ve ben de size Sam'i gösteririm."

Avluda kahkaha atmakta olan çocukların ağızları Pop-Tart ve şekerli mısır gevreğiyle doluydu. Kahkaha yayılmaya ve büyümeye başladı. Birbirlerinin ağızlarına ellerindeki gazlı içecekleri boşaltırken ebeveynlere orta parmak çekiyorlardı. Ezdikleri bira tenekelerini çatıya fırlatmaya başladılar. Vahşi hayvanlara dönüşmüşlerdi, yoldan çıkmış, nankör çocuklar gibi davranıyorlar ve bu hallerinin sonuna kadar tadını çıkarıyorlardı.

İnekler'den biri, "Azizler için gelsin haydi!" diye bağırdı.

Azizler! Azizler! Azizler! Tezahüratların sonu gelmiyordu.

Kalabalığın yaptığı tezahüratların gürültüsü Will'in tüylerinin diken diken olmasına sebep olmuştu. Gates için kükrüyorlardı. Bir pop yıldızı ya da ünlü bir aktör gibiydi. Gates'e baktı, kalabalığı kontrol altına almasını ve bir konuşma yapmasını bekliyordu. Ama Gates etkilenmemişti. Gülümsemiyordu, kendiyle gurur duyuyor gibi de görünmüyordu ya da kendini olanların havasına kaptırmış gibi de değildi. İsteklerini sıralarkenki kendini

beğenmiş davranışları kalabalığı etkilemek için yaptığı bir şov olmuyordu çünkü şu andaki hali inanılmaz depresifti. "İşe yaradı be adamım!" dedi Gates'e dönen Will. İçindeki Gates, "Evet," dedi. Ruh halinde bir değişiklik olmamıştı.

"Pazar inanılmaz karışacak. Hey, isteyeceğin şeylerle ilgili Sam'in kaçırılması ihtimalini de azaltmış oluruz," dedi, aklındaki heyecanını körükleyip duruyordu. "Okuldaki en popüler çocuklar biz olacağız."

Gates, "Sen icabına bakarsın," dedi.

"O ne demek öyle? Sen gelmiyor musun?"

Gates, "Canım istemiyor," dedi. Ellerini pantolonunun arka ceplerine soktu ve avluyu tek kelime etmeden terk etti.

Kaşarlar'ın pazar yeri tam anlamıyla mahşer yerine dönmüştü. Violent'in erzak talanı esnasında aklına gelen fikir sayesinde kapının önünde sıraya girmişlerdi. Kaşarlar gördükleri her şeyi almak yerine sadece kıyafetlere odaklanmışlardı. Ama iş kıyafetleri toplamakla bitmiyordu. Görünüşe bakılırsa ebeveynler Gates'in tehditini kelimesi kelimesine ciddiye almışlardı. Pale Sırtı'ndaki bütün evlere girmiş ve dolapları karıştırmış gibiydiler. Eskimiş, güve yemiş kıyafetlerle yepyeni, etiketi bile çıkmamış kıyafetler iç içeydi. Diğer gruplar barbekü gibi ağır parçaları almaya çalışarak efor sarfederken, Kaşarlar hızlıca işlerini bitirmişti ve her biri ellerinde bir yığın kıyafetle avluyu çabucak terk etmişti.

Pazar yerinde kullandıkları sınıf depremde çıkmış bir Macy mağazasına benziyordu ama okulda gardırobunu yenilemek isteyen biri varsa, Kaşarlar'a gelmesi gerekecekti. Evet, McKinley'ye bir sürü yeni eşya gelmişti ama etrafta korkunç bir tipte geziyorsanız bütün eşyaların ne faydası olacaktı ki? Yeni, temiz bir kıyafetse,

sadece kendinizi iyi hissetmenizi sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda insanların sizi ilk kez görüyorlarmış gibi davranmalarına sebep olacaktı.

Bel hizasına gelen iç çamaşırı yığınları yine aynı yükseklikte bulunan ceket, pantolon, elbise, etek, çorap ve bir sürü başkale eşya yığınlarıyla yan yana sınıfın ortasında duruyordu. Hırz-takas işlemlerinin yapıldığı masalar ise odanın dört bir yanına dizilmişti, müşteriler ellerinde aldıklarına karşılık bir yanına eşyalarla geliyorlardı. Violent ve diğer iki kız kapıda duruyor, bir kerede yirmi kişiden fazlasının girmesine engel oluyordu. Koridordaki sıra bekleyenlerin kulaktan kulağa konuşmasıyla oluşmuştu ve Lucy birine saati soracak fırsat bulduğunda, üç saat geçmiş olmasına rağmen işlerin yavaşlayacak gibi görünmediğinin farkına vardı.

Sophia Lucy'nin önünde duran masaya bir şişe su bıraktı. Sophia odanın her tarafında çalışıyor, müşterilerle ilgilenen her kızın işini iyi yapmak için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin oluyor, onlara kalem ya da atıştırmalık bir şeyler getiriyordu. Bazılarına masaj yaptığı bile oluyordu.

Sophia, Lucy'nin elinde bir deri pantolon ve ona uyumlu, omuzları yırtık bir ceketle giden, burnuna küpe diye defter spirali geçirmiş Ucube müşterisinin masadan uzaklaştığını gördü ve "Nasılsın?" dedi. Çocuk ödemeyi beş yüzlük bir kutu kon-domla yapmıştı ve Lucy de kutuyu sandalyesinin arkasına, diğer erzaklardan oluşan yığının üzerine koymuştu. Lucy su şişesinin kapağını açtı ve acele etmeden, yavaş yavaş içti.

Kısa bir bekleyişin ardından, "İyiyim," dedi ve şişeyi masaya koydu, yarısını içmişti.

Sophia, "Yorgun görünüyorsun," dedi. "Yardım etmesi için Dudaklı'yı yanına göndereceğim."

Dudaklı'nın adını duymak Lucy'nin canını sıkıyordu. Lucy, Çıplak Hafta'nın son önünde kışına tekme bastığı için onu tebrik ettiğinden beri Dudaklı'yla pek fazla konuşmamıştı. Lucy'nin saçlarını kırmızıya boyamıştı ama o sırada bile birbirlerine söyleyecekleri pek bir şeyleri yoktu. Her ne kadar Çıplak Hafta bir test olsa bile, kendisiyle Dudaklı arasında var olduğunu hissettiği nefret gerçektir. Şimdi, grup arkadaşı olmuşlarsa, o duygudan kurtulması eskiden daha da zor olacaktı.

Lucy Sophia'ya, "Gerek yok," dedi. "Bu masayı hallediyorum ben."

Sophia, "Senin lafınla olacak bir şey değil bu," dedi. "Violent'in emirleri. İçeri aldığı müşteri sayısını artırmak istiyor. Kalabalıkla başa çıkabilmek için her masanın başında iki Kaşar duracak."

Sophia eliyle işaret ederek Dudaklı'yı çağırdı. Dudaklı, kızları inceleyen çocukları iterek ilerledi ve masanın arkasında duran Lucy'nin yanına bir sandalye çekti.

Dudaklı çatık kaşlarla Lucy'ye baktı ve "Biraz kenara kay, Bakire," dedi.

Lucy, "Yeterince yerin var zaten," dedi. "Çirkin."

Sophia, "Eveeeet," dedi, bunu söylerken gözlerini devirmiş ve onları alkışlamıştı. "Aranızda bir husumet var belli ki. Kavga edecek olursanız da müşterilerden uzakta yaptığınızdan emin olun."

Lucy ve Dudaklı aynı anda, "Aman neyse," dediler.

Sophia uzaklaşırken, Dudaklı sandalyesini Lucy'ninkine yaşıtırdı, onu kenara kaymaya zorluyordu. Lucy derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Dudaklı'yla dalaşmaya

değmezdi. Yeni grubunda bir düşman kazanmak istemiyordu. Bu durumu aşabileceğini düşünüyordu.

Bir saat boyunca ikisi de müşterilerle uğraştı, pazarlık etti. Lucy Dudaklı'ya karışmıyordu ama Dudaklı Lucy'nin yaptığı diklerini çok ucuza bıraktığını, aklı başında olan herhangi birinin böyle takaslar yapmayacağını söylüyordu. Dudaklı'nın artık bilmem kaçınıcı yorumundan sonra Lucy'nin canına tak etti.

Lucy, "Kes sesini," dedi Dudaklı'ya.

"Affedersin?"

"Senin şu bahsettiğin 'pazar değeri' umurumda bile değil, tamam mı? Bana bir iyilik yap ve benimle konuşma."

Dudaklı kaşlarını çatı, duyguları incinmiş gibi görünüyordu. Bu Lucy'nin beklediği tepki değildi, Dudaklı'nın duyguları olduğunu bile bilmiyordu.

Dudaklı, "Sadece yardım etmeye çalışıyordum," dedi. "Tanrım. Daha önce bu türde mallar geçmemişti elimize, bu yüzden de satış konusunda yardıma ihtiyacın olur diye düşünmüştüm."

Lucy, "Ama yok işte, " diye çıktıktan sonra müşterilere döndü. "Sıradaki!" diye bağırdı.

İnekler'den biri elinde bir yığın kıyafetle Lucy'ye yaklaştı. Ama bu herhangi bir İnek değildi, Zachary'ydi, üzüm ve yeşil elma rengi alacalı saçları üzerinde duran plastik tacıyla İnekler'in Kralı karşısında duruyordu. Dizlerine kadar gelen süet çizmeleriyle Robin Hood'a dönmüştü. Üzerindeki tişört değil, pantolonunun içine soktuğu bir kadın geceliği idi.

Zachary elindeki malları Lucy'nin önüne bıraktığı sırada Dudaklı da sıradaki müşterisini çağırırdı.

Zachary, "Çabuk ol," dedi. "Bütün günümü burada harcamam."

Bu Lucy'nin de işine gelirdi; bu alışverişi olabildiğince kısa tutmayı istiyordu. Lucy önündeki yığını karıştırmaya başladı. Yarısına gelmişken yığının içinde bir sutyen buldu.

Zachary ifadesiz bir şekilde, "Bir kostüm için gerekliydi," dedi. Lucy, "Tabii canım," diye cevap verdi.

Gözlerini kısan Zachary, "Hey," dedi. "Seni nereden tanıyorum?"

Lucy, "Tanımıyorsun. Bana yağ çekmeye falan çalışma boşuna, İnek. O iş için geç kaldın," dedi, gözlerini önünde duran kıyafetlerden ayırmamaya çalışıyordu.

Lucy, David'in okuldan kaçmasına yardım ettiği sırada ve Zachary onların mahkûmuyken, Zachary Lucy'ye David ölürse burada tek başına devam edemeyeceğini söylemişti. Ona, "parparça" olacağını söylemişti.

Ama Lucy karşısında duruyordu.

Bu işi Zachary onu tanımadan halledebilirdi. Lucy'nin şu anda ihtiyacı olan tek şey Zachary'nin onun eskiden nasıl biri olduğuna dair laf yapmasıydı, hele ki Dudaklı yanında kulak kesilmiş dinliyorken. Lucy yığındaki son parçaya geldi, aralarındaki en iyisiydi, gün boyunca görmüş olduğu en egzotik parça olabilirdi. Hakiki tilki postundan yapılmış bir palto. Annesi hep böyle bir şey istemişti.

Zachary, "Tanrım, çok yavaşsın," dedi ve elindeki çöp torbasını masaya koyup Lucy'nin görebilmesi için açtı. İçi çeşitli mısır gevrekleri, tuvalet kâğıdı ruloları ve son olarak da bir sürü pille doluydu. Alt kısmında ise yeni bir yastık, birkaç çift eldiven ve bir de elastik kordon vardı, bunlar dişe dokunur şeyler değildi.

"İşte, bunları al bakalım. Yeterli olur diye tahmin ediyorum." Lucy gözücuyla Dudaklı'ya baktı, onun bir fikri olduğundan emindi. Ama kendi iyiliği için, Dudaklı o ince dudaklarını kapalı tutmayı tercih etti.

Zachary, "Hatırladım," dedi. "Kim olduğumu biliyorum." Lucy kuru bir şekilde, "Tebrikler," dedi.

Zachary gülümsemesini eliyle gizledi. "Şu haline bak. Kaşar kıyafetleri giymiş bir Yalnız. Kırmızı renk sana olmamış gibi, tatlım. Sanki biraz... çaresiz göstermiş seni."

"Yorumun için teşekkürler." Lucy çöp torbasını Zachary'ye itti. "Benim de sana bir diyeceğim olacak. Bu kadar kıyafet almak istiyorsan daha fazla şey getirmen gerekiyor. Bu verdiklerin ihtiyacın olanların yanından bile geçmez. Bunun gibi yedi torba daha alabilirim," dedi.

Zachary biri burnunu sıkmış gibi başını geriye attı.

Zachary, "Komiksin ama bak sana bu işi nasıl yapacağımızı söyleyeyim, patroniçe. Bununla ödeyeceğim," dedi ve önünde duran çöp torbasını Lucy'ye geri itti.

Ellerini tilki postundan yapılmış paltoya attı, parmakları postun yumuşaklığında kaybolmuştu. Lucy ellerini postun kızıl kahverengi boyunluğuna koydu.

Lucy, "Sadece bu palto bile binlerce dolar eder," dedi.

Zachary, "Hı-hım," dedi. Kafasını onu küçümsercesine eğdi ve başında duran plastik taç yatay duracak şekilde yerinden oynadı. "Gerçek dünyada, evet öyle ama nerede olduğumuza bir bakalım... Gördüğün üzere buradayız. Ve elinde sana verdiklerimden fazlasını isteyebilmen için öne sürebileceğin herhangi bir sebep yok. Palto paltodur. Ve beni zorlamaya devam edersen, sana kırılabilirim. Grubuma bir daha buradan alışveriş yapma-

malarını da söyleyebilirim. Ve sence Violent buna ne der ha, Bayan Yeni Kaşar?"

Zachary paltoya asıldı. Lucy paltonun boyunluğunun ellerinin arasından kaydığını hissetti. Bu Zachary'yle kendi arasında bir husumetti ve gruplar arası ciddi bir çatışmaya dönüşmesini istemiyordu. Lucy Dudaklı'ya döndü, kaşlarını bir kez daha si-nirle çatmıştı. Lucy Violent'in onu gruba aldığı günkü sözlerini hatırladı: *Biz ne kimsenin lafını dinleriz ne de kimsenin moralimizi bozmasına izin veririz.*

Lucy hızla bıçağına davrandı, kasiğindeki kınından çekti ve TAK diye masaya sapladı. Bıçak, Zachary'nin parmaklarından sadece birkaç santim öteye saplandı. Zachary ciyaklayarak elini çekti.

Lucy, "Parayı ödeyene kadar ürünlere dokunmak yasak," dedi. "Fiyatını biliyorsun."

Zachary, elini sanki bıçak saplanmış gibi geriye çekti ve tuttu. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle Lucy'yi inceledi.

"Eh, gerçekten de değişmişsin," dedi.

Dudaklı, "Ya parasını ver ya da defol git," dedi ve gelecek cevabı bekledi. "Başka müşterilerimiz de var, İnek."

Zachary dudaklarını büktü, "Seçtiğim eşyaları ayırın, geri geleceğim."

Çöp torbasını kaptığı gibi odadan ayrıldı.

Lucy, "Acele et, belki ben gitmeden gelmeyi başarırısın," dedi, sırtıyordu.

Zachary arkasını döndüğünde, Lucy ve Dudaklı'nın gözleri buluştu.

Dudaklı, "Üzgünüm," dedi. "Araya girmek istememiştim."

Lucy, "Sorun değil," dedi. "Teşekkürler."

Dudaklı başını salladı ve ardından önünde duran Kaykaycı'ya dönerek masadaki tişört yığınına işaret etti. "Aynısı senin için de geçerli. Sadece bakıyor musun yoksa alacak mısın?"

Kaykaycı kız, "Boşver, adamım," dedi. "Gidip Azizler'e bir sonraki talan için istek yazdırırım daha iyi. Will ile biraz oynasınca sizi listenin başına çıkarıyormuş."

Kaykaycı tişörtleri almadan masadan ayrıldı. Lucy Dudaklı'ya döndü.

"Neden bahsediyordu?"

Dudaklı omuz silkti. Lucy sarsılmış gibiydi.

Lucy, "Şey, ben..." dedi. "Acaba benim yerime..."

"Yerine bakmamı mı istiyorsun?"

Lucy, "Evet," dedi.

Yerinden fırladı, kapıya gelene kadar yığınların arasında hızla ilerledi. Violent kapıda durmuş müşterileri sayıyordu ve Lucy'ye bir bakış attı.

Lucy, "Azizler'in tezgâhı nerede?" dedi.

"Sağda."

Lucy koridora çıktı ve Violent'in pazar yerinin dışına koyduğu bir katlanabilir sandalyenin üzerine çıktı. Öğrencilerin aktığı koridorun diğer tarafına baktı ve Azizler'den üç çocuğun katlanabilir bir masanın başında oturduğunu gördü. Ortada oturan Will'di. Her birinin elinde birer telli not defteri vardı. Sırada onlarla konuşmak için bekleyen çocuklar hiçbirinin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Dikkatlerini kucaklarında oturan kızlara vermişlerdi.

Lucy, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

İnekler'den bir kız Will'in boynunu emerken Güzeller'den biri de kulak memesini dişlerinin arasına almıştı. İki kızın vücudu

Will'i birer piton yılanı gibi sarmıştı. Lucy'nin midesi bulanmıştı. Will'in gözleri kocaman açılmıştı. Durmadan gülüyordu ama Lucy ortada komik bir şey görememişti. Ona acıdığı, hatta onu düşündüğü için kendini aptal gibi hissediyordu. Çünkü açıkça görüyordu ki Will'in Lucy'yi düşündüğü falan yoktu.

Gates okul otobüsünün karanlıkta kalmış arka tarafında oturuyordu. Burası artık onun odasıydı. Turuncu uzatma kabloları şekerden yapış yapış olmuş yer döşemeleri üzerinde kıvrılarak ilerliyordu. Otobüsteki bütün koltukları çıkarmışlardı, geriye sadece şu anda iki tanesini yan yana koyup oturduğu koltuklar gibi istediği yere çekip kullandığı birkaç tane kalmıştı. Onun için hem koltuk hem de yatak işlevi görüyorlardı. Önüne kurduğu dört televizyonluk düzenden parlayan ışık yüzünü aydınlatıyordu. Üç tanesi birbirinden bağımsız DVD oynatıcılara ve sonuncusu da bir Playstation'a bağlıydı. Televizyonların birinde porno, diğerinde doğaüstü olayları anlatan bir pembe dizi, üçüncüsünde bisiklet yarışçılarıyla ilgili bir film oynuyordu ve konsola bağlı olan televizyonda da ateş ederek ilerlediği bir oyun oynuyordu. Bütün bunların hepsini aynı anda takip ediyordu.

Sıkılmıştı.

Çatıdaki ebeveynleri kontrolü altına almanın iyi hissetmesini sağlayacağını düşünmüştü. Will ona motorsiklet kasklı adamın oğlunun adını söylediği anda, Gates yaptığı şeyi yapması gerektiğine karar vermişti. Hem eski zorba liderlerini cezalandırarak okul popülasyonuna yaranacaktı hem de onları buraya kapatan lanet olası ebeveynlere gününü göstermiş olacaktı. Ama bütün bunlardan da önemlisi, Gates bunları yapmanın inanılmaz eğlenceli olacağını düşünmüştü.

Bir hafta boyunca öyle de olmuştu aslında. Avluda yaptığı gösteriden sonra herkes onun inanılmaz taşaklı biri olduğunu düşünmüş olmalıydı. Bu McKinley'ye ilk geldiklerinde onları buradan kurtarmayı başaramamış olmalarını fazlasıyla telafi edecek türde bir hareketti. Sam'i kaçırdıktan sonra her gün, ebeveynlerin bundan sonraki hamlesinin ne olacağını düşünmekle ve gergin bir şekilde geçmişti. Ama ebeveynlerin ona boyun eğmeleri ve bütün isteklerini yerine getirmeleri, Gates'in bütün hevesini kaçırmıştı.

Gözüne iğneler batıyordu. Gözkapağının altında kum taneleri var gibi hissediyordu ama ne kadar yıkarsa yıkasın o histen kurtulamıyordu. Bir kutu kare şeklinde pirinç patlağını açtı ve ne kadar büyük ısırabileceğini görmek için ısırıldı. O kadar büyük bir ısırık almıştı ki çiğnemeye çalışırken çenesi ağrımaya başlamıştı. Ağzında bir lapa halini almıştı ve tadı da hiç hoş değildi. Sanki strafor ve bir çeşit tatlı tutkal yiyormuş gibi hissediyordu. Tutkalın tadı kesinlikle böyle değildi, önceden denemişliği vardı. Gates ahşap tutkalının renginden dolayı tatlı olacağını düşünmüştü ama sonuç iğrenç olmuştu.

Makineli tüfek ateşine denk gelip oyunda öldü. Dikkati dağılmıştı. Okuldayken de en büyük sorunu buydu. Dikkatini

öğretmenin dediklerine veremiyordu, dibinde durup sadece ona seslene bile fark etmiyordu, sıkıcı geliyordu. Öğretmen cümlesinin ortasına geldiğinde dikkati dağılıveriyordu. Bütün okulu köpükle doldurmak için dans kulüplerinde kullanılan köpük makinelerinden kaç tane gerekeceğini düşünüyordu. Peşinde olduğu kızlarla ilgili fanteziler kuruyordu. Öğretmenleri utandırmak için yeni yollar düşünüyordu. Zaten hepsi onun geri zekâlı olduğunu düşünüyordu, bunun sebebi de anlattıkları saçmalıkları dinleyemiyor oluşuydu. Sınavlarda dikkatini toplamakta inanılmaz güçlük çekiyordu ve bu yüzden de her zaman korkunç sonuçlar alıyordu. Derslerden kalmaya devam ediyordu ama ailesinin döktüğü paralar onun okulda kalmasını sağlıyordu. Bu durum kendini bir sahtekâr gibi hissetmesine sebep oluyordu, sanki herkes onun orada olmayı hak etmediğini düşünüyormuş da ona zorla katlanıyormuş gibi geliyordu. Ailesine onu o okulda tutmalarından dolayı içerliyordu. Daha başından onlara yatılı okula gitmeyi istemediğini söylemişti.

Aziz Patrick'te öğrendiği bir şey olmuştu ama. Kuralları çiğnemek zevkliydi. Ufak şeylerle başlamıştı. Trompetinin içine cin doldurup duvara asarak zulası haline getirmişti. Saçlarını kabul edilen uzunluğu geçecek kadar uzatmıştı. Kravat takmayı bırakmış ve gömleğini dışarı çıkarmaya başlamıştı, ikisi de kıyafet yönetmeliğine aykırıydı. Onu kravatsız gördüklerinde boynuna bir kravat geçirmekten okulda neredeyse hiç kravat kalmamıştı. Geceleri kızların yatakhanelerine sızıyordu. Öğrencilere ve öğretmenlere eşek şakaları yapmaya başladı ama zamanla, bütün bunlar da sıkıcı bir hal aldı.

Durum böyle olunca kürek takımının sabah antrenmanlarında kullandıkları kanolarını koyduğu, eski, terk edilmiş bir kayıkhanede parti düzenlemeye karar verdi. Biraz yürümek gerekiyordu

ama ana kampusten gürültü yapsalar bile duyulmayacakları kadar uzaktaydı. Pruitt ve Fowler partiyi hazırlamasına yardım etmişlerdi. Parti inanılmaz olmuştu. Herkesin aklını almıştı. Gates o gece herkesin hayatını değiştirmişti. Çok eğlenmişlerdi. Ne yazık ki bekçilerden biri gürültüleri duymuştu ve büyük finali yapmadan partiyi bitirmek zorunda kalmışlardı. Gecenin sonunda herkesi kayıkhane'den çıkarmayı ve eski yapıyı ateşe vermeyi planlamıştı. Akıllarını başlarından alacaktı.

Kayıkhane'de verdiği parti Gates'in başını büyük belaya sokmuştu. Ama okulun elinde partiyi düzenleyen o olduğuna dair herhangi bir delil yoktu. Yaklaşık yüz çocuk, gecenin bir yarısı yatakhanelerinden sızmayı ve kampusten kaçıp partiye gitmeyi başarmıştı. Hepsini okuldan atamazlardı. Aziz Patrick'in idari kadrosu Gates'i konuşturmak için çok uğramıştı, ağzından bir şeyler kaçırmasını sağlamaya çalışmışlardı ama Gates aptal rolü oynamıştı. İçindeyse, parti devam ediyordu. Özetle, durum şuydu: "Böylesi görkemli ve havalı bir işi başka kim yapabilir ki? Bunu yapan sen olmalısın, Gates."

İspatlasalar başına geleceklerden daha kötüsü olmuştu. Ailesi inanılmaz sinirlenmişti. Onu askeri okula göndereceklerdi fakat küçük kardeşi, Colton, onları bunu yapmamaya ikna etti. Nasıl oluyorsa, Colton ailesini onu Aziz Patrick'e yazdırmaya ikna etmişti, böylece ağabeyiyle ilgilenilebilecekti.

Küçük kardeşi okula başlayınca bir anda her şey değişivermişti. Colton, Gates'i bazı zamanlarda içine düştüğü depresif modlardan kurtarabilen tek kişiydi. Onunla ilgileniyor, gereğinden fazla çılgınca fikirlerinden vazgeçiriyor ve Gates'in kabul etmek istemediğinden daha fazla hatasının sorumluluğunu üzerine alıyordu. Gates Colton'ı çok seviyordu ama onu kaybetmiş olmanın

enici ağırlığını hissetmeden de onu düşünme imkânı bulamıyordu. Colton'ı kaybedeli sadece birkaç ay olmuştu ve moralinin bu kadar bozuk olma sebebinin bu olduğunu biliyordu. Bu durumu tamamen kabullenebilmiş değildi.

Gates hırpalanmış sırt çantasını, bir çoraba sarılmış olan eski cep telefonunu bulana kadar karıştırdı. Elektrikten uzakta, saklanarak, o kadar çok vakit geçirmişlerdi ki telefonu şarj edecek hiç fırsatı olmamıştı. Çantasının dibinde işe yaramaz bir eşya olarak kalmıştı. Telefonunu yerde uzanan uzatma kablolarından birine bağladı. Bir süre sonra telefon canlandı ve ekranda şarj olma sembolü belirdi ama telefonu açabilmesi için biraz şarj olması gerekiyordu.

"Gates?" Otobüsün ön tarafından biri ona seslendi. Başını kaldırdığında Will'i gördü. Will kısa merdivenleri heyecanla tırmandı. Gates onun defolup gitmesini istiyordu.

Will'i seviyordu aslında. Daha tanıştıkları gün Gates'in hayatını kurtarmıştı ve şu ana kadar grup için iyi işler yapmıştı. Bir de tabii, McKinley'nin geriye kalanı gibi saçını saçma sapan renklere boyamıyor oluşu vardı, bu da önemliydi. Ama şu anda Gates herhangi biriyle konuşmak istemiyordu. Ona korkunç bir şey söylememeyi umdu. Morali böyle dibe çöktüğünde ne kadar çabuk öfkelenebileceğini iyi biliyordu. Kendini kontrol altında tutması gerekecekti ve Will'in söyleyeceği şey her neyse kısa olduğunu umuyordu.

Will yürürken konuşmaya başladı. "Pazarda sen de olmalıydın adamım! Herkes bize tezahürat ediyordu. Filmlerdeki borsa sahnelerine benziyordu. Bazı kızlar isteklerini listenin yukarısına çıkarmak için benimle yiyiştiler. Buna inanabiliyor musun? Bizi

kahraman gibi görüyorlar. Yani, bütün bunlar senin sayende. O istekleri toplayan kişi sen olmalıydın."

Gates, "Öyle mi?" dedi, sesinde herhangi bir heyecan yoktu. "Tatları nasıldı?"

"Ne?"

"Öptüğün kızların."

Will, "Ha," dedi ve düşündü. "Tahminen mi? Şu an düşünüyordum de, biri biraz baharatlı gibiydi. Niye sordun ki? Bir anlamı mı var?"

"Hiç, öyle aklıma geldi sorayım dedim. Bana söylemek için geldiğin şey bu muydu?"

"Hayır, gelmemin sebebi... bugün okulda güzel bir gün oluyor, herkesin keyfi yerinde ve ne bileyim, bütün bunların gerçekleşmesini sağlayan çocuğun odasında tek başına oturması içime sinmedi."

Gates sessizce iç çekti. "Bir sürü farklı şeyle uğraşıyorum şu anda."

"Emin misin? Pazarda bize ne kadar çok şey verdiklerini görmek lazım, acayipti. Gel işte, ayıklamamıza yardımcı olursun."

"Belki sonra."

Will, "Pekâlâ," dedi. Tam ayrılmak üzereyken duraksadı. "Ha bak! Bir de ne oldu, beyaz odaya bakan gözlem odasını biliyorsun değil mi? Kontrol panelini çalışır hale getirdiler ve tavandaki su fiskeyelerini çalıştırabiliyorlar. Kaykaycılar'ı çöp toplamak için çağırıp onları ıslatmalıyız."

"Eh... yok ya. Bitti mi?"

Will'in omuzları çöktü, biraz bozulmuş gibi görünüyordu. Gitmeye niyetlendi, ardından durdu ve arkasına döndü, rahatsız gibi görünüyordu.

"Dinle, şey, ben hiçbir zaman insanlara benim için yaptıkları için teşekkür eden ya da ona benzer şeyler yapan biri olmadım ama... artık yapmaya başlamak istiyorum. Of, kulağa çok saçma geldiğinin farkındayım. Ama anlarsın ya işte, yarın ölmüş bile olabiliriz. Neyse işte, Azizler'e katılalı sadece bir hafta olduğunu biliyorum ve bunun uzun bir süre olmadığını da ama bir hafta önce en dipteydim. Bana o teklifi yapmasaydın, hayatta kalabilir miydim bilmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi... bugün hayatımın en güzel günü oldu. İnsanların bir kez daha bana böyle saygıyla yaklaşacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Bana geçmiş insanların kafalarından silme şansı verdin ve dostum, ben bu şansı yepyeni bir başlangıçmış gibi değerlendireceğim. İşte bu yüzden, sana teşekkür etmek istedim."

Gates'in telefonu canlandı. Başını eğerek telefonunun parlak ekranına baktı ve karşısında Colton'ı gördü. Telefonunun arkasındaki ikisinin Aziz Patrick üniformalarıyla, hastalıktan önce, çektiikleri bir fotoğraf olduğunu unutmuştu. Gates kolunu kardeşinin omzuna atmıştı. Colton'un yüzünde hiçbir zaman çıkarmak istemediği o saçma siyah Ray-Ban'lar vardı. Colton gözlerinin birbirine fazla yakın olduğunu düşünüyordu ve onları saklamak istiyordu. Colton'un saçları kısacık kesilmişti ve yana yatırılmıştı. Saçlarını hep kısa ve düzgün tutmuştu, kaçarak geçirdikleri bir yıl boyunca bile.

Gates'in aklı Colton'ın hayatta olduğu zamana ait hatıralarla doldu. Kardeşi orduya teslim olmaya çalışıyordu. Haftalarca bunu tartışmışlardı. Colton ordunun doğruyu söyleyeceğine, gerçekten hükümetin onlarla ilgileceği bir tesis olduğuna inanıyordu. Artık kaçmak istemiyordu ve Gates'in parayonakça davrandığını düşünüyordu. Gates ve Pruitt'le erzak toplamaya çıktıkları sırada

kaçmıştı. Gates onun peşinden gitmişti ama tam ona yetiştiği sırada Colton bir askere teslim olmak üzere ellerini havaya kaldırmış bir şekilde yürüyordu. Asker elindeki silahı kaldırdı ve Colton'ın kafasına bir el ateş etti. Rüzgâr kardeşinin kafasının arkasından fişkıran kırmızı sis bulutuna ulaştı ve kanı uzaklara taşıdı. Colton'ın cansız bedeni yere yığıldı, başının arkasında bir çukur açılmıştı.

Gates olduğu yere sindi ve gözlerini yumarak o görüntüyü kafasından atmaya çalıştı.

Will, "Hey, iyi misin?" diye seslendi.

Gates gözlerini açtı ve ekrana bakmadan telefonu tuş kilidine aldı. Will'e döndü.

"Az önce insanlara su sıkabileceğimi mi söyledin?" dedi. Will sırtıyordu.

Will'e birlikte otobüsten çıkıp sedyeleri buldukları revirden geçerek gözlem odasına çıkan merdivenleri tırmandıkları esnada, Gates otobüsten ayrıldığına çok pişman olmuştu. Küçük odadaki kontrol panelinde ışık falan bile yoktu. Gözlem odası ince uzun bir yerdi ve sadece beyaz odaya bakan pencerelerin önünde duran uzun bir masadan oluşuyordu. İçleri boşaltılmış birkaç evrak dolabı üst üste koyulmuş bir şekilde odanın sonunda duruyordu. Masanın ortasında arkasından kablolar çıkan ve antene benzeyen bir mikrofonu olan, siyah bir kontrol paneli bulunuyordu.

Will, "Al, joystickleri kullan," dedi.

Gates kontrol panelinin başına oturdu ve Will ona pencerenin arkasında bulunan beyaz odanın tavanındaki çok-hortumlu fiskiyeleri nasıl ateşleyeceğini gösterdi. Gates fiskiyeleri kullanmayı öğrenir öğrenmez, beyaz odaya girip çıkanlardan iki tanesini

fiskiyeyle vurmaya başarmıştı. Odaya giren bir başka kişiyi de cihazın sekiz mekanik kolunu da aynı anda aktif hale getirerek korkuttu. Will olup bitenlerin inanılmaz komik olduğunu düşünüyör ve öyle büyük kahkahalar atıyordu ki kendini kontrol panelinin üzerine bıraktı. Yanlışlıkla paneldeki birkaç düğmeye basmıştı.

Beyaz odanın içerisinde daha önce açamadıkları, büyük, kare şeklinde metal bir kapı vardı. Kapı o anda otomatik bir garaj kapısı gibi yavaşça yükselmeye başlamıştı. Kapının arkasında, beton duvarlara sahip ufak bir odanın içerisinde, tekerlekleri olan şeffaf bir küp bulunuyordu. Gates ebeveynler isteklerine boyun eğdiğinden beri ilk kez heyecanlandığını hissetti.

Gates Will'in dikkatini şeffaf kübe çekmek için koluna vurdu. "Hey, sayın bu yerle ilgili her şeyi bilen çocuk, bu da neyin nesi böyle?"

Will hayranlıkla baktı.

"Yok artık," dedi. "Bunu duymuştum. Mezuniyet kabini bozulduğunda askerler işlemleri devam ettirmek için bunu kullanmıştı. Anahtarı var mıdır acaba."

Gates sırtıttı. "Düz kontak yapmayı biliyorum."

Gates daha önce hiç şeffaf küp sürmemişti. Şeffaf bir kübün içerisinde McKinley koridorlarında gidiyor olmak bile moralini düzeltmeye yetmişti. Gözüne batan iğneleri bile çok az hissediyordu.

İnsanlar koridorlarda toplanmaya başlamışlardı. Will ile birlikte bayağı ilgi çekmişlerdi. Şaşkın ve heyecanlı yüzler sınıflardan fırlamış, arabayı görebilmek için can atıyorlardı. Çocuklar peşlerinden koşmaya başladılar, arabaya binmek istiyorlardı. Okulun

içinde geniş bir tur atarken Will ile birlikte ellerindeki biraları yudumluyorlardı. Will küpün içindeki tek koltukta oturmuş, arabayı sürüyordu. Arazi lastikleri takılmış bir golf arabasını andırıyordu. Arabanın duvarları ve tavanı on beş santimlik şeffaf plastikten yapılmıştı. Parçaları birleştirmekte kullandıkları epoksiyi ve birleşme yerlerinden taşıp sertleşmiş olan fazlalıkları görüyorlardı. Araçtaki tek kapı arka taraftaydı ve şeffaf plastiktendi ama kapının çerçevesi, kilidi ve kulpu metalden yapılmıştı. Boş bira şişeleri arabanın elmas kesim metal zemininde bir o yana bir bu yana savruluyorlardı. Arabanın elektrikli motorunun sesi bir vızıltı şeklinde çıkıyordu. Gates Will'in yanına çömelmiş, küpün dışarıya uzanan ve insanların hastalık durumlarını test edebilmeleri için kullanılan lastik eldivenle uğraşıyordu. Gates eldivenin içini dışına çevirmişti ve elini küpün önüne doğru uzatıp etraftakilere beşlik çakmak için kullanıyordu.

Will yalan söylemiyordu, okul onu gerçekten seviyordu. Herkes adını biliyor gibi görünüyordu. Onu gördüklerinde heyecanlanıyorlardı. Sesleniyorlardı. Sonraki erzak talanında istediklerini bağırlıyorlardı. Ama genelde ya ismini bağırlıyorlardı ya da Will yanlarından geçerken onu alkışlamaya başlıyorlardı.

Will arabayı sürdüğü sırada, Gates telefonunu çıkarıp arabanın üzerinde giden beş Kaykaycı kızın şeffaf plastik yüzeye yasladıkları popolarının fotoğraflarını çekti. Kaykaycı kızlar İnekler'in bölgesine gitmek üzere binmişlerdi. Gates Will'e çektiği fotoğrafları göstermeye başladığında, küp duvara yaklaşmış birkaç dolabın kulplarına çarptı, oldukları yerde sallanmalarına sebep oldu. Tepedeki kızlar bağırdılar ve altlarındaki plastiğe vurdular.

Kızlardan biri, "Gözlerini yoldan ayırma!" diye bağırdı.

Will, "Affedersin!" dedi ve ardından Will ve Gates gülmeye başladılar.

Gates, "Ne var biliyor musun, dostum? Bunlar güzel zamanlar," dedi.

"Biliyorum. Geçen sene bu şeyi görme imkânım bile olmamıştı. İçinde olacağım aklıma bile gelmezdi!"

"Bırak biraz da ben süreyim."

"Tabii."

Will kenara çekti ve Gatesle yer değiştirdiler. Gates küçük gaz pedalını köklerken, Will de arkasına yaslanmış kızları izliyordu.

Will, "Hayat budur," dedi.

Gates, "Haydi canım?" dedi, gözlerini yoldan ayırmamıştı.

"Öyle. Hayat dediğin fütüristik bir arabanın içinde, tepede kızlarla yolculuk etmekten ibaret olmalı."

"Ha-hah! Buna diyecek bir şey bulamadım."

Gates koridorda ilerlerken arabayı bir o yana bir bu yana sürmeye başladı. Kaykaycı kızlar bağırdı ve arabadan inmeye başladı.

Kaykaycı kızlardan sonuncusu kenara gelip kendini aşağı bırakırken, Gates, "Aaa, haydi ama, birazcık sağ sol yaptım o kadar!" diye bağırdı.

Will efkarlı bir şekilde, "Görüşürüz, kızlar," dedi.

"Haydan gelen huya gider."

"Elbette."

Koridorların birleştiği bir kavşaktan geçtiler.

Will, "Eski grubumla bu yolun sonundaki bir merdivende yaşıyorduk," dedi. "David küpün içinde bir gezintiye çıkmaya bayılırdı kesin."

"O da iyi vakit geçirmekten hoşlanır mıydı? Benim kafa yapımda bir çocuğa benziyor."

"Eh... pek sayılmaz. Genelde vaktini endişelenerek geçirmekten hoşlanıyordu."

Gates gözücuyla Will'e baktığında moralinin bozulduğunu fark etti.

"Kardeşim Colton'a benziyor."

Will ayağa kalktı. "Ciddi misin?"

Gates başıyla onayladı. "O da hep benim için endişelenir, başımın belaya girmesini önlemeye çalışırdı."

Will neden bahsettiğini iyi biliyormuşçasına başını salladı, ardından da boğazını temizledi. "Şey... Fowler bana Colton'a ne olduğunu anlattı. Çok üzgünüm, dostum. Bu korkunç."

Gates direksiyona asıldı, küpün bu kadar yavaş gidiyor oluşu bir anda acayip sinirini bozmuştu.

Gates, "Başka vitesi falan olması lazım bunun," dedi.

"Onu özlüyor musun?"

Acayip yavaş gidiyorlardı. Gates'in hızlanmaya ihtiyacı vardı. Elleriyle direksiyonun etrafındaki bir zamanlar virüs test etme ekipmanlarının bulunduğu kutu şeklindeki paneli yokladı. Parmakları panelin altında kuytuda kalmış küçük bir plastik kola takıldı. Gates plastik kolu çekti. Belli belirsiz bir tıkırtının ardından, küp hızlandı.

Gates, "Hohoh! El freni! Meğer başından beri el freni çekili halde gidiyormuşuz!" dedi.

Will, "Lanet olsun," dedi. Şeffaf plastiğe heyecanını belli edercesine iki kere vurdu. "Ne kadar hızlı gidiyormuş?"

Titreyerek ilerleyen küp daha da hızlandı. Koridordan süratle geçtiler.

Will, "Bu şey uçuyor!" dedi.

Gates, "Daha başka neler yapabileceğini görmemiz gerek!" dedi.

Will gülmeye başladı. Dolapların ve sınıfların önünden uçarcasına geçtiler. Bir grup İnek üzerlerine gelen devasa bir buz kitlesinin olduğunu fark edince kurtulmak için kendilerini yere atmak zorunda kalmıştı.

Will, "Vay canına! Az kalsın onları ezecektin," dedi.

"Daha da hızlanabiliriz! Bütün marifetlerini göstermedi henüz."

Koridor bodruma açılan çift kanatlı kapılarla sona eriyordu ve o kapılara hızla yaklaşıyorlardı. Motorun vızıltısı daha yüksek bir tonda çıkmaya başlamıştı.

Will, "Frene basman lazım, artık frene bas," dedi.

"Bekleyeceğiz, beklememiz gerekiyor. Son anda atlayacağız!"

"Ne? Neden?"

"Acayip heyecanlı olacaktır da ondan!"

"Ölürüz. Küpü hurdaya çıkaracaksınız!"

"Hayatta eline bir kez geçecek bir fırsat bu, dostum!"

Will, "Of!" diye bağırды. "Peki o zaman! Bas gaza! Lanet olsun, çılgınca bir işe kalkıştık!"

Will küpün arka kapısını tekmeyle açarken gülüyordu. Merdivenlerin başına üç metre kala, Will atladı. Gates başını uzattı, atlamaya hazırlanıyordu ama bir yandan da eli hâlâ direksiyondaydı. Önündeki merdivenlerin eğik tavanının üzerine hücum edişini gördü ve bir an için atlama isteği kayboldu. Bir yanı olduğu yerde kalmayı istiyor ve çarpmanın onu yok etmesini umuyordu. Ön tekerlekler merdivenden aşağı dönerken, Gates de atlamaya karar verdi.

Göğsünün yere çarptığı anda çıkardığı ses merdivenlerden aşağı yuvarlanmakta olan küpün çıkardığı sesler kakafonisinin yanında bir hiçti. Will koşarak Gates'in yanından geçti. Gates de bodrumun kapalı kapılarının önünde, küpün plastik duvarları birbirlerinden ayrılmış ve kapıların önünde duran siyah çöp tor-kısımsıya yamulmuş ve tekerleklerinden biri kopmuştu.

Gates, gözlerini küpün enkazına dikmiş olan Will'e döndü. Bu Gates'in iyi bildiği bir andı. Genelde bu sırada, Gates işlerin zıvanadan çıkmasına sebep olduğunda, Gates'in yanında duran kişi her kimse ya kibarca artık gitmek istediğini söyler ve onunla bir daha görüşmemeye karar verirdi ya da ona bağırıp çağırmaya ve yaptığı şeyin ne kadar aptalca olduğunu söylemeye başlardı.

Will Gates'e baktı ve sırıttı. "Daha hızlı giden bir şey bulmamız gerekecek," dedi.

Gates, *Vay be*, diye geçirdi aklından. Kendine yeni bir en iyi arkadaş bulmuş olabilirdi.

Yerdeki kâğıt tabakta on dört tane kremalı çikolatalı kek vardı. Azizler'in Sam'e yemesi için verdikleri çöpler bunlardı. Sam'in gözünde bunların yapışkan not kâğıdı yemekten farkı yoktu. Babasının ona öğrettiği bir şey vardıysa, o da vücudunun kut-sal olduğuydu. Bu boktan kekler ona yapılan bir hakaretti. İçi krema dolu on dört tokat; babasının Azizler'in tehditlerine boyun eğdiği her gün için birer tane. Ama Sam bu saçmalığa boyun eğmemişti. Onun aklını karıştırmaya çalışıyorlardı.

Azizler hücresinin önünden geçerken taşıdıkları bütün o erzakları bir şekilde dışarıdan getirmiş olmalıydı, burada kilitli kalmadan önce içeri sokmuş olabiliyorlardı. Hepsi Sam'i etkilemek için yaptıkları bir gösteriydi. Onun çökmesini ve dediklerini yapmasını istiyorlardı. Onun ağzından köpükler saçan bir bebeğe dönüşmesini istiyorlardı, böylece babası isteklerine boyun eğecek ve onlar da açlıktan kurtulacaklardı, şu anda böyle olduğunu düşünüyordu. Babası boyun eğmeyecekti. Sam hayatı boyunca

babasının kavgadan kaçtığını görmemişti. Bu yüzden Sam de pes etmeyecekti. Birlikte dayanacaklardı.

Sam yana yatmıştı, elleri arkasındaydı ve artık yalnızca onlar koli bandıyla bağlıydı. Sabah jimnastiğinin ardından nefes nefese ve ter içinde kalmıştı. Vücudu zayıflamaya başlamıştı. Açık konuşmak gerekirse, bu durum onu biraz korkutuyordu. Aklının bulandığını ve gözlerinin yuvalarından çıkmaya başladığını hissediyordu. Bunlar açlığın sonuçlarıydı ama Sam talimliydi. Suyunu, sağında, tuvaletinin yanında duran ufak evyeden, musluğu yanağıyla çevirip açarak içiyordu. Midesine giren tek şey suydı. Azizler'e hiçbir şekilde boyun eğmeyecekti, yiyecek diye önüne koydukları o işlenmiş şeker parçalarının vücuduna girmesine izin vermeyecekti.

Buna dayanabilirdi. Bunu yapabiliirdi. Babası diğer ebeveynlerle okula saldırıp onu kurtarana kadar beklemesi gerekiyordu o kadar. Tek sorun, bunun beklediğinden daha fazla zaman almasıydı.

Sam başını kaldırdı. Kapının arkasında, gölgelerin ardında, onu izleyen biri vardı. Sam yüzünü göremiyor olmasına rağmen gözlerini çocuğa dikti. Büyük ihtimalle Will'di. Bazen gelip Sam'i yirmi dakika kadar izlediği oluyordu. Sam bunun sebebini biliyordu. Korku. Boyundan büyük bir işe kalkışmıştı ve bunun farkındaydı. Will kendini soktuğu bu zor durumdan kurtulmaya çalışıyordu ama bu mümkün değildi. Sam buradan çıkınca Will'i bulacaktı. Onun boğazını kesecekti.

Sam'in bulunduğu hücrenin kapısı açıldı.

Gelen Will değildi. İçeri Gates girmişti. Şekerle dolu tabağı ayağıyla Sam'e doğru itti.

Gates, "Biraz yemek yesen gerçekten iyi olacak," dedi.

Sam, "Bana biftek getir," dedi, konuşmamaktan sesi çatlayarak çıkıyordu.

"Olur tabii. Tek yapmamız gereken babandan istemek." Sam güldü. İşte o an gelmişti, ondan babasına yalvarmasını, yüzüğünün cız etmesini sağlamasını, ağlayıp zırlamasını ve babasını da ağlatmasını isteyeceklerdi ve böylece babası da isteklerine boyun eğecekti.

Sam, "Rüyada görürsün, zengin bebesi," dedi.

Gates, "Hey," dedi. Kaşları çatılmıştı. "Keyfin bilir. Umrunda değil."

Sam aldığı cevaba anlam verememişti ve bu durum onu sinirlendirdi.

Gates, "Çok kolay sinirleniyorsun, öyle değil mi?" dedi.

Sam, "Beni yıldırılmazsınız," dedi, her geçen an daha da sinirlenmesine sebep oluyordu. "Sizin kuklanız olmayacağım. İsterseniz vücudumdaki bütün kemikleri kırın, yine de söylememi istediklerinizi söylemeyeceğim."

Gates yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını eğdi ve cep telefonu bulmuş bir mağara adamı gibi kaşlarını çatarak baktı.

"Herhangi bir şey söylemeni istemiyorum," dedi. "Seni görmek istiyorlar o kadar. İstediklerimi almak için seni göstermem gerekse, benim için hava hoş."

Sam başını salladı ve "Rol yapmayı bırak," dedi. "Babamın size istediklerinizi vermediğini biliyorum. Onunla konuşmamı istemenizin sebebi bu."

Gates gülmeye başladı.

"Sen neden bahsediyorsun dostum?" dedi. "Elimizde yeni mallarla önünden geçişimizi izlemedin mi? Baban istediğimiz her şeyi verdi."

Sam, "Hepsinin uydurmaca olduğunun farkındayım," dedi, alnından süzülen terler kipriklerinden yere damlıyordu.

"Uydurmaca ha?" Gates'in kahkahaları devam ediyordu. "Vay canına. Grubun seni kapının önüne koyduğunda kafan biraz geç basıyor diye anlamadığını düşünmüştüm ama senin tahtan eksik..."

Sam yattığı yerden fırladı ve Gates'in üzerine hücum etti. Omzunu Gates'in göğüs kafesine geçirdi ve ayaklarını yerden kesti. Gates tuvaletin üzerine düşmüş, bu sırada Sam çoktan ayağa kalkmış ve hücrelerinden fırlamıştı. Koridordan sola döndü ve tesisten çıkış kapısını gördü, başında nöbet bekleyen hiç kimse yoktu.

Koridorda koşmaya başladı. Arkasından bağırışmalar duyuyordu, aynı şekilde ayak sesleri de. Yapması gereken tek şey kapının sağında duran kırmızı düğmeye basmaktı. Onun ötesi beyaz odaydı. Bütün bunları Azizler'in geldiği günden hatırlıyordu.

Kapıyı açık bir hücreden Sam'e doğru bir şey fırladı. Göğsüne çarptı ve nefesini kesti. Sert bir şekilde yere çakıldı ve daha kendini toparlamasına fırsat bile olmadan, Sam'in etrafı Azizler'le çevrilmişti.

Will öne çıktı, Sam ile kapı arasında duruyordu. Üzerine kalın bir yelek giymiş ve omzunun üzerinde alüminyumdan bir sopa tutuyordu. Sam'e hücresindeyken düşündüğü her şeyi bir kez daha gözden geçirmesine neden olacak bir öfkeyle bakıyordu. Gates kolunu Will'in omzuna attı ve onu büyük bir zevkle sarstı.

Gates, "İşte bu, Willie! Ne koydun ama!" dedi ve ardından diğer Azizler'e döndü. "Babası sinir krizi geçirmeden bu küçük prensi avluya çıkaralım. Yeni malları almak için sabırsızlanıyorum!"

Azizler Sam'i ayağa kaldırdı. Bunların hiçbir anlamı yoktu. Babası gerçekten bütün isteklerini sorgusuz sualsiz kabul mü etmişti? Sam'in tek başına kaçabileceğine inanmıyor olmalıydı. Azizler'den biri uzun bir parça bant açtı ve Sam'in gözlerine yapıştırdı. Gözlerini kapadığında ilk gördüğü şey babasının anıtlarlığının gecenin karanlığını yararak aşağı iniyordu. Dövüşen bir adamdı. Bu onun ailesi için dayanıklılığın sembolüydü. Babasının dört yıl boyunca futbolcu bursuyla okuduğu okulun sembolüydü. Sam'in güçlü olmasını ve kimseye boyun eğmemesini söyleyen bir mesajdı. Ama Sam bunun aksini yapmıştı, paramparça olmuştu. Artık her şeyi gayet net görebiliyordu. Yakalandığı anda oyun bitmişti. Babasına, ona bir bebek gibi davranması dışında bir seçenek bırakmamıştı.

Arkasındakilerden biri Sam'i öne itti. "Yürü."

Sam çocuğun dediğini yaptı.

Lucy halihazırda tıka basa dolu olan mutfak raflarını enerji içecekleri, mikrodalgada patlatılan mısır paketleri, çikolata sosu şişeleri ve yerdeki yığınlar arasında başka neler varsa onlarla doldurdu. Yiyeceklerin bu denli bol olması iyi hissetmesini sağlamalıydı. Ama artık Lucy'nin midesi bulanmaya başlamıştı. Erzak talanlarının aldığı hal hoşuna gitmiyordu. Başlarda, Lucy ebeveynlere güvenebileceklerini düşünmemişti ama zaman geçtikçe sadece onları korumak ve onlara yardım etmek istediklerini görmüştü. Anne ve babasının orada, çatıdakilerle birlikte olduğunu düşünmeye başladığından beri, diğerlerinin ve özellikle de Will'in, onlara davranış şekillerine katlanamaz olmuştu.

Lucy alt rafta bir sıra enerji barına yer açmaya çalışırken, arkasından ayak sesi geldiğini duydu. Arkasına baktığında elinde kilden yapılmış bir saksı içerisindeki çiçeği taşıyan Kaşar'ı gördü. Kız saksıyı kalbine yakın tutmuştu ve korumak istercesine kollarıyla sarmıştı. Çiçek Lucy'yi büyülemişti. Geniş, yeşil yap-

raklarının üzerinde, ufak yapraklardan oluşmuş beyaz bir top vardı. McKinley'de geçirdiği zaman boyunca böylesine değerli ve tatlı bir şey görmemişti. Bunu nereden bulmuştu? Lucy erzak talanlarında herhangi bir bitki görmemişti.

Lucy enerji yiyeceklerini unutmuştu. Olduğu yerde durdu ve kızın mutfağın girişine doğru sessizce yürüyüşünü izledi. Kızı daha önce görmüştü ama hiç konuşmamışlardı. Adı Maxine'di. Ciddi bir tipti. Hiç gülmezdi, şaka yapmazdı, hatta kasları bile her an için gerginmiş gibi görünüyordu. Sophia ona Maxine'le konuşmaya çalışmanın suyu uhuyla yapıştırmaya benzeyeceğini söylemişti. Maxine dövüslere girmiyordu, etrafta da pek görünmüyordu ama her istediğini yapabiliyordu. Bunun için iyi bir sebebi vardı. Maxine hamileydi.

McKinley'de hamile kalmak her kızın korkulu rüyasıydı çünkü bebekler aldıkları ilk nefeste ölecekti. Anneleri onları zehirleyecekti. Lucy Güzeller'deyken Rorie adında hamile kalmış bir kız tanımişti. Hilary onu yıkıntılarda, Nerdler'den biriyle buluşabileceği ve doğru ücreti ödediği takdirde bu "problemi" halledebileceği bir yere göndermişti. Rorie spor salonuna döndüğünde, eski halinden eser kalmamıştı.

Çiçekten tek bir beyaz yaprak düştü. Salına salına yere, durumun farkına varamayan Maxine'in arkasına düştü. Tempolu bir şekilde yürüyor, kiraz rengi iki atkuyruğunun adımlarıyla ahenk içinde inip kalkmasını sağlayacak hızda ilerliyordu.

Lucy aceleyle düşen yaprağın yanına gitti. Onu başparmağı ve işaretparmağının arasına alarak yerden kaldırdı. Beyaz bir bukle şeklindeydi, o kadar yumuşaktı ki dokunmaya bile kıyamıyordu. İpeksi dokusuna zarar vermekten korkuyordu. Yaprağın

kokusunu içine çekti. Koku, Lucy'nin burun deliklerine doldu. Çok canlı, çok tazeydi.

Maxine saksıyı mutfığa götürdü. Lucy onun arkasından elinde yaprakla içeri girdi. Kız derin, metal evyelerden birinin önüne geldi ve kil saksıyı kısıp akan suyun önüne koyarak kurumuş yaprağın ıslanmasına izin verdi. Lucy'nin geldiğini gördüğünde rahatsız bir şekilde döndü. Gözleri alev saçıyordu.

Maxine, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Şey. Ben bunu..." Lucy elindeki yaprağı gösterdi. "Bunu düşürdün."

Maxine haline acıyormuşçasına yaprağı baktı, ardından başlarını Lucy'ye kaydırarak. Lucy'ye güvenmiyordu, orası kesindi.

"Teşekkürler," diyerek homurdandı. "Onu tezgâha bırakabilirsin."

"Sorun değil. Tamam."

Lucy elindeki yaprağı dikkatlice metal tezgâhın üzerine bıraktı. Maxine onu incelemeye devam ediyordu.

Lucy, "Çiçeğine bayıldım," dedi.

Maxine biraz rahatlamıştı. "Güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yaprağı bile beni mutlu etmeye yetti. Onu nereden buldun? Çok merak ettim."

Maxine duruşunu dikleştirdi ve kendiyle gurur duyan bir ifadeyle büründü. "Bayan Gemser'in masasında duruyordu."

"Bayan Gemser mi? Bu isim çok tanıdık geliyor... Bir dakika, tarih öğretmeni miydi o?"

Maxine, "Evet," dedi.

Lucy, "Ders programımdan hatırlıyorum onu," dedi. "Onunla dersim... dördüncü dönemde olacaktı! Evet. Yani bütün bunlar olmasaydı."

"Yaz okulunda onun dersine girmiştim. Hoş birisiydi. Onu severdin."

İkisi de başlarını salladılar, bakışlarını yere çevirip farklı noktalara baktılar.

"Eh... yani bu çiçek..."

"Bu bir ortanca otu." Sesi tonu bir anda sertleşmişti, yanlış bir şey söylemesine izin vermek istemiyor gibiydi.

"Affedersin, bu ortanca. Bunu bu zamana kadar canlı mı tuttun?"

"Aptalca bir iş mi yapmışım?"

Lucy ısrarcı bir tonla, "Hayır," dedi. "Kesinlikle hayır. Bence bu çok hoş. Bunu nasıl başardın?"

Maxine, "Farklı yollar buldum," dedi. Bir adım öne attı ve çiçeği çizik içinde kalmış çelik tezgâha, yaprağın yanına bıraktı. "Yakından bakmak ister misin?"

Ona izin vermiş olmasına rağmen, Lucy elinden geldiğince yavaşça hareket etmeye çalıştı, Maxine'in onu takip edebilmesini istiyordu. Lucy çömeldi, çiçekle neredeyse göz hizasındaydı.

"Merhaba," dedi yavaşça.

Maxine, "Onun adı Minnie," dedi.

"Ah... Çok tatlıymış. Minnie."

Lucy elini çiçeğe uzattı, ona bir kerecik bile olsa dokunmak istiyordu. Maxine saksıyı eline alıp çiçeği uzaklaştırdı.

"Bu kadarı yeterli," dedi. Saksıyı göğsüne yapıştırdı ve Raunch ile Sophia mutfağa girdiği sırada mutfaktan ayrıldı.

Raunch, "Bu da neydi böyle?" dedi.

Lucy, "Arkadaş canlısı olmaya çalışıyordum," dedi. "Yanlış kişiyle yakınlaşmaya çalışıyorsun."

"Belki de onunla konuşan kimse olmadığı için böyledir." Raunch garip bir şekilde omuz silkti ve "Eh, ne konuşacağınız kız?" dedi.

Lucy cevap vermedi. Korkunç bir durumdu ama doğrudu. Maxine'le konuşmaya başladığınızda, er ya da geç aklınız o mahlum duruma, onu bekleyen korkunç geleceğe takılıyordu. Lucy, Sophia ve Raunch'un otuz saniye boyunca garip bir sessizlik içinde durmalarına sebep olan da buydu.

Sophia, "Hey, bu akşam sen de bizimle gelsene," dedi. Lucy, "Ciddi misin?" diye cevap verdi.

Sophia'yla vakit geçirebileceği bir yere davet edilmiş olmak Lucy'nin çok hoşuna gitmişti.

Raunch, "Şuraya gidiyoruz," dedi.

Raunch, üzerinde başparmağı havada bir el işareti olan, siyah beyaz el ilanını açtı. İlanın üzerinde gazetelerden kesilen harflerle yazılmış, fidye notunu andıran bir yazı vardı: WILL VE GATES'İN PIZZA PARTİSİ'NE DAVETLİSİNİZ.

Lucy'nin aklı Will'i pazarda ard arda yiyiştği kızlarla görüşü ana gitti. Midesi bulanmıştı. Belki bu durumun onu bu kadar rahatsız etmemesi gerekiyordu. Belki de Will'in kızların dikkatini çekmiş olmasına bozulmaya hakkı yoktu ama bunları bu gece bir kez daha yaşamayı istemiyordu.

Lucy, "Ha..." dedi. "Yok, ben gelmeyeyim."

Sophia, "Ne demek ben gelmeyeyim?" dedi.

Raunch, "Bayağı reklamını yaptılar, herkes heyecanla bekliyor," dedi. "Şu ana kadar yapılmış olan bütün İnek Şov'larını

solda sıfır bırakacak. Acayip heyecanlıyım, oraya gitmek için sabırsızlanıyorum."

Lucy, "Güzel olacağından eminim," dedi. "Ama ben... Will ve ben, çok hoş bir şekilde ayrıldığımız söylenemez."

Raunch, "Sevgili falan mıydınız?" diye sordu.

"Hayır... Sadece henüz onunla konuşmaya hazır olduğumu düşünmüyorum," dedi.

"Sevgiliymişsiniz gibi konuşuyorsun."

"Hayır, biz sadece... öf. Pazarda kızlarla sarmaş dolaş geziyor. Yanımda oraya götürebileceğim biri olmadan onun süper partisine gidemem, gidersem tam bir ezik gibi görünürüm."

Sophia, "O zaman sana bir kavalye buluruz," dedi.

Raunch, "Bu okuldan birini seçecek olsan, kimi seçerdin?" diye sordu.

Lucy gülümsedi. Bir çocuk vardı. Onu yakın zamanda markette birkaç kez görmüştü. İnekler'dendi. Harika dişleri ve Lucy'yi her duyduğunda gülümseten, bulaşıcı bir kahkahası vardı.

Lucy, "Adını bilmiyorum," dedi. "Ama senin takıldığın bir Nerd vardı, Peter, onunla arkadaşlar."

Raunch, "Hangisi?" dedi, heyecanı sesinden belli oluyordu. "Tipi nasıl?"

"Uzun saçlı, saçlarını geriye tarıyor."

"Kimden bahsettiğini anladım." Raunch ellerini çırpı. "Hemen hallediyorum."

Sophia'nın yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Bu gece senin gecen olabilir, Bakire."

Lucy kafeteryanın kapısını gıcırdatarak açtı ve bu gece birlikte olacağı kızları bekleyen çocuklara baktı. Birkaç Ucube, birkaç

Kaykaycı, iki İnek ve bir de daldığında ağzını açık bırakmak gibi kötü bir huyu olan bir Takım'lı vardı. Raunch da aralarında idi. Lucy kapıya doğru yürüdü ve kafeteryaya girdi.

Raunch, "Evet, Peter dedi ki arkadaşı Kaşarlar'dan bizim tanıdığımız birine yanıkmiş," dedi.

Lucy, "Bana mı?" dedi. Karnında kelebekler uçuşmaya başlamıştı.

Raunch, "Hayır, Maxine'e," dedi ve ardından başını salladı. "Evet, sana tabii, şapşal."

Sophia, "İlk görüşte aşk gibi geldi bana," dedi.

Raunch, "Adı Bart'mış," dedi.

Lucy, "Bart mı?" dedi. Raunch'u sorgular gibi bir bakış attı. "Ciddi misin?"

Sophia, "Ooo, Bakire erkek mi seçmeye başlamış?" dedi.

Lucy, "Benim de bir haysiyetim var yani," dedi, bu dediği Sophia'nın gülmesine neden olmuştu.

Raunch, "Neyse işte, duyduğuma göre çocuğunki bayağı büyümüş," dedi. "Dudaklı'nın dediğine göre arkadaşlarından biri görmüş. Kız, kocaman bir yılanı benzediğini, hamster falan yiyebilecek büyüklükte olduğunu söylemiş."

Lucy, "Eh, sen şimdi böyle anlatınca..." dedi. Raunch'un anlatış şekli bir korku filmini andırıyordu.

Raunch, "Hey, sen yemeyi düşünmüyorsan, ben bir ısırık alırım," dedi. "Hem de büyük bir ısırık."

Raunch güldü ve dirseğiyle Lucy'yi dürttü. Lucy gerilmişti. Tatlı olduğunu düşündüğü çocuk onu şimdiden boğmuştu. Bu gece onunla birlikte mi olacaktı?

Raunch kafeteryanın kapılarını açtı ve koridora yürürlerken, "Haydi, çabucak ıslanmaya bak," dedi.

Lucy, "Neden bu kadar iğrençsin?" dedi, gülüyordu. Raunch kasıklarına üç kez vurdu ve Lucy'ye dönerek abartılı bir şekilde kükredi. Lucy'nin kahkahaları daha da arttı ve karnındaki ke-
lebeklerin biraz olsun yatışmasını sağladı.

Lucy, Bart'ı gördü. Yüzünde ufak bir gülümseme vardı. Ona bakıyordu. Siyah saçlarını geriye taramıştı. Boynunda ev yapımı ince bir kravat vardı. Biriyle buluşmaya giderken kravat takıyordu. Bu Lucy'nin hoşuna gitmişti.

Sophia Lucy'nin kulağına, "Onu kıvrandır," diye fısıldadı ve ardından onu bekleyen çocuğa doğru itti. Lucy çocuğa doğru yürürken ayağının takılmamasına dikkat ediyordu.

Çocuk, "Ding-dong, ben Bart. Senin adın ne diye sordu?" dedi ve elini uzattı.

Lucy yanındakilere baktı, Kaşarlar'dan kimsenin onu duymamış olması ve *Bakire!* diye bağırılmaları için dua etti. Öyle bir şey yapan olmadı ama Raunch çocuğun kasığını işaret ederek başparmağıyla bu iş tamam işareti yapmıştı.

Lucy, "Adım Lucy," diye fısıldadı.

Bart da, "Bartholomew," diye cevap verdi.

"Ah, bu daha hoşmuş."

"Böyle düşüneceğini tahmin ediyordum. Kızlar ismimi böyle seviyorlar. Ben Bart'ı seviyorum. Daha sert bir havası var."

"Bart deyince Mart gibi oluyor."

Bart, "Hey-yo," dedi ve inci gibi dişlerini gösteren bir gülümseyişle karşılık verdi.

"Hey-yo? Ding-dong? Sen nasıl birisin böyle?"

Bart tek kaşını kaldırdı. "Havalı olmak suç değil."

Bütün olup bitenler göz önünde bulundurulduğunda, Lucy aylardır yaptığı en normal konuşmanın bu olduğuna karar vermişti. Kendini normal bir kız gibi hissetmişti, bir erkekle flörtleliyordu. Bart başını salladı. "İstersen patenimi giy, ben de seni iteyim, ne dersin?"

Bart'ın belindeki kemer köprüsüne asılı duran tek bir paten vardı. Bağcığı tek hamlede çekerek pateni çözdü. Krem rengi, deri pateni Lucy'ye verdi. Patenin üzerinde avluda devam etmekte olan efsanevi bir savaşı resmeden, mavi tükenmez kalemle çizilmiş bir minyatür vardı. Bart'ın karikatür hali ayağındaki tek pateniyle savaşın üzerinde süzülüyordu, bir kolunda balık etli bir kız ve diğerinde de etrafa ateş ettiği makineli tüfeği taşıyordu. Kızın elinde bir buket çiçek ve kalp şeklinde bir kutu çikolata vardı. Çizdiği resimlerde bile kızlara hediyeler veren biri olması Lucy'nin hoşuna gitmişti.

Bart, "İyi vakit geçireceksin, meraklanma," dedi.

Lucy Bart'a bir bakış attı, ardından da ayakkabısını çıkarıp Bart'ın eline bıraktı.

Lucy, "Taşı bakalım," dedi.

Bart ayakkabıyı kemer köprüsüne bağlarken gülümsüyordu. Lucy pateni yere bırakıp ayağına geçirdi. Ayağına büyük gelmişti. Teklif bile beklemeden, Bart yere eğildi ve ayakkabıyı sıkıca bağladı. Lucy'nin hoşuna gitmişti.

Ayağa kalktı ve parmaklarını Lucy'ninkilerle birleştirdi. Bunu Lucy'nin dengesini sağlayabilmesi için yapmıştı ama Lucy için bu bir beyefendinin at arabasına binmesine yardım etmesi gibi bir şeydi. Onu gülümsetmişti.

"Bartholomew. İt."

Patensiz ayağını havaya kaldırdı, diğer tarafa döndü ve itiraz kabul etmiyormuşçasına beklemeye başladı. Ama Bart'ın göremediği şey, Lucy'nin kendini gülmek için zor tuttuğuydu.

Bart, "Sana inanamıyorum," dedi ama yine de itti.

Koridorda kafeteryadan uzağa doğru yavaşça yol alırken Lucy'nin dengesini sağlamakta güçlük çekiyordu. Ayağı ona büyük gelen patenin içinde gidip geliyordu. Lucy kollarını kanatları varmış gibi açmıştı. Ne zaman bir tarafa fazla yaklaşırsa, ellerini kullanarak dengesini sağlıyordu. Koridorlarda uçarak yol aldılar. Bart'ın gülüşü çok hoşuna gidiyordu. Bart güldükçe, Lucy de onunla birlikte gülüyordu.

Lucy'yi avluya doğru iterken Bart, "Seni sevdim," diye fısıldadı.

Lucy cevap vermedi. Önündeki manzaraya kilitlenmişti. Avlunun toprağa dönüşmüş çimenlerinde Lucy'nin hayatı boyunca gördüğü en büyük ateş yanıyordu. Parlaktı, çatırdıyordu ve kocamandı. Ateşe verilmiş devasa bir Noel ağacını andırıyordu. Ateşin etrafında bütün gruplar tam kadro toplanmış, hep birlikte parti yapıyorlardı.

Alkol her yerdeydi. Ateşin alacalı parıltısı içinde, Lucy şişeleri kafaya diken, başkalarına içki dolduran, yalpalayan yüzlerce mürekkep siyahı gölgeli, turuncu siluet görmüştü. Yerlere düşenler, kusanlar ve tezahürat edenler vardı. Bu gerçek alkoldü. Mazot ile şeker karışımı gibi tadı olan, ev yapımı sıvı falan değildi. Kutu ve fişi biralar, şaraplar, sert içkiler, alkollü limonatalar ve akla gelebilecek başka her şey.

Olup bitenler inanılmazdı ve Lucy'nin tam anlamıyla nutku tutulmuştu. Bart geri döndü, elinde bir şişe vanilyalı votka tutuyordu. Pateni belinden sallanıyordu.

Bart, "Bunu sana getirdim," dedi ve şişeyi Lucy'nin eline bıraktı.

Şişenin soğukluğu Lucy'nin ateşler içindeki avcuna çok iyi gelmişti. Lucy şişeyi kaldırdı ve büyük bir yudum aldı. Saf vanilya tadı geliyordu. Bir grup çocuk ellerinde maytaplarla yanlarından

geçti. Gözünün önünde birbirlerini elleyen bir sürü insan vardı. Alkol boğazını yakarak aşağı indi ve ardından midesinde canlandı.

Bart, "Gel haydi," dedi. "Peter'la arkadaşını bulalım."

Lucy gülümseyerek onayladı, sonra da Bart'ın elini tuttu. Kalabalığı yararak ilerlediler, yağlanmış çöp poşetlerinden yapılmış bir şeridin yanından geçtiler. Ter içinde kalmış, üzeri çıplak insanlar şeritte kayıyor ve şişme havuza dalıyorlardı. Kuzey duvarının önünde, her biri kendine ait bir masanın üzerinde duran yaklaşık yirmi mikrodalga fırın, sınıfların camlarından dışarıya uzanan uzatma kablolarıyla bağlanmış ve yan yana dizilmişlerdi. Çocuklar, birer kişilik, buzu çözölmüş hazır pizzaları alıyor ve mikrodalga fırınlarda pişirip gruplarının yanına dönüyorlardı.

Lucy ve Bart telefonlardan yayılan karman çorman bir müzik eşliğinde dans eden çiftlerin yanlarından geçtiler. Yürüyüşleri sırasında çalan müzik, En Sevilen 40 parçadan folk müziğine, ardından R&B'ye ve son olarak da metale dönmüştü. Çiftler arasında, çember oluşturmuş olanlar vardı. Çocuklar ortada durmuş yeni gelen gitarları, bongoları ve diğer enstrümanları çalıyor, diğerleri de battaniyelere sarılı şekilde yere uzanmış, onları dinliyordu. Herkes kendine bir eş bulmayı başarmış gibi görünüyordu. Kalabalığın dışında bir grup erkek toplanmış birbirlerine fıkralar anlatıp gülüyorlardı. Lucy bir kızın bir avuç çikolatalı espresso çekirdeğini ağzına atışını ve ardından da erkek arkadaşının sırtında bir davul solosu çalışını izledi. Gülmekte olan bir grup Ucube ellerindeki pilleri birbirlerine atıyorlardı ve ateşin saçtığı ışığın altında, attıkları şeyler ateşböceklerini andırıyordu. Lucy uzaklarda kusan bir kızın sesini ve sonra da kız arkadaşlarının onu teselli eden sözlerini duydu. Futbol topları havada uçuyordu. Frizbiler de öyle.

Lucy bunu kabul etmek istemiyordu ama bu parti gerçekten de beklentileri karşılıklı ortamı oluşmuştu. Gates'in ebeveynlere bir eğlence ve arkadaşlık tasvip etmese bile, burada olan şey herkese iyi gelmişti. Lucy karanlık gökyüzüne baktı. Ebeveynleri göremiyordu ama hava çok karanlıktı. Çatıda nöbet bekleyen en az bir kişi olmalıydı. Hep oluyordu.

Lucy, "Haydi, ateşin başına gidelim," dedi ve ardından Bart'ı devasa ateşe doğru sürükledi.

Ateş üst üste yığılmış tahta paletleri ve odunları sarmıştı. Yıkımın maddeleşmiş hali gibiydi ama aynı zamanda çok da güzeldi. Lucy iki adım daha attı ve herkesten daha yakına girdi. Sıcak her tarafını sarmıştı. Alevler görüş açısını sarmış, öfkeli yılanlar gibi dans ediyorlardı.

Bart, "Bir yudum alabilir miyim?" dedi.

Şişeyi Lucy'nin elinden aldı ve kafasına dikti. Votkadan yansıyan turuncu ışık, Bart'ın dudaklarının kıvrımlarında geziniyordu. Bir rüzgâr esti ve ateşten etrafa bir kıvılcım bulutu saçıldı. Kıvılcımlar döne döne Bart'ın yanından geçti. Bart elindeki şişeyi Lucy'ye verip gülümsedi.

Lucy ateşin çaprazına baktığında, büyük bir grup halinde oturan Kaşarlar'ı gördü. Raunch onlarla birlikteydi, yanında da erkek arkadaşı vardı. Lucy kendini onun gibi serbest bıraktığını hayal etti, anın tadına vardığını. Olmayacak bir şey değildi.

Lucy, "Birden ona kadar puan verecek olsan," dedi. "Bu akşam kendini ne kadar şanslı hissediyorsun?"

Bart'ın gözleri kocaman açıldı, Lucy'nin bu kadar açıksözlü olmasına şaşırıldığı her halinden belli oluyordu.

Bart, "Bayağı şanslı," diye cevap verdi.

Lucy güldü.

Kalabalıktaki hareketlenme Lucy'nin dikkatini dağıttı. Azizler geliyordu. Diğer gruplardan çocuklar ellerini sıkıyor, sırtlarına vuruyorlardı. Okula geldikleri zamanki çalkantılı dönemden beri çok mesafe katetmişlerdi. Şimdiyse, avluda McKinley'nin gerçek bir parçasıymış gibi yürüyorlardı. Başından beri buradalarmış gibi. Heyecanlı görünüyorlardı, hatta başları dönmüş gibiydi.

"Geri çekilin!" diye bağırdılar.

Oldukça küçük, on üç yaşlarında gibi görünen bir Aziz kız, Kaşarlar'a doğru yürüdü ve onları geriye itti. Kaşarlar diğer herkese aynısını yaptığı için ses çıkarmamıştı ama bu durum pek hoşlarına gitmemişti. Azizler iki sıra halinde ilerliyorlardı, kalabalığı iterek bir uçtan diğer uca kadar uzanan bir çizgi oluşturan kadar ilerlemeye devam ettiler. Kalabalık ikiye ayrılmıştı.

Gates kalabalığın arasından aniden fırladı, bir yaban domuzunun üzerindeydi. Hayvan devasa, kaslı ve çirkindi ve sırtında Gates'i taşımaktan memnun değil gibi görünüyordu. Gates hayvanın boğazını sıkıca tasmaya sıkınca tutunmuştu ve lunaparkta atlıkarıncaya biniyormuş gibi gülümsüyordu.

Bart, "Bu adamı seviyorum," dedi.

Gates açıklığa üç buçuk metre kadar yaklaşmıştı ki vahşi hayvanın üzerinden düştü. Domuz koşarak uzaklaştı, bağırp homurdayarak bir kez daha kalabalığın arasına karıştı. Domuz koştuğu yerdeki insanlar kaçıyorlardı.

Gates ayağa kalktı, hâlâ sırtıyordu. Lucy'nin olduğu yerden bakınca Gates'in arkasında alevden bir sütun var gibi görünüyordu. Üzerinde mavi renkte çizgili bir takım ve beyaz bir gömlek vardı ama tabii her ikisi de kir içinde kalmıştı. Gates uzun, beyaz saçlarını geriye attı.

"Hepiniz partiye hoşgeldiniz. Yeni evcil hayvanımı beğenirsiniz mi?" diye bağırdı. Tezahüratlar anında yükselmişti, neredeyse Lucy'nin kulak zarını patlatacaktı.

Gates, "O hiçbir şeydi. Asıl büyük sürprize hazır mısınız?" dedi.

Kalabalık bir kez daha bağırdı ama bu seferki tezahüratın sesleri okulun derinliklerinden gelen gürültülü, rahatsız edici ve yankılanan bir ses tarafından bastırılmıştı.

Gates, "Dün gece özel bir teslimat aldık. Çok gizli. Ve çok iyi bir parça," dedi.

Azizler gülüşüler ve birbirlerine onaylayan bakışlar attılar. Korkunç gürültü, ciğerlerini üşütmüş birinin öksürüğü ya da kuyunun dibindeki canavarın kükreyişi gibi yaklaşıyordu. Daha da şiddetlendi. Daha da yaklaştı. Kalabalık endişelenmeye başlamıştı, Lucy de öyle. Azizler'in bir şey demesine gerek kalmadan, kalabalık biraz daha geriye çekilerek avlunun ortasındaki boşluğun biraz daha büyümesine sebep oldu.

O anda Lucy gördü. Koridorların birinden bulanık bir silüet fırladı ve önündeki toprak yolda hızla yol alırken, arkasına tozdan bir bulut üfledi. Hızla ilerleyen silüet Lucy'nin önünden geçerken, bir anda gelenin ne olduğu netleşti.

Motorsiklete binmiş Will'di bu.

Koridor silahın namlusu ve Will de mermisiydi. Parmaklarını Harley'nin gidonuna sıkıca sarmıştı. Avluyu yıldırım gibi geçti ve aynı hızla karşıdaki koridora girdi. Yolun üzerindeki insanlar etrafa kaçıyorlardı. Yanlarından hızla geçtiği yüzlerde korku vardı, yolundan çekilmeye çalışanlar bir o yana bir bu yana

atlıyorlar, ezilmemeye çalışan çocuklar yüksek bir binanın kenarındaymış gibi kendilerini koridordaki dolaplara yapıştırıyorlardı. Karşısında duran koridor sarsılıyordu. Motorsiklet muazzam bir güce sahipti, altında dev bir elektrikli testere gibi titriyordu.

Koridor T şeklinde bir kavşakla sona eriyordu ve Will kendini önündeki duvara tam gaz giderken buldu. Frene basmayı denedi ama elleri nasıl olduysa bir türlü kavrayamadı. Kendini zorladı, ellerini fren pedalına ve şanzımana sıkıca sardı ve sıkı ama gidonu döndürmeye başladığı anda motorsiklet altında zangırdamaya başladı. Bir anda Will kendini motorsiklet sürme deneyiminin kuzeninin arazi motorsikletiyle geçirdiği tek bir haftasonundan ibaret olmamasını dilerken buldu. Motorun patinaj çeken tekerlekleri yer döşemelerini boyuyordu. Yere sürtünen lastiklerin çıkardığı sesler yaralı bir hayvanı andırıyordu. Will ağırlığını verip motoru toparlamaya çalıştı ama motorsiklet ondan çok daha ağırdı.

Motor, Will'e kızgınmışçasına sıçradı ve Will'i üzerinden attı. Will yere yapıştı ve motorsiklet de Will'in arkasından geldi, sağ tarafına yatık bir şekilde yere inmişti. Will ve motorsiklet koridorda kaymaya başladılar. Üzerindeki kapüşonlu ve tişörtü yırtılmıştı, sürtünmenin etkisiyle derisinin de soyulması gerekirdi ama Will parmakları da dahil olmak üzere bütün vücudunu bantla sarmıştı.

Oldukça ağır olan motorsikletin durmaya niyeti yoktu. Will'e yetiştirdi ve onu itmeye başladı. Arka tekerlek Will'in yüzünün dibinde dönüyordu. En azından nasıl öldüğünü hatırlayacaklardı.

Yavaşlamaya başladıkça yerin üzerinde oluşturduğu sürtünme kuvvetini hissetmeye başladı. Motorsiklet yavaşça durdu ve Will'i

hafife duvara itti. Will'in karşısındaki duvarda üzerinde resminin bulunduğu bir poster vardı.

Will gülmeye başladı, bütün bu olup biten inanılmaz komikti. Bu fikrin tamamen çılgınca oluşunu bir yana bıraktı, ardından David eğer partide olsaydı yüzünde kim bilir nasıl bir ifade olurdu diye düşünmeye başladı. Kalp krizi geçirirdi herhalde.

Gates koşarak geldi ve "Dostum, inanılmazdı!" dedi. "İyi misin?"

Will, "İyiyim galiba," dedi.

Will uzuvlarını tek tek yokladı, eklem yerlerini çevirip bükerek kontrol etti. Kırılmış, yırtılmış ya da burkulmuş gibi görünen bir şey yoktu. Gates kolundan tuttu ve kalkmasına yardımcı oldu.

Gates, "Sen bir manyaksın!" dedi ve omzuna vurdu. "Dışarıdakiler akıllarını yitireceklerdi!"

Will, "Çılgıncaydı," dedi. Hâlâ gülüyordu.

Lime lime olmuş hırkasını ve tişörtünü çıkardı. Bantla kaplı vücudundaki kesiklerden kan sızıyordu. Gates ile Will motorsikleti birlikte ayağa kaldırdılar. Çizilmişti, yıpranmıştı ve mazot tankeri de biraz göçmüştü ama bütün bunlara rağmen motor çalıştı.

"Gidonu ben idare etmek istiyorum!" Gates motorun gürültüsünü bastırmaya çalışırcasına bağırarak konuşuyordu.

Will motora bindi ve Gates de gidonun üzerine yerleşti.

Will, "Önümü göremiyorum," diye bağırdı.

Gates arkasına dönerek kırmızı gözünün üzerinde kaşını kaldırıp haylaz bir bakış attı ve "Senin gözlerin olacağım," dedi.

Will gülümsedi. Gaza fazla yüklenmiyordu. Tekrar koridora girdiler: Gates motorsikletin gidonuna tutunuyor ve dengesini sağlamak için de ayaklarını ön tekerleğin çamurluklarına basıyordu. Motorla yanlarından geçtikleri insanların ağızları açık kalmıştı.

Gates, "DAHA HIZLI!" diye bağırdı.

Will bileğini öne doğru bükte ve gazı kökledi. Will hızla avluya doğru yol alırken Gates motorun üzerinde zar zor duruyordu. Kalabalık onları gördüğünde adeta kendinden geçti.

Will motorsikletin hızını azaltarak resmi geçit yapıyor muydu gibi ilerlemeye başladı, bu anın tadını sonuna kadar çıkaracaktı. Motorun önünde duran Gates yumruklarını havaya kaldırmış, etrafındakilere bakıyordu. Herkes tezahürat ediyordu. Will motora gaz verdi ve çılgınlık da motorun sesiyle birlikte yükseldi.

Will'in yüzündeki gülümseme Lucy'yi görünce kayboldu. Kalabalığın ön tarafında duruyordu. Gözlerinin kenarlarından yukarı doğru dönen, kedivari bir makyaj yapmıştı. Saçları ateş kırmızısıydı. Eski mavi elbisesinin yerini siyah, şerit şerit kesilmiş, mayolu mankenlerin yer aldığı takvimlere poz verecek gibi bir hali vardı. Elbisenin her tarafında delikler görünüyordu. Aslında elbiseden çok delik vardı. V şeklindeki göğüs dekoltesi neredeyse karın deliğine kadar uzanıyordu. Elbisenin iki ucunu kâğıt ataslarından yaptığı bir zincirle tutturmuştu. Will Lucy'nin elbisesine bakarken gözlerine inanamıyordu. Elbisenin göğüs kısmına, kırmızı iplikle ve özensiz bir el işlemesiyle KAŞAR yazılmıştı.

Will Lucy'nin önüne geldiğinde motorsikleti durdurdu ve ayaklarını yere koydu.

Gates, "Hey, haydi ama, devam edelim," dedi.

Will Gates'i duymazdan geldi. Lucy'yi yeni kıyafetleriyle görmek onu fena sarsmıştı. Will'in sorun yokmuş gibi davranması gerekiyordu.

Will, "Sen, şey.... Ben... Bu ne ya? Kaşar mı oldun?" diye sordu.

Lucy, "Ev-vet," diyerek cevap verdi. Gözleri gayet sakin ve kontrollüydü.

Gates başını çevirdi ve Lucy'ye baktı. Yüzünü rahatsız olduğunu belli edencesine buruşturdu ve sorunlu olan gözü seyirdi.

Gates, "Kim bu?" diye sordu.

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

Lucy kontrolünü kaybetmedi. "Bana son söylediğini düşününce bunun seni ilgilendirmedigine karar verdim. Çok... hoş bir şey söylemiştin. Tam da 'iyi bir arkadaşın' söyleyeceği türde bir şeydi. Neydi o?"

Will kendini hazırladı.

Lucy, "Hah, hatırladım!" dedi ve Will'in gözlerine baktı. "Siktir git."

Will motorsikleti destek ayağının üzerine bırakıp üzerinden inince Gates gidondan düştü. Gates parmağını gözüne gömüp inince Gates gidondan düştü. Gates parmağını gözüne gömüp fena bir şekilde kaşımaya başladı. Rahatsız olmuş bir halde, etrafındaki suskun ve olup bitenleri izlemekte olan kalabalığa baktı.

Will Lucy'ye yaklaştı. Lucy onu gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu ama bu halde bile harika görünüyordu. Onu Merdivenler'den beri görmemişti. Nasıl olduysa, yüzünün nasıl mükemmel bir simetrisi olduğunu unutmuştu. Aynı zamanda ona karşı hissettiği dayanılmaz çekim gücünü, ona fazla yaklaştığında göğsünde oluşan ağrıyı da unutmuştu. Okuldaki bütün bantlara ve popüleriteye de sahip olsa kendini bu histen korumasına imkân yoktu.

Will, "Bak, o geceyle ilgili olarak," dedi, kısık sesle konuşuyordu. "Üzgünüm. Öyle demek istememiştim."

"Komikmiş ama nedense hâlâ berbat hissediyorum."

"Ben sadece ikimiz için en doğru olanı yapmaya çalışıyorum..."

Gates, "Konuşmanız bitti mi?" dedi. "Haydi, Will. Gidelim. Şu kızın partimizi mahvetmesine izin verme."

Will'in arkasından Harley'nin motorunun gürlemesi duyuldu. Will, "Bensiz devam et. Sana yetişirim, dostum," dedi.

Gates, "Ne, tek başıma mı?" dedi.

Lucy, "Ne oldu, erkek arkadaşın olmadan parti yapamıyormusun?" dedi.

Kalabalıktan Oooo sesleri yükseldi. Gates Lucy'ye doğru bir adım attı ve Kaşarlar kalabalığının arasından öne çıkarak Lucy'nin iki yanına dizildiler. Bıçaklar çekildi. Will'in gözleri Lucy'nin üzerinde sabitlenmişti. Lucy'nin ibunu istemediği gayet açıktı.

Will, "Hey, sakın olun," dedi. "Boşu boşuna tatsızlık çıkmasın. Sakin olun, silahlarınızı yerine koyun."

Will, Gates'e sert bir bakış atarak onun da dediğine katıldığından emin olmak istedi. Will Gates'e ilk kez karşı çıkıyordu. Gates'in yüzündeki öfke önünde duran on beş bıçaktan daha korkutucuydu. Ama bir anda, o öfke kayboldu. Gates'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Geri adım attı. Kollarını heyecanla havaya kaldırdı.

Gates, "Eğlence arayanlar beni takip etsin!" diye bağırdı.

Motora bindi ve kontağı çevirdi, gaza basarak yanlarından ayrıldı. Kalabalık tezahüratlar eşliğinde peşinden gitti ve parti kaldığı yerden devam etti.

Will Lucy'ye döndü. Parti etraflarında devam ederken ikisi de tek kelime etmemişti. Will onun yanında huzurlu hissediyordu. "Konuşalım mı?" diye sordu.

Lucy'nin öfkesi yatıştı. Tam başını onaylarcasına sallayacaktı ki saçını geriye taramış bir Nerd, Lucy'nin yanına dikildi. Nerd Lucy'ye, "Şişme havuza gidiyoruz," dedi.

Will çocuğu baştan aşağı süzdü. "Güzelmış. Haydi ikile şimdi."

Nerd, "Ne dedin sen?" dedi. Lucy aralarına araya girdi: "Bartholomew, bana bir dakika ver, tamam mı?"

Nerd Will'e dik dik baktı ve ardından başını sinirle sallayarak uzaklaştı.

"Bartholomew ha? Arkadaşının çok salakça bir adı varmış."

Lucy tepki vermedi.

"Bu da Kaşar kimliğinin bir parçası mı? Gülmek yasak mı?" Lucy alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hayır. Birkaç dakika önce gayet de kahkaha atıyorduk. Sen o motorsikletle gelene kadar."

Will, "Hı-hı," diyerek başını salladı.

Lucy, "Parti gayet iyi olmuş ama," dedi.

Will omuz silkti. "Senin ortaya çıkmanı ve tekrar benimle konuşmanı sağlayacak bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Lucy, "Evet, tabii," dedi ve gözlerini devirdi.

"Lucy'yi ortaya çıkarmak için atabileceğim en iyi yemin pizza olduğuna karar verdim."

Lucy güldü. Sonunda aralarının tahmin ettiği kadar kötü olmadığına ve düşmanmış gibi davranmalarına gerek olmadığına dair bir işaret gelmişti.

Will, "Ama cidden bak," dedi. "Neden Kaşarlar'a katıldın?"

"Ciddi mi soruyorsun, yoksa yeni bir şaka mı yapacaksın?"

"Şakayı düşünüp sana söyleyeceğim ama açık konuşmam gerek, kırmızıya hâlâ alışamadım. Bunu beklemiyordum. Hem de hiç beklemiyordum."

"Senin için bir sakıncası mı var?"

Will, "Neden olsun. Eh, ne yapıyorsun peki, bütün gün oturup pantolonlarının apış aralarını mı kesiyorsun?" dedi ve kahkahayı bastı.

Lucy, "Şimdi anlıyorum," dedi. "Hâlâ komik olduğunu fan sanıyorsun." Lucy, Will'in bantla sarılı vücudunu işaret etti. "Göğsünde kıl çıkmadığı iyi olmuş, yoksa onu çıkarırken bayağı acıttırdı."

"Of! Kaşar Lucy insanın gözünün yaşına bakmıyor."

"Aynen öyle."

Lucy bakışlarını sabit tuttu. Bu yeniydi. Gözlerini kaçırmadı ya da gerginliği dağıtmak için tatlı bir mimik sergilemedi. Kaşar Lucy gerginlikten rahatsız olmuyordu.

Will, "Özledim seni," dedi.

Lucy duraksadı. Will'in duygusal hali onu huzursuz etmiş gibi görünüyordu. Bart, üç metre ötedeki beklediği yerden yanlarına geldi.

"Lucy, şu... arkadaşla konuşacakların bittiyse, artık gitsek iyi olur," dedi.

Will, "Yürü git, Jebediah," dedi.

Bart, "Adım Bart," diye cevap verdi.

Lucy, "Bartholomew," diye araya girdi.

"Eh, her neyse. Senin ilgilenmen gereken bir ahır ya da ona benzer bir şeyin yok muydu?"

Lucy, "Will, yeter," dedi.

"Neden? Bu benim partim ve bu koca ahmak canımızı sıkıyor."

Lucy, "Eh, bu gece birlikteyiz," dedi. "Seninle sonra görüşürüz, Will."

Lucy Bart ile birlikte uzaklaştı. Bart kolunu Lucy'nin omzuna attı ve Lucy de buna izin vermekten zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Will Lucy'nin kızıl saçlarının kalabalıkta kayboluşunu seyretti. Bu çok anlamsızdı. Bütün okul ona bayılıyordu. Lucy de bayılsa ne olurdu?

Will toprağı tekmeledi. Geceye başlarken onu durdurabilecek hiçbir şey olmadığını hissediyordu ama Lucy'yle geçen birkaç dakikanın ardından her şey değişmişti. Lucy elinde devasa bir dondurma kaşığıyla gelmiş ve kalbini söküp alarak yerinde kocaman bir delik bırakmış gibiydi.

Hilary P-Nut'ı görmeye gelmişti.

Yaklaşık bir yıldır gizli gizli flörtleiyorlardı. Yakın olduklarında ve Sam yakınlarda olmadığında, P-Nut Hilary'ye göz kırpmıyor, öpücükler atıyor veya pazarda fırsat kollayıp Hilary'nin yanına gelerek onunla birlikte olduklarında neler yapacağını anlatıyordu. Başlarda, Hilary P-Nut'ın kendini ona layık görüyor olmasından rahatsız olmuştu. Ama P-Nut pes etmedi. Ve zamanla, Sam'in Kaykaycılar'a savaş açacağını bilmesine rağmen, Hilary'ye böyle inatla yaklaşmaya devam etmesi, onu tahrik etmeye başladı.

Kendine yeni bir erkek aramaya başlayınca da, P-Nut doğal olarak listenin en başındaki isim oldu. Hilary, yanında Güzeller'den bir grup kızla Kaykaycılar'ın karargâhında, eskiden okulun yönetim ofislerinin bulunduğu yerde bekliyordu. P-Nut alüminyum merdivenin üzerine çıkmış, Hilary'nin tepesinde bir şeylerle uğraşıyordu.

P-Nut, "Bana o çekici uzatır mısın, şahanem?" dedi.

Bir ayağının ucunu merdivenin basamaklarından birine, diğerini de dışa doğru uzatmış, dengesini sağlamaya çalışıyordu. Üzerine tişört giymemişti. Hilary yerdeki çekici alıp P-Nut'a uzattı. P-Nut çekici başından da tutabilirdi ama sapına kadar uzandı, Hilary'nin eline dokunmak istiyordu.

P-Nut, "Teşekkürler," dedi.

Diğer elinde tuttuğu ilmekte, üzeri giydirilmiş, tam boy bir mağaza mankeni boynundan asılı şekilde sallanıyordu. P-Nut ilmeği tavana çaktı, merdivenin üzerinde yer çekimine meydan okurcasına dururken de Hilary'ye mankenin sağa sola dönerken, dersi verdi. Boynundan asılı duran manken sağa sola dönerken, yüzünde kusursuz beyaz dişleriyle gülümseyen bir ifade vardı. Ellerini avuç içleri dışa gelecek şekilde uzatmış, kimseye zarar dokunmayacağını anlatmak istiyormuş gibi duruyordu. P-Nut çiviye son bir kez vurdu, ardından yere indi.

Hilary, "Bunu ne yapacaksın?" diye sordu.

"Kaykayla yanlarından geçtiğimiz insanlara vurma alıştırmasını yapacağız. Genelde hedef olarak içi su şişeleriyle dolu bir spor çantası kullanıyorduk ama Gates adlı eleman bize bunu getirdi."

Gates. Herkes Gates hakkında onun Tanrı'nın McKinley'ye armağanıymış gibi konuşmaya bayılıyordu ama Hilary'nin zevklerine uygun biri değildi. Hilary gerçekten başarılı bir erkek ile gelip geçici bir hevesin arasındaki farkı iyi biliyordu. Gates'te bir kazanan havası yoktu. Havası sönecekti ya da hata yapacaktı, bir şeyler ters gidecekti ve Gates de tepetaklak dibe çökecekti.

"Bir manken mi?" dedi Hilary, P-Nut'a dönerek. "Sadece bunu mu istedin?"

"İstediğim şeylerden sadece biri bu." Hilary'nin elini Fransız erkeklerin böyle yaptığını düşünerek parmak uçlarından tuttu. "Ve seni de buraya getirdim. Bir erkek bundan başka ne isteyebilir ki?"

"Ciddi misin?" dedi Hilary gözlerini devirerek. P-Nut yüzünde çok net bir ifadeyle, "Hilary. Ben senin için yaşıyorum," dedi. Hilary kıkırdadı. Kendini tutamıyordu. Daha önce onunla böyle konuşan biri olmamıştı. "Hilary Bowden'i evimde ağırılıyor olmaktan duyduğum onuru tahmin bile edemezsin."

Hilary, "Kes şunu," dedi iltifatlarına devam etmesini isteyerek.

"Etrafı görmek ister misin?"

"Sabırsızlanıyorum."

P-Nut elini Hilary'nin beline attı ve ona yolu gösterdi. Elini koyduğu yer belinden de öteydi aslında, tam olarak kalçasının üst kısmıydı. Bunu yaparken kendine güveni tamdı. Hilary ona izin vermeye karar verdi. Bu işi başarması gerekiyordu çünkü başarısızlıkları epey birikmişti. George Diaz'a gitmişti, kontrol altına alabileceğini düşündüğü bir Takım üyesiydi. İpleri elinde tutan kişi Hilary olduğu sürece liderlik yapabilecek bir potansiyele sahipti. Terry'yi yerinden etmenin ne kadar kolay olacağından bahsetmişti ama dediklerinin hiçbirini duymak istememişti ve bir kez daha lider değiştirmelerinin onları bütün okulun önünde zayıf göstereceğini söylemişti. Tabii ki George, Hilary'yle biraz daha takılmak istemişti ama Hilary kellerle birlikte olmamak gibi bir prensibi olduğunu söylemişti. Bu George'u susturmuştu. Saçları dökülmeye başlamıştı ve daha sadece on yedi yaşındaydı.

Hilary yönetim ofislerinin önlerinden geçerken, P-Nut en sonrakini işaret etti.

P-Nut, "İşte burası bizim kaykay dükkânımız," dedi. "Olur da kaykay almak istersen, senin tahtanı bizzat ben yapacağım."

"Çok cömertsin."

Odanın içerisinde, masaların üzerinde Kaykay tahtası yapan Kaykaycılar vardı. Kaykaylarının tahtalarını erzak talanlarındaki ahşap paletlerden, masalardan ve diğer mobilyalardan elde ediyorlardı. Ellerindeki çeşitli aletler yardımıyla bu tahtaları yontarak kullanılabilir boyut ve şekillere getiriyorlardı. Diğerleri de bitmiş tahtaların yüzeyini elden geçiriyor, tutuşunu artırıyorlardı. Köşede, saçları bir kulağından diğerine kadar uzanan tarzda mohavk kesimli, endişeli bir Kaykaycı ayakta durmuş, başına gülün yüz kazıtmış Kaykaycı bir kızın, dingilleri yeni tahtasına takışını izliyordu. Kaykayının diğer truck'ını tekerleklerinden kavramış, göğüs hizasında tutuyordu.

Hilary ve P-Nut koridorun sonuna yaklaşıyorlardı.

P-Nut, "Okulun kaynak kütüphanesini eski haliyle görmeye fırsatı bulmuş muydun bilmiyorum ama biz biraz elden geçirdik," dedi.

P-Nut'in kapısını açtığı odanın orta yerinde devasa bir kaykay rampası bulunuyordu. Odaya sığabilmesi için tavanı yıkmaları gerekmişti. İki Kaykaycı yukarıdaki odadan atladılar ve rampanın pürüzsüz linol zemini üzerinde çaprazlar çizerek kaydılar. Hilary, Kaykaycılar'dan birinin havaya yükselişini izledi, eski tavanı ve tavandan geriye kalanları geçerek üstteki sınıfa, Kaykaycılar'ın tavana astığı kara tahtaya kadar ulaştı. Zıplayışının tepe noktasına ulaştığı anda, Kaykaycı çocuk elindeki yapıştırıcıyı tahtaya yapıştırdı ama en üstteki yapıştırıcıyı geçemedi ve ardından rampaya geri indi. Gösteriyi izleyen her iki kattaki Kaykaycılar, çocuğu alkışladılar. Tavana kahverengi ve beyaz renkli uzatma kablolarıyla bağlı olan karatahta dengesiz bir şekilde sallanıyordu. Diğer Kaykaycı yere çakıldı ve başını vurdu. Karmanın üzerinde hareketsiz bir şekilde yatıyordu. İzleyenler çocuğun yanına koştular.

Hilary çocuğun durumunu görmezden geldi ve yüzünde etkilendiğini belli eden bir gülümsemeyle P-Nut'a döndü. "En üstteki yapıştırma en iyisi mi oluyor?"

"Aynen öyle."

"Peki onu yapıştıran kim?"

"Onu yapıştıran kişi sizi ofisine davet etmek istiyor."

P-Nut elini uzattı. Hilary de tuttu.

El ele yürüdükleri sırada, Hilary bütün Kaykaycı kızların kıskançlıktan çatladıklarını hissedebiliyordu. Üzerindeki kıskanç El ele yürüdükleri sırada, Hilary bütün Kaykaycı kızların kıskançlıktan çatladıklarını hissedebiliyordu. Üzerindeki kıskanç bir histi. Sam'in tepede olduğu günler sona erdiğinden beri böyle hissedemiyordu. Eskiden, Güzeller'de olduğu için diğer kızlar onu kıskanırdı. Güzeller'deki kızlar da Sam'e sahip olduğu için kıskanmışlardı. Eski günlere dönmüş gibiydi. Aklından P-Nut'in büyük ihtimalle grubundaki bütün kızlarla birlikte olmuş olduğu geçti ama zaten bu beklediği bir durumdu.

P-Nut Hilary'yi karanlık bir odaya götürdü. Kapıyı kapadı. Bir çakmak çakıldı. Karanlıkta parlayan ufak bir alev belirdi. P-Nut'in devasa vücudu alev ile Hilary'nin arasına girdi. P-Nut yer değiştirdi ve bir alev daha belirdi. Bir mumdu bu. P-Nut mum yakıyordu. Bu durum P-Nut'in "senin için yaşıyorum" lafına uya- cak derecede duygusaldı ama Hilary halinden gayet memnundu.

"Eh, lafi uzatmadan konuya girmeyi seviyorsun, değil mi?"

P-Nut, "Heh, komik olduğunu biliyordum," dedi ve sıradaki mumu yakmaya gitti. "Sadece seni ne kadar önemseydiğimi göstermeye çalışıyorum."

Odanın etrafında on tane, kahverengi ince mum yanıyordu ve P-Nut mumları yakmaya devam ediyordu. Antika kitaplıkları, rahat bir okuma koltuğu ve el oyması bir masası olan bir ofisi bu. Odanın tamamı, maun ağacından yapılmış mobilyaların koyu kırmızı rengini ortaya çıkarmış olan mumlarla aydınlanmıştı. Havada tanıdık ve insanı rahatlatan bir koku vardı ama Hilary bunun nereden tanıdık geldiğini bulamamıştı. Daha önce buna benzer bir odada bulunmuş olabilirdi.

Hilary, "Erzak talanlarında böyle şeylerin geldiğini hatırlıyorum," dedi.

"Sanırım Müdür Warfield antika meraklısıydı. Bütün bunlar onun ofisinden kalma. Onları saklamıştım."

Zevk sahibi biri olması Hilary'nin hoşuna gitmişti. Aklına gelecek en son şey buydu.

Hilary, "Peki ya mumlar?" diye sordu.

Mumlarda mükemmel bir işçilik vardı, tepeden tırnağa pürüzsüzdüler. Ve Hilary mumlardan iyi anlardı. Güzeller'in pazardaki tezgâhında satılabilecek kalitedelerdi. Yani öyle olabilirlerdi; Gates bütün okulu el yapımı güzellik malzemelerini gölgede bırakan, gerçek güzellik ve banyo malzemeleriyle doldurmasaydı tabii.

P-Nut, "Yok ya, onları ben yaptım," dedi.

"Harika bir yalancısın."

P-Nut, "Gerçekten ben yaptım," dedi. "Sen benim geri zekâ-lının biri olduğumu düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Hilary, "Eh, biraz," dedi. "Mum yapmasını biliyor musun?"

"Tabii biliyorum. Bu atmosfer kendi kendine mi oluşuyor sanıyorsun?"

"Pekâlâ, onları ne kullanarak yaptın?"

"İnekler'den uzun zaman önce aldığım pastel boyaları kullandım. Hepsini birlikte erittim."

"Peki ya fitiller?"

P-Nut, "Ayakkabı bağcıkları," dedi. "Düğümlelerini çözdüm ve hepsini tek tek mumladım."

Bütün bunları duymak Hilary'yi neden bu kadar tahrik etmişti? "Onları sadece özel günlerde kullanıyorum. Özel insanlar için."

Hilary, "Ben o kadar özel miyim?" diye sordu, içten içe gülümsüyordu. Birisi ona böyle güzel bir iltifatta bulunalı çok uzun zaman olmuştu.

P-Nut Hilary'ye iyice yaklaştı.

"Seninle geleceğimiz hakkında konuşmak istiyorum."

Hilary, "Iyy, sapık," dedi ve geri çekildi, P-Nut'ın blöfünü görmemiş olmasını umuyordu.

"Kendini kasmanı istemiyorum. Benimleyken kendin ol. Büyük işler yapacaksak böyle çalışmamız gerekecek."

"Ne gibi büyük işler?"

"Kaykaycılar ve Güzeller ortaklığı."

İşte bu. Bir şeyin hiç çaba sarf etmeden avucunun içine düşmesi kadar güzel bir his yoktu.

Hilary, "Seni dinliyorum," dedi.

P-Nut bir şey söylemedi. Odanın içinde Hilary'yi takip etmeye devam etti. Hilary geri çekiliyor, o da ona hamle yapıyordu.

Yüzündeki gülümsemeyi bir türlü silemiyordu. Hoşlandığı biriyle flört etmenin ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu. Hilary masanın diğer tarafına geçti. P-Nut masanın üzerine çıkıp yanında atladı, Hilary'yle aralarında sadece santimetreler vardı. Hilary'nin aradığı fırsat buydu. Kaykaycılar'ın elinde her şey vardı. Kızları

Kaykaycılar'ı seviyordu ve P-Nut çok çekiciydi. Onu korkutan tek şey henüz P-Nut'in zayıf noktasını bulamamış olmasıydı. Onun o hassas noktasını, kullanarak onu kontrol alabileceği noktasını bulamamıştı. Kendine bunu yapabileceği konusunda güvenmesi gerekecekti. Sonuçta hep yapıyordu.

P-Nut Hilary'nin başını ellerinin arasına aldı ve dudaklarına yaklaştırdı. Hilary, P-Nut'in böyle iyi öpüşebilmek için kaç Kaykaycı kızla öpüştüğünü bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. P-Nut'in dokunuşu nazikti ama aynı zamanda ciddiye de. Ellerini Hilary'nin vücudunda gezdiriyordu. Avuç içlerinden fişkıran ateşi elbisesine rağmen hissedebiliyordu.

Hilary'nin onu durdurabilmek için iradesini inanılmaz zorlaması gerekmişti.

"Yavaş ol, fındık. Henüz detayları konuşmadık."

P-Nut, "Önce biraz eğlenelim," dedi ve Hilary'yi kendine çekti.

Hilary, "Güzeller'in ihtiyaçlarının karşılanması gerekiyor," dedi, ayakta durmakta güçlük çekiyordu.

P-Nut, "Yeni elbiseler," diyerek söze girdi. "Çamaşırları her gün yıkanacak. Yiyecek sağlanacak. İstedikleri gibi dekore edebilecekleri odaları olacak. Ve haftada sadece birkaç gece çalışmalarını gerekecek."

Elleriyle Hilary'nin kalçasını güçlü bir şekilde kavradı. Hilary kendini geri çekti.

"Az önce ne dedin?"

"Herkesin elinde ihtiyacı olandan fazlası var şu anda. Harcayacak malları var. Ve ben o malları harcamak isteyecekleri şeyi sahip olacağım. Elit bir striptiz kulübü kuracağım. Özel odalar hazırlayacağım. Bir bar olacak..."

Hilary güldü, daha farklı nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bu tam bir saçmalıklı. "Güzeller'im senin için striptiz yapacağını düşünüyor olamazsın."

P-Nut, "Hayır," dedi, bunu Hilary'nin dünyadaki en saçma şeyi söylediğini düşünen bir tonda söylemişti. Bunu duymak Hilary'yi biraz sakinleştirmişti. "Sakin ol. O işi benim kızlarım hallediyor zaten. Ben daha elit bir kesime hitap edecek kızlar arıyorum, gereken ücreti ödeyecek müşteriler için. Ve sana şunun sözünü veriyorum... Böyle kızlarla bir gece geçirmek için paralarına kıymaları gerekecek."

Kalbine bir bıçak saplamıştı. Hilary söyleyecek söz bulamamıştı. Tam bir aptal gibi davranmıştı. Gardını indirmemeliydi, P-Nut'in onu arzuluyor olmasının onu etkilemesine izin vermemeliydi. P-Nut duygularını incitmişti. Hiç kimse Hilary'nin duygularını incitemezdi.

"Düşünsene. Sen ve ben, Hil, para basabiliriz. Yani ciddi olalım, bu Sam'in tutsaklık olayının daha ne kadar süreceğini düşünüyorsun ki? İyi malların hepsi tükenecek ama şimdi harekete geçersen, her şeyi toplayabiliriz."

Hilary bazı insanların düşündüklerinin farkındaydı; Güzeller'in harem kızları olduğunu, Takım'ı memnun ederek hayatta kaldıklarını sanıyorlardı. Eh, bu doğrudu ve bu Hilary'nin başından beri farkında olduğu bir durumdu ama o bunu kızlarına yansıtmamayı, lafi çevirmeyi başarmıştı. Ve sahip oldukları bu "anlaşma" sonucunda filizlenen gerçek aşklara tanık olmuştu. Bu aşkların artması demek, Güzeller'in seçimin kendilerinde olduğuna inanması demekti. Ama buna inanmazlardı, Hilary

gidip, *Hey, Kaykaycılar'a katılırsak hepiniz fabiye olabilirsiniz! Ne dersiniz?* diyemezdi.

Hilary P-Nut'in yüzüne baktı ve "Sen kiminle konuştuğuna sanıyorsun?" dedi.

P-Nut sanki öğle yemeğinde ne yiyeceğini konuşuyorlarmış gibi umarsızca omuz silkti. "Eh..." dedi. "Eğri oturup doğru konuşalım. Buraya gelmiş olma sebebinin Sam'in yerine koyabileceğ herhangi birini bulamaman olduğunu tahmin ediyorum. Sana hem en güzel olmayı, hem de en iyi eşyalara sahip olmayı teklif ediyorum. En tepede olacaksın ve parmağını bile oynatmana gerek olmayacak. İstedğin şey de bu değil mi zaten?"

P-Nut inanılmaz net konuşmuştu. Canı bu kadar yanmamış olsa, rolünü bu kadar acımasızca iyi oynayabildiği için ona saygı duyardı. P-Nut onların bir kerhanede çalışmasını istemişti. Yanında bir çanta dolusu konservesi ya da bir deste temiz peçetesi olan herkes için bacaklarını ayırmalarını. Bu kabul edilemezdi. Bu teklifi duymak bile Hilary'nin tacize uğramış hissetmesine sebep olmuştu.

Onu tam orada sözleriyle paramparça etmesi, ardından da gururunun kalan parçalarını yerden toplayıp gitmesi gerekiyordu. P-Nut ona yüzünde aynı gülümsemeyle bakıyordu, yüzündeki ifade Hilary'nin onun kötü bir şey söylemek istemediğini anlamasını bekliyormuş gibiydi. Mum ışığı dişlerinden yansıdı. Korkunç bir çekiciliğe sahipti. Hilary elleriyle yüzünü sildi, çığlık atmamak için ağzına sıkıca bastırdı.

Dişinin yerinden çıktığını hissetti.

Ağzının içinde dolanıyordu. Yapıştırıcı pes etmişti. P-Nut ona bakıyordu. Hilary ağzını açamazdı. Yüzüne çemkirmeyi, onunla ilgili yanlış olan her şeyi ve kendi doğrularını söyleyebilmeyi

istiyordu. Dokunmayı bırak, onun adını ağzına bile almayı hak etmediğini söylemek istiyordu.

Hilary P-Nut'ı iterek yanından geçti, geçerken de göğüs kafesine sert bir dirsek geçirdi. Kapıyı bir hışımla açtı. Koridordan koşmaya başladı. Yanında getirdiği kızların Kaykaycılar'dan bir kalabalıkla flört ettiğini gördü. Onlara eliyle sinirli bir şekilde işaret etti. Görmediler. Hilary ağlamak istiyordu. Ağzını açıp onlara bağırarak emir veremiyordu. Bir geri zekâlı gibi elini sallayıp durdu. Birinin yanına geldi ve suratının ortasında bir tokat patlattı, tokadı P-Nut'in suratına vuruyormuş gibi sertti. Acıtmış olmalıydı. Tokadı yiyen kız, Michelle, korkmuştu, yanağı kızarmıştı ve şaşkındı. Ne yaptığını tam olarak anlamamıştı. Kaykaycılar'ın da kafası karışmıştı. Diş Hilary'nin dilinin altına girmişti, köklerinin keskin uçları damağına batıyordu.

Hilary arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Kızları da peşinden gitti. Kapıdan çıktığı gibi hızlandı. Yanındaki kızların hepsinden hızlı ilerliyordu, böylece hiçbiri onun ağladığını görmeyecekti.

Gates beyaz kumlu bir kumsalda yüzüstü yatıyordu. Sıcak kum taneleri gözlerine, dudaklarına ve burnuna batıyordu. Sırtüstü döndü. Her iki tarafında, üzerlerine yazlık keten tişörtler ve bikini giymiş, güneş yağı sürmüş birer kız vardı. Kim olduklarına dair en ufak bir fikri yoktu ama umurunda da değildi zaten.

Kumsal uzun, hilal şeklinde ve bomboştu. Etrafta kendisi ve yanındaki kızlar dışında kimse yoktu. Okyanusta dalga yoktu, en ufak bir hareket dahi görünmüyor, pürüzsüz yüzeyi bir gölü andırıyordu. Başını kaldırdı ve mavi gökyüzünde beliren binlerce beyaz noktayla karşılaştı ve ardından beyaz noktalar büyümeye başladılar. Noktalar büyüdükçe, Gates ne olduklarını seçebildi. Voleybol toplarıydı. Gökten voleybol topu yağıyordu. Toplardan ilki kuma indiği gibi tekrar yükseldi, sanki çarptığı yüzey kum değil de asfalttı. Toplar kumsala inip havaya çıkmaya devam etti, havalanırken kumsaldaki kumları etrafa saçıyorlardı. Gates'in etrafında topolar uçuşurken, o elleri başının arkasında ve bacak

bacak üstüne atmış şekilde yatmaya devam ediyordu. Toplardan hiçbiri ona ya da yanındaki kızlara isabet etmiyordu. Başka şeyler de yağmaya başladı. Badminton topları ve Latince - İngilizce sözlükler kumsalı dövmeye başladılar. Üzerinde ufak kurukafa motifleri bulunan kırmızı kravatlar bir sağanak halinde indi. Mor renkli yüzlerce zıplayan top kumsalın dört bir yanına inerken, kumsala düşen kutu kutu fasulye konserveleri yere çarptıkları anda tıktırıya benzer sesler çıkarıyorlardı.

Vücutları yağlanmış kızlar, Gates'in çıplak vücudunu okşamaya başladılar. Kızlardan biri boynunu daireler çizerek öperken, diğeri de kulağına ahlaksız sözler fısıldıyordu. Türlü türlü objeler kumsala düşmeye ve kumları havaya kaldırmaya devam ettiler. Kumlar havalanmıştı ama yere inmediler, havada asılı kaldılar. Gates eliyle başının üzerine uzandı ve kumları savuşturdu, kumlara temas ettiği anda dökülmeye başlıyorlardı.

Kızlardan biri, "Az önce neredeydin?" diye sordu.

Gates kıza döndü. Artık kumsalda değillerdi ve yere de uzanmamışlardı.

Gates, "Ne?" diye cevap verdi.

Gündüz değildi; gece olmuştu, gökyüzü kapkaranlık ve ortasında duran kurumuş bir kış ağacının dallarına birbirine dolanmış Noel süslemelerinin asıldığı Pruitt'in arka bahçesindeydi. Sahildeki kızlar gözlerini Gates'e dikmişlerdi, giyinik halde ellerinde plastik kadehlerle, sinir olmuş bir şekilde bekliyorlardı.

"Az önce neredeydin?" Kız sorusunu tekrarladi.

Gates, "Kumsaldaydım," dedi.

"Niye böyle garip davranıyorsun?"

Gates kızlara baktığında, başlarını etten yapılmış *marshmallows* lar ve gözlerini de siyah noktalar olarak gördü, burunları ya da ağızları yoktu.

Gates, "Kahretsin. Kızlar, sizin yüzlerinize ne oldu?" dedi. Kızlardan biri, "Beğendin mi?" diye cevap verdi. Ağzının bulunması gereken bölge konuştuğunda parlıyor gibiydi ama Gates dediklerini gayet net bir şekilde duymuştu.

Bu hallerini beğenip beğenmediğinden emin değildi. Kafaları biçimsiz kütlelere dönüşmüştü ama diğer yandan, tenleri inanılmaz bir güzelliğe kavuşmuştu. Çekici ve sağlıklı görünüyordu. Narin derilerinin altında bulunan damarların belli belirsiz maviliğini görebiliyordu ve bu onu o yumuşak, biçimsiz kafalarına dokunma isteğiyle doldurdu.

Gates, "Siz nerenizle öpüşüyorsunuz?" diye sordu.

Diğer kız, "Öpüşmek yok. Hemen konuya giriyoruz," dedi. Gates başıyla onayladı. "Sizi sevdim kızlar."

Fowler, "Gates! Yeni şapkayı duydun mu?" dedi.

Fowler bahçenin diğer tarafından Gates'e doğru yürüyordu, elinde düz bir karton kutu vardı.

Gates, "Ne yeni şapkası?" diye cevap verdi. Yumuşak başları olan kızlar gitmişlerdi ama Gates onları çoktan unutmuştu.

Fowler, "Fransız bir modacı kusursuz şapkayı üretmiş," dedi. "Kusursuzdan kastın nedir?"

"Öyle bir tasarıma sahipmiş ki takan kişi kim olursa olsun inanılmaz görünüyor. Üzerine giydiğin diğer kıyafetlerin önemi yokmuş, şapkayı takıyormuşsun ve puf! Bir anda hiç görünmediğin kadar iyi görünmeye başlıyormuşsun."

"Sihirli bir şapka mı bu?"

Fowler, "Yok kardeşim, bilimsel olarak kanıtlanmış," dedi. "Şapkaya bakınca beyninde bazı şeyler oluyormuş."

"Ama nasıl işte?"

"Sitelerinde PDF'si var, araştırmalarını baştan sona okuyabilirsin."

Gates, "Çok iyiymiş," dedi. "Şapka kaç para?"

"Bedava."

Gates, "Kutunun içinde mi yoksa?" dedi, Fowler'ın elindeki kutuyu işaret ederek.

Fowler sırtıttı. "Bundan böyle eskisi gibi olmana imkân yok, kardeşim."

Fowler kutunun kapağını açtı; içinde, tepesi kenarlardan bir şerit halinde içeri göçük, arkasında beyzbol şapkası siperliği ve önünde de üç damla beyaz boya bulunan bir şapka vardı.

Gates, "Bunun kusursuz olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Tak işte ya kafana."

Gates şapkayı kutudan çıkardı ve başına geçirdi.

Taktığı anda, inanılmaz bir zevk dalgası her tarafını sardı. Vücudu kocaman bir dil, dünya da devasa bir dondurmaymış gibi hissediyordu. Gates'in boyu uzamaya başladı. Kızlar etraftaki çallılardan fırlıyor, Gates'i görünce üstlerini başlarını parçalıyorlardı.

Lark'ın, "Aman Tanrım, Gates. Senden yakışıklısı yok," dediğini duydu.

İnsanlar Gates'in yakışıklılığını gördüğü anda gözyaşlarına boğuluyorlardı. Kendi adını söyledi: "Gates." Etrafını saran kalabalığı oluşturan kızlar aynı anda orgazm olmaya başladılar. Bir kez daha söyledi. "Gates." Dizleri üzerine çöktüler, zevkten kıvranıyorlardı.

Yumrukları büyüdü ve devasa kaya parçalarına benzer boğuşlara ulaştı. Onları havaya kaldırdı ve bütün kızlar geldikleri çallılara geri kaçtılar. Gates devasa yumruklarını yere indirdi ve indirdiği yerlerde jakuzi büyüklüğünde çukurlar açtı.

"Gates!" diye bağırdı ve olduğu yerden havalandı. Gates bütün Denton üzerinde uçuyor, binaların ve ağaçların arasından dönerek ve manevralar yaparak geçiyor, havadaki kuşların tamamını kaçırmaya çalışıyordu. Uçabilmeyi dilemiş ve başarmıştı, yükselmeye de devam etti, hava soğumaya ve oksijen miktarı azalmaya başlayana kadar da durmadı. Soğuk hava göğsüne baskı uyguluyordu. Kendini rüzgâr kusursuz bir uyum içindeymiş gibi hissetti, bütün kontrol ondaydı ama bunu aklına getirdiği anda yere doğru süzölmeye başladı.

Kendini bir kez daha yükseltmeyi diledi ama uçma gücü onu terk etmişti. Başını eğip Denton'a baktı, yavaşça indiği yerin, çoğunlukla araba galerilerinin bulunduğu Capitol Bulvarı olduğunu gördü. Yerel bir mini golf parkurunun bitişiğinde bulunan, bakımsız ve yabancı otların bastığı bir otoparktı. Etrafta araba yoktu ama elektrik direğinin dibinde oturmuş ot içen mahalleli beş çocuk vardı. Elbiseleri kirliydi ve çocuklardan ikisi titriyordu. Elleriindeki cep radyosundan devam eden beyzbol maçını takip ediyorlardı.

Otun kokusu hoşuna gitmişti. Biraz kullanmak istedi.

Gates, "Hey, ondan bir nefes alabilir miyim?" diye sordu.

Çocuklardan biri, sarkık gözkapakları ve toplu yüzünün üzerine gelen favorilere sahip olanı, elindeki otun dibini Gates'e uzattı. Gates derin bir nefes çekti, tadı kremalı dondurmaya benziyordu.

Titreyen çocuklardan biri Gates'e, "O şapkayı nereden buldun?" diye sordu.

Hepsinin gözü Gates'in üzerindeydi. Ortamın havası bir anda değişmişti. Gates bu mahalle çocuklarının şapkasını istediklerinden adı gibi emindi.

Gates, "Onu alamazsınız!" diye bağırdı.

Gözkapağı sarkan çocuk, "Şapkayı alın!" diye bağırdı.

Gates koşmaya başladı. Uçmayı denedi ama yapamadı. Çatlamış asfaltın üzerinden ve çatlaklarda filizlenmiş çimenlerin ve otların arasından koştu.

Gates arkasına baktı, mahalleli çocukların kaybolduğunu ve peşinde sadece bir kişinin, alnında bir kurşun yarasıyla koşmakta olan kardeşi Colton'ın olduğunu gördü.

Gates yaşadığı şokla yere yıkıldı ve Colton bir anda üzerine çullandı. Colton Gates'i tuttu ve sırtüstü yatırdı. Daha önce bu kadar güçlü bir çocuk değildi. Kınlan asfalt parçaları Gates'in sırtına batıyordu. Kardeşi Gates'in göğüsüne oturdu ve ciğerlerindeki bütün havayı boşalttı. Nefessiz kalmıştı. Colton siyah güneş gözlüğünü takmıştı, Gates onun gözlerini göremiyordu belki ama yüzündeki iğrenme ifadesi çok netti. Merminin alnında açtığı kanla kaplı delik ay ışığında parlıyordu. Colton cansız, gri renkteki ağzını açtı ve soğuk salyalar sürahidene boşalan limonata gibi akmaya başladı. Colton'ın ağzından akan salyalar, itfaiye hortumundan gelen suya benzer bir tazyikle Gates'in yüzüne doğru fışkırmaya başladı. Yüzüne fışkıran salyaların ardında, Colton'ın yüzüne baktığında ne kadar öfkeli olduğunu, ne kadar çok acı çektiğini görmüştü. Fışkıran salyaların tazyiki iyice artarak yüzüne öyle korkunç bir baskı uygulamaya başladı ki Gates üst çenesi ve gözkapaklarının yerlerinden ayrılmaya başladığını hissetti.

Gates otobüsünün zemininde yattığı uykusundan uyandı. Her şey sadece bir rüyaydı.

Gates, "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," dedi ve elleriyle yoklayarak yüzünün hâlâ yerli yerinde olduğundan emin oldu. Otobüsün arka kısmı karanlıktı. Ana salonun ışığı otobüsün kırık camlarından içeri sızıyordu ama otobüsün arka kısmına kadar ulaşmıyordu. Ayağa kalktı ve yerdeki ayak bandajları, boş gazoz şişeleri ve kirli çamaşırların arasından geçerek ilerledi.

Üstündeki kıyafetleri çıkarıp temiz bir şeyler giymek ya da duşa girmeden önce banyo malzemelerini almakla uğraşmak istemiyordu. Gates kendini olabildiğince çabuk bir şekilde otobüsün düpina atıp kabinin uzaklaşmak istiyordu.

Otobüsten indi ve tesisin iyi bir aydınlatmaya sahip olan ön tarafındaki odasına geçti. Düğmeyi bulmak için el yordamıyla aranması gerekmişti. Azizler'in çoğu henüz uyanmamıştı; saat daha 06.17'ydi. Odada dolanan birkaç kişi vardı, esneyip gerinerek uykularını açmaya çalışıyorlardı.

Odanın bir köşesinde, düz ekran televizyonun önüne yerleştirilmiş, öne arkaya sallanan cinste iki oyun koltuğu vardı ve Will koltuklardan birinde oturmuş, bir yarış oyunu oynuyordu. Güzel, Will çoktan uyanmıştı. Gates gördüğü kabusun üzerinde yarattığı gerginliğin daha şimdiden dağılmaya başladığını hissetti. Gates ve Will bir araya geldiklerinde eğlence kaçınılmaz oluyordu.

Gates yavaşça yürüdü ve kendisini boş koltuğa bıraktı. Will ile beşlik çıktılar, bunu yaparken ikisi de gözlerini ekrandan ayırmamıştı. Partiden sonraki birkaç gecedir o kadar çok oyun oynamışlardı ki artık bu koltuklarda yatmaya başlasalar olurdu. Gates Will'i baştan aşağı süzdü. Emin değildi ama görünüşe bakılırsa Will dün gece giydiği kıyafetlerle oturuyordu.

Gates, "Bütün gece uyumadın mı sen?" diye sordu.

Will, "Evet," diye cevap verdi, gözlerini ekrandan ayırmamıştı.
 "Haberimin olmadığı, yakın zamanda gerçekleşecek bir oyun turnuvası falan mı var?"

"Heh. Hayır. Oynayasım geldi öyle."

"Bir dakika. Sence bir oyun turnuvası mı düzenlese?"

Will, "Olabilir," dedi.

"Bunu şimdiye kadar nasıl yapmadığımıza inanmıyorum. Of be, harika olacak. Bütün gece oynarız. Aklında hangi oyunlar var?"

"Bilmiyorum ki."

"Bir dövüş oyunu, bir fps ve bir de iki kişinin aynı ekranda oynayabileceği bir oyun olsun. Nasıl olur? Fena değil ha. Birçok farklı türü kapsamış oluruz."

Will, "Tabii," diye cevap verdi.

"Sen pek de heyecanlanmış gibi görünmüyorsun ama. Şuna bak, usta oyuncu havalara girmiş."

"Hayır, heyecanlandım, güzel oyunlarmış."

Gates, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Will cevap vermedi ama Gates anlamıştı.

"Partideki Kaşar kızla mı ilgili?"

Will omuz silkti.

"Of, haydi ama. Kız işte. Kimin umurunda ki?"

"Ondan hoşlanıyorum."

Will'in o iki kelimeyi söyleyiş şekli Gates'in duraksamasına sebep olmuştu. Bu, ikisinin genelde konuştuğu dalgaya dayalı konuşma tarzına benzemiyordu, Will söylediğinde ciddiye ve Gates hislerinin ne kadar derin olduğunu hissedebilmişti.

Will'i neşelendirmek istiyordu, Will onun suç ortağıydı, aynı kendi gibi bir eğlence tiryakisiydi ve onu böyle harap bir halde

görmek hoşuna gitmemişti. Will bu kızın kendisi için çok önemli olduğunu düşünüyordu ama gerçek şu ki öyle değildi. Will'in ona anlattığı kadarıyla kızın şu ana kadar yaptığı tek şey, onu reddetmek ve oyalamaya devam etmektir. Will de her seferinde sadık bir köpek gibi ona geri dönmüştü.

"Yapabileceğin en iyi şey kendine yeni bir kız bularak yeni bir sayfa açmak olacaktır."

Will, "Tabii," dedi ve iç geçirdi.

"Ciddiyim."

"Evet, farkındayım. Aynı şeyi söyleyip duruyorsun."

"Sadece senin için söylemiyorum. Kız için de önemli... neydi adı? Luther mıydı?"

Will az da olsa gülmüştü.

"Adının Lucy olduğunu biliyorsun."

"Evet, Louis. Louis için de önemli."

Will biraz daha güldü. Kabuğundan çıkmaya başlıyordu. Gates, "Bir kızın sana ilgi duymasını sağlamak için başka kızlarla birlikte olmaktan daha iyi bir taktik yoktur," dedi.

Will, "Hımm," dedi. Gates verdiği fikrin Will'in aklının bir köşesine yerleştiğini görebiliyordu.

"Ayrıca, bildiğin üzere Louis bir Kaşar, büyük ihtimalle seviştiği birileri vardır, gece gündüz ilişkiye giriyorlardır kesin."

Will gülmüştü ama aynı zamanda üzülmüştü de. "Lanet olsun! Çok adisin," dedi ama gülmeye devam etti.

Gates Will'in koluna bir yumruk attı. "Hah! Seni terbiyesiz pislik, aklında bu vardı değil mi. İnkâr etmeye kalkma sakın."

"Hiç de bile."

Gates, "O şimdi ahhhhh ahhhhh modundadır," dedi, zevk alan bir kızı taklit ediyordu. "Ne var? Beş kişiyle nasıl sevişiyor onu da mı göstereyim? İyi, bana uyar."

Will, "Haydi ama!" dedi, gülümsüyordu. Gates'in oturduğu oyun sandalyesini tekmeledi ve Gates de yere düştü.

Gates, "Kapının önünde tek sıra olun lütfen," dedi. "Tek seferde sadece üç erkekle birlikte olabiliyorum."

Will açılmış bir paket bonibonu Gates'e fırlattı ve omzuna isabet ettirdi. Sarı, turuncu ve kahverengi şekerlemeler yerlere saçıldı. Gates güldü ve paketin içinden bir avuç şekerleme aldı. Ağzındakileri çiğnedi ve şekerli fıstık ezmesi karışımının ağzında eriyip dağılmasının tadını çıkardı.

Gates, "Ciddiyim ama bak. Gerçekten," dedi. "Şimdi ölümüne dobra bir şey söylersem sorun olur mu? Çok net konuşacağım ama bak."

Will yüzünde eğleniyor olduğunu belli eden bir ifadeyle, "Peki, peki tamam. Dobra ol," dedi.

"Anlamadığım bir şey var. Kocaman bir hanım evladı gibi davranmana sebep olacak bir şey mi bu ya?"

"Bunu söylemeyecektin. Ucubeler'e katılıyorum."

"Hey, bekle. Sadece takılıyordum. Asıl söylemek istediğim şey şu, mutlu olman gerekiyor. Okulun kralıyız. Herkes bize geliyor, bir şeyler istiyor. Havalı çocuklar biziz."

Will, "Doğru," dedi, Gates'in söylediklerini düşünürken yüzü biraz daha aydınlanmıştı.

Gates, "Önümüzdeki iki hafta boyunca her gün randevum var," dedi, "ve gelecek olan bütün kızlara yanlarında seksi birer kız arkadaşlarını da getirmelerini söyledim."

"Öyle mi yaptın?"

"Ben de yalan yok. Bu kızları Fowler'a yollayabilirim ya da Pruitt'e, yani öyle yapmamı istiyorsan tabii."

"Öyle bir şey demedim."

Gates, "Ha, öyle mi?" dedi, Will'e acı çektiriyordu. "Bu yeni kızlara takılmak mı istiyorsun?"

Will derin bir nefes aldı ve nefesini bıraktığında gülümsüyordu. "Evet, istiyorum sanırım."

Gates, "Görmek istediğim çocuk bu işte!" dedi ve yumruklarını havaya kaldırdı.

"Bu geceye bir şeyler ayarladın mı?"

"Evet, Nerdler'den bir kızla. Yanında getireceği arkadaşının üç meme ucu olduğunu duydum."

"Ciddi misin? Normal boyutta mıymış?"

"Bekleyip göreceksin."

Will, "Pekâlâ," dedi.

"Bu senin keyfini yerine getirecek. İşe yarayacağından emin olacağım. O kadar çok ve o kadar fena parti yapacağız ki Judy'nin adını bile unutacaksın."

"Pekâlâ, pekâlâ. Beni ikna ettin."

"Mükemmel."

Ayağa kalkan Will, "İşemem gerek," dedi.

"Harika, bunu benimle paylaşman gerçekten çok iyi oldu."

Will kıkırdadı ve yemekhanedeki tuvaletlerden birine yöneldi. Gates sandalyesini doğrultup yere koydu ve üzerine oturdu. Plastik eğimli yapısı, sandalyenin ileri geri sallanmasına olanak tanıyordu. Oyun kolunu yerden aldı ve Will'in durdurduğu yarış oyununu yeniden başlatarak kaldığı yerden devam etti. Gates oyununu açtığı anda kaza yaptı.

KARANTİNA: AZİZLER

Gates arkasında birinin plastik şişeyi ezerken çıkardığı sesi duydu. Arkasına döndü.

Colton salonun ortasında duruyordu.

Teni griydi. Gözünde siyah güneş gözlüğü ve üzerinde Aziz Patrick üniforması vardı; ceket, kravat ve süveter ile okul ayakkabılarını giymişti. Kahverengi saçları düzgün bir şekilde yana taranmıştı. Alnındaki delikten yere siyah kan damlıyordu.

Gates, "Geri çekil!" dedi.

"Gates?"

Will yemekhanenin girişinde durmuş, şaşkın bir şekilde Gates'i izliyordu. Colton ölmüştü. Bir an onu karşısında görüyordu, sonraki an kayboluyordu. Gates hayalet mi gördü, yoksa kafayı yemeye mi başladı bilmiyordu ama tıpkı sabah Will'i oyun oynarken gördüğünde olduğu gibi, onu görünce sakinleşmişti. Will ile kalması gerekiyordu. Nedenini bilmiyordu ama yapması gerekenin bu olduğunu adı kadar iyi biliyordu.

Gates, "Hey, dostum," dedi.

"Sen... şaka falan mı yapıyorsun? Korkmuş görünüyorsun."

Gates, "Evet. Beni bilirsin. Bir türlü ciddi olamıyorum," dedi, rahatmış gibi görünmeye çalışıyordu. Bu konu hakkında daha fazla konuşmamayı umuyordu.

Will gerindi ve esnedi. "Eee, parti ne zaman başlıyor?"

Gates, "Hemen. Şimdi başlıyor," dedi.

27

Lucy çıplak bir kızın cam kırıkları üzerinde sınav çekişini izliyordu. Adı Frida'ydı. Gruplar kurulduğundan beri Ucubeler'in üyesiydi fakat artık canına tak etmişti. Geçen sene Bobby ile çıkmaya başlamış fakat beklediği gibi olmayınca ondan ayrılıp hayatına devam etmek istemişti. Bobby buna izin vermemişti. Onunla buluşabilmek için yakasından düşmemiş, rahatsız edici hediyeler vermiş ve her seferinde de Frida tarafından geri çevrilmişti. En sonunda Bobby ona kendisiyle birlikte olmazsa Ucubeler'de kalamayacağını söylemişti. Frida da bu kadar yeter diyerek gruptan ayrılmış ve kafeteryanın kapısına gelmişti.

Şimdiyse, cam kırıklarının üzerinde durmuş, tepesinde bağırarak Dudaklı'yı dinliyorken, Lucy Frida'nın yaptığı seçimden pişmanlık duyup duymadığını merak ediyordu. Kız Çıplak Hafta'nın altıncı gününe gelmişti.

"Otuz..." dedi Frida zorlanarak ve kendini yerden yükselterek kollarını kilitledi.

Dudaklı, "Niye duruyorsun be fahişe?" diye bağırda. "Kısa sınav çekeceksin! Kaç gündür bu otuz sınav muhabbetini dinleyip duruyorum."

Sophia Dudaklı'nın yanında duran bir grup Kaşar'ın yanından ayrıldı ve daha uzaktan izleyen Lucy, Raunch ve birkaç başka Kaşar'ın yanına geldi.

"Of, bir yanım gidip ona bunu nasıl bitireceğini söylemeyi istiyor," dedi ve kıza acırcasına başını salladı.

Lucy, "Bunu söylediğin çok iyi oldu," dedi. "Çünkü ben de öyle düşünüyorum."

Raunch, "Başaracak, görürsünüz," dedi. "Yakında çözeceğini düşünüyorum. Öyle bir havası var."

Sophia başıyla onayladı. "Evet. Ama bütün bunları izlemesi çok zor."

Lucy, "Dudaklı işte bu işler için var," dedi ve bunu duyan kızlar güldü.

Kızlar arkalarına yaslandılar ve Frida'nın sınav çekmeye devam ederken Dudaklı'nın tekmelerine maruz kalışını izlemeye devam ettiler. Frida vücudunu cam kırıklarına yaklaştırdı. Lucy bu anı gayet net bir şekilde hatırlıyordu, böyle bir şeyi yapabileceğinden bile emin olmamasına rağmen kendini zorlayıp devam etmeye karar verişini.

Sophia kendi kendine, "Haydi," diye fısıldadı ama bu söz aslında Frida içindi.

Bir başka kız, "Karşı koy," diye mırıldandı.

Böylesi vahşice bir şeyin içini ısıtacağı Lucy'nin aklının ucundan bile geçmezdi. Frida'nın yerinde kendisi varken, onu izleyen bütün kızların birer canavar olduklarını düşünmüştü. Bir insanın nasıl oluyor da başka bir insana böyle davrandığını aklı

almamıştı ama şimdi roller değişince Lucy bu odadakilerin o kına nasıl şefkat duyduğunu gayet iyi anlamıştı. Buradaki her kız buna benzer bir testten geçmiş ve sonunda güçlenerek çıkmışlardı. Frida için sadece en iyisini istiyorlardı ve hiçbiri, buna Lucy de dahil, onun başarısız olmasına izin vermeyi düşünmüyordu.

Lucy'nin ailesi onlardı artık. Hayatı burasıydı. Ait olduğu yer burasıydı. Katılırken bulmayı umduğu her şeye sahip olmuştu. Peki, ateş başındaki partiden beri neden her gün Will'i düşünüyordu?

O geceki konuşmalarının beklediği gibi gitmemiş olması canını sıkmaya devam ediyordu. Kaşarlar'da olmak Will'i partide görene kadar inanılmaz hissetmesini sağlamıştı. Ve Lucy'nin tam bir Kaşar olduğunu algıladığı anda Will'in yüzündeki ifade de pastanın üzerindeki kiraz olmuştu. Lucy Will'in tükürdüğünü yaladığını görmek, Merdivenler'de söyledikleri için kendisini korkunç hissettiğini bilmek istemişti. Öyle de olmuştu, Will özür dilemişti ve ona onu özlediğini söylemişti. Bunun Lucy'yi mutlu etmesi gerekiyordu ama sadece üzülmesine sebep olmuştu.

Girişteki nöbetçilerden biri, "Hey, Bakire!" diye bağırda.

"Seni görmek için gelen biri var."

Lucy güçlkle yutkundu. Ziyaretçi beklemiyordu. Diğer kızlara baktı, bilmediklerini ifade edencesine omuz silktiler. Lucy kafeteryanın girişine doğru ilerledi. Elini kapının kulpuna koydu, derin bir nefes aldı ve Will'in gelmediğini umut etti. Lucy kapıyı iterek açtı.

Gelen kişi aydınlık koridorda bekleyen Bart'tı. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı ve geriye taranmış saçları ilk buluşmalarına göre daha uzamış gibi görünüyordu. Lucy'ye dostane bir şekilde el salladı. Lucy onu görünce bütün vücudunun rahatladığını hissetti.

"Selam, Bart."

"Hey."

Çok şapşaldı. Çok da tatlı.

Bart, "Birlikte bir şeyler yapalım mı?" diye sordu.

Lucy'nin arkalarında bir yerlerden, Raunch, "Evet, yapın!" diye bağırды.

Lucy güldü ve koridora çıktı.

Bart Lucy'ye İnek Şov'una gittiklerini söylediğinde, Lucy ne diyeceğini bilememişti. Oraya en son gidişinde yanında David vardı. Her şey kötüye gitmeden önce, onunla orada geçirdiği birkaç saati aklının bir köşesinde ölümsüzleştirmişti. O mükemmel geceyle ilgili sadece bazı kareleri ve konuşmaları hatırlıyordu. Bu yüzden Lucy Bart'ın bu gece yapabileceği tek şeyin onu hayal kırıklığına uğratmak olabileceğinden korkuyordu. Ne yaparsa yapsın, David'le karşılaştıracak ve bütün yaptıkları onunkilerin yanında sönük kalacaktı.

Bart'tan hoşlanıyordu ve bunun olmasını istemiyordu. Neyse ki Bart ondan bir adım öndeydi.

Lucy, Bart'ın yanına oturmuş, bacaklarını da üzerinde bulundukları ışıklandırma platformundan aşağı sarkıtmıştı. Bu, salonunun genişliği boyunca devam eden ve mekânın diğer ucunda bulunan önsahneye doğrultulmuş güçlü projektörleri taşıyan üç ışıklandırma platformundan birisiydi. Altlarında, farklı renkte kafaların oluşturduğu kalabalık parti yapıyordu. Gruplar birbirleriyle kaynaşmıştı, Lucy böyle bir manzarayla ilk kez karşılaşlıyordu, yani böyle bir perspektiften ilk kez. Adeta bir bütün olmuşlardı. Farklı gruplardan çiftler ve üçlü gruplar birlikte içiyor, oyunlar oynuyor, gülüyordu. Ateş başındaki parti buzları eritmiş ve bir

fenomen başlatarak neredeyse her gün aniden gelişen partiler yapulmasına önayak olmuştu. Lucy bütün bunları duymuştu ama bu ateş başındaki beri katıldığı ilk parti oluyordu.

Lucy, "Buna inanamıyorum," dedi.

Bart, "Evet, burada manzara bayağı güzel," dedi. "Şu İnek vardı ya hani tanıştığın, Lane, burayı bize şov başlamadan önce bir süreliğine ayarlayabildi, ben de bunun İnek Şov'daki klasik eğlencelerden daha iyi olacağına karar verdim."

Lucy'nin aklındaki bu değildi ama işleri ağırdan alıyor oldukları için mutluydu. Lucy, "Kesinlikle öyle," dedi.

Bart, "Yükseklere bayılıyorum," dedi. "Küçükken uçabileceğime neredeyse emindim."

Lucy güldü. "Ciddi misin?"

"Evet, bir seferinde kolumu öyle şiddetli çırpımsıttım ki omzum çıkmıştı. Eve böyle bir kolum dizime kadar uzanmış bir halde geldiğimde annem kafayı yiyecekti."

Lucy şaşkınlığını belli edercesine elini ağzına kapadı. "Yok artık."

Bart sırtıyordu. "Ertesi hafta ağaç dallarından ve yatak örtülerinden bir çift kanat yaptım. Çatıdan atladım ve bacağımı kırdım."

Lucy, "Sus ya," dedi kıkırdayarak.

Bart başını salladı ama yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü.

Lucy, "Annen ne yaptı peki?" diye sordu.

"Beni bir hafta boyunca bahçede bıraktı. Dersimi ancak böyle alabilmişim."

Lucy, "Ne?" dedi.

"Şaka. Hahah. Yok ya, beni acile götürdü. Yani bir kez daha Doktor anneme güldü. Annem benimle bir ay boyunca konuştu. Küçükken tam bir baş belasıydım."

"Böyle olabileceğin aklıma bile gelmezdi. Şu ana kadar tanımış olduğum en sakın kişisin."

Bart, "Sonrasında babam bana dikkatimi toplamamı konusunda yardımcı oldu. O bir mühendisti. Yani hâlâ öyle," diye düzeltti sözünü. McKinley'deki çocukların ailelerinden bahsederken sıklıkla yaptığı bir şey halini almıştı bu. "Bana çizim yapmayı öğretti, birlikte gerçek uçak planları çizmeye başladık. Mesleğim bu olacak."

"Uçak mı yapacaksın?"

Bart, "X-43'ten daha hızlı gidecek bir uçak tasarlayacağım," dedi. Çok ciddi konuşuyordu. Söyledikleri tamamen gerçekmiş gibi.

Lucy X-43'ün ne olduğunu bilmiyordu ama Bart'ın geleceğiyle ilgili böylesi emin konuşması, hatta dışarıya çıkabileceğini bile düşünmesi, oldukça etkileyiciydi.

"Belki beni de uçağına alırsın ha?" dedi Lucy, Bart'a yaklaşıp yavaşça toslayarak.

Bart başını salladı. "Ölürsün."

"Ne?"

"Yani, uçak çok hızlı olacak diyorum. İnsansız bir hava aracı olacak."

Lucy, "Ha," dedi. "Neden Nerdler'e katıldığını şimdi anlıyorum."

Bart güldü. Bu Lucy'nin bayıldığı gülüşün ta kendisiydi. Lucy'nin dizine dokundu. Üstünde oturdukları platforma takılı olan mavi ışığın parıltısı Bart'ın kusursuz dişlerini aydınlatıyordu.

Bart, "Öpüşelim ister misin?" diye sordu. Lucy, "Şey..." dedi, biraz şaşırmıştı. Bütün bunlar, platforma uçak yapma planları, Bart'ın kafasında işi öpüşmeye getirmek için kurduğu bir plan mıydı diye düşündü. Büyük ihtimalle öyleydi. Söz konusu öpüşmek olunca hangi erkeğin bir planı yoktu ki?

Lucy, "Peki, tamam," dedi. Birbirlerine doğru eğildiler ve öpüşmeye başladılar. Bart bu konuda oldukça iyiydi. Kaykılarak yaklaştılar ve Bart bir elini Lucy'nin kışığına, diğerini de boynunun arkasına attı. Her hareketine bırakmışken, aşağıdaki kalabalığın gürültüsü kulağına tatlı bir fısıltı gibi geliyordu. İki dudağın birleşmesiyle hissedilen o heyecanı hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. O kadar uzun zaman olmuştu ki bütün bunlar yeni ve heyecan verici bir olay gibi gelmişti. Bu geçen gece Lucy'nin ateşin başındaki partide olmasını istediği şeydi ama Bart herhangi bir hamle yapmamıştı. Belki bu da planının bir parçasıydı.

Bitişiklerindeki platformda duran biri, "Zaman doldu," dedi. Bu onlara yolu tarif eden İnek'ti. "Üzgünüm ama Zachary'nin soru başlamak üzere ve burada ışıklarla ilgili ters giden bir şey olursa, beni öldürür. Bu riske giremem."

Bart kendini geri çekip omuzlarını silkti. "Bu kötü oldu." Bart bu durumu gayet sakın bir şekilde karşılamıştı. Lucy gülümsedi ama bir yandan da içinden Zachary'nin ışıklarını parçalamak geçiyordu.

Bart, "Kendimize bir yer bulalım mı?" diye sordu. "Olur."

Lucy'nin Zachary'ye hakkını vermesi gerekiyordu. İyi olduğu tek bir şey varsa, o da şov yapmaktı. Önünde duran sahne bile inanılmaz etkileyiciydi. Gates sağ olsun, yeni gelen kereze ve boyaları kullanarak sahneye McKinley'nin stilize bir versiyonunu inşa etmişlerdi. Normal boyutlarının neredeyse üç katı büyük- lüğündeki devasa dolaplar, sahnenin büyük kısmını kaplıyordu. Bodrumdan getirilmiş gerçek hurda yığınları, iç içe girmiş sını- ve oturma odaları da sahnenin geri kalanına derinlik ve boyut ka- tıyordu. Kâbusvari bir ortam yaratan ışıksızlıkla birlikte, McKinley'nin sahnedeki hali gerçeküstü, çorak ve sefilkti.

Bart elinde iki torba patlamış mısırla geldi ve "Artık kol- tuklarımıza gidebiliriz," dedi.

Lucy, "Ooo, patlamış mısır," dedi. "En son ne zaman yedi- ğimi hatırlayamıyorum."

"Eh, sen hayal kurmaya devam et çünkü bunların ikisi de benim."

Bart elindeki mısırların birini uzatırken Lucy gülüyordu. Bart Lucy'nin yanına oturdu, elini uzattı ve Lucy'nin elini tuttu.

Işıklar sönerken, Lucy gülümsüyordu.

Salonun spotları yandı ve sahnedeki dolap dekorlarından ortada duranına odaklandı. Dolabın kapısı açıldı ve içinden bir formanın altına takmış olduğu aşırı derecede abartılmış futbol omuzluklarıyla Zachary fırladı. Komik bir şekilde taranmış sarı saçlarına, Takım üyelerinin yuhalamalarıyla verdikleri cevap ge- cikmemişti ama geriye kalan herkes kahkahalara boğulmuştu. Açık olan dolaptan seksi inlemeler ve bağırımlar geliyor ve uzanan eller Zachary'nin formasını tutmaya çalışıyordu.

Zachary, mankafa bir erkek sesiyle, "Geri çekilin, Güzel Şeyler! Geri!" diye bağırды, ardından kapısına tekme atarak do- labı kapadı. Zachary kalabalığa döndü ve tişörtünün yakalarını tutarak baktı. "Öööf, seks kölelerinden bıktım... varlıkları bir dert, yoklukları ayrı bir dert."

Lucy esaslı bir kahkaha patlattı. Zachary'nin az önce dedi- ğine inanmamıştı.

Zachary, "Ah, affedersiniz," dedi. "Size kendimi takdim edeyim. Benim adım Öküz Öküzoglu. Okuldaki bütün Takım üyelerinin gördükleri yerde patlatacak kafa arayan, steroid almış mankafalı tipler olduklarını sandığınızı..."

Zachary aniden durdu ve seyircilerin arasından Bart'ı işaret etti. "Sen nereye baktığını sanıyorsun ha, Nerd?! Kafanı kopar- mamı mı istiyorsun?!"

Seyirciler kahkahalara boğuldu. Bart dizlerine vura vura gülüyordu, buna bayılmıştı. Lucy arkasına baktı ve Takım'ın saldırıya geçip geçmediğini görmek istedi. Öyle bir durum yoktu. Onlar da diğer herkesle birlikte gülüyorlardı. Kısa bir süre önce, Zachary'nin şu an yaptığı bir savaş başlatabilirdi ve Lucy başlat- mayacağından hâlâ emin değildi. Bu şakalar çok tehlikeli gibiydi. Belki de onları bu kadar komik yapan da buydu.

Sahnede, Zachary başını sallıyordu.

"Özür dilerim, bana ne oldu öyle bir anda anlayamadım. Demeye çalıştığım şey şu ki biz Takım üyeleri sizlerin düşündü- ğünden daha hassasız. Ve ben, en hassasımız olarak, McKinley'de aylardır yaşıyor olmalarına rağmen, kimsenin yeni arkadaşlarımıza okulu gezdirmemiş olduğunu fark ettim."

Kalabalıkta bir, "Oooh," sesi yükseldi.

Lucy, "Herkesle tek tek uğraşacak mı cidden?" diye fısıldadı.

Bart hafifçe omuzlarını silktilti ve "Uğraşırsa çok kıyak olur," dedi.

Zachary, "Eh, sonuçta nezaket kuralları dahilinde yapılması en uygun olan şey bu," dedi. "Öyle değil mi?"

Kalabalıktan biri, "Çükümü ye, Öküzöğlü!" diyerek Zachary'nin sözünü kesti.

Zachary korkunç bir mankafaymış gibi, "Belki yerim!" dedi. "Beni kafeteryaya doğru takip edin!"

Zachary'nin Kaşarlar'a sataşacağını gören seyirciler merakla kıkırdadı. Lucy Violent'in seyircilerin arasında olduğunu biliyordu. Bugün buraya yanında bir grup Kaşar'la gelmişti ve Lucy başını uzatıp onları bulmaya çalıştı. Lucy, Violent'i, onu sahnede canlandırmakta olan mavi saçlı bir İnek kendisini öpmeye çalışan Öküz Öküzöğlü'nün kışını tekmelediği anda gördü. Violent sahneye ışıkların yüzünü aydınlatabileceği kadar yakındaydı. Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu, Lucy de dahil olmak üzere oyunu izleyen Kaşarlar'ın gönüllerince gülebileceklerine ve eğlenebileceklerine dair işaret oldu.

Sahnede, Öküz Öküzöğlü öğretmenler odasına yöneldi ve üzerine kablolar ve kemerler bağlamış bir İnek tarafından canlandırılan, kaykayıyla hareketler yapan P-Nut ile karşılaştı. Bütün bunları izlemesi inanılmaz zevkliydi. P-Nut yalandan yere düştü, belini kırdığını ve öleceğini söyleyerek bağırmaya başladı. Sahnenin dışından hemşire kıyafetli bir kız koşarak geldi. Seyirciler P-Nut'in hemşireden kanamayı durdurması yerine onunla birlikte olmasını istediğini görünce gülme krizine girmişlerdi. P-Nut'in kendisi bunun gayet komik olduğunu düşünmüş ve seyircilerin geriye kalanından daha şiddetli bir şekilde alkışlamıştı.

Bu sahneyi izledikleri sırada, Bart Lucy'nin elini bıraktı. Bunun yerine kolunu omzuna attı ve birbirlerine sokulmuş bir şekilde oturmaya başladılar. Lucy o kadar çok gülmüştü ki gözlerinden yaş gelmişti. Bart ise parmağını sahneye doğru sallayıp duruyordu.

Bart, "Aaa!" dedi. "Seni yakaladılar, P-Nut! Foyan çıktı meydana!"

Bu Lucy'nin Bart'ı bu kadar hareketli bir şekilde ilk görüşüydü, genelde çok sakindi. Ama herkes kendini şova kaptırmıştı. Seyirciler kopmuştu. Herkes havaya girmişti. Sam'in yönetimindeyken grupların arasında bulunan sınırlar kaybolmuş ve herkes gülmeye başlamıştı, gülüşmeler dalga dalga yayılıyordu.

Tam bu sırada Leonard sahneye çıktı. Lucy onunla gurur duyuyordu. Öküz Öküzöğlü Ucubeler'i ziyarete gitmişti ve Leonard Bobby'yi canlandırıyordu. Ucubeler inatla saçlarını mavi tuvalet tabletleriyle boyadıkları için, Leonard başına kâğıt hamurundan yapılmış bir pisuar geçirmişti. Yüzü sadece ufak bir delikten görünüyordu. Pisuarın giderine mavi bir sıvı bile koymuşlardı. Lucy'yi şaşırtan şey ise, Leonard'ın sahne sesinin tokluğu olmuştur. Bobby'yi inanılmaz oynuyordu. Doğuştan yetenekliydi. Ortaya koyduğu performansı herkes alkışlamıştı. Bobby'nin kendisi dışında, herkes.

Bobby ayağa fırladı. "Sizi öldürecekim, İnekler! Hepinizi öldürecekim! Bunu unutmayın!"

Seyirciler Bobby'yi yuhaladı. Zachary hiç bozuntuya vermemişti, Leonard da öyle. Bobby orada yokmuş gibi davranmışlardı ve bu da seyircilerin inanılmaz hoşuna gitmişti. Zachary spor salonuna geçip, Leonard'da sahneden çekildiğinde, Bobby'nin olayı da son bulmuştu. Bobby bağırmaya devam ettikçe, seyirciler

ona daha fazla tepki göstermeye başladı, en sonunda da diğer Ucubeler kolundan tutup onu yerine oturtmak zorunda kaldılar. İnekler'den bir kız, elindeki çantayı sallayarak ve sakız çiğnermiş gibi ağzını açıp kapayarak sahneye çıktı. Kafasında san bir peruk ve üzerinde beyaz bir elbise vardı ve ön sırada oturan erkeklerle bir sandviç karşılığında oral seks yaptığını söylediği anda, Lucy kendini tutamadı. Bunun kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

Lucy oldukça yüksek bir sesle, "Fahişe Hilary!" diye bağırdı. Bart gülererek olduğu yere sindi. "Of ya. Canlandın bakıyorum." Lucy kıkırdadı. Bunun, seyirciye bu şakayla ilgili pas atmasının başına bela açabileceğinin farkındaydı ama Hilary bunu hak etmişti. Sam yaptıklarının bedelini ödüyordu ama nasıl olduyorsa, Hilary'nin bütün yaptıkları yanına kalmıştı. Onunla dalga geçmek Lucy'nin elinden gelen en ufak şeydi.

Hilary, aynı Bobby gibi sinirle ayağa kalktı. Yanında birkaç Güzel'le ön sırada oturuyordu. Oldukça öfkeliydi. Hilary, "Bu saçmalığı daha fazla izlemek istemiyorum!" diye bağırdı.

Lucy'de ona, "E o zaman defol git!" diyerek cevap verdi, ardından da seyirciler arasından söylediğini tekrar edenler oldu. Hilary Lucy'ye yüzünde saf bir nefretle baktı. Lucy'yi etkilememişti.

Lucy öne doğru uzandı ve "Ne bakıyorsun?" dedi.

Hilary dudaklarını bükerek Lucy'ye baktı, ardından ona bağıran diğer çocuklara döndü. Ondan beklenmeyecek derecede sinirlenmişti. Lucy daha önce Hilary'nin yüzünün kızardığını hiç görmemişti. Sırasındakileri iterek bir hışımla ilerlemeye başladı. Güzeller'den oluşan bir grup da onu takip etti. Koridora ulaşış

çıkışa yöneldikleri sırada, seyirciler arasından ıslık çalanlar ve isim takanlar oldu. Acınası bir halde görünüyorlardı ama Lucy diğer kızlara yönelik en ufak bir merhamet duygusu hissetmiyordu. Seçtikleri hayat buydu. Bundan hoşlanmıyorlarsa, bu onların problemiydi.

Sırtan Bart, "Sen bayağı vahşi bir şeymişsin," dedi. Lucy Bart'a dik dik baktı.

Bart, "Ne var?" dedi.

Daha önce ona böyle bir şey söyleyen olmamıştı. Ve bu hoşuna gitmişti. Lucy Bart'a ateşli bir öpücük verdi.

Birkaç sıra arkalarından birisi, "Yiii-ha!" diye bağırdı. Kimin bağırdığına dair Lucy'nin aklında bir isim vardı. Raunch. "Yürü be kızım!"

Lucy güldüğü sırada Bart ile dilleri dans ediyordu. Grubunun tamamı onu izliyor olmalıydı, hatta belki başkaları da. İnanılmaz bir histi. Lucy Bart'ı koltuğuna bastırdı, ardından yüzü ona dönük bir şekilde kucığına atladı. Lucy Bart'ın üzerine bir ata biner gibi bindi ve grubuna baktı. Yumruğunu havaya kaldırdı. Lucy arkadaşilere bağırarak cevap verdi. Sahnedeki oyun devam ettiği sırada, arkadaşları da yumruklarını havaya kaldırarak ona tezahürat yaptılar.

Lucy üzerine eğildi ve Bart'ı öpmeye devam etti. Bart bundan daha mutlu olamazdı herhalde. Oyun bitene kadar öpüştiler. Etrafta izleyen onca kişiye böyle bir gösteri yapmak çılgıncaydı ama Lucy namuslu kız rolünü oynamaktan yorulmuştu artık. Hem zaten, Will okulun her yerinde kızlarla fingirdeşebiliyorsa, Lucy'nin bunu yapmaması için ne gibi bir sebep olabilirdi ki?

Oyun bitip ışıklar tekrar yandığında, seyirciler oturdukları yerlerden kalkıp salondan çıkmaya başladılar. Lucy ve Bart

yerlerinden kıpırdamamıştı. Kendi ufak dünyalarındaydılar ya an. Lucy ona yakın olmak istiyordu. Orada, kucagında kalmak istiyordu. Bart gözlerini Lucy'den alamıyordu. Sahnenin ışıkları Bart'ın gözlerinde ışıltıyordu. Bart o muhteşem gülümsemesiyle Lucy'ye baktı. Lucy onu istiyordu. O anda ne yapmak istediğine karar vermişti. Bir anda olmuştu. Aynı Violent'in dediği gibi doğal olarak gelişmişti. Aradığı erkek Bart'tı. Lucy'nin ilki Bart olacaktı.

Birisi Lucy'nin kulağına fısıldadı.
"Beklet onu."

Lucy başını çevirdi ve Violent'i gördü. Yoluna devam etmişti bile. Violent'in yüzünü görememişti. Lucy kendini huzursuz hissetti. Bunun ne anlama geldiğini çözememişti.

Bart, "Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.
Lucy tekrar Bart'a döndü. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.
"Şey..."

Will bir sabaha daha korkunç bir baş ağrısıyla uyanmıştı. Bütün geceyi biri başında durup yüzünü bir sopayla dağıtarak geçirmiş gibi hissediyordu. Alkol ve ilaçlarını birlikte alması büyük ihtimalle pek iyi bir fikir değildi ama henüz ölmemişti. Yaklaşık üç haftadır buna benzer bir şekilde, sabah akşam parti yaparak yaşıyorlardı. Sabahları bu vakit üç yılmış gibi geliyordu. Gece olunca da, alkolü aldığı anda kendini her şeyi tekrarlamaya hazır halde hissediyordu. O an geldiğinde, sabah hissedeceklerini çoktan unutmuş oluyordu. Gates'le kanka olmak sonu gelmeyen bir sorumluluktu.

Will'in gözlerinden uyku akarak başını kaldırdı ve etrafını kolağan etti. Gates'in okul otobüsünün önünde sırtüstü yatıyordu. Etrafında inanılmaz bir karışıklık vardı. Duvara girmiş otobüs ya da otobüsün etrafındaki molozlar değil, bir hafta boyunca süregelen partilerden çıkan pisliklerdi ortalığı bu hale sokan. Yiyecekler yerlere saçılmıştı. Üzerine basılmış kekler. Duvara

yapışmış jambon dilimleri görölüyordu. Yerde, bir yığın sigara izmaritinin üzerine birinin döktüğü süttten oluşan bir göl vardı. Tabakların üzerinde mikrodalga fırında hazırlanmış bir burrito sosunun kurumuş kahverengi kalıntıları. Gazozu bulanmış bir boxer. Ezilmiş bira tenekeleri ve plastik bardaklar etrafa saçılmıştı. Yere devrilmiş televizyonda oynayan bir porno ve önünde duran iki oyun sandalyesi vardı ama izleyen kimse yoktu. Yere banlarla tutturulmuş kroket kalelerinin etrafında sopalar ve topalar vardı. Gates odanın bir köşesini "parçalama köşesi" olarak tayin etmişti ve burası insanların boşalan şişeleri fırlatıp kıldığı yer olmuştu. Şişeleri kırmaktan çabuk sıkılan Gates grubuna başka şeyleri yok etmelerini söyledi. Yerde bir yığın oluşturan cam kırıklarının yanı sıra, köşede parçalanmış bir armut koltuk, bükülmüş lacrosse sopaları, hırpalanmış ve lastikleri kesilmiş bir bisiklet ve ateşe verilmiş bir tilt makinesi bulunuyordu.

Will buraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Hatırlayabildiği en son şey Gates ve Ucubeler'den birkaç kızla çamurda kaydıydı. Kızların biriyle dolapların orada birlikte olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama oradan sonrası yoktu. Bugünlerde olaylar hep böyle geliyordu zaten.

"İşte buradasın."

Will ayağa kalktı ve hücrelerin bulunduğu koridordan kendisine doğru gelen Lark'ı gördü.

Lark, "Seninle konuşmam gerekiyor," dedi. Will'in uğraşamayacağı kadar ciddi görünüyordu. Başı çatlayacak gibiydi.

Zavallı Lark. Çok tatlı ve akıllıydı ve Will'den de hoşlanıyordu. Hem de çok. Ne diyeceğini kestirmek güçtü.

Will Lark'a, "Ne oldu?" diye sordu.

Lark Will'in önünde oturdu ve ellerini tuttu.

Lark, "Senin yanıdayım ben," dedi.
"Pekâlâ..."

"Ve bu hiç de zor değil bak. Cidden, senin iyiliğin için. Artık o kızı unutmanın vakti geldi."

Will bir an panikledi. "Bana ne demeye çalışıyorsun?"
Lark iç çekti. "Lucy adlı o kıza nasıl bağlanmış hissettiğini biliyorum. Dün gece onu İnek Şov'da gördüm. Ve ne bileyim, bence sen ondan daha iyisine layıksın. Çünkü şöyle bir şey var ki bazen geçmişi haddinden fazla büyütme, ona gereğinden fazla anlam yüklemek, gelecek karşımızda olmasına rağmen daha kolayımıza geliyor. Hatta tam karşında..."

"Lark. Neden bahsediyorsun? Lucy'yi gördüğünü söyledin."

"Evet. İnek Şov'da. Sanırım yeni bir erkek arkadaşı var."

Lucy'nin her İnek Şov'a gittiğinde birileriyle birlikte olmasının sebebi neydi? Akıl almaz bir şeydi. Bu seferki David değildi belki ama yine de acıtmıştı. Geçen sefer Will ağlayarak uzaklaşmıştı. Bunu bir daha yapmaya niyeti yoktu. Gidip onunla konuşacaktı.

Will üzerine temiz kıyafetler geçirdi ve hücrelerin bulunduğu koridora yöneldi. Sam'in hücresinin önünden geçti. Sam hücresinin içinde hayvanat bahçesindeki bir kaplan gibi volta atıyordu. Will'i gördüğü anda olduğu yerde kaldı ve kapıya hücum etti. Aralarındaki saydam plastiğe tükürdü.

"Seni öldürecekim," diye bağırdı. Will dudaklarını okumuştı; hücrelerin kapıları ses geçirmezdi.

Will onu görmezden geldi ve beyaz odanın kapalı metal kapısına ilerledi. Sam hücresinin kapısını yumruklamaya devam etti. Havadaki kimyasalların kokusu bir türlü kaybolmuyordu ve bu da Will'in daha hasta hissetmesine sebep oldu. Will kapının

üzerindeki kırmızı düğmeye bastı ve beyaz odanın kapısı kayarak açılarak duvara girdi ve kayboldu.

Beyaz oda içinde altmış santim su bulunan bir havuzdan oluşuyordu. Katlanır bir masa yan çevrilmiş bir şekilde kapının diğer tarafına bantlanmış ve kapının altına tıklan havhularla suyun sızması önlenmeye çalışılmıştı. Beyaz odanın diğer tarafında bulunan başka bir masa ise McKinley'ye açılan kapıyı mühürlemişti. Suyun yüzeyi, parlak tavanı ve beyaz fayansla kaplanmış duvarları yansıtıyordu. Sular tavanda bulunan fiskeye sistemine ait sekiz hortumdan akıyordu. İç çamaşırlarıyla duran Aziz erkekler ve kızlar suyun içinde hoplayıp zıplıyorlardı. Bazıları su yataklarına çıkmış, etrafta dolanıyordu. Gates'in gözünde, odanın beyazlığını yansıtan, aynalı havacı gözlüğü vardı. Üzeri çıplaktı ve ince çizgili takımının pantolonunu kesip şort haline getirmişti. Başına bandana gibi kullandığı bir kravat sarmış, arta kalan kısmını da yandan sarkıtmıştı. Tamamen giyinik olan tek kişi Pruitt'ti, sadece pantolonunun paçalarını sıvamıştı. Devasa ellerini beline koymuş, Gates'in tepesinde duruyordu.

Gates, "Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız, Pru?" dedi. "Yarına kadar ya da ne bileyim, grup toplantısına kadar falan bekleyemez mi?"

"Dostum, en son ne zaman grup toplantısı yaptığımızı hatırlamıyorum. Birlikte en son ne zaman yemek yediğimizi hatırlıyor musun?"

"Hatırlamıyorum."

"Aylar önceydi. Sam'i yakalamadan önce. Ne olursa olsun, ateşin başına toplanır ve aklımızdakileri paylaşırdık."

"Ateşe ne gerek var ki? Artık elektrik var."

Pruitt, "Ne demeye çalıştığımı biliyorsun," dedi.

Pruitt'i üzgün görmek garipti. Normalde bu kadar konuşmazdı. Ama bu Gates'i meşgul edecek kadar büyük bir olaydı ve bu da Will'in ihtiyacı olan şeydi. Gates'in çekim alanına girese kafeteryaya gitme imkânı kalmazdı. Will ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp pantolonunun paçalarını sıvadı.

Gates, "Oyunbozan," dedi Pruitt'e.

Pruitt kocaman parmağıyla Gates'i dürttü. "Benim senin eğlenmenle bir sorunum yok, tek sorun eğlenmekten başka bir şeye vakit kalmıyor olması."

Will fark edilmeden ayrılmayı umarak masadan yaptıkları barajın üzerinden atladı fakat Gates onu hemen görmüştü.

"İşte buradasın! Buraya gel, Will! Su harika değil mi?"

Will'in tenine değen su buz gibi soğuktu.

Will, "Çok harika," dedi.

Will'e doğru yürüdü Gates.

Pruitt ellerini havaya kaldırdı. "Ne yani, buraya kadar mı? Gitmemi falan mı istiyorsun?"

Pruitt'i görmezden gelen Gates gözlerini Will'e sabitlemişti.

Will kapıya doğru ilerledi. Köşeye sıkışmak istemiyordu. Gates suların içinde ilerleyerek odanın ortasında duran Will'in yanına kadar gitti ve "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Ben... biraz hava almam gerekiyor."

Gates Will'in önüne geçti ve yürümesini engelledi. Bu sırada Pruitt ana salona geri döndü.

"Bekle bir dakika, sana söylemeyi unuttum bak. Güzeller'den üç kızla tanışmıştım. Bu gece bizimle parti yapmak istiyorlar." Gates Will'in göğsüne vurdu. "Canları Gates ve Will çekmiş galiba."

Will güldü. "Ben almayayım."

"Ne dediğimi duydun, öyle değil mi? Parti yapmak istiyorlar. Ciddiler yani. Ve çok da ateşliler."

"Bugün pek havamda değilim."

Gates bir an için sinir olmuş gibi göründü ama bir anda gülümseyerek o hali geçiştirdi.

Gates, "Evet," dedi. "Haklısın. Kızlar bekleyebilir. Başka bir gece görüşürüz. Onun yerine ne yapalım? Gidip camı çerçeveyi indirelim mi?"

"Eh... yok ya."

Gates, "Evet, o da sıkı artık," dedi, ardından aniden durdu. Aklına bir şey gelmişti. "Unut gitsin onu... Ne yapacağımızı buldum ben! Motorsiklette biraz mazot kalmıştı, koridorlarda son bir tura çıkalım, bütün gruplar motorun gürültüsünü son bir kez duysun. Ne dersin?"

"Ben sadece..."

"Sonra da ateşe veririz. Buna bayılırsın."

Will'in sabrı tükenmişti. "İstemiyorum yahu! Anladın mı? Şimdi, gitmeme izin verecek misin?"

Gates hiçbir şey söylemedi. Will Gates'in kendisine baktığını düşünüyordu ama görebildiği tek şey kendisinin Gates'in aynalı gözlüğünden yansıyan sinirleri bozulmuş yüz ifadesiydi. Sessizlik rahatsız edici derecede uzun sürdü, insanı ürpertecek kadar uzun fakat sonunda Gates ellerini kaldırdı ve Will'in yolundan çekildi.

Gates, "Ne istiyorsan onu yap, umurumda değil," dedi.

Oda bir kez daha sessizliğe büründü. Gates gitmesine izin vermiş miydi, yoksa bozulmuş muydu anlayamamıştı.

Will, "Peki o zaman. Görüşürüz," dedi.

Bakışlarını önünden ayırmadı ve McKinley'ye açılan çelik kapılara kadar birkaç metrelik mesafeyi yürüdü, masadan

yapıkları barajın üzerinden atladı. Will okulun fuayesine çıktı. Beyaz odadaki sızıntı, fuayenin yanmış ve bozulmuş zemininin büyük çoğunluğunu kaplamış ve devasa bir göl oluşturmuştu. Gidisinin ardından gelen sesler, partinin kaldığı yerden devam etmesine işaret eder nitelikteydi.

"Kahretsin!" Gates'in beyaz odadan gelen sesini duydu. "Bir köpekbalığı istemeliyiz!"

"Lucy'yi görmeye geldim."

Uzun, kırmızı renkli tüyden yapılma küpeleri olan bir Kaşar, kafeteryanın aralanan kapısından Will'i süzüyordu. Kız Will'e bir sanat galerisine girmeye çalışan evsiz bir adammış gibi dudak bükerek bakıyordu.

"Burada değil."

Will, "Sana inanmıyorum," dedi.

Kaşar, "Git buradan," dedi ve kapıyı kapatmaya yeltendi. Will ayağını kapının arasına koyup kapıya yaslandı. Kapıyı itmeye çalışan Kaşar yüzünü ekşitti.

Will kıza, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ne?"

Will, "Ebeveynlerden. Sana ne getirmemi istiyorsun?" dedi.

Kaşar tereddüt bile etmeden söze girdi. "Kızılderili çadırı. Üç buçuk metrelik."

Will alnını buruşturdu. "Pekâlâ... değişik. Bunu ayarlayacağım."

"Yalan söylemiyor olsan iyi olur."

"Öyle bir şey yaparsam beni öldüreceğinden eminim. Haydi, içeri al artık."

Kaşar kapının arkasından çekildi ve Will'in geçmesi için kapıyı açtı. Will kafeteryaya girdi. Daha sadece birkaç adım atmıştı ki üç Kaşar onu duvara yasladı ve ceplerini kontrol etmeye başladı.

Silahları çıktı ortaya. Gates'in ona getirttiği bir adet beş bıçaklı çakı. Yeni aldığı el feneri. Yumruklarını ağırlaştırmak için koluna sardığı zincir. Pantolonunun arkasına sakladığı ufak balta. Kemerinin altına yapıştırdığı jileti bile buldular.

"Bunların hepsini geri almam gerekecek."

Büyük bir Kaşar, "Uslu durup durmamana göre değişir o," dedi ve Will'in kasıklarına hafifçe vurdu. Will sinir olmuştu. Normalde onlara karşı çıkardı ama Lucy'yle görüşme şansını kaçırmak istemiyordu.

Ona yolu gösterdiler. Kafeteryanın bu kadar temiz olduğuna inanamıyordu. Will'i yemek salonunun diğer ucundaki bir kapıya götürdüler. Will Kaşarlar'ın bir koridor dolusu sınıfı ve ufak da bir öğrenci salonunu kafeteryaya kattıklarından haberdardı ama daha önce buraya hiç girmemişti.

Will'i üçgen şeklindeki salona götürdüler. Tavandaki floresanların üzerindeki şeffaf plastik kapakların hepsi kırmızıydı. Yayıkları ışık o kadar soluktu ki Will'in etrafındaki yüzleri seçebilmek için çok dikkatli bakması gerekiyordu. Herkese bir şarap kadehinin dibinden bakıyormuş gibi hissetti. Kaşarlar salonu dolduran, iyi korunmuş, iki kişilik kanepelere ve yastıklı

koltuklara oturmuşlardı. Odanın koyu kırmızı tonları arasında, oturanlardan herhangi biri Lucy olabilirdi.

Her biri soluk tene, koyu renkli dudaklara ve burunlarına doğru uzanan ince kaşlara sahip, yedi öfkeli kız, Will'i takip ediyordu. Hayata küsmüş gibi görünen çok güzel kızların yanından geçti. Kızların bazılarının yanında sevgilileri vardı. Will kızların yanındaki erkeklere baktı. Bazıları onu görmezden geldi, bazıları yüzlerini kapatmaya çalışır gibi oldu ve bir kısmı da sevgililerinin yanından geçerken Will'e sinirlenir gibi olup uzaklaşınca da hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Kısa, kırmızı renkte saçları olan, zayıf bir kız, Will'e onu öldürmek istiyormuş gibi hırladı. Siyah ruj sürmüş ve kaşına altın renginde çengelli iğneler geçirmiş bir kız, Will'i görünce önce yüzünü ekşitti, ardından da ortaparmak çekti. Will bütün bunların onu etkilemesine izin vermemişti. Buraya geliş amacı belliydi.

"Will?"

İşte orada, kırmızılar içinde ve bir koltuğun üzerindeydi, arkası Will'e dönük bir şekilde oturuyordu. Will şaşkınlıkla gözlerini kısmıştı. Üzerinde tişört demeye bin şahit isteyen bir üst vardı. Çok bol gelmişti, haddinden fazlasını göstermeye meyilliydi. Altına kalçasının altını kapatamayan bir şort giymişti.

O çocuk, Bart, Lucy'nin yanında yatıyordu. O lanet kolunu Lucy'ye sarmıştı ve Lucy de şaşkınlıktan kaskatı olmuş yüzü haricinde gayet keyfi yerinde gibi görünüyordu. Oturduğu yerde doğruldu ve tişörtünü düzeltti. Bart kolunu çekmemişti.

Lucy, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Başka bir yere gidip konuşamaz mıyız?"

Lucy Bart'a baktı, endişeliydi. "Gördüğün üzere biraz meygulüm."

Will o an köpürüp patlamak istedi.

"Lütfen, seninle gerçekten konuşmam gerekiyor."

Lucy ağzını açtı ama tek kelime edemedi. Will sabırla bekledi.

"Will... söyleyecek başka ne kaldı ki?"

"Seni seviyorum."

Lucy Will'e baktı. Bart gülmeye başladı.

Bart'ı görmezden gelen Will devam etti. "Dinle, bok gibi giden olaylar zincirinin sonunda kötü ayrıldık ve bu da berbat bir durum. Ama seninle ilgilenmek istiyorum ve seni tekrar hayatımda görmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Odanın koyu kırmızı loş ışıkları altında, Will Lucy'nin yüzünde bir an için beliren ufak bir gülümseme gördü. Ardından Lucy diğer Kaşarlar'a baktığı anda o gülümseme gitmişti.

Bart, "Tanrım," dedi. "Bu çok ezikçeydi."

"Siktir git, Nerd."

Bart bir kez daha güldü, geçen seferkinden daha şiddetliydi. Bu, Will'in o ana kadar duyduğu en sinir bozucu kahkahaydı.

Lucy, "Will, sanırım gitsen iyi olacak," dedi.

Will, "Lucy, benim," dedi ve koluna dokundu.

Will Lucy'ye dokunduğu anda, Kaşarlar üzerine çullandı. Birkaç basit, kuvvetli hamle sonucunda, Will'in elini Lucy'den ayırdılar ve ellerini arkada birleştirdiler. Will debelenerek kendini onlardan kurtarmaya çalıştı.

"Bırakın beni," dedi Will dişlerini gıcırdatarak.

Will'i Lucy'den uzaklaştırdılar. Lucy ayaktaydı ama onları durdurmadı. Umurunda değildi.

Kaşarlar Will'i havaya kaldırdı ve onu bir koçbaşı niyetine kullanacaklarmış gibi taşıdılar. Will bağırıyordu ama bıçaklarını boğazına dayamışlardı.

Will'i salondan dışarıya taşıdılar, kafeteryadan geçirdiler ve beklendiği üzere kapıyı da başıyla açtılar. Will'i koridora fırlattılar. Arkasından da silahları geldi. Yere, kırmızı bir sıvı sızdıran bir çöp torbasının yanına düştü.

Ucubeler'in bölgesine yakın bir yerdelerken Gates, "Tuvalete gitmem gerekiyor," dedi Will'e.

Will için hava hoştu. Gates'ten kurtulup rahat bir nefes almak iyi olacaktı, kısa bir süre için bile olsa. Lucy onu reddettiğinden beri aralıksız bir şekilde Gates'le takılmıştı. Will yorulmuştu ve Gates de artık sinirlerini bozmaya başlamıştı.

Will, "Git bakalım," dedi. "İleride sağda bir tuvalet vardı galiba."

Gates duraksadı.

"Ya aslında, sen de gelmek istemez misin?"

Will ona bıkkın gözlerle baktı. Gates şaka yapmıyordu. Sonu gelmeyecek bir durumdu bu.

Will, "Hayır, iyiyim ben," dedi.

Gates yüzünü ekşitti. "Emin misin?"

"Evet. Ben gitmiştim zaten."

"Gittiğini hatırlamıyorum."

Will, "Eh... Hatırlamasan da gittim," dedi.

Gates gözlerini iyice açarak Will'e baktı.

Will, "Ne var?" dedi. "Bana inanmıyor musun?"

Gates dudaklarını kapadı ve Will'e aralarındaki garip sessizlik dayanılmayacak hale gelene kadar baktı. Will gitmesi için dua ediyordu.

Gates, "İyi, peki," dedi. "Fark etmedim demek ki. Olabilir, ne var biliyor musun? Ben de sonra giderim. Haydi aramaya devam edelim."

Will iç çekti ve birlikte aramaya kaldıkları yerden devam ettiler. İçeri girmeye hiçbir haklarının bulunmadığı sınıflara başlarını sokup bakıyorlardı. Will bir elinde altılı bira, diğer elinde de bir kement taşıyordu. Gates'in elindeyse ucu sivriltilmiş ahşap bir bayrak direğinden yapılma mızrak vardı.

Gates, "Ucube kız burada mı gördüğünü söylemişti?" diye sordu.

Will başıyla onayladı. "Evet. İkinci kat. 213 numaralı sınıfın yanı."

Gates, "Gel!" diye bağırdı. "Geeee! Domuzcuk, gel buraya."

Will sessizce durdu ve Gates'in domuz sesleri çıkarışını izledi. Gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğinden emin değildi. Gates çok eğlenceli biri olabiliyordu ama Will'in dayanacak hali kalmamıştı. Kimsenin kalmamıştı.

Will elindeki boş şişeyi atıp yeni bir bira açtı. Bu gece bir kere kusmuştu ama içmeye devam etti. Gates'e sarhoşken katlanmak daha kolaydı, Lucy'nin yokluğunun yarattığı dayanılmaz acıya da.

Will, "Domuzu en son ne zaman gördün ki sen?" diye sordu.

Gates, "Bilmiyorum," dedi. "Partide görmüştük?"

Will, "Hangi parti?" diye sordu ama cevap pek de umurunda değildi.

"İlk parti, dostum. En iyi parti, pizza partisi. Nasıl unutursun!"

Will, "Ha, evet," dedi. Sesindeki bıkkınlık ifadesini gizleme gereği duymamıştı.

"Senin sorunun ne böyle?"

Will omuz silkti.

"Lütfen bana hâlâ Lucy'yi kafana taktığını söyleme dostum. Hayatını mahvediyor. Sana ondan uzak durmanı söyledim, öyle değil mi? Sana böyle davranmasına daha kaç kere izin vereceksin?"

Will, "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi. "Ama ben istiyorum. Bu benim de hayatım. O seni bu hale sokarak işleri bozuyor, senin keyifsiz olman benim de moralimi bozuyor."

"Ben iyiyim."

"Ben iyiyim," dedi Gates, Will'i abartılı mimiklerle ve ölü bir ses tonuyla taklit ederek.

Will konuyu tekrar domuzla getirmeyi istiyordu. "Hayvanı bulunca ne yapmayı düşünüyorsun?"

Gates hafif sinir olmuş bir şekilde, "Sadece geri istiyorum," dedi. "O bana ait. Benim hayvanım. Neden başkasında dursun ki?"

"Çünkü onu salmıştın."

Gates, "Hey," dedi ve elindeki mızrağı en yakınındaki dolaba vurdu. "Madem böyle davranacaktın, neden benimle geldin ki?"

Will Gates'e ne halin varsa gör demek istiyordu ama Gates bu kadar garip davranırken böyle bir şey söylemesinin nasıl bir sonuç doğurabileceğini kestiremiyordu.

Gates, "Şunu duydun mu?" dedi, sesindeki sinir bozukluğu yerini heyecana bırakmıştı.

"Hayır."

"Dinle."

Will kulağını sessizliğe verdi ve bir şey duydu. Birinin yol-daki buzları kazmasına benzeyen, uzaktan gelen bir sestir ama daha derinden, daha korkunç ve daha vıcık vıcıktı.

Gates'in bir an için gözleri büyüdü ve bir an için, Will de aynı onun gibi kendini anın heyecanına kaptırdı.

Gates sessiz bir şekilde, "Haydi gidelim," dedi ve öne atıldı.

Yavaşça karanlık sınıfa girdiler. Kapının iki tarafına geçip dikkatlice içeriye baktılar. Sadece kokuyu almak bile Will'in buranın Ucubeler'in çöplerini attığı yerlerden biri olduğunu düşünmesine yetmişti. Kaykaycılar gelip çöpleri toplayana kadar ikinci katın tamamındaki çöpleri bir yere topluyorlardı. Kaykaycılar bu aralar çöp toplama işini biraz aksatmaya başlamıştı.

Karanlıktan şiddetli bir böğürtü duyuldu.

Gates, "Aydınlat," diye fısıldadı.

Will elindeki biraları yavaşça yere bıraktı ve pantolonunun arka cebindeki el fenerini çıkardı. Feneri yakıp odaya tuttu. Işık huzmesi, bazıları bir bir buçuk metreyi bulan çöp yığınlarının arasında dolaştı. Karşılarında, şişmiş çöp torbaları, ıslak elbiseler ve çürüyen yiyeceklerden oluşan bir manzara duruyordu.

Gates, "İşte orada!" dedi, hâlâ fısıldıyordu. "Geri git."

Will ışığı daha önceden tuttuğu yere doğrulttu ve siyah çöp torbalarının oluşturduğu iki yığının arasında domuzu buldu. Will, "Aman Tanrım," dediği sırada ışığı domuzun devasa kış bölgesine tutuyordu. Yan yatmıştı ve başı yere yapıştı.

Kalın, sık kıllar. Simsiyah. Kas. Domuzun vücudu bunlarla kaplıydı. Beyaz renkli uzun bıyıklar domuzun içe göçük, ucu

kovaya benzeyen burnundan uzanmıştı ve Will'in tuttuğu el fenerinin ışığıyla parlıyordu.

Will, "Onun nesi var?" diye sordu.

"Uyuyor, yani sanırım."

"Neden terliyor? Domuzlar terler mi?"

Gates, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Hastalanmış gibi görünüyor."

Domuz bir kez daha böğürdü ve tıkanmış lavaboya benzer bir ses çıkardı. Sesi duyan Will ve Gates korkuyla sıçradılar, ardından Gates gülmeye başladı. Ağzını kapayıp gülmeye devam etti. Domuz nefes nefese kalmıştı. Will ona yardım etmeleri gerektiğini düşünüyordu ama bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Gates'le birlikte motoru bozulmuş bir arabayı izler gibi domuzu izlemeye başladılar.

Will fenerin ışığını domuzun kaslı cüssesinde gezdirdi. Yüz otuz kilo civarı olmalıydı. Uzun, ince kuyruğunu şiddetle sallıyordu. Will feneri domuzun kuyruğuna tuttu. Bir an için durgundu, ardından bir süre kıvranmaya devam etti. Domuzun kışı kasılmaya başlamıştı.

Will, "Yok artık anasının..." dedi.

Domuzun kış tarafındaki siyah delikten dışarı bir şey pörtledi.

Gates, "Bu hayvan her tarafa sıçıp batıracak!" dedi.

Domuz osurdu ve bir domuz yavrusunun yapış yapış olmuş başı dışarı fırladı. Bir an için olduğu yerde kaldı, annesinin vücudunu boğazlı bir kazak niyetine kullanıyordu. Ardından domuzcuğun sosise benzeyen vücudunun geriye kalan kısmı dışarı kaydı. Domuzcuk zemine düştü. Vücudunun siyah olmayan yerleri pembeydi ve pembe kısımlar şeffaf gibiydi, tavuk göğsünü

andırıyordu. Domuzcuğun kısa ve kalın bir burnu vardı, yerde yan yatmış titriyordu.

Gates elini uzattı ve Will'in kolunu tutarak sarstı. İkisi de ağızları bir karış açık, çeneleri öne çıkmış bir şekilde domuza izliyordu.

Domuzcuğun yapış yapış olmuş küçük gözleri açıldı. Anne domuz kükredti. Çıkan korkunç ses bir aslanın kükreyişi ile bronşit olmuş bir volkan patlamasının karışımıydı. Will ürkmüştü. El fenerinin ışığı başka tarafa kaydı. Will ışığı tekrar domuza tuttuğunda, az kalsın korkudan yere düşecekti.

Domuz gözlerini Will'e dikmişti.

Uzun, kemikli başını çevirmiş, gözucuyla Will'e bakıyordu. Kiprikleri vardı. Kahverengi yumuşak kiprikler. Ve gözünün beyazı Will'in olduğu yerden çok net görünüyordu, bembeyaz bir hilal şeklindeydi. Gözlerinin aynı bir insaninkine benzemesini sağlamıştı. Gözleri kadının gözleri, kendisi domuzdu sanki.

Bütün bunları izlemek Will'in midesini kaldırıyordu ve sı-nıftan koşarak uzaklaşmasına sebep oldu. Gates ona yetiştiğinde Will sonraki koridorun başına kadar koşmuştu. Gates gülmekten yerlere yatıyordu.

"Lanet olsun," dedi, "daha önce böyle bir şey görmüş müydün?"

Will başını salladı. Gördüklerini unutmaya çalışıyordu. Bütün bunlar yanlıştı. Buraya ait değildi. O küçük canlılar burada doğmayı hak etmiyordu. Ama Gates ve Will yüzünden buraya gelmişlerdi.

Gates, "Geri dönmeliyiz," dedi.

"Ne, niye ki?"

"Onlar benim domuzcuklarım!" dedi Gates gülerek ve Will geri çekilerek tepki gösterdi. "Kesin böyle sekiz tane falan daha

doğar. Dostum, biz bunları eğitiriz var ya, bekçi köpeği gibi kullanırız. Bekçi domuzu! Çok harika olmaz mı? Bana bulaşan, domuzlarıma bulaşmış olacak!"

Will, "Onları rahat bırak işte. Domuzun yavrularına karışma. Buradaki her şey senin oyuncağın değil, tamam mı?" dedi.

Gates'in yüzü sanki doğum günü çocuğuymuş da Will bütün balonlarını patlatmış gibi düştü. Will'in umurunda değildi ama bugün Gates'e yeterince katlanmıştı. Bütün bu parti yapma ve heyecan peşinde koşma olayları artık onu sarmıyordu. Doğru dürüst düşünmek için bir hafta kadar yatması gerektiğini hissediyordu.

Gates, "İyi," dedi. "Mızımız bir çocuk gibi davran."

"Neyse ne, ben geri dönüyorum."

Will arkasını döndü ve koridorda ağır adımlarla ilerledi. Gates'in adımları onu takip etmiyordu. Will, *burada kalsın da domuzcuklarını seyretsin işte*, diye geçirdi aklından. Tam da böyle olacak gibi görünüyorken, Gates'in sesi geldi ve Will derin bir hayal kırıklığına uğradı.

"Bekle, birlikte gidelim."

Lucy, Bart'la birlikte olacaktı.

Lucy ve Violent kütüphaneye giden merdiveni çıktı. Çıkan tek ses Violent'in boynuna taktığı kafeteryadaki çatal bıçaklardan yapılma kolyeden geliyordu. Bu yolculuğu daha önce, daha çılgınca şartlar altında kalıntılara doğru ilerlerken, David her dakika ölüme bir adım daha yaklaşıyorken yapmışlardı. Kütüphane her şeyin ters gittiği yerd.

Lucy Bart'ın bir tür tecavüzcü manyak olmasını beklemiyordu ama Violent'in başından beri istediği şey Lucy'nin bu ana fazlasıyla hazır olmasıydı. Ve Lucy kesinlikle öyleydi. Bart saçma sapan bir bahane bulmasın diye yanına beş prezervatif almıştı. Ona fiziksel şiddet uygularsa kullanacağı korkunç sesi her sabah Sophia'yla test ediyordu. Ona şiddet uygulamaya kalkışırsa diye, Dudaklı ona bir erkeğin hayalarına tekme atmanın sekiz farklı yolunu öğretmişti. Raunch cebine koyması için Lucy'ye bir kese tuz vermişti, bir şeyler ters giderse Bart'ın gözüne fırlatacaktı.

Ve işler hepten kötüleşirse, Violent'in en ünlü sözlerinden biriyle açıklamak gerekirse onu boynundan hayalarına kadar kesebileceği bıçağı vardı yanında.

Lucy, "İlk kez alışveriş merkezine gidiyormuşum da sen de annem olarak beni bırakıyormuşsun gibi hissediyorum," dedi. "Beni buraya kadar getirmene hiç gerek yoktu."

"Gerek yoktu ama gelmek istedim."

Bunu duymak Lucy'yi gülümsetmişti.

"Gerçekten mi?"

Violent başıyla onayladı.

Lucy, "Teşekkür ederim," dedi ve son katın basamaklarını sessizlik içinde çıktılar.

Üçüncü kata ulaştıklarında Violent, "Will salona gelip biraz tatsızlık çıkarmış diye duydum," dedi.

Lucy kızardı. "Bir daha böyle bir şey olmayacak..."

"Onu demek istemedim. Seni sevdiğini söylemiş diye duydum?"

Lucy, "Evet, öyle dedi. Ne olmuş yani?" dedi. Midesi endişeyle kasıldı. O günü her düşündüğünde geriliyordu. Will'in onu kendini savunmak zorunda hissetmesine sebep olan ağır sözler söyleme gibi bir huyu vardı. Will'in onu bu kadar savunmasız hale getirebiliyor olmasına içerledi.

Violent, "Onu seviyor musun?" diye sordu.

Lucy Violent'in bunu sorduğuna inanamıyordu.

"Bu da başka bir test mi?" diye sordu. "Benimle dalga geçip geçmediğini hiç anlayamıyorum da."

"Test falan değil. Yaşadıklarımın biliyorum, aşk insanı korkutur. Aştan kaçtım ve bunu yapmak kendimi iyi hissettirmede. Senin de aynı hatayı yapmanı istemiyorum."

Lucy, "Onu sevmiyorum," dedi. Bunu söylerken duruşunu düzeltti ve önünde duran kapıya yöneldi. "Şimdi, tam bir baş belası gibi davranman bitti mi, yoksa gidip bir koltuk bulup bütün gece boyunca nasıl hissettiğimizden mi bahsedelim?"

Lucy bu sert duruşunu Violent gülümseyene kadar korudu. Violent, "Pekâlâ, sert kız..." dedi ve koridora yöneldi. "Git de işini hallet."

Yangın tahliye kapısı açıldı. Kapıda bekleyen kişi Belinda'ydı. Üzerinde gri bir süveter ve haki bir pantolon vardı, kıvrıkcık saçları da siyah renkte ve omuz hizasındaydı. Verdiği kiloların birazını geri almıştı ama ona yakışmıştı.

Belinda bir plaj topu yakalamaya çalışıyormuş gibi kollarını açtı ve tiz bir sesle, "Aaaaaaa!" diye ciyakladı. Lucy de aynı tepkiyi vermişti, kızlara özgü bir refleksti bu.

Kucaklaştılar ve Belinda Lucy'yi içeri aldı. Belinda, "Burada olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Ben de öyle. Seni tekrar görmek çok güzel, Bel!"

"Kırmızı saçlarına bak! Çok yaman görünüyorsun."

Lucy güldü. "Hayır, değilim. Deme öyle."

"Hayır, öylesin. Aynaya baktın mı hiç? Böyle düşünen tek kişi de ben değilim. Pazarda Mort ve Ritchie ile karşılaştım ve nasıl desem, böyle bir değişim yaşamayı hiç beklemediğimizi konuştuk. Dikkatli olsan iyi olur, sanırım Ritchie sana çıkma teklif edecek."

"Ne? Yok artık. Ritchie mi?"

Belinda, "Hıhım, o, şey... senin nasıl görüldüğünden bahsedip duruyordu," dedi, başını sallıyordu.

"Garip."

"Kesinlikle."

Aralarında garip bir sessizlik oldu. Lucy geçen birkaç ayda Belinda'nın aklına bile gelmeyecek birçok şey yapmıştı ve aynı durumun Belinda için de geçerli olduğundan emindi.

Belinda, "Bazen Merdivenler'i düşünüyorum," dedi, sesinde duygulandığını belli eden bir tını vardı. "Ama burada bu duyguları paylaşılabileceğim kimse yok, o yüzden kendime saklıyorum."

Lucy, "Ben de öyle," diyerek başını salladı. Onu anlıyordu. Ama geri getiremeyecekleri şeyler üzerine düşünmek istemiyordu. "Pekâlâ, sevgilin nerede?"

"Sizi tanıştırayım."

Belinda Lucy'yi geniş aralıklı raflardan yatak yaptıkları kitaplıklarla dolu bir koridordan geçirdi. Lucy bu kitaplıklarda ne tür Nerdler'in uyuduğunu merak ediyordu.

"İşte orada." Belinda bir grup Nerd'le birlikte duran bir çocuğu işaret etti. "Çok tatlı, değil mi?"

Lucy çocuğa baktı. Yüzü biraz topluydu. Köse gibi görünüyordu. Diğer çocuklar konuşurken o derin düşüncelere dalmış gibi başını hafifçe yukarı kaldırmış duruyordu. Yüzünde sırtlamakla sırtıtmamak arası bir ifade vardı. Tişörtünü tersten giymişti ve ayakkabıları o kadar yıpranmıştı ki bir mumyanın ayaklarını andırıyorlardı. Kalçası önde ve karnı dışarıda duruyordu, kollarını da iki yanında salmıştı. Parmakları piyano çalıyormuş gibi hareket halindeydi.

Lucy, "Kesinlikle çok tatlı," dedi Belinda'yı mutlu etmek için.

Belinda, "Freddy'cim!" dedi.

Freddy hızlı adımlarla geldi ve Belinda'nın yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

LEX THOMAS

Yüzünde dost canlısı bir gülümsemeyle, "Merhaba! Benim adım Freddy Golden," dedi. Elini uzattı, parmaklarını ayırmıştı. Lucy Freddy'nin elini sıktı.

"Merhaba Freddy," dedi. "Ben Lucy."

Freddy, "Kapkek hep senden bahsediyor," dedi.

Freddy Belinda'nın arkasına geçti, ona sarıldı ve ellerini Belinda'nın ceplerine soktu. Çenesini Belinda'nın omzuna yaslamıştı. Lucy'nin Freddy'ye kanı ısınmıştı.

"Canım ya. Ben de onu çok özleyorum," dedi Lucy Belinda'ya dönerek. "Kapkek demek."

Belinda kızardı. "Freddy bana öyle hitap ediyor."

Freddy Belinda'nın boynuna tatlı bir şekilde nefes verdi. Kulağına bir şeyler fısıldadı ve Belinda da kızarıp kıkırdadı.

Freddy Lucy'ye, "Bizimle yapboz yapmak ister misin?" diye sordu.

Belinda, "Hayır, onun başka planları var Freddy," dedi.

Freddy, "Ha, doğru," dedi, ardından burun deliklerini açarak kocaman gülümsedi. "Bart seni danışma masasında bekliyor."

Belinda, "Seni oraya götürüyem," dedi.

Freddy, "Çok geç kalma, Kapkek," dedi.

Belinda gitmeye çalıştığı sırada bile el elelerdi, tren istasyonunda birbirinden ayrılan âşıklar gibi. Belinda ve Lucy'nin gitmelerine izin vermeden önce, Freddy Belinda'yı son bir kez yanına çekti, boynuna sokulup sarıldı. İnanılmaz tatlı bir hareketti.

Lucy, "Bence o harika birisi," dedi Belinda'nın koluna girerken.

Belinda, "Sanırım biz ruh eşiyiz," diye karşılık verdi.

Lucy avcunu göğsüne yasladı. Belinda'nın mutluluğu onu ciddi anlamda etkilemişti. Arkadaşını bu kadar rahat ve bu kadar özgür hareket ederken görmemişti. Ve ruh eşi demişti.

Kaşarlar'daki kızlardan herhangi biri ruh eşi gibi bir sürücü kullanmazdı bile. "Şanslı bir kızsın, Bel."

Belinda, "Peki ya sen?" dedi.

"Ben?"

Belinda, "Bart! O çok tatlı," dedi.

"Öyle. Ama benim ruh eşim olduğundan emin değilim," dedi. Ses tonunun bu kadar kaba çıkmasına kendi bile şaşırmıştı ama Belinda yine de nazik davranıp gülümsedi.

Kütüphanenin ana salonuna girdiler. Etraf aydınlık ve sessizdi, aynı Lucy'nin geçen sefer işler kötüye gitmeden önce tırladığı gibiydi. Attığı her adımda o günkü pusunun stresini yaşamaktan kendini alamıyordu. Neyse ki yanından geçtiği her Nerd'ün ardından kendi başının çaresine bakabileceğine olan inancı güçleniyordu. Kırmızı, bağı açıktı ve üzerindeki kesiklerin siyah sutyenini ortaya çıkardığı tişörtü ve siyah renkli dar pantolonuyla, buradaki herkesten daha kendine güvenli ve tahrik edici giyinmişti. Etrafındaki bütün Nerdler onu yakından izliyordu, bazılarının yüzünde merak, bazılarının kinde korku vardı. Bu, Lucy'nin hoşuna gitmişti.

Belinda, "Lucy?" dedi.

"Evet?"

"Şunu söylemek istiyorum, Bart ruh eşin değil belki ama yine de Bart'ta onu kendine yakın hissetmeni sağlayacak bir şeyler bulmuş olmana çok sevindim. David'i kaybetmiş olmanın seni ne kadar derinden sarstığını biliyorum. Seni herkesten fena yaraladı." Belinda duraksadı. "Will hariç, sanırım."

Lucy, "Teşekkür ederim," dedi ama Will'in adını duyunca midesine oturan o hisse engel olamadı. Neden insanlar Will'den bahsedip duruyorlardı? Şu anda onu düşünmek istemiyordu. Ve

birinin ona söylemesiyle birlikte, Bart'ı "sonunda birini bulma" anlamında değerlendirmek onu rahatsız etmişti. Bart ile arasında ciddi bir şey yoktu, eğlencelikti ve onu bu yüzden sevmişti. O rahattı ve önemsizdi. Şu an bile ateşin başında geçirdikleri o ilk geceyi düşünüyordu. Etrafında kızlar vardı, eğleniyordu, ateşin yaydığı ısı vücudunu ısıtıyordu ve Bart ona bakarak gülümsüyordu. Her şeyin mümkün ve yine her şeyin basit görüldüğü bir andı. Ardından Will motorsikletiyle avluyu yararak gelmiş ve işleri karıştırmıştı. O günden beri Bart'la ateşin başındaki o ana dönmeye çalışıyordu ama Will ona engel olup duruyordu. Lucy Bart'ı gördü. Kütüphane görevlisinin masasına oturmuş, milimetrik kâğıda bir şeyler karalıyordu. Onu görünce kendini daha rahat hissetmişti.

Lucy, "Ding-dong," dedi.

Bart başını kaldırıp gülümsedi. "Şuna bak," dedi ve karaladığı kâğıdı kaldırdı. Üzerinde, bir sürat teknesi süren Bart ve arkasına taktığı bikinili bir kızın mürekkepli kalemle çizilmiş resmi vardı.

"Hoşmuş. O ben miyim?" dedi Lucy bikinili kızı işaret ederek.

Bart, "Sensin diyelim haydi," diye cevap verdi.

Lucy, "Pislik," dedi gülümseyerek.

Belinda yanlarından ayrıldı ve Bart Lucy'ye çizimlerini göstermeye devam etti. Hepsinde Bart vardı ve hepsinde etkileyici şeyler yapıyordu; yumruğuyla duvarı delmek ya da bir kurtadama dönüşmek gibi. Lucy'nin en beğendiği çizim kokpitin bulunması gereken yerde Bart'ın gülen yüzü bulunan 747 jet olmuştu. Bart Lucy'ye göstermek için kitaplarından bazılarını da çıkardı ve ona şu ana kadar yapılmış jet modellerinden en sevdiklerini gösterdi.

Birlikte kütüphaneyi gezdiler ve bu gezinti Lucy'nin burayı bir savaş alanı olarak değil de Bart'ın yaşadığı yer olarak görmesine yardımcı oldu. Güldüler, flörtleştiler ve uzun uzun konuştular, ta ki Nerdler'in büyük bir kısmı uyumaya gidene kadar.

Kısa bir sessizliğin ardından, Bart, "Çok havalı bir şey görmek ister misin?" diye sordu.

Lucy başını evet anlamında salladı ve Bart onu sessiz bir çalışma salonuna götürdü. Kapıyı arkalarından kapayıp kilitledi. Odanın mahremiyetini koruma amacıyla pencere bir bezle örtülmüştü. Bart bir dizüstü bilgisayar açtı. Lucy'ye Nerdler'in telefonlarını bakıma ya da müzik yüklemeye getiren insanlardan yürüttükleri bazı videoları gösterdi. Söylediği kadarıyla genellikle insanların özeline saygı gösteriyorlarmış ama bazı zamanlarda almamanın aptallık olacağı türde şeyler de çıkıyormuş. Öyle olunca da kendilerine kopyalıyorlarmış.

Bart Lucy'ye yere düşen, takılan ve kendini sakatlayan insanların görüntülerinden oluşan bir video izletti. Oldukça komik bir videoydu. Ona Bobby'nin tamamında ağladığı ve yanlış anlaşılmaktan şikâyet ettiği bir videoyu izletti. P-Nut ve yanındaki Kaykaycı bir kızın yatakta cep telefonu kamerasıyla çekilmiş fotoğrafını gösterdi, P-Nut kollarını kıza sarmıştı ve gülümsüyordu. Ardından, P-Nut'un aynı yatakta farklı bir kızla çekilmiş fotoğrafı geldi. Buna benzer yaklaşık otuz fotoğraf vardı, hepsi aynı yatakta, farklı kızlarla ve P-Nut'un yüzünde aynı gülümsemeyle çekilmişti.

Bütün bunlar komikti ama bu süre boyunca Lucy kendini İnek Şov'da hissettiği enerjiyi toplamaya çalışıyor gibi hissetti. O ya da ateşin başındaki geceki gibi çılgın hissetmiyordu. Neyse ki

hanun üzerine daha fazla düşünmesine gerek kalmadan öpüşmeye başladılar. Bu, aklını dağıtmasına yardımcı olmuştu.

Bart Lucy'nin tişörtünü çıkardı. Göğsünü avcunun içine aldı ve sanki nadide bir hazineymiş gibi dikkatlice tuttu. Lucy'nin boynunu şevhetli bir şekilde öpmeye başladı. Sıcak dudakları ve dili Lucy'nin üzerinde geziniyordu. Lucy inledi. Bu harika bir histi ve Bart'ı ne kadar istediğini görmek onu tahrik etmişti. Bart da kıvrama geliyordu. İşte bu hayalini kurduğu andı. Olacaktı artık.

Bart Lucy'nin pantolonunun düğmelerini çözdü. Elini içeri soktu ve bacaklarının arasına kaydırды. Lucy kasıklarını birleştirdi; daha önce ona bu kadar yakından dokunan kimse olmamıştı.

Bart, "Hey, sorun yok," dedi.

Ama vardı. Lucy kendini huzursuz hissetti. Bir türlü rahatlayamıyordu. Ters giden bir şeyler vardı ve Lucy ne olduğunu bilmiyordu.

Lucy Bart'ın gözlerine bakabilmek için kendini geriye çekti.

"Bu senin için herhangi bir şey ifade ediyor mu?" dedi.

Bart kısık ve yumuşak bir tonda, "Evet, inanılmaz iyi hissettiriyor," dedi. Elini kıpırdatmıyordu.

"Hayır, onu demiyorum. Ben senin için bir şey ifade ediyor muyum?"

Bart gözlerini kırıştırdı ve alnını buruşturdu, Lucy ona bir bilmece sormuş gibi davranıyordu.

"Bence sen hoşsun ve... seninle birlikte iyi vakit geçiriyorum."

"Tamam, peki bana karşı bir şey hissediyor musun?"

"Şey..."

Lucy Bart'ın ellerini pantolonunun içinden çıkardı.

"Bart, bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Neden ki?"

"Çünkü ben... seni sevmiyorum."

"Eh, ben de seni sevmiyorum; bunun nesini sorun ediyorsun?"

"Sanırım... birlikte olmak için sevdiğim birine ihtiyacım var." Bart'ın kafası karışmış gibi görünüyordu. "Sanırım yanlış gruba girmişsin," dedi.

"Ben gideyim."

Lucy ayağa kalktı ve tişörtünü üzerine geçirdi.

"Hayır, gitme. İşleri tekrar yoluna koyabiliriz. Bu sadece bir tümsekti o kadar."

Lucy, "Sanmıyorum," dedi. "Aramızda herhangi bir şey olmaz."

Lucy kapıya yürüdü, kapıyı açtı ve kütüphanenin ana salonuna çıktı. Ardından çıkışa yöneldi.

"Lucy, bekle," diye arkasından seslendi Bart.

Lucy durdu ve Bart'a döndü. Kapının önünde duruyordu, pantolonunu yukarı çekmemişti.

"Sence Sophia benden hoşlanır mı?"

Lucy bu soruya cevap vermedi. Bart'ı bir daha görmek istemiyordu.

Aceleyle kütüphaneden geçti. Her yer sessizdi. Çıkışa geldiğinde, yangın kapısının önünde nöbet tutuyor olması gereken Nerd kızı uyandırması gerekmişti. Kızın kısa siyah saçları vardı ve burnundan akanlar üst dudağında iki şerit oluşturmuştu. Üzerinde kilolu bedenine oldukça dar gelen bir tişört vardı. Deliksiz bir uyku çekiyordu. Oturduğu sandalyeden henüz düşmemiş olması bir mucizeydi. Kızın gözleri aralandı.

Lucy, "Çıkmak istiyorum," dedi.

Kız kilidi açtı ve kapıyı bir zombi gibi yavaşça araladı. Lucy'ye kapıyı açıp ardından kapatmış olsa bile uykusundan uyanmamış olabilirdi. Kütüphane Lucy'ye hiçbir zaman iyi gelmeyecekti.

Lucy merdivene yöneldi. Attığı her adımla, kafasının daha da karıştığını hissetti. Yukarıda ne olmuştu? Bunu yapmamış olduğu için kendisiyle gurur duyuyor gibiydi ama hâlâ olanların heyecanını hissediyordu. Lucy, Kemper'in mezuniyet günü Will ile birlikte gördükleri o çifti hatırladı. O an aklında inanılmaz bir şevhletle canlanmıştı. Lucy o çiftin aralarındaki bağın çok derin olduğunu düşünmüştü ama belki de McKinley'deki bu hayatla baş etmeye çalışan çaresiz yabancılardan ibaretiler. İkinci kata ulaştığında, Lucy kendini inanılmaz saf hissediyordu, saflığı üzerinden atamayacağı bir şeymiş gibiydi, Kaşarlar'la ne kadar süre takıldığının hiçbir önemi yoktu. Violent ona seçimlerinde akıllıca davranmasını söylemişti ama Violent geçmişinin hatalarla dolu olduğunu da söylemişti, bunu söylerken sanki kendisiyle Kaşarlar'ın birbirlerinden farklı olduklarını ve Lucy'yi kötü anlamda etkilediklerini kastetmişti.

Lucy merdiveni çıktı ve birinci kata ulaştı. Dolaplara yakın durarak tempolu bir şekilde yürüyordu, ta ki köşeyi dönüp açık bir dolabı karıştıran kızı görene kadar. Lucy yavaşladı. Kız başını dolaptan çıkarmıştı. Hilary'di bu.

Lucy olduğu yerde kalmıştı, gizlendiği gölgelerden çıkmamıştı. Hilary başını dolaba geri soktu. Lucy onu daha önce hiç böyle görmemişti, dizlerinin üzerine çökmüş, çöpleri karıştıranlar gibi dolabı karıştırıyordu. Hilary'nin P-Nut'la yaptığı gizli görüşmeyle ilgili dedikodular İnek Şov'undan beri her geçen gün daha da garipleşiyordu ama görünen o ki o dedikodular sonunda etkisini göstermişti. Lucy Güzeller'deyken, Hilary onu ve diğer kızları bir grup halinde okulun çeşitli yerlerindeki dolaplara götürürdü. Bu genelde Hilary ve Sam kavga ettikten sonra ve Sam Hilary'nin tekrar ona iyi davranmasını istediğinde olurdu.

Hilary'ye bir dolap numarası ve şifresi verirdi ve içine de bulması için hediyeler bırakırdı. Kızların Hilary'yle gelmesinin sebebi Sam'in ona verdiği şeye abartılı nidalarla şaşırmış gibi yaparak kendini iyi hissetmesini sağlamaktı.

Lucy Hilary'ye baktı ve merdivenden inmenin yarattığı kafa karışıklığı ortadan kayboldu. Onu İnek Şovu'nda rencide etmiş olması yeterli değildi. Hilary Lucy'yi aç bırakmıştı, diğer Güzeller'in ona kötü davranmasına neden olmuştu, emirlerini dinlemediği için gruptan atmış ve Brad gibi Takım üyelerini peşine takmıştı. David yardım etmese onun yüzünden tecavüze bile uğramış olacaktı. Ve Hilary bütün bunları yaptıktan sonra gelmiş, erkek arkadaşının gözünü oymuştu. Ama artık her şey farklıydı. Hilary'nin yanında onu koruyacak Sam yoktu ve Güzeller'i de onunla birlikte değildi. Zayıf ve yalnızdı, tek başına oturmuş Sam'in eski zulalarından birini tırtıklıyordu.

Belki de bu gün güzel bir sonla bitebilirdi.

Lucy, "Vay canına. Seni böyle görünce içim parçalandı," dedi.

Hilary başını kaldırdı ve Lucy'yi gördü. Başta şaşırmış gibi görünüyordu ama Lucy'nin umduğu gibi korkmuş falan değildi. Hatta yüzünde korkudan eser yoktu.

Lucy parmaklarını çatırdattı ve "Bunun tadını çıkaracağım," dedi.

Sınıfların birinden koridora on beş Güzel fırladı.

Hilary, "Öyle mi dersin?" dedi.

Lucy korkunç bir hata yaptığının farkına vardığında iş iş-ten geçmişti. Kaçmayı denedi ama kızlar Lucy'yi yere indirdi. Göğsüne oturdular ve suratını tokatladılar. Tırnaklarını derisine sapladılar, her tarafını çizdiler, keskin pençeleri ile vücudunda kırmızı izler bıraktılar ve göğüs kafesiyle midelerini tekmeleyip

durdular. Hilary Lucy'nin tepesinde duruyordu, onun varlığından bile tiksiniyormuş gibi aralarına mesafe koymuştu.

Hilary, "Çok çirkin oldu," dedi. "Bir zamanlar ne kadar güzeldi hatırlıyor musunuz?"

Güzeller güldü.

Güzeller'den biri, "Saçlarını beğendim ama," dedi.

Hilary, "Ooo, kırmızının tonu güzelmiş," dedi. "Saçlarını istiyorum."

Lucy'yi başından tuttular. Biri bir bıçak çıkardı. Lucy onları durdurmayı denedi ama çok kalabalıklardı. Saçını çektiler ve başının arkasında birleştirerek atkuyruğu yaptılar. Bıçağı tutan kız işe koyuldu ve Lucy'nin saçlarını atkuyruğundan kesti. Kafasını yere bastırdılar ve kafasının arkası yere oldukça sert bir şekilde yere çarptı. Lucy yeni, kısa saçlarının uçlarının yanaklarını gıcıklayışını hissetti.

Hilary Lucy'nin yirmi beş santimlik kırmızı saçını kızın elinden aldı. Bileğindeki lastik tokayı çekti ve atkuyruğuna doladı, ardından elinde tuttuğu saç Lucy'nin yüzünün yakınında gezdirdi.

Hilary, "Teşekkürler, Kaşar. Sanırım bundan bir tuvalet fırçası yapacağım," dedi. "Gidelim, kızlar."

Hilary ve grubu koridorda yürüyerek uzaklaştı. Lucy'yi yattığı yerde bırakmışlardı. Bundan daha kötü bir duruma düşmeyeceğini düşündüğü anda, kafeteryaya gitmesi, grubuyla yüzleşmesi ve meczuplar ya da Ucubeler tarafından değil de bir avuç Güzel tarafından bu hale getirilmiş olduğunu söylemesi gerektiğini fark etti.

Aman ne iyi bir Kaşar olmuştu.

Esen rüzgâr Sam'in kollarından akan tükürüklere vuruyordu. Bir zamanlar onu görünce korkudan titreyenler, şimdi üzerine tükürüyordu. Gates onu bir çuval kitap gibi sağa sola iterken tezahürat ediyorlardı. Sam'i suçluyorlardı. Karantina başladığından beri yaşanan her şeyin sorumlusu olarak onu görüyorlardı. Geri zekâlılar. Son birkaç erzak talanında, Gates şov olsun diye Sam'i avluya getirmişti ama bu gözlerini bağlamaya tenezzül etmediği ilk sefer oluyordu. Bu sefer, Sam ondan nefret eden, onun bu halde olmasından keyif alan herkesin yüzlerini görmüştü. Bir kum torbasıydı o, kuklaydı, Gates'in gösteriş malzemesiydi.

Azizler Sam'i arkasında bantla birleştirdikleri kollarından tutuyorlardı. Ağzını tıkamışlardı. Sam yere bakıyordu. Başını kaldırmak istemiyordu, buna dayanamazdı. Babası oradaydı, Sam'in başarısızlığının her saniyesine tanık oluyordu.

TOPYEKÛN HÂKİMİYET.

Bu babasının en sevdiği sözdü. Saat sabahın beşinde yaptıkları baba-oğul antrenmanlarda bunu bağırp dururdu. Antrenmana bodrumda yaptıkları bir saatlik güç ve dayanıklılık çalışmasıyla başarlardı. Hemen ardından sıvı kahvaltı gelirdi, karışımı babası bulmuştu: sebzeler, protein tozu, güçlendiriciler, su, bir fincan Pedialyte ve bir çay kaşığı sirke. Sam Hilary'yle çıkmaya başladıktan sonra hiç fastfood yememişti. Babasının bilim projesiydi o. Onun kusursuz atletisi.

Maç olan günler babası tribünlerden, *Hâkim ol! Hâkim ol!* diye bağırdı. Sam bunun, babasının yanındaki ebeveynleri ne kadar rahatsız ettiğini hatırlıyordu. Başka hiç kimseden çıt çıkmıyorken, oyunun ortasında babasının ona bağırp çağırmasının kendisini ne kadar rahatsız ettiğini de hatırlıyordu. Babasının mükemmel olmayan her şeyden tiksine sebebi kimse anlamıyordu. Ama Sam bu mükemmeliyetçi anlayışla yetişmişti. Babası için Sam'in sadece kazanması yeterli değildi, onun daha önce kimsenin görmediği bir şey yapmasını istiyordu, hem de her maçta. Ve neredeyse her maç, Sam bu isteği yerine getiremiyordu.

Sam eve döndüğünde, onu bekleyen sevgi dolu yüzler oluyordu. Kaybettikleri zaman babası Sam'den uzak duruyordu. En az bir gün boyunca onu görmezden geliyordu. Ve dikkatini çeken her hatası için ona ayrı bir ceza veriyordu. Bazen yatağını alıp Sam'i yerde yatıyordu. Bilgisayarını alıyordu ya da evde ne kadar televizyon varsa depoya kaldırıp Sam kazanana kadar çıkarmıyordu. Hayatını, en ufak detayına kadar babasının kurallarıyla yaşıyordu ve karşılığında da aldığı tek şey arada sırada gelen bir göz kırpmaya ya da ufak bir gülümseme oluyordu. Adamın onu sevdiği falan yoktu, en azından Sam öyle düşünüyordu. Babası

kazanmayı seviyordu ve Sam bunun gerçekleşmesini engellediği zaman mutlu oluyordu.

Sam, babasının avluya baktığında aklından geçenleri ancak hayal edebilirdi. Babasına Takım'la neler başardığını gösterememiş olmak onu öldürüyordu. Onun yerine, babasının karşısına umutsuz bir kurban olarak çıkmıştı.

Gates avlunun ortasındaydı, yiyecekler ve erzakların etrafında dolanıyordu. Erzak yığınının büyüklüğü normalde gelenin üçte biri boyutlarındaydı ve çoğunluğu Sam'in yaklaşık iki yıldır görmediği şeylerden oluşuyordu. Taze sebzeler. Kabak, ıspanak, bezelye ve lahana.

Gates başını kaldırdı ve "Bu da neyin nesi?" diye bağırdı.

Gates erzak yığınının yürüdü ve sandıklardan birini tekmeleri. Koyu yeşil salatalıklar etrafa saçıldı.

Gates, "Biz bunları istememiştik!" diye bağırdı Sam'in babasına. "Sizden istediğim ortopedik yatak nerede? Ha? Portatif havuzum nerede? İki elektrikli testere istemiştik, onlar nerede?!"

Sam'in babası, "Buna artık devam edemeyiz," diye kükredi. Sam babasının ses tonunu tanıdı. Artık bıktığını, Sam'den tamamen tiksinemeye başladığını anlatıyordu. Daha fazla uğraşmayacaktı. Sam'in buna değmeyeceğine karar vermişti.

Gates Sam'i işaret etti. "Sana söz konusu olan şeyin ne olduğunu bir kez daha hatırlatmam mı gerekiyor?"

Sam başını kaldırmaya cüret etti. Çatının kenarında kasklı başka ebeveynlerde belirdi. Sam'in babasına doğru ilerlediler.

Sam'in babası, "Lanet olsun, sana istediğin her şeyi verdik," dedi. "Bu iş, burada bitecek. Arkadaşlarımızdan birisi, iyi bir insan, bugün senin o değerli portatif havuzunu almaya çalışırken öldü. Bir grup hastalıklı çocuk tarafından öldürüldü."

Gates, "Yaaaa," dedi, bir bebeğin ağlayışını taklit ediyordu. "Bu iş yeterince uzadı, seni küçük..."

Annesi babasının yanına geldi, güneşin ışıkları lila rengi kından yansıyordu. Babasının koluna dokundu, onunla konuşarak her böyle sinirlendiğinde yaptığı gibi onu sakinleştirdi. Sam'e annesinin bu nazik yanını burada, McKinley'de görmek fazla gelmişti. Gözlerinin kızardığını, ardından yaşardığını hissetti ve yaşlar boşaldı. Ağlıyordu. Sam ağlayan biri değildi, ilkokuldan beri ağlamamıştı. Esen rüzgâr yanaklarından akan yaşları buz gibi soğuttu.

Sam'in annesi mikrofonunu bağlamadan, "Bize bir şans daha vererseniz, birlikte çalışabiliriz ve bu sorunu çözebiliriz," dedi. Sesi kuvvetsiz ve çok uzaklardan geliyormuş gibi çıktı.

Gates, "Ha, şimdi de çalışmamızı mı istiyorsunuz?" dedi.

Gates cebinden sarı bir maket bıçağı çıkardı ve havaya kaldırmak Sam'in annesine gösterdi. Parmağını bıçağın plastiğine yerleştirdi ve ittirerek bıçağın üçgen şeklindeki ucunu dışarı çıkardı. Bunun ardından, elinde bıçakla Sam'e doğru ilerlemeye başladı. Sam ağzındaki banttan dışarı sızan korku dolu böğürtü çıkardı. Bacakları kontrol altına alamadığı bir şekilde titriyordu. Sam, Gates'in başka seçeneği kalmadığının farkındaydı, bir mesaj vermesi gerekiyordu ve bunun için yapabileceği tek şey Sam'e hiç yapmadığı kadar ciddi derecede zarar vermektir. Sam olsa böyle yapardı.

Sam'in annesi, "Hayır, Jason, yapma!" diye bağırdı.

Babası annesini itince annesi geriye düştü. Babası kaskının vizörünü yukarı kaldırdı. Yerden eline bir tüfek aldı, uzun namlusunu çatının kenarındaki dikenli tellere dayadı.

Bunu yaptığı anda kalabalıktan çığlıklar yükseldi ve etraf-takiler kaçışmaya başladılar. Çıkışlara doğru koşuyorlardı.

Tüfek ateşlendi. Sam olduğu yerde sıçradı. Gates'in ayağının yanındaki toprak havaya kalktı. Sam'in babası yeniden doldurmak için tüfeği havaya kaldırdı. Attığı merminin boş kovayı tüfekten fırladı ve üç kat yüksekten döne döne avluya düştü.

"Oğlumdan uzak dur, seni şerefsiz!"

Sam hayatı boyunca babasının kendisi hakkında bu kadar duygusal davrandığını görmemişti. Azizler Sam'i yalnız bırakıp canlarını kurtarmak için koşarken, Sam şaşkınlık içerisinde başını yukarı kaldırdı. Babası tüfeği bir kez daha omzuna yasladı ve Gates'e nişan aldı.

"Koş, oğlum!"

Sam tereddüt bile etmedi. Babasının emirlerini dinliyordu. Eski günler aklına gelmişti. Koşmaya başladı, elleri arkasında bağlı bir şekilde koşabildiği kadar hızlı koşuyordu. Önünde-kilerden sıyrıldı. Zikzaklar çizerek ilerledi. Babası ateş etmeye devam ediyordu. Onu yakalamaya çalışan hiç kimse yoktu, herkes canının derdindeydi. Sam kaos halindeki kalabalığı yardı ve koridora girerek kayboldu. Kulağına gelen her silah sesi ona ne kadar yarıldığını anlatıyordu.

Babası onu seviyordu.

Gates, "Dolaba bak!" dedi.

Will dolabın kapağını açtı. Boştu. Sam'i bulmak için çılgınca bir arayışa girmişlerdi, birinci katta bozulmuş süt kokan bir sınıftaydılar.

Pruitt sınıfa daldı, elinde sopaya dönüştürdüğü bir tüfek vardı. Tüfeğin namlusunu daha rahat tutabilmek için atlet bandıyla sarmıştı.

Pruitt, "Koridorlarda hiçbir iz yok," dedi. "Bütün dolapları kontrol ettim."

Gates yanındaki tahtayı yumrukladı ve tahtanın çatladığını gören Will'in şaşırmasına sebep oldu.

"BANA ATEŞ ETTİ!"

Will, "Gates, sakin ol," dedi, sesini elinden geldiğince kısık tutmaya çalışıyordu. "Sam'i bulacağız ve her şey yoluna girecek. Saklanabileceği ne kadar yer olabilir ki."

Gates volta atmaya ve kendi kendine konuşmaya başladı.

Will, "Sam bizim yerimizde olsa ne yapardı biliyor musun? Anons yapardı," dedi. "P-Nut'ın yanına gider ve saklanacak bir yeri kalmayana kadar anons yapardı. Grubu organize edelim. Yani sonuçta bu işte hep birlikteyiz, öyle değil mi?"

Gates, "Onu başkası yakalamayacak," dedi. "Sam bana ait." Pruitt odanın diğer ucundan yanlarına geldi. "Will'i dinle, mantıklı konuşuyor..."

Pruitt'le aynı tarafta olduklarını görmek Will'i inanılmaz rahatlatmıştı.

Pruitt sözüne devam etti. "Sam'i kimin yakaladığı önemli değil..."

Gates, "Onu ben istiyorum!" dedi ve Pruitt'i köşeye kısırdı. "O motorsiklet kasklı gerzeğin, benimle oynarsa başına ne geleceğini görmesini istiyorum!"

Will, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Will alnı endişeyle kırışmış olan Pruitt'e baktı.

Pruitt, "Onu öldüremezsin," dedi.

Gates, "Öldürebilirim," diye cevap verdi. "Hem de gözleri önünde. Bunu kendileri istedi."

Pruitt, "Gates, kendine gel," dedi ve ona doğru yürüdü, geçmek için cüssesini kullanmıştı. "O ebeveynler hayatı bize zindan eden yetişkinlerle aynı kişiler değil. İşlerin bu hale gelmiş olmasının sebebi senin fazla abartmış olman!"

Gates'in gözü döndü. "Bu konuda nasıl olur da onların tarafında olursun?"

"Onların tarafında değilim..."

"Onlar kötü kalpli, Pruitt! Yetişkinler bizim düşmanımız. Bunu biliyorsun! Neden onlara öfke duymuyorsun?!"

Pruitt cevap vermek istedi ama Gates ona izin vermedi.

"Ne yaptıklarını biliyorsun! Kardeşimi güvenli bir yere götüreceklerini söylediler. Ordu onu koruyacağını söylemişti..."

"Aslında öyle olmadı..."

"Sen de oradaydın, Pruitt! Askerin biri Colton'ı başından vurdu!"

Pruitt tüfeğini öfkeyle fırlattı ve odanın diğer ucundaki duvara çarptı. Will korkuyla sıçradı. Durumu sakinleştirmek için ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Bu onun parçası olduğu bir konu değildi. Pruitt Gates'i itti, arkasındaki tahtaya çarpan Gates'in kafası karışmıştı.

Pruitt, "Haklısın!" dedi. "Ben de oradaydım. Ama şöyle bir şey var ki ben olanların senin herkese anlattığın gibi olmadığını biliyorum."

Pruitt cüssesiyle Gates'in önüne dikildi ve Gates yukarı baktığında sadece onun sakalını görebiliyordu.

Pruitt, "Ve daha fazla yalan söylemene katlanamayacağım," dedi. "Will'in burada olup olmaması umurunda değil. Bunu o da duysun. Duyması gerekiyor."

Gates, "Neden bahsediyorsun?" dedi, yerin dibine girer gibi bir hali vardı.

"Sen, ben ve Colton parsellerin birinde çöpleri karıştırıyorduk. Hangisiydi o?"

"Deerlake..."

Pruitt, "Hah, Deerlake!" dedi. "Ardından, bir asker gördük. Üzerinde tehlikeli maddeden koruyucu giysi vardı. Hatırlıyorsun değil mi?"

Gates başını salladı. "Hareket halinde bir birlik vardı. hastalıklıları topluyorlar..."

"Hayır, Gates! Sadece bir asker vardı. Bizi gördü ve kaçtı. Onun kaçmasına izin veremezdik, başkalarını da çağırırdı. Biz de bu yüzden peşinden gittik."

Will Gates'i yakından izliyordu. Gözleri yanıyormuş gibi gözkapaklarını kırıştırtıp duruyordu. Yanakları dudaklarıyla birlikte titriyordu.

Gates, "Hayır, öyle olmamıştı..." dedi. Başını sallamaya başladı.

"Sen ve Colton her zaman benden hızlıdınız. Üçümüz ayrıldık ve etrafı aramaya başladık. Ve ben sana o sarı renkli büyük evin arkasında yetiştiğimde, yan taraftaki bahçeden biri geldi ve sen de ateş ettin, onu vurdun."

Gates, "Böyle olmadı," diye mırıldandı.

Uzun saçlarını çekiştiriyordu. Gözleri kocaman açılmış yanıyordu, önünde sergilenen bir oyunmuş gibi bir hali vardı. Hızlı ve kısıp kısıp nefes alıyordu. Will sadece izliyordu, nutku tutulmuştu.

"Colton'ı yerde yatarken görünce darmadağın olmuştun. Konuşamıyordun, iptal olmuştun. Seni suçlamadım zaten. Bu yüzden sana kampa geri dönmeni söyledim. Birinin onu gömmesi gerekiyordu ve sen bunu yapabilecek durumda değildin," dedi Pruitt.

Gates ağlamaya başlamıştı, inliyor ve elleriyle yüzünü kapatıyordu. Beyaz saçları ellerinin üzerine geliyordu.

Pruitt, "Geri dönüp diğerlerine Colton'ın teslim olmaya çalışırken bir asker tarafından vurulduğunu anlattığını görünce seni bozmamaya karar verdim," dedi. "Çünkü bu bir kazaydı ve gerçeği bilmek morallerini bozacaktı. Ama bir süre sonra, kendi yalanına sen de inanmaya başladın."

Pruitt kocaman elini Gates'in omzuna koydu ve onu sarstı. Gates hâlâ yüzünü tutuyordu, titremeye devam ediyordu.

"Zor olduğunu biliyorum ama bununla yüzleşmeli ve hayatına devam etmelisin. Kardeşini sen vurdun, Gates. Colton'ı sen öldürdün."

Gates çılgık attı. Cebinden bir şey çıkarıp Pruitt'in midesine sapladı. Pruitt inleyerek geriye doğru sendeledi. Gates devin üzerine atladı ve onu yere indirdi. Pruitt'in devasa cüssesi yere indiğinde Will ayaklarının altındaki yerin sallandığını hissetti. Gates ve Pruitt boğuşmaya başladılar. Pruitt, Gates kadar hızlı hareket edemiyordu, o da arkasına geçerek Pruitt'i kafa kilidine aldı.

Will yanlarına gitti. "Hey, kesin şunu. Bizim Sam'i arıyor..."

Gates'in Pruitt'e vurduğu şeyin ne olduğunu gören Will sözünü yarıda kesmişti, avluda Sam'in üzerinde kullanmak tehdit ettiği sarı maket bıçağıydı. Üçgen uçlu bıçağı Pruitt'in sol şakağına sapladı ve saç hizasının tam altından, alnını boydan boya kesti. Pruitt feryat ediyordu. Will korkuyla geri sıçradı ve yakınındaki bir sandalyenin üzerine düştü.

Gates parmaklarını Pruitt'in açık olan yarasına geçirdi ve yerde yatan dev daha feci bir çılgık attı. Gates'in parmakları Pruitt'in derisi altında hareket ediyordu. Pruitt'in kafa derisini daha sıkı tuttu ve çekti. Yara bir ağız gibi açılmıştı. Pruitt'in kafa derisinin altı kırmızı renkte ıslak sinirlerden oluşan bir kili mi andırıyordu. Altında duran kafatası ise beyazdı. Pruitt'in çılgılığı kesildi. Şoka girmiş olmalıydı. Will arkasına baktığında, Pruitt'in yerde kıvrandığını, açılmış olan kafa derisini tutmaya çalıştığını gördü.

Will ayağa kalktı ve kapıya fırladı fakat Gates önüne geçti. Maket bıçağını havaya kaldırdı, Will'e doğrultmuştu. Gates'in elinden Pruitt'in kanı damlıyordu. Will ellerini havaya kaldırdı ve bıçaktan uzaklaşmaya çalıştı.

Will, "Yapma, Gates," dedi. "Olup biten her neyse biz... of, bilmiyorum dostum. Ama böyle olmak zorunda değil."

Gates elindeki kana bulanmış maket bıçağına baktı, sonra tekrar Will'e döndü. Gates'in yüzü kendini sıkmaktan kıpkırmızı olmuştu, yanakları şişmiş ve dudaklarının etrafı tükürük baloncuklarıyla kaplanmıştı. Will'in bir gözü Gates'in üç buçuk metre kadar arkasındaki kapıdaydı, birilerinin geçmesini bekliyor, umuyor, dua ediyordu.

Gates gözlerini kapadı. Tekrar açtığında Gates'in yüzündeki o gözü dönmüşlük hali gitmişti.

Gates, "Seni seviyorum, Will," dedi.

Will olduğu yerde duruyordu. Gates Will'in yanına geldi ve kanlı elini onun omzuna koydu. Will'i duvara yasladı. Kanlı maket bıçağını hâlâ elinde tutuyordu.

Gates, "Sen de beni seviyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Gates'in çaresizlik içindeki gözleri Will'in yüzüne odaklanmıştı. Yüzünü Will'e fazlasıyla yakınlaştırmıştı. Will başını nereye çevirirse Gates de yüzünü oraya getiriyordu.

Gates, "Haydi ama," dedi. "Sen de söyle."

"Şey..." Will'in korkudan boğazı kurumuştu.

Gates, "Söylediğini duymam gerekiyor. Zor bir şey değil," dedi. "Arkadaşlar bunu hep söylerler."

Will, "Söyemezler," dedi ama Gates'le neden mantıklı bir konuşma yapmaya çalıştığını anlayamamıştı. Adam kafayı sıyrmıştı.

Ciddi anlamda sorunları vardı. Belki Will'in kafasında birkaç tahtası eksikti ama bu çocuğun beyni kullanım dışı kalmıştı.

Gates, "Beni oyalıyorsun, Will. Söyle işte. İş garipleştirme," dedi.

Gates'in gözbebekleri kocaman olmuştu. Kırmızı gözünü kırıyor ve kaşıyordu.

Gates, "David için söyledin," dedi. "Benim için de söyle."

"David benim kardeşim."

"David öldü! Ve ben sana her şeyi verdim!"

Aralarındaki hava durgun ve sessizdi. Will her tarafından terlemeye başlamıştı. Gates'in nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Midesi korkudan tersyüz olmuştu.

Gates, "Bana kızmadın, öyle değil mi?" diye sordu.

Will, "Yok be, olur mu öyle şey," dedi. Elinde o maket bıçağını tutmaya devam ettiği sürece, Will Gates'i sakinleştirecek her şeyi söylemek zorundaydı.

Gates, "Çünkü bana kızmış gibi görünüyorsun," dedi.

Will, "Hayır," dedi.

Gates, "Yemin et," dedi.

"Peki, Gates, yemin ederim."

"Ama beni seviyor musun, onu da söyle?"

Will, "Şey..." dedi. Daha önce hayatı boyunca kendini bu kadar rahatsız hissetmemişti.

Gates, "Söyle işte!" diye bağırdı.

Gates bir yumruk attı. Sağlam bir darbeydi, tam da gözyuvasına oturdu. Will'in bacakları boşaldı. Arka üstü düştü ve başını duvara vurdu. Gates hemen dizleri üzerine çöküp Will'e sarıldı.

Gates, "Hayır-hayır-hayır, üzgünüm," dedi. "Bu bir hataydı. Hepimiz hata yaparız, öyle değil mi? Sana vurmak istemedim."

Gates'in yüzünden yaşlar süzülüyordu. Will yumruğun etkisiyle afallamış ve başı dönmüştü. Gates ona daha sıkı sarıldı. Islanmış yanaklarını Will'inkilere yapıştırdı ve birbirine yapışık olan derileri sürtünmeye başladı. Gates'in ardında, Will yerde yatan Pruitt'i görebiliyordu. Artık hareket etmeyi kesmişti, yüzü diğer tarafa dönüktü ve başından yayılmış dikdörtgen şeklinde bir kan gölü vardı.

Gates, "Beni affetmen gerekiyor," diye inledi. "O ben değilim. Lütfen. Will, lütfen, beni affetmene ihtiyacım var. Lütfen beni affet."

Ağlayan, kendinden geçmiş bir sinir hastasıydı o.

"Seni affediyorum," demeyi başardı Will zorlanarak.

Gates, "Affediyor musun?" dedi ve kendini Will'den uzaklaştırdı. Yüzünde çaresiz bir umut ışığı belirmişti.

Will başıyla onayladı, gözü şiştikçe daha çok acıyordu.

"Ve beni seviyorsun?"

Will pes etti. Ölmek istemiyordu. Burada olmazdı. Bu manyağın ellerinde olmazdı. Derin bir nefes aldı ve beyninde çınlayan uyarıları, kaynayan kanını, bunun devasa bir hata olduğunu söyleyen hissi görmezden geldi.

Will, "Seni seviyorum," dedi.

Gates'in gözyaşları ikiye katlandı ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Fırçalanmamış dişlerinin etrafındaki gülümseyen dudaklarından aşağı damlıyorlardı.

Gates uzun bir süre boyunca ağlamaya ve Will'e sarılmaya devam etti. Will'in ona kızgın olmadığını, onu sevdiğini ve onu affettiğini söylemeye devam etmesi gerekmişti. Yüzüncü kez söylüyormuş gibi gelen bir tekrardan sonra, Gates Will'in onu sevdiğine ve ona kızgın olmadığını ikna olmuş gibi görü-

nüyordu. Gates sonunda tükenmişti. Arkadaşının kafa derisini sökmek ve sinir krizi geçirmek yorucu olmalıydı.

Gates, "Yorulдум," dedi.

Will, "Ne yapmalıyız biliyor musun, dostum?" dedi.

"Ne?"

"Eve gidip biraz gözlerimizi dinlendirmeliyiz. Deli gibi parti yapıyoruz ne zamandır."

"Evet, bu kulağa hoş geliyor." Gates başıyla onayladı. "Ranza yaparız hatta."

Will kendini zorlayarak gülümsedi. Gates ayağa kalktı ve ardından da Will. Will yerde duran maket bıçağına baktı. O sınıftan çıkıp ardında duran koridora girene kadar tehlikenin geçtiğini söyleyemezdi.

Gates, "Haydi eve gidelim," dedi ve koridora doğru hareketlendi. Will peşinden geliyordu, ani hareket yapmamaya çalışıyordu. Maket bıçağının alnını boydan boya kestğini ve Gates'in kafa derisini sökerken yaşayacağı acıyı hissedebiliyordu.

Gates'in peşinden koridora çıktığı sırada, Will nefesini tutuyordu. Koridorda her gruptan insan vardı, en az yüz kişi olabilirdi ve birbirleriyle Sam hakkında bildiklerini paylaşıyorlardı.

Will kalabalığın içine daldı.

Gates'in arkasından, "Will," diye seslendiğini duydu. "Nereye gidiyor..."

Will, "Gates Sam'i buldu!" dedi. "Yardıma ihtiyacı var!"

Kalabalık yanından koşarak geçmeye başladı. Gates'in etrafını sardılar ve Will ilerlemeye devam etti, önüne gelen herkesi itip geçiyordu.

Gates Will'in arkasından, "Hayır!" diye bağırdı ama Will arkasına bakmadı. "Beni bırakma! BENİ BIRAKMA!"

Gates'in acı dolu yakarışı kalabalığın kafa karışıklığıyla dolu konuşmalarını bastırdı ve koridorlarda yankılandı. Gates'ten çok uzaklaştıktan sonra bile Will'in kulaklarında bu ses yankılandı. Hissettiği korku kemiklerine kadar işlemişti.

Sophia, "Benim bir molaya ihtiyacım var," dedi. "Gidip kendime su alacağım. Getirmemi istediğin bir şey var mı?"

Lucy, "Yok," dedi. "Ben iyiyim."

Lucy kafeterya kapılarının önünde duran taburelerden birine oturdu ve tişörtünün koluyla alnının terini sildi. Sophia ile yarım saattir dövüş antremanı yapıyorlardı ve Lucy kendini gayet iyi savunmuştu. Sophia bunun nöbet saatlerinin daha hızlı geçmesini sağlamak için güzel bir yöntem olduğunu söylemişti ama Lucy asıl sebebinin başka olmasından korkuyordu. Acıma duygusu.

Lucy'nin söz konusu seks olunca korkak davranması bir yana, artık Kaşarlar'ın kavgada arkasını kollamaları gereken kişi, en zayıf halka olmuştu, bunun sebebi de yakın zamandaki Güzeller'le karşılaşmasında başına gelenlerdi.

Lucy tişörtünün ter içinde kalan kollarını sıvadı. Kollarına baktı. Güzeller'in tırnaklarıyla bıraktığı sağlı sollu, zikzak çizen yaraların izleriyle doluydu. Kolunu çim biçme makinesine kap-

tırmış gibi görünüyordu. Yüzünün de pek iyi durumda olduğu söylenemezdi. İyileştiğinde Ritchie gibi görünmemeyi umuyordu. Son olarak da en büyük aşağılama vardı, saçını kesmişlerdi. Arkası çok kısıydı ve hiç hoş görünmüyordu.

Narin ayak sesleri duydu. Lucy başını kaldırdığında koridorun diğer tarafındaki Maxine'i gördü, ona doğru geliyordu. Bir elinde o mükemmel saksı çiçeği vardı, diğer elini şişmiş karnına koymuştu.

Lucy, "Minnie'yi yürüyüşe mi çıkarıyorsun?" diye sordu. Maxine, "Seni arıyordum," dedi.

"Beni mi?"

Maxine başıyla onayladı. Lucy onu tanıdığından beri, Maxine'in kimseyi aradığını görmemişti. İnsanlardan kaçınıyordu. Lucy'nin karşısına gelince durdu. Hafifçe sağa sola sallanıyordu. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Bu da başka bir ilkti.

Maxine, "Bebeğim yaşayacak," dedi. Konuşurken hem gülüyor hem de ağlıyordu. Hislerine hâkim olamıyordu. "Kızım yaşayacak, Lucy!"

"Neden bahsediyorsun?"

Maxine, "Mezun oluyorum," dedi.

Lucy tekrar o karışık hislere bürünmüştü, birinin ona mezun olacağını her söylediğinde hissettiklerini hissediyordu. Mutluydu, kıskançlık duyuyordu ve söz konusu kişiyi kaybedeceğinden dolayı üzgündü. Ama bu seferki hüznün en alt seviyede kalmıştı. Maxine için edilen dualar kabul olmuştu. Kimsenin karnındaki bebekten ötürü yüzüne bile bakamadığı kız, bir anda bebek bekleyen, yeni bir hayata başlayacak olan bir anneye dönüşmüştü.

Lucy Maxine'nin boшта duran elini tuttu ve sıktı. Ona sarılırdı da ama çiçeğe zarar vermekten korkuyordu.

Lucy, "Tebrikler!" dedi. Gülümsemesine engel olamıyordu. "Bunu hak ettin."

"Minnie'yi senin almanı istiyorum."

Lucy Maxine'e baktı, çiçeği ona uzatmıştı.

"Ciddi misin?"

Maxine başını salladı ve "Ona çok iyi bakacağını biliyorum. Onun ne kadar önemli olduğunu biliyorsun," dedi. Çiçeği Lucy'nin ellerine bıraktı.

Lucy, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi.

"Evet demen gerekiyor. Onu hayatta tutmalısın."

Lucy, "Tutacağım," dedi.

Maxine, "Yapman gereken her şeyi yazdım," dedi ve cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Odasına gitmek için bu yol tarifini kullanırsın."

Lucy kâğıdı alırken, "Odasına mı?" diye sordu.

"Üçüncü katta. Her gün, gündoğumunda orada olması gerekiyor. Bana söz ver."

Lucy, "Söz veriyorum," dedi, tam olarak neye söz verdiğini bilmiyordu.

Maxine kafeteryadan çıktı. Kapılar kapandığı sırada kana bulanmış bir el aralarından uzandı. Bir erkek eliydi bu. Lucy yerinden fırladı. Biri içeri girmeye çalışıyordu ve Lucy nöbet yerinde değildi. Çiçeği taburenin üzerine koydu ve elini kasiğina bağladığı kınına attı. Bıçağı kâğıttan yapılma kından çıkardı ve kapıya doğru hamle yaptı.

Will kapıyı açtı ve kendini koridordan içeri attı.

"Lucy!"

Lucy bıçağını indirdi. "Will, sen burada..."

Gözünün etrafı daha yeni morardığını belli eden kırmızı ve mavi tonlardaydı.

Lucy, "Aman Tanrım," dedi. "İyi misin?"

Will'in yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

Will, "Gates, Pruitt'i öldürdü," dedi.

"Kimi?"

"Azizler'den biri. Yani onu öldürdüğünü düşünüyorum. Oradan çıkmalıydım... oradan kaçmaktan başka bir şey..."

Lucy, "Will, sakin ol," dedi. "Beni korkutuyorsun. Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Gates... kafayı bana taktı. Sanırım delirdi."

Lucy, "Kafayı sana taktı da ne demek?" dedi. Will anlatmaya devam ettikçe endişesi de artıyordu.

"Aklını kaçırdı. Benim peşimden gelecek. Duracağını sanmıyorum. Kardeşini öldürmüş..."

"Ah, Tanrım. Eh, tamam ama... burada kalamazsın. Azizler'in Kaşarlar'a saldırmasına neden olmana izin veremem."

Will başıyla onayladı. "Biliyorum," dedi. "Saçların çok hoş."

Lucy saçlarından kalanlarla yaptığı yeni modele dokundu, ardından kendini toparladı.

Keskin bir ses tonuyla, "Will..." dedi. "Bu ciddi bir durum."

"Dinle, buraya gelmemeliydim, biliyorum. Sadece seni görmem gerekiyordu."

"Ama geldin?"

"Seni son görüşüm olabilir diye geldim."

Sophia mutfaktan çıkarken, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Lucy önce ona, ardından taburenin üzerinde oturmaya baktı. Minnie'ye baktı.

Lucy çiçeği aldı ve Will'in koluna girdi. Sophia'ya, "Gitmem gerekiyor," dedi. "Beni idare et."

Will, Lucy'nin ardından sürünerek havalandırma boşluğuna girdi. Buraya en son birlikte geldiklerinde, işler pek iyi gitmemişti ve Takım havuzundan geriye buz gibi bir sessizlik eşliğinde dönmüşlerdi. O zaman sinir olmuştu ama şimdi öyle değildi. Ona minnettardı. Onu Gates denen psikopattan korumak için kendini tehlikeye atıyordu.

Lucy, "Sanırım geldik," dedi.

Lucy dar metal tünelde Will'in önünde ilerliyordu. Havalandırma kapağına gelince durdu. Telefonunun ışığını kırışmış bir kâğıt parçasının üzerinden tuttu. Elini havalandırma kapağına attı, kavradı ve itti. Kapak aşağı düştü.

Lucy başını tünelin diğer tarafındaki zifiri karanlığa uzattı.

Will Lucy'nin, "Vay canına," dediğini duydu.

Lucy kendini karanlığa bıraktı ve Will'in görüş alanından kayboldu. Will açıklığa ulaşana kadar saksıdaki çiçeği iterek ilerledi. Avluya bakan ufak bir pencereden sızan ayışığıyla aydınlanan ufak odaya baktı.

Lucy, "Minnie'yi bana uzat," dedi.

"Onun bir adı mı var?"

Lucy yukarı uzandı. "O bir kız," dedi. "Onun bir adı var."

Will çiçeği Lucy'ye uzattı, ardından da havalandırma boşluğundan aşağı indi. Ayaklarını bir yazıcının üzerine koydu, oradan da aşağı atladı. Odada başka bir yazıcı daha vardı. Odadaki tek kapıya yaslanmıştı. McKinley'de açılmaması gereken diğer kapılarda olduğu gibi, bu kapının da kulpu çıkarılmıştı.

Will ışığı açmak için odanın diğer tarafına yürüdü.

Lucy, "Açma," dedi.

Will Lucy'ye döndü, kafası karışmıştı. Elinde hâlâ o kırıkmış kâğıdı tutuyordu, telefonunun ışığı da hâlâ açıktı.

"Burada geceleri ışıkları açmayın yazıyor. Avluda birileri varsa, onların dikkatini çekme riskine girmemek içinmiş."

"Burası tam olarak nedir?"

Lucy, "Bir sır," dedi. "Sanırım burada güvende olacaksınız."

Lucy pencereye ilerledi ve saksıdaki çiçeği camın kenarına koydu. Ona özel ilgi gösteriyordu, Will'in bir çiçeğe gösterilmesi gerektiğini düşündüğünden fazla bir ilgi. Saksıyı yüzü pencereye bakana kadar çevirdi, avlunun manzarasını görsün istiyor gibi bir hali vardı. Will yazıcıların karşısındaki duvarı boydan boya kaplayan rafların olduğu yere yürüdü. Raflar içleri avludan alınmış toprakla dolu turşu kavanozları ve plastik kaplarla doluydu. Birkaç püskürtmeli şişe ve üzerinde bir saksı bulunan elektrikli ocak vardı. Raflardan birinin sonunda ise fen laboratuvarından alınmış gibi görünen siyah bir ışık duruyordu.

Will, "Bütün bunlar tek bir çiçek için mi?" dedi.

Lucy ona döndü ve başıyla onayladı. "Okulda daha bilmediğimiz neler var acaba."

Lucy battaniyelerden yapılmış bir döşek bulunan odanın diğer tarafına gitti. Eğreti bir şekilde yapılmış yatağın üzerine çöktü ve sırtını duvara yasladı. Will yanına oturdu. Oda fırtınadaki bir ev kadar sessizdi. Ekşimiş kokan sınıftaki kaos çok uzaklarda kalmış gibiydi. Şu an için o korkunç kırmızı gözden kurtulmuştu ama zamanı gelince onu bulacağını da biliyordu. Bu düşünce Will'in Lucy ile geçireceği her anın kıymetini bilmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Duruşu her zamankinden iyiydi, duvara yasladığı sırtı dimdikti. Ay ışığı kırmızı kısa saçlarının parıldayan mor gibi görünmesini sağlamıştı. Kolunu kaplayan kesikleri ve yüzündeki ince uzun çizikleri de ortaya çıkarmıştı. Will kafeteryadayken onlardan bahsetmek istememişti. Onu utandırmak istememişti ama Lucy'ye zarar veren birilerinin olduğunu bilmek onu sinir etmişti. Bunun yeni yaşam tarzının bir parçası olduğunu düşünmüştü.

Will, "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu.

"Durum hiç iyi değil, Will. Hem de hiç iyi değil."

"Biliyorum. Seni de sürüklediğim için üzgünüm."

"Evet ama bunu hep yapıyorsun! Hep böyle saçmalıklar yapıyorsun ki birileri gelip seni kurtarsın! Ben senin bebek bakıcın değilim!"

Will, "Sana üzgün olduğumu söyledim," dedi, sesini yükseltmişti.

"Bir kez olsun doğru bir iş yapamaz mısın? Neden Gates ve Smudge gibi eziklerle arkadaşlık yapıyorsun ki? Kendini daha iyi hissetmeni falan mı sağlıyor?"

"Beş dakikada bir beni reddetmenden iyidir en azından!"

Will bağırarak cevap vermişti.

Lucy'nin yüzü kıpkırmızı oldu ve gözleri kilitlendi. Will'in başını tuttu ve onu öptü. Will sersemlemişti. Bu nasıl olmuştu? Lucy'nin dudakları yumuşak ve sıcaktı. İnanılmaz bir histi bu. Birbirlerinden ayrıldılar ama aralarında sadece birkaç santim vardı. Gözlerinin içine bakıyorlardı. Will'in başkalarıyla yaşadığı buna benzer anlardan çok daha şevhetliydi. Lucy kendini geri de çekmemişti. Azizler'deyken dilediğini elde etmesi için istemesi yeterliydi ama bu onu hiçbir zaman mutlu etmiyordu.

Şu an mutluydu. Gerçekten istediği, dünyada en çok istediği tek şey hâlâ Lucy'ydi ve artık Lucy de onu istiyordu.

Will Lucy'nin başını ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Bu ikinci öpücük bile ona yeterdi aslında ama sadece bir kıvılcım olmuştu. Daha fazla öpüşme ve okşama geldi ardından. Lucy'nin inleyleşleri Will'in vücuduna dalga dalga yayılan elektrik şokları gibiydi. Kısa süre sonra, Will Lucy'nin elbiselerini çıkarmaya, Lucy de aynısını Will'e yapmaya başlamıştı. Onu öptü, okşadı, tattı. Yaralarını öptü.

Gerçekti. Birlikte olacaklardı. Will bunu mahvetmek istemiyordu. Onca saat porno izlemişti ama o büyük an geldiğinde kendini donmuş bir gölün üzerindeki step dansçısı gibi hissederken bulmuştu. Will Lucy'nin zevk almasını istiyordu. Yaptığı her hamle büyük bir korkuyla geliyordu, onu kendinden soğutacağı ve bir sapık ya da çocuk gibi görünmesine sebep olacağı korkusuyla. Lucy onun yeterince iyi olmadığını, bunu daha önce yapmadığını anlayacaktı ve midesi bulanacaktı. Ondan durmasını isteyecekti.

Bunların hiçbirini yapmadı. O da en az Will kadar şevhette öpüyordu. Boynunu emiyordu. Will'i sardı ve içine girmesine yardımcı oldu. Cennete ulaşmışlardı.

Will gözlerini fotokopi odasının tavanına dikmişti. Gün ışığı odayı aydınlatıyordu artık. Ne zamandır yaptığı farkında değildi ama Will tavandaki fayanslara bakıp oradaki desenleri farklı yüzlere ve şekillere benzetiyordu, aynı bulutlu bir gökyüzüne bakıyormuş gibi. Kollarında Lucy varken uyuması imkânsızdı. Başını Will'in çenesinin altına koymuştu. Hareket edip onu uyandırmak istemiyordu. Onu o kadar mutlu etmek istiyordu ki yanından ayrılmayı hiç istemesin. Lucy'nin kalçası Will'in avucunun içindeydi. Sıcaklıkları birbirine öylesine karışmıştı ki aralarında hiçbir sınır kalmamıştı.

Lucy mırılayarak uyandı. Kiprikleri Will'in göğsünü gıcıkladı. Gözlerini açmış olmalıydı.

Will, "Uyandın mı?" dedi.

"Hıhım."

Lucy başını kaldırdı ve yüzünü Will'e çevirdi. Gülümsüyordu.

Lucy, "Seninle burada olmak ne hoş," dedi.

Bir bakış, Lucy'nin bakışı bile Will'i geriye sadece liseli bir çocuk şeklinde gölgesi kalana dek eritebilirdi.

Lucy, "Keşke yiyecek bir şeylerimiz olsaydı," dedi.

"Ah, kahretsin ya, markete gitmeyi unuttum."

Lucy, "Aptal seni," dedi gülümseyerek.

"Sensin aptal."

Will Lucy'yi mıncıkladı ve Lucy de ciyakladı ve Will bunu tekrar tekrar yapıp aynı sesi duymayı istedi. Kıyafetlerini çıplak bedenleri üzerine battaniye niyetine sermişlerdi.

Lucy, "Saat kaç?" diye sordu.

Will homurdandı ve Lucy'yi kendine çekti. "Kimin umurunda?"

"Kimsenin burada olduğumdan haberi yok. Sophia'ya söylemem gerekirdi. Endişenebilirler."

"Gerçekten mi? Kaşarlar endişelenince neye benziyorlar?"

Bunu duyar duymaz, Lucy dişlerini sıkıp öfkeli gözlerle Will'e baktı. Kabız olmuş bir piranhaya benziyordu. Will kahkahalara boğuldu. Lucy de etkilenmişti, yüzündeki ifadeyi korumak için kendini epeyce sıktı. En sonunda pes etti ve ağzını kapayarak bir homurtu ile kıkırdadı. Will alnını Lucy'ninkine yasladı, Lucy de kucağına yerleşti.

Lucy, "Ciddiydim bu arada, saat kaç?" diye sordu.

Will iç çekti ve pantolonunun cebindeki telefonunu çıkardı, pantolonu Lucy'nin baldırları üzerinde duruyordu. Ekranı kırılmıştı ama hâlâ tek parça halindeydi. Telefonu açtı. Ekranın üst köşelerinin rengi kaçmıştı, pembeye çalıyordu ve geriye kalanı da ölü piksellerle doluydu.

Will, "Saat sabahın on biri," dedi.

"O nedir?"

Lucy Will'in telefonuna bakıyordu ve telefonun ekranı açıktı. Ayağa kalktı, elinde Will'in ve kendi kıyafetlerini tutuyordu. Ekrandaki arkaplana daha yakından bakabilmek için telefonu Will'in elinden aldı. Bu Yalnızlar'ın Merdivenler'deki salonda, Will'in Ücubeler'den çaldığı televizyonun etrafında toplandıkları anda çekilmiş, soluk renkli bir fotoğraftı. Lucy ortada, üzerinde açık mavi elbisesiyle oturuyordu, fotoğraf çekilirken kameraya bakarak dilini çıkarmıştı.

Lucy, "Bu fotoğrafı hatırlamıyorum," dedi. Ekranı bakakalmıştı ve telefonun ışığı çıplak omuzunda mavi bir parıltı şeklinde belli oluyordu. Eski halini görünce büyülenmiş gibiydi.

"Uzun zaman önceydi."

Lucy, "Sence ben..." dedi, hâlâ fotoğrafın etkisinden çıkamamıştı. "Sence ben değişmiş miyim?"

"Hem de çok değişmişsin."

"Evet, tamam ama... değişmiş miyim?"

"Kahvaltıda tuğla yemen ve bebeklerin suratını yumruklaman ya da Kaşarlar her ne yapıyorsa onları yapman haricinde mi?"

Lucy, "Hey, ciddiyim!" dedi ve Will'in göğsüne sertçe vurdu. Will güldü.

"Hayır, pek sayılmaz. Hâlâ aynısin."

"Ha," dedi. Hayal kırıklığına uğradığı her halinden belliydi.

"Ama ben bu halini seviyorum. Bu halinle vakit geçirmekten büyük keyif alıyorum."

Lucy, "Biliyorum. Evet," dedi.

Will onu üzmişti ve tam olarak nasıl bir pot kırdığını anlayabilmiş değildi.

Lucy, "Gidiyorum," dedi. Kıyafetlerini toplamaya başladı.

Will ayağa kalktı. "Haydi ama, gitme. Kaşarlar bekleyebilir."

Lucy, "Onlarla ilgili değil," dedi. "Bir şeyler yemen gerekecek. Markete gidip senin için bir şeyler stoklayacağım."

Lucy kıyafetlerini giydi. Will tepesinde duran Lucy'ye baktı. Kırmızı renkli kısa saçları karışmıştı. Kolsuz beyaz tişörtü önüne atılmış kesiklerden dolayı lime lime olmuştu. Taşlanmış dar pantolonu, Lucy'nin daha önce sahip olmadığından emin olduğu kaslarını ortaya çıkarmıştı.

"Tek başına mı? Seninle gelmeliyim."

Will ayağa kalktı ve pantolonunu giydi.

Lucy, "Will, dur," dedi. "Buradan ayrılamayacağını biliyorsun."

Will, Gates'ten korkuyordu ama Lucy'yi yalnız bırakmaktan daha çok korktuğu kesindi. Her şey harikaydı burada, üçüncü kattaki gizli odalarında. Kendilerine ait, ufak bir oda. Dışarıda her şey olabilirdi.

"Kılık değiştirir öyle gelirim..."

"Will, Gates kafayı yemiş, bunu kendin söyledin. Burada kalman gerektiğini biliyorsun. Buraya bu yüzden geldik."

"Güvende olmayacaksın ama."

Lucy, "Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi. Havalandırmaya boşluğuna girmek için yazıcının üzerine çıktı.

Will, "Eh, bu da bir şeydir," dedi.

"Ne?" diye sordu Lucy yukarıdan bakarak.

"Eski Lucy olsa böyle tek başına gitmezdi."

Lucy gülümsedi.

"Sanırım gitmezdi, evet."

Lucy yüzleri birleşene kadar eğildi ve Will'i öptü. Will bu sefer doğru şeyi söylemişti.

Lucy, "Geri döneceğim," dedi. Hâlâ gülümsüyordu. "Minnie'ye iyi bak."

* * *

Lucy hızlı adımlarla koridorda markete doğru ilerliyordu. Fotokopi odasında geçirdiği geceden sonra banyoya girmek için her şeyini verirdi ama şu anda yalnız olması gerektiği hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Yaşadıklarının zevkine yalnız tam anlamıyla varabilmişti. O anki zevkle gelen itme ve çekme hissi. Bittiğinde kendini hiç olmadığı kadar canlı hissediş. Uzun zamandır yaşadığı en sıcak, en derin uykuyu çekmesi. Lucy belki de hiç olmadığı kadar mutluydu. Kendini Will'in kollarına bıraktığı anda, Lucy bekâretini kime vereceği ya da verip vermeyeceği konusunu unutmuştu. Doğru yerdeydi ve doğru kişiyle beraberdi. İlk deneyimi harika olmuştu.

Lucy kızlar tuvaletinin kapısını açtı. Bu, Kaşarlar'ın başlattığı, sadece kızların kullanımına açık olacak bir tuvalet projesiydi. Çok uzun süre önce parçalanmış kabin duvarları ve kabin kapılarının yerlerine yenilerini takmışlardı, böylece kızlar gönül rahatlığıyla tuvaleti kullanabileceklerdi. Geriye kalan tek lavabonun başında, şekilsiz, birbirine uyumsuz parçalardan oluşmuş, yapbozu andıran bir ayna duruyordu. Yakında bir ayna daha eklenecekti, onu da Nerd kızlar hazırlıyordu. Çok başarılı bir sistem değildi ama bugün Lucy'nin şanslı günüydü. Girdiği kabinde onu bekleyen kullanılmamış bir rulo tuvalet kâğıdı vardı. Lucy kabinin kapısını kapadı ve pantolonun düğmelerini çözmeye başladı.

Koridorda, tuvaletin hemen dışındaki bir konuşma, durmasına neden oldu. Bazı kızlar aralarında tartışıyorlardı. Kapının açıldığını duydu. Seslerden biri diğerlerini bastırıyordu; daha yüksekti, keskindi ve yırtıcıydı. Sesin Hilary'ye ait olduğu gayet açıktı.

Hilary, "Kapıda bekleyin, kızlar. Çömelme sen de, Tabitha. Kimsenin bağırsaklarını görmesine gerek yok," dedi.

Lucy çok sessiz bir şekilde kapağı kapalı duran klozetin üzerine çıktı ve çömeldi.

Hilary, "Ben çıkana kadar kimse içeri girmeyecek," dedi. "Buna siz de dahilsiniz."

Koridorun gürültüsünün dindiğini fark etti. Hilary kapıyı kapatmış olmalıydı. Lucy onun ayak seslerini duyabiliyordu. Elini bıçağının sapına attı ve parmaklarıyla sıkıca kavradı. Hilary'nin kabinin kapısını açmasını bekledi. Beklediği olmadı.

Hilary kabinlerden öteye yürüdü. Kabin kapısı ile duvarı arasındaki ince boşluktan, Lucy eski grup liderini izledi. Hilary aynadaki çarpık yansımasına bakıyordu. Beyaz, küçük cüzdanını lavabonun kenarına koydu, öne eğildi ve dişlerini incelemeye başladı.

Lucy klozetten indi, bir kedi kadar sessizdi. Aralığa yaklaştı ve daha iyi görebilmek için gözünü iyice yaklaştırdı. Lucy, aynadan izlediği Hilary'nin dişlerinden birini yerinden çıkardığını gördüğü anda, az kalsın çılgın atacaktı.

Lucy sessizce, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Dişin arkasına yapıştırılmış, banttan yapılma bir şerit vardı. Hilary başını aşağı yukarı oynattı, ağzını inceledi. Dudaklarını geriye çektiğinde dişlerinin üst sırasında, kesici dişlerinin sağ tarafındaki siyah boşluk ortaya çıktı. Yanyana sıralanmış, inci gibi o mükemmel dişlerin arasındaki tek bir boşluk, Hilary'nin canını inanılmaz sıkmış ve onu mutsuz etmiş gibiydi. Dilini boşlukta gezdirdi.

Hilary elindeki diş kaldırıp üzerindeki bandı çıkardı. Bandı top haline getirdi ve yere attı. Dişi dikkatli bir şekilde porselen

lavabonun kenarına bıraktı. Cüzdanından ufak bir rulo bant çıkardı ve yeni bir şerit kesmeye başladı.

Lucy diş bakmaktan kendini alamıyordu. Hilary'nin azameti, gücü, bütün o gösterişli tavırları lavabonun kenarında duruyordu.

Hilary bant rulosunu elinden düşürdü ve yere düşen bant yuvarlanarak yanyana sıralanmış lavaboların altına gitti.

Hilary, "Öff," dedi. Yere düşen bandı almak için emekleme pozisyonuna geçti. Lucy kapıyı hızla açtı ve diş almak için koştu. Lavabonun üzerinden diş kaptığı gibi kabine geri döndü.

Hilary arkasından bağırdı.

Lucy tuvaletin sifonunu çekti ve Hilary'nin yüzündeki dehşet ifadesini görmek için arkasına döndü.

Hilary, "HAYIR!" diye feryat etti, ardından da Lucy'nin üzerine atıldı.

Lucy elindeki diş sifonunu çektiği tuvalete attı. Döne döne çekilen su, inci tanesini andıran diş beraberinde götürdü. Hilary kolunu klozete soktu, deli gibi kurcalıyor, diş bulmaya çalışıyordu. Lucy kapıya koştu.

Güzeller'den biri kapıyı bir hışımla açtı ve Lucy kızın kaval kemiğine tekme attı. Kız iki büküm oldu. Bir diğer kızın da burnunu yumrukladı, aynı Sophia'nın gösterdiği gibi vurmuştu. Önündeki İki Güzel'e de dirsek attı ve yanlarından geçti. Onu takip etmediler. Büyük ihtimalle, liderlerinin kolunu klozetin içine sokup toprağı eşeleen bir köpek gibi davranıyor olmasının sebebini anlamaya çalışıyorlardı.

Lucy koridora çıktı, büyük bir neşeyle kahkahalar atıyordu. Hilary bunu hak etmişti.

Hilary'nin ona bunu 'er ya da geç ödetmeye çalışacağını' biliyordu ama umurunda değildi. Şimdilik ya da en azından bugünlük, mahvolma sırası Hilary'deydi.

Lucy kateferyaya yaklaştı. Pazarda takas yapmak istediği bazı eşyalar vardı. Kafeteryanın ön kapısındaki ışıklar yanıyordu ama kapı ile olduğu yer arasındaki on beş metrelik mesafe karanlıktı. Lucy telefonunun yayacağı zayıf ışığı kullanmakla uğraşmadı. Karanlıkta koşmaya başladı.

Karanlık koridorda kımıldanmalar vardı. Siluetler. Bulanık figürler Lucy'nin gözüyle görebileceği yerlere gizlenmiş gibiydiler. Yavaşladı. Gözleri ona oyun mu oynuyordu? Siluetler belirginleşmeye başladılar. Karanlıkta bekleyen erkek ve kızlar vardı. Lucy iyice yavaşladı. Ve bunu yaptığı anda, çocuklar üzerine gelmeye başladılar. Her taraftan yaklaşarak etrafını sardılar. Telefonunu çıkardı ve ekranını aydınlattı. Saçları beyazdı. Azizler. On çift olduğunu tahmin ettiği eller Lucy'yi tuttu.

Birisi Lucy'nin elindeki telefonu aldı. Bunu yapan çocuk telefonun ışığını kendi yüzüne tuttu. Lucy'nin neredeyse kalbi duracaktı. Bu Gates'ti, yüzü sinirden korkunç bir şekle girmişti ve kırmızı gözü kapalıydı.

Gates, "Bakın eve kimler gelmiş," dedi.

Will aptal aptal gülümsüyordu. Buna engel olamıyordu. İsteddiği her şeye sahipti. İkinci güneşi fotokopi odasının camından içeri sızıyordu. Avlunun diğer tarafında bulunan çatı hattının arkasında duran güneş, neredeyse batmak üzereydi. Will güneşin batarken yaydığı son ışıkları seyretti.

Ayağa kalktı. Yanında duran rafların birinden spreylili şeyi aldı ve pencerenin önündeki çiçeğin yanına gitti. Will talimatlarında yazanları yaparak spreyi altı kez sıktı, çiçeği sudan bir buhar ile kapladı. Lucy bu çiçeği önemsiyordu ve Lucy için bu kadar önemli olduğundan Will onunla düzgün bir şekilde ilgilendiğinden emin olmak istiyordu. Öne eğildi ve çiçeğin ıslak yapraklarını kokladı. Aklına Lucy'nin ne kadar güzel koktuğu geldi. Vücudunun güzelliklerini düşündü. Tenlerinin birbirine değişimini. Şu anda orada yanında olmasını diledi. Onunla bin gece daha geçirmek istiyordu, aynı geçen geceki gibi bin gece.

Kapının diğer tarafından, uzaktaki koridordan kulağına bir ses geldi. Boğuktu, belirli belirsiz bir mırıltıdan ibaretti ama yine de tanıdıktı. Konuşan biri olduğu kesindi ama konuşmaların tek kelimesini anlayamamıştı. Daha iyi duyabilmek için havalandırmaya tırmandı. Lucy ona ne demiş olursa olsun, burada daha fazla oturmaya dayanamayacaktı. Kendini boş boş oturamayacak kadar güçlü hissediyordu.

Will yazıcının üzerine çıktı ve havalandırmaya tırmandı. Havalandırma kapağı bağlı olduğu ipten sallanıyordu, bu odayı düzenleyen kişi her kimse bunu da o ayarlamıştı. Havalandırma boşluğunu telefonunun ışığıyla aydınlattı. Sürünerek ilerledi, hareket ederken metali eğip bükerek fazla ses çıkarmak istemiyordu. Sesin sahibi konuşmaya devam ediyordu, hâlâ anlaşılmaz haldeydi ama fotokopi odasına göre biraz daha iyiydi. Hoparlörlerden yapılan bir anonstu. Öyle olmalıydı, bu kadar uzağa ulaşabilecek başka bir ses kaynağı yoktu çünkü.

Will sıradaki havalandırma kapağına ulaştığında yoluna devam etmemesi gerektiğini biliyordu. Bunu biliyordu ama yine de devam etti. Havalandırma kapağını açtı. Bu kapak da bağlı olduğu ipten sallandı. Sürünerek dışarı çıktı ve ayaklarını üçüncü kat merdiveninin tırabzanlarına bastı. Havalandırma kapağını yerine takarken dengede güçlük çekiyordu ama zor da olsa yerine taktı ve merdivene atladı. Merdiven sessizdi. Will aklını kaçırdığını düşünmeye başlamıştı, tam o sırada P-Nut'in sesi havalandırma kapağının sadece birkaç metre uzağındaki bir hoparlörden yankılandı.

P-Nut, "Anladım tamam," dedi. "Bu kaydı daha fazla çalmamı istemiyorsunuz. Ben de istemiyorum. İki taraf için de garip bir durum yani. Ama Gates'in istediği buyusa bir aylığına

bunu çalmaya devam edeceğim. Yeni striptiz kulübüm P-Nut'in Galerisi'ni açtığımda onun en iyi müşterilerimden biri olacağını tahmin ediyorum. Evet, doğru duydunuz. Gelin ve dünya güzeli kızlarımızla bütün dertlerinizi unutun, çok yakında açılıyoruz. Neyse, şimdi programımıza kaldığımız yerden devam ediyoruz."

Bir tıkırtı geldi ve P-Nut'in sesinin yerini Gates'inki aldı, duyduğu anda Will'in kanını donduran bir sestir bu.

"Will..." Gates'in sesi ağır ve duygu yüklüydü. "Lucy benim yanımda. Eğer onu tekrar görmek istiyorsan, buraya geri dönmen gerekecek, dostum. Sana kızgın değilim. Sana kızgın olduğumu düşündüğünün farkındayım ama değilim. Orası senin için güvenli değil. Yanımda olmazsan seni güvende tutamam. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Evine dön, Will."

Will kafeteryanın kapısına sertçe vurdu. Üzerine ona üç beden büyük gelen bir kapüşonlu sweatshirt geçirmişti. Kıyafetin önü, tahminen yaklaşık bir yıldır çiçeği saksıya koyup çıkarırken ve toprağını değiştirirken kullanılmış olmasından ötürü koyu kahverengi bir lekeyle kaplanmıştı. Kapüşon Will'in yüzünü gizliyordu ama bunun için başını kaldırmaması gerekiyordu. Buraya kimse tanımadan gelebilmesini sağlamıştı ve Will'in tek istediği de buydu.

Kapılar içeriye doğru açıldı. Burun deliklerinden birine ataştan yapılmış altı halka takmış bir Kaşar başını uzatıp Will'e baktı. Will kapının yüzüne kapanmasını önlemek için ayağını öne çıkardı. Ama öyle bir şey olmadı. Kaşar Will'i kıyafetinden tutup içeriye çekti. Bir anda, üzerindeki ellerin sayısı arttı ve onu hızla hareket ettirmeye başladılar. Will'i yemek salonuna soktular ve ileriye doğru fırlattılar.

Will sendeleyerek zor da olsa durduğu sırada, önünde duran Violent birilerine bağırarak meşguldü.

"Dudaklı, sana ne söyledim..."

Will'i fırlatan Kaşarlar'dan biri, "Patron!" diye bağırды. Violent arkasını döndü ve Will'e baktı.

Violent, "Sen," dedi. Dudakları kıvrıldı ve ağzının köşeleri içe doğru çöktü.

"Evet, ben."

"Bütün bunlar senin suçun."

"Belki de."

"Belkisi falan yok! Öyle. Senin sorunun ne? Neden her türlü boktan şey seni buluyor?"

Will öfkesini dışa vurmamayı deniyordu ama Violent'in sözleri bardağı çoktan taşırmıştı.

"Peki ya senin kendini bir şey sanan bir baş belası gibi davranmanın sebebi nedir? Benim suçummuş gibi davranabilirsin ama ona okulda kurşungeçirmezmiş gibi dolaşmasına neden olan özgüveni sağlayan kişi sensin..."

Violent Will'i kapüşonundan tuttu, çevirdi ve bir masaya vurdu. Şaşırtıcı derecede güçlüydü. Will pantolonunun ağ kısmına batan sivri bir şeyler olduğunu fark etti.

Will, "Hey, hey!" dedi, ellerini havaya kaldırmıştı. Başını eğip kendisine batmakta olan bıçağa baktı. "Yavaş ol."

"O kız senin için fazla iyiydi, seni küçük parazit!" Violent'in gözleri büyümüş, deprem merkez üssü gibi titriyordu.

Garip bir histi ama apış arasındaki bıçağa rağmen Will ona güvenebileceğini hissediyordu.

Will, "Onu seviyorsun, öyle değil mi?" dedi.

"Daha önce hiç kimseyi sevmedim."

Will gülümsedi. "Yalancı."

Will tam Violent'in yüzünde bir gülümseme belirdiğini düşünmeye başladığı sırada, Violent dişlerini sıkıp yumruğunu Will'in adamelmasına geçirdi. Will nefes alamadı. Kuru kuru öksürüyor ve kollarını sallıyordu ve boğazı da içi micirle dolu gibi tıkanmıştı.

Violent bıçağını geri çekti. Will o kadar fena öksürüyordu ki beynine kan toplanmaya başladığını hissediyordu. Görüş alanında uçuşan parıltılar belirmeye başlamıştı.

Violent, "Seni şu an götürüp Gates'e vermeliyim aslında!" dedi.

Will zor da olsa içine bir nefes çekti, ardından bir tane daha ve nihayet öksürüğü dindi. Burnundan sümükler ve gözlerinden yaşlar akar halde Violent'a baktı.

"Benim de aklımdan tam olarak bu geçiyordu."

Sam çok yaklaşmıştı. Kurtuluşuna sadece birkaç dakika uzaklıktaydı. Kendi vucudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Akan terler gözlerine batıyor, bütün vücudunu yapış yapış bir hale getiriyordu. Sağ kolunu metal duvara dayamıştı ve dayandığı yer serindi. Dolabın üzerindeki üç havalandırma boşluğundan içeriye ışık huzmeleri giriyordu.

Koridoru kontrol etti. Ucubeler'den oluşan bir sürü az önce önünden geçmişti. Mızızızlanan, ilginç triplere giren ve etrafta olmayan düşmanları korkuturmuş gibi hareketler yapan Ucubeler, Cadılar Bayramı kıyafetleri satan bir dükkânı yağmalamışlar da oradan giyinmişler gibiydi. Ucubeler köşeyi döndüğü sırada Sam dolabın kapısını kapatmayı son anda başarabilmişti.

Bir zamanlar Ucubeler gibi ezik tiplerden böyle saklanıyor olma fikri bile Anthony, Dixon ya da yanında her kim varsa onunla gülmekten yarılmalarına neden olurdu. şimdiyse bu durum Sam'in gerçekliği olmuştu ve bütün arkadaşları ona sırt

çevirmişlerdi. Ondan aynı okulun geriye kalanı gibi nefret ediyorlardı. Azizler onu esir aldığı anda, Sam'in tek istediği intikamdı. Ama şimdi, özgür kalmıştı ve hiç kimse umurunda değildi; ne düşündükleri, ona neler yaptıkları, hiçbir şeyi umursamıyordu. Hayatında hiç hissetmediği kadar huzurlu hissediyordu ve bunun da sebebi babasının onu seviyor olmasıydı. Sam aylardır tam bir kaybedendi, her anlamda yenilmişti ama babası buna rağmen onu seviyordu. Bu daha önce hiç hissetmediği bir duyuydu. İlk kez dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Sam kulağını dolabın havalandırma boşluklarına dayadı. Ucubeler gitmişti. Geçen birkaç dakika boyunca hiçbir ses çıkmadı. Dolabın kapısını açtı ve adımını tozlu, serin havaya attı. Ağır bir ingilizanahtarını göğsüne yapıştırmıştı ve topallayarak koridorda ilerliyordu. Avludan kaçıp koridora girdiği sırada bileğini burkmuştu ve acı gitgide daha kötü bir hal alıyordu. Kaslarından birini yırtmış olmalıydı. İki kısa koridor daha geçecekti ve ardından avluya ulaşmış olacaktı. Sam yanından geçtiği her dolabı kontrol ediyordu, kilitli olmayan dolapları belirliyor, ihtiyaç duyduğu anda kullanmaya hazır halde bekliyordu. Buraya kadar yakalanmadan gelmiş olmasını dolaptan dolaba atlayarak ilerliyor oluşuna borçluydu. Gates'ten kaçtığından beri yıkıntılarda saklanıyordu, onu bulmak için kafayı yiyen insanların biraz sakinleşmesini bekliyordu.

Sam'in kulağına ilerideki köşeden sesler geldi. Ayak sesleri. En yakınında duran dolabın yanına gitti ve parlak metalden yapılmış kulpa asıldı. Dolap açılmıştı. Omuz hizasına gelen siyah ve turuncu renkli saçları, mavi dudakları, gri teni ve kuruyan kanlarla kabuk tutmuş, kesilmiş bilekleri olan bir çocuk, dolaptan dışarıya düştü. Ölü bir İnek'ti bu. Sam çocuğu yerde bıraktı.

Zaman yoktu. İki dolap daha geçti ve kilidi olmayan bir sonraki dolaba geldi. Kapağı bir hışımla açtı. İçerisi boştu. Dolaba girdi ve kapağı çekti.

Köşeyi dönen kırk kilo ağırlığında, altın kalpli bir Nerd kız bile olsa, Sam onun kendisine herhangi bir silahla saldırmayacağından ya da en azından avazı çıktığı kadar bağırıp başkalarını, gelip onu öldüresiye dövebilecek daha iri insanları çağırmayacağından emin olamazdı. Mutluluğa o kadar yaklaşıp ki herhangi bir risk almaya niyeti yoktu. Elindeki ingilizanahtarını sıkıca kavradı ve ayak sesleri duyulmayana kadar olabildiğince sessiz bir şekilde bekledi.

Sonraki köşeyi döndüğünde avluya ulaşmasına sadece kısa bir koridor kalmış olacaktı. Altı metre. Vücudunun galeyana geldiğini hissedebiliyordu. Bileğindeki ağrı gitmişti. Bu hissi iyi biliyordu, maç günlerinde de böyle olurdu. Şimdi sıra Sam'in topu alıp son bölgeye kadar taşınmasına gelmişti. Son saniye gelmişti, kazananı o belirleyecekti, kilit adam oydu ve babası bu hareketini onylar boyunca konuşacaktı. Avluya çıkacak, gecenin karanlığında babasına seslenecekti. Onu dışarı çıkaracaklardı. Kolorado'nun dışına çıkacaklardı. Her şeye baştan başlayabilirlerdi.

Sam bütün ağırlığını sağlam ayağına verdi. Ayağının altında, iki litrelik su şişesi büyüklüğünde bir şey çatırdadı. Bir inleme geldi. Sam başını eğdiğinde ayakkabısının altında duran bir hayvan olduğunu gördü, kafasını soğuk linol döşemelere yatırmıştı ve vücudu bir topuklu ayakkabı gibi bükülmüştü, arka ayakları hâlâ çırpınıyordu. Bir domuz yavrusuna benziyordu, birkaç haftalık gibi görünüyordu.

Sam paniklemiş bir halde, "Hayır..." dedi.

Ayağını kaldırdı ve uzaklaştı. Domuzcuk başka ses çıkarmamıştı, duyabildiği tek şey ayaklarını yere deli gibi sürerken çıkan sestir. Hızlı hızlı nefes alıyordu ama bağırıyordu, bağırıyor. Sam ayağıyla hayvanın omurgasını ezmişti ve şu an hayvancık dayanmaya çalışıyordu. Beyni ufacıktı, tazeydi belki ama yine de bu ölümün çok erken olduğunun farkında gibiydi.

"Ben..."

Üzgünüm. Diyeceği şey buydu. Ama bunu diyemeden, Sam arkasından gelen öfkeli bir dörtlüye koşunun sesini işitti. Arkasını dönmüştü ama yeterince hızlı değildi. Ayağına bir şey tosladı. Dizinin yerinden çıktığını hissetti. Geriye fırlamıştı, yavru domuzdan uzağa. İngilizanahtarını elinden düşürdü. Yere çakıldı ve kayarak bir sıra dolaba doğru yöneldi, kafasını dolapların ince metalden süpürgeliklerine vurdu.

Sam çarpmanın etkisiyle inledi. Ona saldıranla yüzyüze gelmek için ayağa kalkmaya çalıştı. Tam olarak ne gördüğünden emin değildi ama başka bir domuzla daha karşılaşmayı beklediği kesindi. Büyük bir domuzla. Siyah, parlak toynakları, alt çenesinden çıkan dişlerinin üzerini örten lastiğimsi dudaklarıyla koca omuzlu, iri bir hayvan. Gri-siyah meme uçları ölmekte olan yavruyu her sarsışında titriyordu. Onun yavrunun annesi olduğu gayet açıktı. Yakındaki karanlık bir sınıfta, burunlarını dışarı çıkarmış beş küçük domuzcuk daha belirdi. Annelerinin ne yaptığını görebilmek için birbirleriyle itişip kakıştılar ama koridora çıkmadılar.

Sam yavaşça kendini oturur pozisyona getirdi. Dizindeki acı dayanılmazdı. Ezdiği domuzcuğun toynaklarını son bir kez yere sürüşünü izledi. Anne domuz burnunu domuzcuğun kar-

nının altına soktu, onu kaldırmaya, tekrar hayata döndürmeye çalışıyordu.

Sam İngilizanahtarını bulmak için koridora bakındı. Çok uzaktaydı. Avuç içlerini yere bastırdı ve çektiği acıyla baş etmeye çalışarak ayağa kalkmayı denedi.

Anne domuz burun deliklerinden son bir sıcak nefes verdi, domuzcuğun kafasına son bir kez dokunarak veda etti. Ardından, anne domuz kalın ve kaslı boynunu bir hisimla çevirerek Sam'e döndü. Koyu renkli, mermeri andıran bir gözü Sam'e kilitlenmişti.

Sam topallayarak köşeye kadar ilerledi. Sekiyordu hatta. Dizine ağırlık veremiyordu. Kısa koridorun sonunda, yarı-açık kapıların ardında, Sam avluyu aydınlatan ay ışığının maviliğini görebiliyordu. Babası ile arasında saniyelerle ölçülebilecek kadar kısa bir mesafe kalmıştı. Arkasından dörtlüye gelen domuzla da öyle. Sam arkasına bakmak istemedi ama belki de bakmalıydı. Bakmış olsaydı, belki de alacağı darbeden kaçabilirdi.

Domuz yaralı dizine bir kez daha vurdu. Nereye vuracağını biliyordu. Sam'in dizleri büküldü. Bir plaj koltuğu gibi yıkıldı ve yüzüstü yere kapaklandı. Domuz üzerine çıktığı sırada toynakları Sam'in sırtına batıyordu. Sam domuzun altında kıvrandı. Gözlerini bulacaktı. Başparmaklarını domuzun kocaman siyah zeytinleri andıran gözlerine sokacak ve onları yuvalarından çıkaracaktı.

Domuz Sam'in üzerinden indi. Sam sırtüstü döndü, parmakları saldırıya hazır halde bekliyordu. Ama domuz daha hızlıydı. Büyük çenesini Sam'in boynundaki yumuşak ete geçirdi. Domuz Sam'in boğazını parçaladı. Boynunda bir delik vardı. Akciğerlerine kan dolmuştu. Domuz ısırma devam etti, bir ısırık daha aldı ve Sam'den biraz daha et kopardı.

Sam olanlara anlam veremiyordu. Elleriyle hayvanın iri gövdesini pençeleyip durdu ama düşündüğü gibi olmuyor, hayvana hiç zarar veremiyordu. Böyle olamazdı. Sonu böyle gelmemeliydi. Aklı pişmanlıklarla doldu. Sam bütün bunları düşünürken, domuz onu eşelemeye, bedenini bir yastık gibi sarsmaya devam ediyordu. Vücudu ısınmaya başladı, uyuşmaya. Domuz Sam'i yere fırlattı. Yanağı soğuk linol zemine değiyordu. Görüşü bulanıklaşırken, avlunun beyazla mavi karışımı ışıklarının yerini mavinin daha koyu bir tonu aldı, ardından bütün dünyası karardı.

Sam eve gitmek istiyordu.

Domuz Sam'in başında durdu, tüfek namlusunu andıran burun deliklerinden öfkeli nefesler alıp veriyordu. Çenesindeki sık tüylerden yere akan Sam'in kanıydı ve ağzının her tarafını kaplamıştı.

Domuz avını yerde bıraktı ve yavrularının onu beklediği yere, inine döndü. Acıkmış olmalıydılar.

Lucy ortak salonda bir sedyenin üzerinde oturuyordu. Burası Yalnızlar'la birlikte Kaykaycılar'la savaştıkları ve Will bütün kaykaylarını kırdığı, Lucy'nin ilk kez bir kavgada kanının döküldüğü yerd. Bütün bunlar çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyordu.

Şu anda herhangi bir mücadele yoktu, bilekleri sedyenin demirlerine bantlanmıştı. Kurtulmaya çalışıyordu ama ellerini bantlardan sıyrmasına imkân yoktu. Takas vakti neredeyse gelmişti. Yolum sonunda kafeteryaya çıkan koridoru izliyordu, Kaşarlar oradan geleceklerdi. Azizler, turuncu ışık huzmelerinin olduğu beneklerle kaplanmış ortak salonun hemen dışında, gölgelerin arasında saklanıyorlardı. Geniş, beton sütunlar salonun büyük kısmını kaplıyordu.

Gates golf oynuyordu. Lucy'den üç metre uzaktaydı. Ayağının dibinde yan yatmış bir kova ve etrafında yerlere saçılmış bir sürü golf topu vardı. Lucy Gates'in yere eğilmesini ve elindeki golf topunu eski bir ayakkabının topuğuna yerleştirmesini izledi.

Sopasına sarıldı, titanyumdan yapılmış kalın bir golf sopasıydı ve sert bir vuruş yaptı. Top ayakkabının topuğundan fırladı, beton sütunlardan ve sert zeminden sekerek odanın dört bir yanında yoluna devam etti. *Tak-a-tak-tak!* Azizler hızla gelen toptan kaçmak için eğiliyorlardı. Gates bir top daha nişan aldı ve vurdu. Topun yanındaki sütuna çarpıp parçalanması Lucy'yi ürküttü.

Lucy, Azizler'in kısa boylu, yuvarlak yüzlü bir çocuğu Gates'e doğru iteklediklerini gördü. Çocuk giderken, "Tamam, tamam," diyordu. Yuvarlak yüzlü çocuk Gates'e dikkatle yaklaştı.

"Hey, Gates... şey diyordum da."

Gates sopayı bir daha savurdu ve bu kez ayakkabıya vurdu. Ayakkabı döne döne yükseldi. Gates elindeki sopayı yere fırlattı. "Sıkıldım!"

Yuvarlak yüzlü çocuk, "Şey," dedi.

"Ne var, Fowler?"

Gates döndü ve kırmızı gözünü durmadan kırparak Fowler'a baktı. Alt gözkapığında, içi iltihap dolu sarı bir top vardı, gözünü her kırptığında bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

"Merak ettiğimiz bir şey var. Will'i geri almamız neden bu kadar önemli?"

"Size söylemiştim ya, Will Sam'in nerede olduğunu biliyor. Fowler ikna olmuş gibi durmuyordu."

"Aramızdan bazıları Sam'i aramamız gerektiğini düşünüyor."

Gates, "Kimmiş onlar?" dedi, alınmıştı. "Ben sizlerin hayatlarını kaç kez kurtardım? Kaç kez tam işimiz bitti derken, ortaya çıkıp hepimizi her türlü kötü durumdan kurtaran kişi oldum?"

"Birçok kez, dostum."

"Aynen öyle. Ve bizi bu durumdan da kurtaracağım. Bana güvenmeniz gerekiyor. Bunu hak ettiğimi düşünüyorum."

Fowler adlı çocuğun yüzündeki ifade her şeyi açıklar nitelikteydi. Liderinden korkuyordu. Gates grubunun kontrolünü kaybetmeye başlamıştı.

"Will Sam'in nerede olduğunu bilmiyor. Gates size yalan söylüyor," diye seslendi Lucy, Fowler ve diğer çocuklara.

Gates Lucy'ye döndü, küplere binmişti. Lucy böyle bir şey yapmamalıydı. Aklında ne vardı ki? Keklik gibi duruyordu. Gates ayaklarını yere vura vura Lucy'nin üzerine yürüdü, öfkenin etkisiyle ellerini pençe gibi bükmişti.

"Hey, Gözdamlası!"

Gates olduğu yerde durdu ve bakışlarını koridora çevirdi.

Gelen kişi Violent'ti. Ve Kaşarlar'ın hepsi. Altmış üçü de gelmişti. Yüzlerinde sırtan ifadelerle bazıları sütunlara yaslandı, bazıları da yere oturdu, bıçaklarını çıkarmış dişlerini karıştırıyorlardı. Kırk civarı Azizler üyelerine öfkeli bakışlar atıyorlardı.

Violent, "Sana bir şey getirdim," dedi.

Will üzerine büyük gelen gri süveteriyle, kırmızı saçlı ve bıçaklı kalabalığın arasından öne çıktı. Kırmızı saçlı başların oluşturduğu denizin içindeki tek beyazlıktı.

Lucy'nin kalbi tekledi.

Gates, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. Açık kalan ağzını eliyle kapatıyordu. Will'i izleyen gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. Gates'in Will'i gördüğü anda hissettiği duygu ve heyecanın kendininkine benzer olduğunu görmek Lucy'nin midesini bulandırmıştı.

Violent, "Oradaki kızıl benim galiba," dedi.

Gates, "Önce onu gönder," dedi gözlerini Will'den ayırmadan.

Violent diğer gruba doğru Will ile birlikte ilerliyordu. Ojeyle boyanmış saplı bıçağı elindeydi. Will korkmuş gibi görünüyordu

ama yürürken Lucy'ye bakmış ve kimseye belli etmeden hafifçe başını sallamıştı. İyice yaklaştıklarında, Violent Will'in yanından ayrıldı ve sedyeye doğru ilerledi.

"Plan nedir?" Will duygu patlaması yaşamakta olan Gates'e doğru ilerlerken Lucy Violent'a fısıldadı. Will'in üzerindeki büyük süveter, yetişkin elbiseleri giymiş bir çocuk gibi görünmesine neden olmuştu.

Violent Lucy'yi çözerken, "Plan yok," diye fısıldayarak cevap verdi.

Lucy, "Bir dakika, ne demek istiyorsun? Will bu durumdan nasıl kurtulacak peki?" dedi.

"Bu noktadan sonrası üzerine fazla düşünmediğinden eminim."

Colton, Gates'e doğru yürüdü. Üzerine kendisine büyük gelen gri bir süveter giymişti. Gates hâlâ şoktaydı. Kaşarlar'ın arasından kardeşinin çıkmasını beklemiyordu. Başka birini ya da başka bir şeyi bekliyordu ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Önemi yoktu. Colton geri dönmüştü.

Colton'ın Gates'e doğru attığı her adım onu sevinç gözyaşları dökmeye biraz daha yaklaştırıyordu. Colton sağlıklı gibi görünüyordu. Kahverengi saçlarını düzgünce yana taramıştı, her zamanki gibiydi. Fakat yürüyüşü bir garipti ve gülümsemedi. Gözünde hâlâ o lanet olası siyah gözlük vardı ve şu anda Gates onları çıkarmasını daha önce hiç olmadığı kadar çok istiyordu. Colton'ın gözlerine bakması ve ne hissettiğini bilmesi gerekiyordu. Onunla bütünleşmesi gerekiyordu.

Gates kollarını açtı ve Colton'a sıkı sıkı sarıldı. Colton kollarını kaldırmamıştı. Gates onu bırakmak istemiyordu. Gözlerinden

yaşlar süzölmeye başladı. Kardeşinin hayatında olmamasının getirdiği acı yerini dönüşüyle gelen minnettarlığa bırakıyordu. Bunun nasıl gerçekleştiği umurunda değildi ve bir açıklamaya da ihtiyacı yoktu, tekrar bir araya gelmişlerdi. Hissettiği bütün o saçma suçluluk duygusu, kardeşinin teslim olma sebebinin kendisi, ona söylediği bir şey ya da Colton ona aitmiş gibi davranmasından ötürü olduğunu düşünmesi, bütün bunlar buhar olup uçmuştu.

Colton hiç ölmemişti. Bir asker tarafından vurulmamıştı. Bu sadece Gates'in aklının ona oynadığı bir oyundan ibaretti. Erkek kardeşi hayatta ve iyiydi ve her şey yolundaydı. Hiçbir şey Gates'in suçu değildi.

Gates, "Çocuklar, ona hediyeler getirsenize! Ne bekliyorsunuz?" dedi, bunları söylerken kardeşine sarılmaya devam ediyordu.

Arkasında, Gates'in emirlerini duyan Azizler harekete geçmişti, gölgelere sakladıkları içleri oyuncaklarla, spor ekipmanlarıyla ve DVD'lerle dolu kutuları taşıyorlardı.

Gates solunda bir hareketlenme olduğunu fark etti. Kucaklamakla meşgul olduğu kardeşinin ötesine baktı ve üzerine koşan Lucy'yi ve arkasından gelen Violent'ı gördü. Lucy'nin elinde kırmızı saplı bir bıçak vardı ve Gates daha ne olduğunu farkına varamadan Lucy elindeki bıçağı yanına, göğüs kafesinin hemen altına sapladı. Acı dizlerinin bükülmesine ve ellerinin içgüdüsel olarak yarasına gitmesine sebep olmuştu. Diğer tarafına düştü ve üzerinde bir bayrak direği gibi duran kırmızı saplı bıçağa baktı. Lucy Colton'ı çekip götürdü.

Azizler Gates'in yanından koşarak geçti, hedeflerindeki kişi Lucy'yi, bu da Kaşarlar'ın Azizler'e hücum etmesine neden oldu. Ortak salonda gruplar arası bir savaş çıkmıştı.

Gates bıçağın parlak kırmızı sapını tuttu ve kanlı bıçağı dayanılmaz acılar çekerek yavaş yavaş çıkarmaya başladı. Gates tamamını çıkarıp kanlı bıçağı yere attığında, acıdan kıvranıyordu. Vücudunun yan tarafındaki yaradan dışarıya kan boşalıyordu.

Gates yanını tuttu ve acıyla böğürerek ayağa kalktı. Etrafta uçuşan silahlar arasında deli gibi Colton'ı aradı. Her tarafta bıçaklar vardı. Gözlere ve boyunlara saldıran Kaşarlar'ı gördü. Aşış aralarını tekmeliyorlardı. Suratına tüfeğin dipçliğini yiyen bir Kaşar gördü. Tiffy'nin, elindeki kroket tokmağını bir Kaşar'ın midesine sallayışını izledi. Lark'ın yerde yatışını ve çıkmış olan omzunun verdiği acıyla feryat edişini gördü. Gates bütün bunları görmüştü ama Colton'ı hiçbir yerde görememişti.

Sonunda kavuşmuştu kardeşine. Önemli olan tek şey Colton'dı. Ve Lucy onu bir kez daha çalmıştı. Gates nefes almakta zorlanıyordu.

"Onu benden alma!" diye bağırdı Gates. Her tarafa bakmaya devam ediyordu. "ONU BANA GERİ VER!"

Violent, "Kapa çeneni, zengin bebesi," dedi. Koşarak savaş meydanına girdi ve Gates'i yere indirdi. Bıçak yarası inanılmaz bir acıyla sızlıyordu. Violent yumruklarıyla ve tırnaklarıyla saldırdı. Gates ellerini Violent'in boğazına sardı ve sıkıldığı anda gözlerinin açıldığını gördü. Violent'in boğazını tüm gücüyle sıkıyordu.

Will ve Lucy koşarak ortak salondan çıktılar ve iki koridor öteye kadar devam ettiler. Koştukça, devam eden savaşın sesleri dinmeye başladı. Will Lucy'yi boş bir sınıfa soktu ve kapıyı kapadı. Birbirlerine sarıldılar. Lucy Will'i tüm gücüyle sarmıştı. Will hayattaydı ve o psikopatın ellerinden kurtulmuştu. Ayrıldılar.

Lucy, "Geri gitmem gerekiyor," dedi.

"Ne?"

"Gidip kızlara yardım etmeliyim, bu savaşa dahil olmalarının tek sebebi benim."

"Hayır, oraya geri dönemezsin."

"Dönmek zorundayım."

"Gates şu anda kafayı yemiştir. Onun yakınında olmanı istemiyorum."

"Onun yakınında olmaması gereken kişi sensin. Minnie'nin odasına gitmeli ve saklanmalısın."

Will, "Benimle gel," dedi.

"Gelemem, Will, söyledim sana..."

"Beni öpmene izin veririm bak."

Lucy güldü. Kendini tutamamıştı, böyle bir şey demesini beklemiyordu. Will Lucy'ye gülümsedi. Bir an için Lucy de ona gülümsemişti ama Will'in burun deliklerinden iki şerit halinde akan kanı görünce yüzündeki gülümseme kayboldu.

Will ve Lucy el ele vermiş koridordan avluya doğru koşuyorlardı.

Will, "Bir senem daha var," dedi. "Bir senem daha olması gerekiyor."

Lucy, "Parmağını okutana kadar hiçbir şeyden emin olamayız. Sebebini bilmiyoruz. Belki de bir darbe almışsındır," dedi.

"Sana darbe falan almadığımı söyledim."

"Bilmiyorum, Will. Belki de havasız kalmışsındır."

Will bunları yememişti. Onun da söylediklerine inanmadığının farkındaydı ama sakinliğini korumaya çalışıyordu.

Lucy, "Virüs olamaz," dedi. "Yani bu çok mantıksız."

Will'in vücudu ergenlikten çıkmadıysa tabii. Will böyle bir ihtimal olabileceğine karar verdi. Aylardır boyu uzamıyordu. Cevap ne olursa olsun, yine de okuldan ayrılması gerekebilirdi. Will'in sonunda buradan çıkacağına sevinmesi gerekiyordu. Bütün bunların bittiğine. Ama şimdi olamazdı. Tam da Lucy'yi geri kazanmışken olamazdı.

Adımları yavaşladı. Önlerinde, yerde duran bir ceset vardı, bir erkek cesedi. Bacakları ayrılmıştı, bir ayağında ayakkabı varken diğerinde yoktu. Arkasında duran beyaz zemin kana bulanmıştı. Kanın nereden geldiğini cesede yaklaştıktan sonra gördüler. Çoğunun boğazı parçalanmıştı. Will geriye kalan çiğnenmiş et parçaları arasında duran omurga kemiklerini görebiliyordu. Korkunç yaranın üzerinde ikisinin de çok yakından tanıdığı bir yüz vardı.

Sam'in ağzı açıktı. Gözleri de öyle. Boş bakıyorlardı. Yüzü acıyla buruşmuştu. İstiraplı bir ölüm olduğu her halinden belliydi. Korkunç. Ama Will eninde sonunda olacağı buydu diye düşündü. Lucy, "Aman Tanrım," dedi, gözlerini Sam'e dikmişti. "Böyle bir şeyi kim yapar ki?"

Will, Sam'in paramparça olduğunu görmeye hissedeceği tatmin duygusunu bekledi ama beklediği gibi olmadı.

Lucy, "Yolumuza devam etmeliyiz," dedi ve Will'i çekerek ilerledi.

Will yerinden hareket etmeden, "Bekle," dedi. Üzerindeki büyük beden süveteri çıkardı ve bir yatak örtüsü gibi savurdu. Süveteri Sam'in bedenini ve yüzünü kapatacak şekilde örttü. Lucy'ye döndü ve başını salladı. "Gidelim."

Avlunun açık kapısına doğru koştular. Dışarıda sağanak yağmur vardı. Hava taptaze kokuyordu. Will ve Lucy koşarak avluya çıktılar. Avlu dev bir çamur deryasına dönmüştü. Will üç kat yukarıda, çatının kenarında duran dikenli tellere göz gezdirdi ve doğu duvarının tepesinde duran bir ebeveyn gördü.

"Parmak kontrolü!" diye bağırdı Lucy.

Ebeveyn parçaladıkları parmakızı okuyucuyu tekrar düzenleyerek yaptıkları cihazı aşağı indirdi. Dikenli tellerin üzerinde yükselen bir sopadan aşağıya sallandırılmıştı. Duvara doğru koşarken,

yukarıda bekleyen kim olduğu netleşti. Yağmur damlaları siyah motorsiklet kaskından sekiyordu. Bu Sam'in babasıydı. Sam'in babası aşağıya gönderirken cihaz kendi ekseninde dönüp durdu. Üç buçuk metre kadar yakınlarına geldiğinde, Will cihazın kilitli bir buzdolabı poşedi içerisinde olduğunu fark etti.

Will mavi-yeşil renkli kilidi açtı, elini pantolonuna sürerek kuruttu ve poşedin içine soktu. Başparmağını cihaza bastırdı. Yağmur iyice şiddetlendi.

Amfisi yanında bulunmayan adam, "Çıkış zamanının gelmiş," diye bağırdı.

Will başını salladı.

"Hayır," dedi, sesi belli belirsiz çıkmıştı. "Bu doğru olamaz. Bu çok mantıksız."

Lucy'nin yüzünde sadece bir saniyelik bir acı ifadesi belirdi. Esen rüzgâr o ifadeyi alıp götürdü. Saçları yüzüne geldi ve Lucy başını kaldırdı.

Lucy, "Onu çıkartmanız gerekiyor!" diye bağırdı.

Sam'in babası, "Hayır," dedi. Cihazı yukarı çekti.

Lucy, "Nasıl yani?" diye bağırdı. "Buradan mezun olması gerekiyor! Onu buradan çıkarmanız gerek."

Sam'in babası eldivenli elini Will'e doğrulttu.

Adam, "Senin kim olduğunu biliyorum, çocuk," dedi. "Çıkmak mı istiyorsun? Bana Sam'i getir, canlı olarak. Ancak bu şekilde çıkabilirsin."

"Eğer çıkarmazsanız Will öle..."

Will elini uzatarak Lucy'nin sözünü kesti.

Will, "Sorun değil!" dedi.

Lucy Will'e kafayı yediğini düşünüyormuş gibi baktı.

Will, "Geldiğimizde burada olduğundan emin ol yeter," diye bağırdı. Adam sırtını döndü. Aralarındaki konuşma bitmişti. Şimdilik.

Lucy, "Will, ne yapıyorsun sen?" dedi, bir yandan da nefesini düzene sokmaya çalışıyordu.

Will omuz silkti.

"Denemeye değer."

Lucy ve Will Sam'in cesedine bakıyorlardı. Morarmaya başlamış olan bedenini kaldırıp dolaplara yasladılar. Kana bulanmış tişörtünü çıkardılar ve Will'in üzerinden çıkardığı büyük beden sweatshirtü giydirdiler. Çoraplarını boynundaki boşluğa sokarak akan kanın, üzerine giydirdikleri süvete bulaşmasını engellemeyi amaçlıyorlardı. Ellerindeki kısıtlı zamanda yapabileceklerinin en iyisi buydu ama ne olursa olsun, hiç de canlıymış gibi görünmüyordu.

Lucy, "Bu işe yaramayacak," dedi. "Onun öldüğünü anlayacaklar."

"Hayır anlamayacaklar."

Lucy, "Boynunun olmadığı gayet açık bir şekilde görünüyor! Aman Tanrım, bunu görecekler ve senin buradan çıkmana izin vermeyecekler," dedi, Sam gibi bembeyaz olmuştu.

Will, "Dur bir dakika," dedi ve Sam'in yanında diz çöktü. Kapşonun her iki tarafında bulunan lastikleri tutup çekti. Sam'in büzülen kapüşondaki oval açıklıktan görünen yüzü bir Eskimo'yu andırıyordu. "İşte. Bu nasıl oldu?"

Lucy başını hafifçe eğdi ve Sam'i inceledi. "Aslına bakarsan," dedi, yüzündeki endişeli ifade hafiflemiş gibiydi, "bu hiç de fena olmamış."

Will ayağa kalktı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle cevap verdi. "Gördün mü? Sana söylemiştim, işe yarayacak demiştim. Buradan çıkacağım."

Will bu kelimeleri sarf ederken içi parçalanmıştı.

Lucy, "Peki," dedi. Will onun *peki* deyip geçmesini istemiyordu. Onun, *Hayır gitme! Beni terk etme!* demesini istiyordu.

Will, "Senden ayrılmak istemiyorum," dedi.

"Zorundasın."

"Daha çok erken."

"Biliyorum."

"Sana daha yeni kavuştum."

"Biliyorum. Ama başka bir seçeneğimiz yok."

Will, "Nasıl oluyor da bir anda bu kadar sakin davranmaya başlayabiliyorsun?" dedi.

Lucy'nin yüzü ifadesizdi, hiçbir duygu yansıtmıyordu, hareketsizdi.

Lucy, "Kendime hâkim olmaya çalışıyorum o kadar," dedi. "Buradan ayrıldığın anda kendimi kaybedeceğim."

Will nefes alıp verişlerini zor da olsa sakinleştirdi. Başını salladı. Lucy haklıydı. Şu anda ağlamanın anlamı yoktu. Will bir öpücük almak için eğildi, esaslı bir öpücük vereceğinden emin olmak istiyordu. Bu korkunç saçmalığı plan işe yararsa onu bir sene idare etmesi gerekiyordu. Ve işe yaramazsa, bu onu her an ölme ihtimali olmadan son öpüşü olacaktı. Yavaşça öptü, her anını hissetmek istiyordu. Lucy dudaklarını tüy gibi hafifçe bastırdı. Ardından geri çekti.

Will, "Ne oldu?" dedi.

Lucy başını çevirdi. "Daha fazla vakit kaybetmemeliyiz."

Will Lucy'nin ne demek istediğini anlamıştı. Ne kadar vakit harcarsa, birbirlerine yaklaşıp, öpüşür, birbirlerini okşarlarsa veda etmeleri o kadar zorlaşacaktı. Lucy Sam'in cesedine doğru yürüdü. Will iç çekti ve onu takip etti. Yere eğilip Sam'in kasmış kollarından birini omzuna attı. Lucy de aynısını yaptı ve Sam'in bir korkuluğu andıran cesedini ayağa kaldırdılar. Sam'in en iyi arkadaşlarıymış gibi görünüyordular. Cansız ayakları yerlere sürünüyordu. Avlunun kapılarını açtılar ve sağanak yağmura doğru yürüdüler.

Avluya atıldılar. Sam'in ayakları çamurda sürükleniyordu. Ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde taşıyorlardı. Yağmur iyice hızlanmış, görüşü iyiden iyiye azaltan gri bir pusa dönüşmüştü. Sam'in başı kıpırdadı.

Will, "Sam baygın!" diye bağırdı, başını tutup çatıya doğru çevirerek Sam'in yüzünü gösterdi. "Acilen tıbbi yardım alması gerekiyor!"

Vinç ile buluşacakları yer olan avlunun ortasında durdular. Düşen yağmur damllarından korunmak için ellerini gözlerine siper ettiler ve gökyüzüne baktılar.

Will, "Haydi ama dostum!" diye, kaskının vizörünü açmış ve elinde bir dürbün tutan Sam'in babasına seslendi. Will, adamın karşısındaki manzaradan tatmin olması için dua ediyordu. Adamın karar vermesi biraz zaman almıştı.

"Bize söz verdin, sözünü tut!" diye bağırdı Lucy yukarı bakarak.

Sam'in babası kolunu kaldırarak bulundukları yerden göremedikleri birine işaret etti. Mezuniyet için kullandıkları kayış takımı alçalarak görüş açlarına girdi, tepelerinde duran vincin

kolundan uzanan kabloya bağlı duruyordu. Kayış takımı vincin kablosuna bağlı olarak kendi ekseni etrafında döndü.

Sam'in babası, "Sam'i bağlayın önce," dedi. "Sizi sonra alacağız."

Will, "Ya ikimiz ya hiç! Başka türlü olmasına imkân yok!" diye bağırdı.

Bekleyişin ardından kayış takımı uzanabilecekleri kadar alçalmıştı. Will Sam'in cesedine sıkıca sarıldı, böylece Lucy ikisini birden bağlayabilecekti.

Lucy, "Hazırsın," dedi.

Will, Lucy'nin yüzünde gördüklerinin yağmur damlları mı yoksa gözyaşı mı olduğundan emin değildi.

Will, "Sorun yok," dedi, böyle bir şey demesi gerektiğini düşünüyordu. "Seni terk etmeyeceğim, tamam mı? Dışarı çıkınca sana yardım etmenin bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum. Anlıyorsun beni, değil mi? Söz veriyorum..."

Lucy, "Üzgünüm, Will," dedi.

"Üzgün müsün? Neden üzgünsün ki?"

Lucy, "Seninle gelmeliydim," dedi, sesi anbean kötüleşiyordu. "Seninle gelmeliydim ve birlikte asansörde yaşamalıydık. Bir şekilde idare ederdik. Daha fazla vakit geçirirdik. Gates'le işbirliği yapmak zorunda kalmazdın... benim de..."

Will, "Şişşt," dedi. "Yapma. Sorun yok..."

Lucy, "Daha fazla vakit geçirirdik," dedi, yüzü yaşadığı üzüntüyle iyice asılmıştı. "Ah, Will."

Lucy onu öpmek için uzandı. Dudakları arasında sadece santimetreler kalmışken Will'i yukarı çektiler. Kayış takımı vücuduna batıyordu. Sam'in vücudu inanılmaz ağırdı ve Will'in onu tutmak için bütün gücünü vermesi gerekiyordu.

Lucy, "Elveda!" diye bağırdı.

Will koridordan gelen korkunç bir gürültü duydu. Bir motor gürültüsü. Gelenin kim olduğunu biliyordu.

Will Lucy'ye, "Gitmen gerekiyor!" diye bağırdı.

Lucy, "Ne?" diye seslendi.

Gates kükreyen motorsikletiyle avluya daldı. Lucy koşturmayla başladı.

Will'i havada gören Gates, "Colton!" diye bağırdı. Gazı kökledi. Pedalların üzerine çıktı ve motorsikleti Will'e yaklaşıırken ona uzandı. Parmakları Will'i sağ ayağını sıyrıp geçti.

Will yükselmeye devam etti, Gates ile arasındaki her metre minnettardı. Ardından, korkunç bir şeye tanık oldu. Lucy çamurda sadece dört buçuk metre koşabilmişti. Gates seleye oturup tekrar harekete geçti ve dikkatsizce yanından geçerken motorsikletin gidonuyla Lucy'ye çarptı. Lucy'nin ayakları yerden kesildi ve çamurun içine düştü.

Will, "Lucy!" diye bağırdı.

Gates dengesini kaybedip yuvarlandı. Lucy hareket etmiyordu.

Will çatı hizasına baktı ve doğu duvarının üzerinde Sam'in babasının arkasında sıralanan ebeveynlerle göz göze geldi. Motorsiklet kaskının siyah vizörüne dikmişti gözlerini.

Will başını eğdi ve yerde hareketsiz yatan Lucy'ye baktı. Gates'in nerede olduğunu görebilmek için kıpırdanarak Sam'in vücudunun ardına bakmayı denedi. Will, Sam'in kaygan, yağmurda ıslanmış bedeninin ellerinden kaydığını hissedince içgüdüsel olarak atıldı ve kollarını Sam'in çenesinin altına geçirdi.

Sam'in ağırlığı kollarına inanılmaz bir baskı uyguluyordu ve Will bir kopma sesi duydu.

Sam'in bedeni üzerine geçirdikleri sweatshirtten kaydı. Dönerek indi ve büyük bir gürültüyle çamurlu zemine düştü. Will Sam'in kopmuş başını bırakmamıştı, süveterin kapüşonu içinde duruyordu. İçi boşalan sweatshirt, yağmurla esen rüzgârda dalgalandı.

Will ebeveynlerin bağırışlarını duydu. Sam'in babası dizleri üzerine çöktü, çıtı çıkmıyordu. Ölmüş oğlunun kopmuş başını taşıyan Will'e bakarken kasklı başını acıyla ellerinin arasına almıştı. Will kafayı bıraktı. Lila rengi kaskı olan kadın feryat etmeye başladı. Daha uzakta, arkalarından çatının kenarına doğru gelen altı tane daha ebeveyn vardı.

Vinç dönmeye ve Will'i avludan öteye götürmeye başladı. Will avluya baktı. Lucy hâlâ aynı noktadaydı ama yerde kıvranıyordu, doğrulmaya başlamıştı. Gates'i gördü. Ellerini Will'e doğru uzattı. Çığlık atıyor olabilirdi ama Will o kadar yükselmiş, avludan o kadar uzaklaşmıştı ki yağın yağmurdan sesini duymıyordu. Birilerinin gelip Lucy'ye yardım etmesi gerekiyordu.

Will yukarı baktığında tepesinde duran vincin turuncu renkli, uzun kolunun ucunu ve bulanık gri bulutlardan üzerine yağın yağmurdan okları gördü. Okulun ardında, McKinley kampüsünü tamamen saran bir duvar vardı. Duvar üç kat dorsesden oluşuyordu, Will bunu vinç yardımıyla yaptıklarını tahmin ediyordu. Duvar, tepenin ön tarafını ve otoparkı içine alıyor ve okulun arkasına dönerek futbol sahasıyla birlikte yağmurun oluşturduğu gri perdenin arkasında kayboluyordu.

Duvarın üzerinde insanlar vardı, ellerinde tüfeklerle devriye geziyorlardı. Will ön bahçede bir forklift, bir traktör ve çeşitli ağır iş makineleri olduğunu gördü. Duvar boyunca yeni kurulmuş

prefabrik evler vardı. Tırlardan oluşan duvardaki tek açıklık, önüne üç kat zincir çekilmiş olan otoparkın girişindeydi.

Duvarların içinde başka hareketlilikler de vardı. Atlar vardı. Domuzlar. Otlanan inekler. Hatta tavuklar. Henüz tamamlanmamış bir ahır ve tahıl ambarı vardı. Will gözlerini kıstı ve futbol sahasına ne olduğunu görmeye çalıştı. Garip görünüyordu. Çimenler fazla uzamıştı, rüzgârda dalgalanıyorlardı.

Sahayı buğday tarlasına çevirmişlerdi.

Gates, Sam'in başını ellerine aldı ve gözlerinin içine bakmak için havaya kaldırdı. Uyuşmuş, ölü suratı, aceleci olmayan bir merakla inceledi. Sam'in açık haldeki ağzı çamur ve yağmurla doluydu. Kralın bozulmuş kafası. Yağan yağmur her ikisinin de başlarından sekiyordu. Gates'in yanağında kanayan bir bıçak yarası vardı. Lucy'nin, yanında açtığı yaraya bu da eklenmişti. Motorsikletin motoru öksürür gibi sesler çıkarıyor, gürüyor ve pat pat ediyordu. Yana devrilmişti, Gates'in ayaklarının dibinde, yerde yatıyordu.

Lucy altı metre ötede yerdeydi. Avlu etrafında dönüyormuş gibi geliyordu. Motorsiklet kazası başını döndürmüştü. Kıyafetleri üzerine yapışmıştı, sırlıklam olmuşlardı.

Gates, Sam'in başını piknikte yediği karpuz kabuğunu fırlatmış gibi omzunun üzerinden geriye fırlattı. Arkasındaki çamurlu zemine inen kafa, düştüğü yerdeki çamurları etrafa sıçrattı. Gates gökyüzüne baktı, Will'in kaybolduğu yere.

Gates, "Sonsuza kadar gitti," dedi.

Gates bakışlarını Lucy'ye çevirdi. Lucy ürkmedi, bakışlarını kaçırmadı ama Sam'in cansız başıyla arasında geçen diyalogu dinledikten sonra, içten içe korkudan taş kesilmişti. Bu hale gelmesine ne gibi korkunç bir olay sebep olmuştu?

Gates pantolonunu indirdi.

Lucy'yi bir bulantı dalgası sardı. Yutkundu ve gözlerini kırptırdı. Çenesini kilitledi, zorlanarak da olsa doğruldu ve kendini birazdan başına gelebileceklerin dehşetine hazırladı.

Gates, "Onu benden aldın," dedi.

Lucy bir dizinin üzerinde yükseldi. Hissettiği acı bütün vücuduna yayıldı. Ayağa kalktı. Eğer Kaşarlar'ın ona öğrettiği bir şey varsa, bu da düşmanına korktuğunu hissettirmemen gerektiği idi. Titremedi, inlemedi, ağlamadı. Ona en ufak bir korku belirtisi göstermedi. Bütün bu hisler sadece kendisine aitti.

Gates kana bulanmış tişörtünü çıkarıp yere attı. Kıyafetin ıslak kumaşı çamurlu zemine düştü. Vücudu, kan damlayan kırmızı deliklerle dolmuştu, Kaşarlar'ın bıçaklarının izleri idi bunlar.

Başının dönmesi azalmıştı. Lucy'nin görüşü netleşti. Gates'in ona yapmayı planladığı şey her neyse midesini bulandırıyor. Ama onu asıl sarsan, vücudundaki bütün ısıyı alıp götüren şey, boynunda Violent'in bıçak parçalarından yaptığı kolyeyi görmek olmuştu. Soluk ışıktaki parlıyordu.

Gates, "Bu senin suçun," dedi, çamurla kaplanmış ayakka-bıları ve açık mavi boxer şortuyla Lucy'nin önünde duruyordu.

Onu kurtarmaya kimse gelmeyecekti. Kaşarlar, onları dahil olmak istemedikleri bir grup savaşına sürüklemiş ve ardından da hoşlanmadıkları bir çocukla kaçmış olmasından ötürü büyük ihtimalle Lucy'yi gruptan atmıştı bile. David ölmüştü. Will dışa-

rındaydı. Yalnızlar dağılmıştı. Aklına hiçbir şey gelmiyordu, hiçbir şansı kalmamıştı. Ölümünün gerçekleştiği yer burası olabilirdi.

Lucy ileri doğru bir adım attı ve canı tahmin ettiği kadar yanmadı. Ardından bir adım daha attı. Gates'e doğru yürümeye başladı.

Gates'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi gayet gerçekçiydi. Kafasının karışıklığı da öyle.

Gates, "Ciddi misin ya?" dedi.

Lucy hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Kalçası sızlıyordu. Kuyruk sokumu çatırdadı.

Gates Lucy'nin kendisine doğru gelmesine sevinmiş gibiydi ama gözlerindeki soğukluk yüzündeki gülümsemeyi anlamsız kılıyordu.

Hızlı adımlar yerini depara bıraktı. Ayaklarını çamura vura vura Gates'in durduğu yere, motorsikletin başına doğru yumruklarını kaldırmış, gardını almış bir şekilde koştu. Tekmesini Gates'in hayalarına geçirmek için salladı ve geçirdi de ama darbenin temas ettiği yer hayalarından çok kasıklarının iç kısmı oldu.

Gates Lucy'nin yüzüne sağlam bir tokat attı, darbenin etkisi Güzeller'in tırnaklarıyla yüzünde açtığı yaraların patlamasına ve yanaklarından kan süzülmesine sebep oldu.

Lucy tırnaklarıyla Gates'in yüzünü tırmalamaya başladı. Ardından elini Violent'in Gates'in boynunda duran kolyesine attı. Elinde kesici bir şey olsa onu haklayabilirdi. Ama buna fırsatı olmadı. Gates ondan önce davranarak midesine bir yumruk indirdi.

Lucy iki büküm oldu. Kaydı ve sırtüstü çamurun içine, motorsikletin hemen yanına düştü. Nefes alamıyordu. Göğsü sıkışıyordu. Gerçekler kafasına dank etmişti artık. Gates ondan on kat daha güçlüydü.

Gates üzerine çıktı, dizlerini göğüs kafesine bastırıp ve Lucy'yi boğmaya başladı. Yağmur damlaları Lucy'nin gözlerinin içine düşüyordu. Kulakları çamura batınca bütün gürültüler gitmiş, yerlerini kısık ve boğuk seslere bırakmıştı.

Lucy'nin nefes alması gerekiyordu. Gates'i pençelemeyi denedi. Tırnaklarından biri geriye doğru bükülerek kırıldı, canı yanmıştı. İstemsizce elini salladı ve bu Gates'in onu daha sıkı tutmasına olanak sağladı. Lucy'nin görüşü kararmaya başladı. Yağmur damlaları yavaş çekimde düşmeye ve yanaklarına konmaya başladılar. Gates'in yüzündeki delirmiş ifadeye baktı. Yanağındaki delikten akan kana.

Lucy elini uzattı ve ortaparmağını o deliğe gömdü. Ağzının içindeki parmağı kapadı ve çekmeye başladı. Yara genişlemeye, yanağındaki delik iyice açılmaya başlayınca Gates Lucy'nin boynunu bıraktı. Ellerini esnemiş olan yanağına korku içerisinde attı.

Lucy tırnaklarını Gates'in gözlerine sapladı. Tırnaklardan biri hedefine ulaşmıştı. Kırmızı gözüne isabet ettirmişti. Gates gözünü tuttu ve geriye düştü, bağıırıyordu. Yerde duran motosikletin üzerine uzanmış, elini gözüne bastırıyordu. Başı motosikletin arka tekerleği üzerinde, olduğu yerde yuvarlanıp durdu. Motor, altında çatırdıyordu.

Gates'in yüzünde lastiğin izlerini bırakacaktı. Motosikletin gidonuna sarıldı ve gazı kökledi. Hızla dönen arka tekerlek Gates'i omuzlarından aşağı dökülen uzun saçlarından yakaladı. Başı hızla dönen tekerleğe takıldı ve boynu kırıldı.

Gates ölmüştü. Boynu yumuşak şekerlemeleri andırıyordu. Lucy kendini çamurlu zemine bıraktı.

Hilary elindeki kargaburunun Ucube kızın dişlerinde gezdirdi. "Kıpırdanmayı kes."

Minyon bir kızdı. Çilleri vardı. Doğuştan kızıl saçlara sahip olması kuvvetle muhtemeldi fakat buna rağmen mavi renkte kısa saçları ve beyaz kaşları vardı. El bilekleri kabloyla ayak bileklerine bağlanmıştı. Ayak bilekleri de üzerinde oturduğu, çöplerle dolu bodrumdaki sandalyeye bağlanmıştı. Daha birkaç dakika önce uyanmıştı. Kız büyük ihtimalle Hilary'nin, başına ikiye dörtlük bir kalasla vurup bayılttığını bile hatırlamıyordu.

Hilary dişi tutmuştu ve onu hemen sökmek istiyordu. Kargaburun Ucube kızın pembe diş etlerine gömülmüştü. Kızın ağlaması yüzünün olduğundan daha çirkin görünmesine sebep oluyordu. Güzel bir kız değildi ama mükemmel dişlere sahipti.

Hilary asıldı. Her tarafa eşit kuvvet uygulayacak kadar sıkıyordu. Kız, Hilary'nin ağzına tıktığı gri renkli eski el havlusuna

bağırdı. Dişi çekmeye çalışırken Hilary diliyle kendi dişinin boşluğunu yokluyordu. Kargaburun kaydı ve uçları kapandı, Hilary kolunu geri çekti.

"Kaltak!"

Hilary kızın sandalyesini tekmeledi ve sandalye yana devrildi. Çilli kız başını öfkeyle bir o yana bir bu yana sallıyordu. Acı dolu, korkunç sesler çıkarmaya devam etti. Hilary kargaburnun metal uçlarını bir kez daha sıkı ve sandalyeye bağlı olanın Lucy olduğunu hayal etti. Hilary yere oturdu ve ayağını Ucube kızın suratına yapıştırdı. Ayakkabısının topuğunu kızın ağzına soktu, geriye kalan kısmını da üst çenesine bastırdı. Diğer topuğu kızın gözünde idi, gözkapağına bastırıyordu. Diğerıyla itiyor, yüklenerek kendini geriye çekiyordu, dikiş makinesi kullanıyormuş gibi bir hali vardı. Kız ağzındaki havluya bir kez daha bağırdı.

Bağırsana haydi, Lucy.

Kargaburnun plastik kısımlarına her iki eliyle sıkıca sarıldı. Kollarındaki kaslar kasılmış, çelik kablolar gibi dışarı çıkmıştı. Başparmağına kramp girmeye başlamıştı. Bütün gücüyle yükleniyordu. Kız ciyakladı. Hilary'nin kulağına bir çatırtı geldi.

Ucube'nin diş etlerinden bir şey kopmuştu. Bir tavuğun budunu koparmıştı sanki. Hilary ayağa kalktı, kargaburnu tutuşu henüz gevşememişti. Ucube öksürerek ağzındaki havluyu attı ve anne diye ağlamaya başladı.

Diş inanılmaz güzeldi. Uzun ve sivriydi, üzerine tek boynuzlu bir atın boynuzu takılmış normal bir diş gibi görünüyordu. Eni biraz geniş gibi duruyordu ama bunu yontarak halledebilirdi.

Hilary o dişi takmanın bir yolunu bulacaktı. Tekrar en tepeye tırmanacak, eski ihtişamına kavuşacaktı ve kimsenin bundan haberi olmayacaktı. O lanet domuz, Lucy, sırrını bilen tek kişiydi. Hilary peşindeydi ve McKinley'de onu koruyabilecek hiç kimse yoktu. Hilary'nin o kevaşenin ağzındaki bütün dişleri tek tek sökmesine kimse engel olamayacaktı.

Şakır şakır yağan yağmur Will'in başını dövüyordu. Damlaları kocamandı ve okuldan çıkartıldığından şu ana kadar geçen kısa zamanda sağanağın şiddeti iki kat artmıştı. Vinç onu okuldan öteye çevirmişti ve şimdi de yere indiriyordu. Yoğun yağış etrafını doğru dürüst görememesine sebep oluyordu. Kayış takımı tenine batmaya başlamıştı. Gök gürledi. Esen rüzgâr Will'in vücuduna deyince titremesine sebep oldu.

Aklı Lucy'de kalmıştı. Ona ne olacaktı? Gates şu anda ona neler yapıyordu? Ayrılışının acısını çıkarmak için üzerinden mi geçiyordu? Cesedini motorun üzerine uzatmış, okulun koridorlarında gezinti mi yapıyordu? Yoksa arkasında mı sürüklüyordu? Düşünülecek gibi değildi. Beklemeliydi, McKinley'de bir gün ya da en azından birkaç saat daha kalmalıydı. Aklını kaçırmaya başlayacak bile olsa, oradan çıkmak için eline başka şans geçmeyecek ve hatta orada ölecek bile olsa... yine de kalmış olmalıydı.

Sağanak yağmurdan vincin alt kısmı bile zar zor belli oluyordu. Etrafı çitlerle çevrili olan, okulun bitişiğindeki çimenliğe indiriliyordu. Yüksek çitlerin üzeri dikenli terlerle çevrilmişti. Etrafı çevrili bölgenin içinde duran tek şey bir karavandı. Alüminyumdan yapılmış bir rulo pastayı andırıyordu. Ayaklarını nemli çimenlere bastığı anda Will'in alçalışı sona ermişti.

Will üzerindeki kemerleri çözdü. Kayış takımını üzerinden çıkarmaktan memnundu. Rüzgâr bir daha esti, yağmur bir gökyüzüne yükseldi. Gözlerini yukarı dikti ve görüş alanından çıkana kadar onu izledi.

Donuyordu. Karavanın ışıkları yanıktı. Yuvarlanmış köşeleri olan kare şeklindeki pencereler, dışarıya sönük turuncu bir ışık yayıyordu. Kollarıyla kendini sardı ve koşar adımlarla kapıya ilerledi. Yağan yağmur karavanın bombeli tavanından sekiyordu.

Kapının kilitlenmemiş olduğunu fark etti. Dikkatlice açtı ve başını içeri soktu. İçeride kimse yoktu ama yanan bir lamba etrafı sıcak, karamel rengi bir ışıkla dolduruyordu. Bir yatak, ufak bir banyo, fırın ile setüstü ocağı olan küçük bir mutfak vardı. Kahvaltılık gevrek kutuları ve karışık kuruyemiş paketleri tezgâha özenle dizilmişti. Üst üste duran kitaplar vardı. Karavanın içi kuruydu ve Will tam içeri girecekken birinin ona seslendiğini duydu.

"Will!"

Will arkasına döndü. Çitlerin hemen ardında biri duruyordu. Will yağın yağmur karşısında ellerini gözüne siper etti. Önünde duranın bir insan silueti olduğundan fazlasını seçemiyordu ama her kimse Will neden geldiğini biliyordu. Babasının gözleri önünde Sam'in kopmuş başını tutuyor olduğunu fark ettiği anda, Will

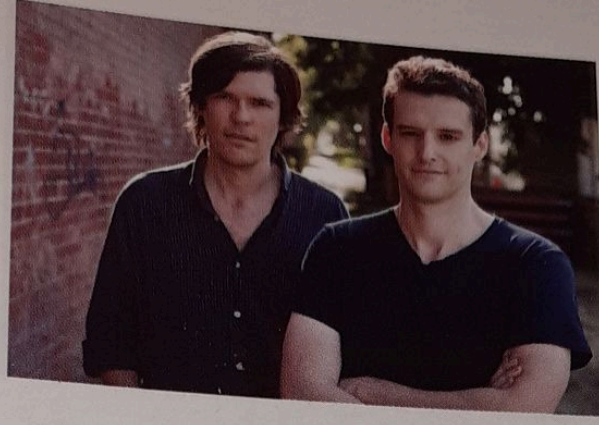
yere indiğinde başının büyük belada olacağını anlamıştı. Sam'in babası o tüfeği tekrar çıkarmadan önce bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Will önünde duran adama, "Sam zaten ölmüştü! Onu ben öldürmedim!" diye bağırdı.

Adam, "Bunu duymak güzel," diye cevap verdi.

Will göğsünde atan kalbin durduğuna yemin edebilirdi. Bu sesi tanıyordu. Çitlere doğru koştu. Yaklaştıkça siluetin yüzünde bir regülatör ağızlığı belirdi. Ağızlık dudaklarını gererek şeklini bozmuştu, saçları kahverengiydi ve göz bandı da artık beyaz değil siyahtı ama bu oydu. Will'in düşmemek için ellerini çitlerdeki deliklere geçirmesi gerekti.

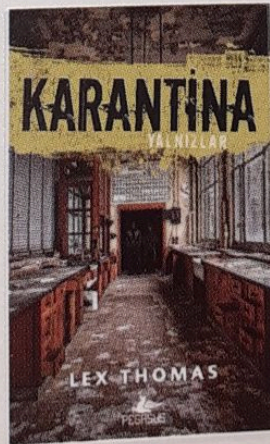
David hayattaydı.

© Tait Song Roth

LEX THOMAS,

Lex Hrabek ve Thomas Voorhies'ten oluşan takımın mahlasıdır. Lex ve Thomas, Los Angeles'taki bir yazar grubunda tanışmıştır. Tuhaf filmlerden alınmış videolarla birbirlerini şaşırtmaya çalışırken arkadaşlıkları ilerlemiştir. 2005 yılında senaryo takımı kurmuş ve bir arkadaşla yazmanın tek başına yazmaktan çok daha zevkli olduğunu görmüşlerdir. *Karantina* ilk romanlarıdır.

Kapak Fotoğrafı © Scallop Holden, 2013

Görseller: iStockPhoto LP

Kapak Tasarımı: Room39b